

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

FANTOMELE DIN ALTĂLUME

CORINT JUNIOR

Robin M'angil

Elf superdotat, cu plete albe și ochi cristalini, ascendența sa pe jumătate umană îi pricinuieste o mulțime de neplăceri. Înarmat cu arcul lui Lillandril, ar fi gata să-și dea și viața pentru Tara, de care e îndrăgostit în taină.

Fabrice de Besois-Giron

Fiu al Păzitorului Porții Terestre, el este cel mai vechi prieten al Tarei. La fel ca ea, și el și-a descoperit puterea de sorțitor din întâmplare.

Gloria Daavil, zisă Moineau

Prințesă de Lancovit, urmașă a Frumoasei și a Bestiei, Moineau se poate prefăce în Fiară oricând pofteste. Sensibilă și cumpănită, ea este cea mai bună prietenă a Tarei.

Manitou Duncan

Sortitor neîndemânatic, străbunicul Tarei și-a aruncat un sort pentru a deveni nemuritor, dar n-a reușit decât să se transforme într-un labrador negru. El acoperă cu bună știință manifestările de nesupunere ale strănepoatei sale.

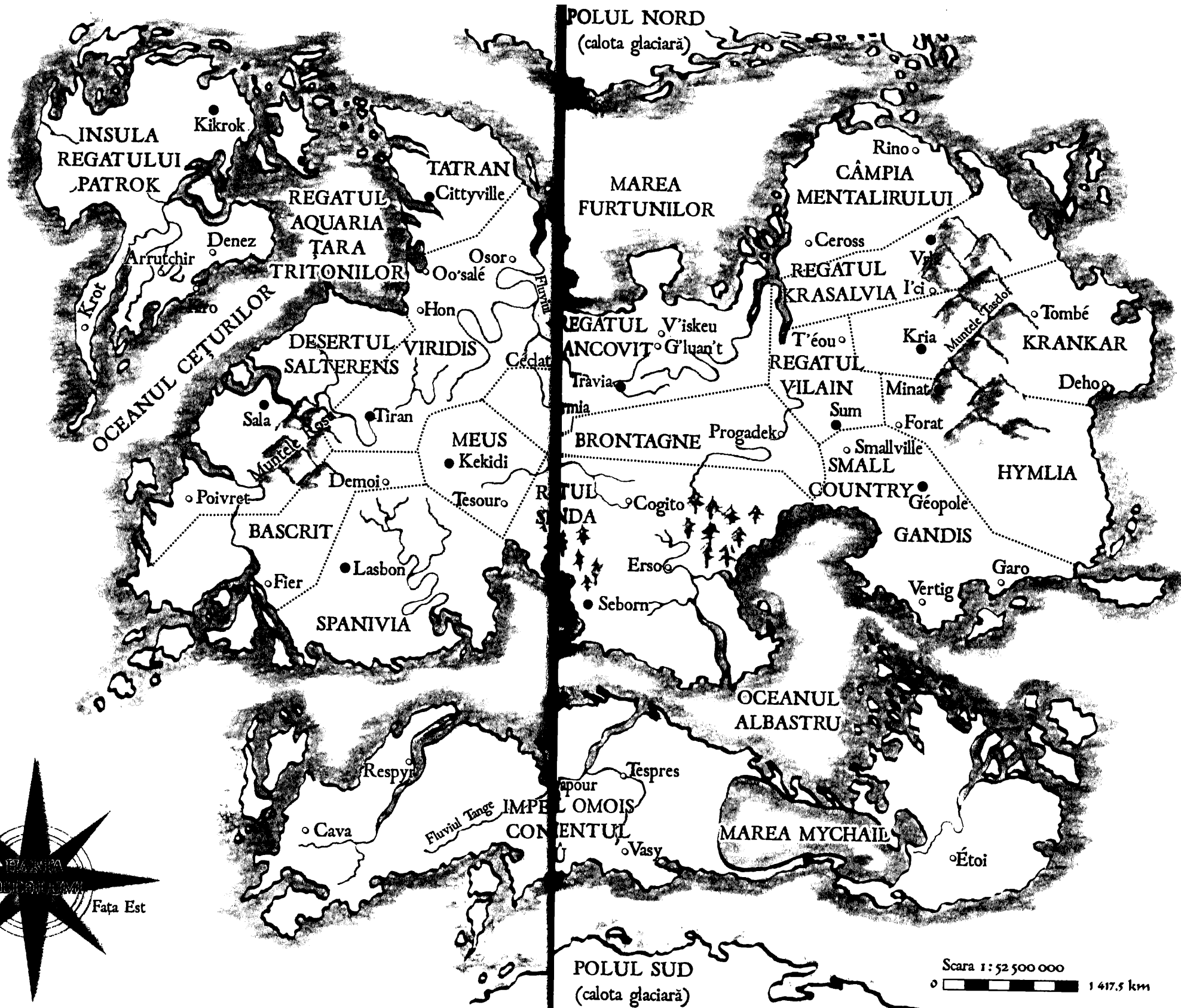
Fafnir, din clanul Forgeafeux

Războinică înverșunată, Fafnir, pitica roșcată, o adoră pe Tara, căci aceasta are darul de a declanșa întotdeauna niște încăierări pe cinste. Ea mănuieste un întreg arsenal de arme, pe care și le făurește singură, îi place tot ceea ce provoacă zgomot și nu poate suferi magia.

Caliban Dal Salan, zis Cal

Impertinent, curajos, sprinten, acest spion în serviciul regatului Lancovit o ajută pe Tara prin amplele sale cunoștințe despre AltăLume. Deține arta de a destinde situațiile cele mai încordate prin umorul său... cu totul aparte.

POLUL NORD
(calota glaciară)

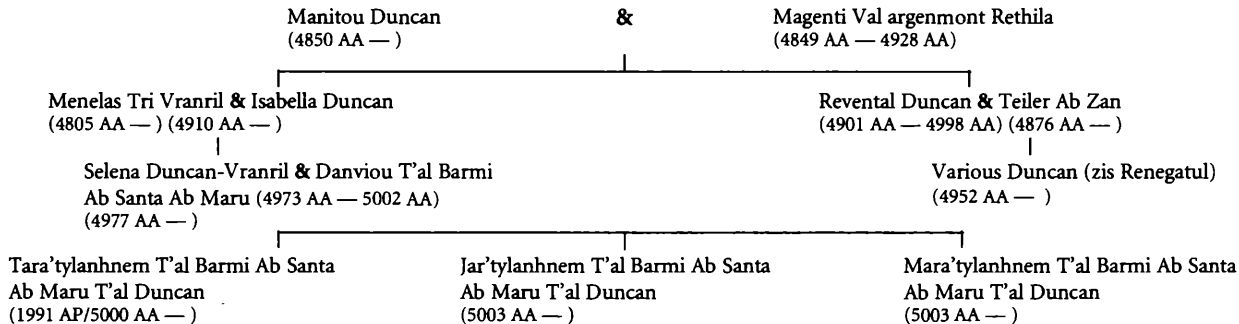

POLUL SUD
(calota glaciară)

Scara 1:52 500 000
0 1 417,5 km

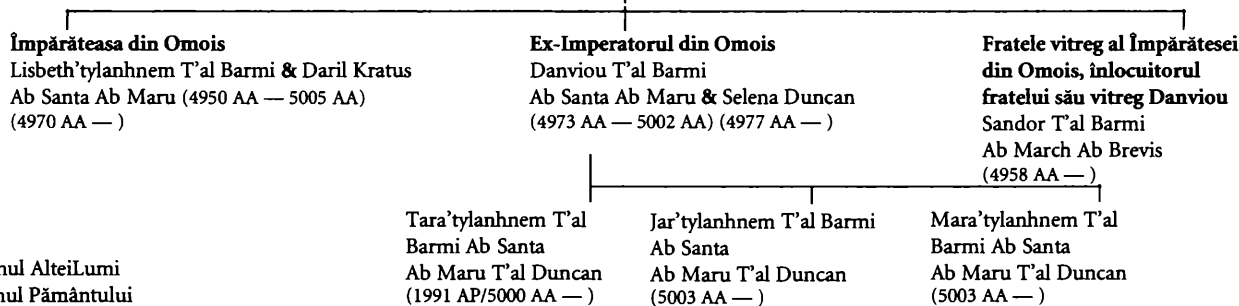
DINASTIA DUNCAN DIN LANCOVIT
ÎNTEMELATĂ LA 25 FAICHO 5015 (ANUL ALTEILUMI)

**DINASTIA T'AL BARMİ AB SANTA AB MARU, ÎMPĂRĂȚIA OMOIS
ÎNTEMEIATĂ LA 25 FAICHO 5015 (ANUL ALTEILUMI)**

Demiderus „Pumn de foc”, întemeietorul Imperiului Omois
(-2984 AP —)

Urmașii, cinci mii de ani mai târziu

AA = Anul AlteiLumi
AP = Anul Pământului

Așteptarea

sau, orice s-ar spune, veșnicia-i lungă

Fantomele așteptau.

La urma urmei, în fața lor se întindea veșnicia.

Multe dintre ele fuseseră oameni, altele nu, dar se întâlniseră toate în CealaltăLume, acolo unde se duceau sufletele sorțitorilor morți. Cei-care-știau-să-lege-sorții. Magicienii.

Cele umane le linișteau pe celelalte. Știau că rasa lor avea o mare calitate.

Făcea porcă... greșeli.

Se juca de-a magia, fără s-o înțeleagă bine, fără s-o stăpânească perfect.

Destine ratate, poțiuni mortale, monștri prea lacomi.

Da, dacă punea cineva un întrerupător enorm sub o pancartă: „Atenție, sfârșitul lumii, nu atingeți!”, puteați fi siguri că un om o să-l închidă numai ca să vadă ce-o să se-ntâmple.

Unele fantome — cele care-și încheiaseră viața exclamând: „Uite, eu n-am încercat încă as...” — le spuneau celorlalte:

„Într-o zi se va deschide un portal, cineva, undeva, o să facă o greșeală. Și noi o să putem să ne-ntoarcem acasă.”

Căci despre asta era vorba. O foame mistuitoare. De a regăsi un corp.

Senzații, emoții. Mirosuri, gusturi.

Prin urmare, așteptau. Nerăbdătoare, agitate.

Lacome.

Și, în sfârșit, ziua veni.

Erau pregătite.

Atacul

sau mai bine nu vinde pielea vrrrirului
înainte de a-l fi omorât...

Intr-un superb palat locuit de oameni care aveau o preferință fățișă pentru aur și pietre prețioase, o poțiune — un balon verzui și fetid — plutea la vreo cinci metri de sol.

N-ar fi fost normal să facă asta.

Începu să vibreze, apoi să se învoldureze puternic, azvârlind tentacule verzi în jurul ei, în timp ce o deschizătură întunecată începea să pulseze în mijloc.

Și nici asta nu era normal deloc.

Dar nimeni n-o supraveghea; creatoarea sa — o fată drăguță, cu plete blonde, Tara Duncan — se afla în camera alăturată și se uita adânc în ochii lui Robin, un minunat semielf. Având în vedere că fusese preschimbată în vampyr¹ și că nu reușise să se transforme la loc în om, Tara se străduia să nu-l muște... mă rog, să nu-l muște prea tare.

¹ Nu, Dracula n-a trecut pe-acolo, iar Tara n-a fost mușcată... în sfârșit, nu chiar. Îngrijind-o pe Selenba, teribila femeie-vampyr, Tara a învățat să

Tara era Moștenitoarea tronului din Omois și deci, în mod logic, viitoarea Împărăteasă... dacă reușea să supraviețuiască periculoasei ucenicii într-ale magiei și primejdiilor din AltăLume. Iar Robin era iubitul ei, cu toate că Împărăteasa actuală, Lisbeth, nu-l voia ca viitor/potențial/posibil-și-chiar-probabil logodnic al Tarei.

În stadiul ăsta, totul putea fi încă oprit.

Dar cei doi adolescenți erau ocupați — uguiau² și-și murmurau vorbe dulci —, iar Tara, grijulie, izolase fonic camera în care închisese poțiunea.

Srr'vour Kli Vergick. Poțiunea pentru învierea morților. Pentru a-i face să se reîncarneze. Pentru a le da o a doua șansă.

În fine... pentru a-l învia pe unul singur, de fapt. Tatăl Tarei, Danviou, omorât pe când ea avea doi ani. Din ziua în care descoperise că nu era un mutant, ci o sorțitoare, cea-care-știa-să-lege-sorții, Tara aflase că de magie trebuia să se teamă. Era periculoasă, putea să-i facă rău. Dar câteodată îi era de un real folos. Altul decât acela de a transforma în broaște pe toată lumea din jurul său.

se transforme și ea în vampyr. Și din cauza pericolelor din AltăLume, a refuzat — fără să conștientizeze că face asta — să se transforme înapoi în om. În afară de regimul puțin cam... sângeros, faptul că era vampyr îi permitea să fie mai puternică, mai iute, aproape nemuritoare. Iubitului ei, Robin, i-ar fi plăcut ca ea să nu se mai uite la el ca la un delicios antricot în sânge. (N.a.)

² Tara îi explicase lui Robin că știa de la Fabrice că, pe Pământ, îndrăgostiții *uguiau* (precum porumbeii) și că asta era o metaforă. De-atunci, când vedeau oameni care *uguiau* sau când o făceau ei înșiși, se amuzau; ba chiar unuia dintre ei i se-nțămpla să *uguie* de-adevăratelea, agitându-și brațele la fel cum un porumbel își agită aripile, lucru care avea darul să-l facă pe celălalt să moară de râs. Nu e nevoie să mai spunem că prietenii lor îi socoteau de-a dreptul nebuni când îi vedeau făcând așa. (N.a.)

Voia să-l reînvie pe tatăl ei. Voia cu adevărat. Mai mult decât orice pe lume. Și nu doar pentru că mama sa avea obiceiul să se îndrăgostească de bărbați... desigur, seducători, dar fie teribil de periculoși, fie teribil de plicticoși.

Așadar, Tara făcuse ce trebuia.

Pergamentul fusese ascuns cu grijă.

Tara îl găsisese.

Era într-o limbă veche și necunoscută.

Tara și Cal, prietenul ei, Hoțul Patentat, reușiseră să-l traducă.

Fără a da mare atenție avertismentelor obișnuite de genul: „Aceeeeest pergameeeeent este blestemaaaaat!”

Ingredientele erau greu de pus laolaltă. Ba chiar unele erau oarecum dezgustătoare. Cum ar fi, excremente de gliir din mlaștinile urât mirositoare sau bucățele de balegă de traduc, cel mai... mirositor animal de pe planetă. Fără să se dea înapoi de la nimic, Tara prădase chiar și cuibul unei înspăimântătoare păsări-rocă, pentru a face rost de puf. Fusese cât pe ce să fie decapitată de către uriașa zburătoare, după care descoperise că puful păsării se găsea de vânzare la drogheria ei preferată.

Era perfect conștientă că încălca o mulțime de legi cu această poțiune. Era INTERZIS să învii morții.

Mai ales în regatele și imperiile unde numeroși prinți suspinaseră de ușurare când soacrele lor trecuseră pe lumea cealaltă.

Și se grăbiseră să promulge o lege dură: „ESTE INTERZIS SĂ SE ÎNVIE MORȚII, ALTFEL VEI FI TU ÎNSUȚI UNUL DINTRE EI, ȘI ASTA IMEDIAT!”

Deci, ceea ce făcea ea era *verboten*, *interzis*, *greouvlich*, oricare ar fi fost limba în care ne exprimăm.

Din nefericire, nu era singura care, din dragoste, fusese obligată să încalce legea. Cal, tânărul Hoț viitor Patentat, care o ajutase să descifreze pergamentul și deci știa secretul, făcuse la fel ca ea. Și inventase și el o poțiune ca s-o reînvie pe frumoasa Eleanora, omorâtă cu câteva zile în urmă. Poțiune pe care o ascunsese nu departe de apartamentul imperial al Tarei.

Mare greșală.

Cele două poțiuni intrară în rezonanță producând ceea ce așteptau fantomele.

Spectrul unei mari nenorociri.

Lipsea un ingredient, dar acesta a fost adăugat odată cu năvala bruscă a unui dragon în camera vecină cu cea în care se afla poțiunea. Dragonul utilizase o cantitate enormă de magie pentru a se materializa, în ciuda anti-Transmitus-urilor de la Palat.

El îi transmise un mesaj Tarei („Poțiunea nu este pusă la punct, totul va explo.... Auuu!”) și muri.

Răul se înfăptui. Magia lovi cele două poțiuni. Dar numai cea mai „coaptă” se deschise. Cea a Tarei. Portalul întunecat din mijlocul poțiunii sale se mări și, deodată, un vortex apărui între AltăLume, planeta magică unde trăiau sorțitori, elfi, vampiri și alte vietăți, și CealaltăLume, tărâmul fantomelor.

Sute de fantome de toate culorile, urlând de fericire, trecură pragul în AltăLume și se repeziră să străbată pereții. Un servitor, care venea pașnic să-i aducă un mesaj Tarei, a fost primul care a dat nas în nas cu fantomele. Însăpăimântat, urlă ca s-o prevină pe Moștenitoare și făcu imediat cale-ntoarsă, bătând două sau trei recorduri olimpice la alergat.

Fantelele se năpustiră în apartamentul imperial, gata să pună stăpânire pe orice ființă.

Ele nu se opriră la dragon. Murise, deci nu mai era interesant. Săriră spre primul corp cald, vibrant, acela al unei tinere cu plete blonde, cu ochi roșii și canini lungi, care le privea cu un aer îngrozit.

Prima fantomă care străbătuse portalul se dovedi și cea mai rapidă.

Se auzi un chicotit, iar corpul roșu și vaporos trecu prin scutul magic creat de Tara. Ce credea fata asta? Doar avea de-a face cu o fantomă, și deci nimic n-o putea opri.

Îi luă în stăpânire corpul fără probleme și, odată ajunsă în interiorul ei, se pregăti să atace centrul vitali cu scopul de a prelua controlul.

Spre marea ei surpriză, nu reuși. Fata, nebună de furie, începu să se bată. După ce preluase energic controlul unei mâini, al unui braț, al unui picior, al limbii și al ochilor, Tara i le smulse urlând de durere și de furie. Alături, familiarul ei, un pegas alb, gândind la fel ca însoțitoarea lui, lupta cot la cot cu ea. Fără să i se clinească un fir de păr, falnicul animal își folosea toate puterile pentru a o susține pe tânără.

În plus, faptul că ea era vampyr nu-i ușura deloc situația fantelei. Aceasta nu avusese intenția să atace altceva decât o ființă omenească. Se aruncase cu precizie asupra primului corp care-i apăruse în față. Încercă să pună stăpânire pe creierul ei, dar și de data asta se izbi de o anume rezistență, încât sfârși prin a da înapoi.

Slurk! Rahat! Înjurându-și și blestemându-și ghinionul, fantoma își încercă puterile pentru ultima oară, apoi, constatând

că era înfrântă, își lăsă brațele în jos. N-ajungea nicăieri în felul ăsta. Poate că o fantomă mai puternică ar fi fost mai eficientă. Se eliberă de corvoada posedării acestui corp ieșind cu greu din interiorul Tarei.

Atunci, fata făcu ceva de necrezut, ceva neașteptat.

Își scoase colții.

O mușcă.

Gustă din ea...

Uluită, fantoma simți mușcătura. Mai rău, mușcând-o, Tara îi aspira viața, esența, conștiința!

Ar fi vrut să fugă, dar fata o ținea zdravăn. Ghearele ei, la rândul lor, o sfâșiau... În câteva clipe, din prădător deveni victimă.

Și pierdu.

Tânăra, al cărei nume nu-l cunoștea, reușise s-o distrugă, iar înainte de a intra într-o cumplită agonie, avu răgaz să se gândească doar că, începând din acest moment, pentru ea nu mai exista CealaltăLume.

Și c-ar fi făcut mai bine să fi rămas acolo.

Fuga

sau când fantomele sunt pe urmele tale
e bine să poți alerga repede... foarte repede

Tara își mai veni în fire, dar încă era sub influența șocului.

Reușise — fără să știe nici ea prea bine cum — să distrugă fantoma care o atacase. Instinctiv, se năpusti asupra vortexului din care continuau să țâșnească hoarde de ființe cețoase, într-un înfricoșător curcubeu.

Să distrugă poțiunea. Trebuia s-o facă repede, să închidă portalul. Ridică brațele și făcu o incantație. Mâinile sale se luminau de un foc albastru, aproape negru. Forța ei puternică izbucni. Și lovi poțiunea care plutea în aer ca un imens balon verzui din mijlocul căruia ieșeau fantome.

Poțiunea, tavanul camerei, podeaua și tavanul încăperii de deasupra etc. până la acoperișul Palatului Imperial aflat în Tingapour, Omois, dispărură pur și simplu. Două păsări pârjolate căzură în creștetul unui bărbat (care, de-atunci, n-a mai ieșit afară decât punându-și pe cap o cască de protecție

compactă și scrutând cerul cu o profundă neîncredere) și vreo șase nori care aveau intenția să inunde cerul capitalei au fost volatilizați.

Din fericire, conștientă de slaba ei pregătire într-ale magiei, Împărăteasa, prudentă, evacuase literalmente toate camerele din această aripă a Palatului. Tara nu risca deci să dezintegreze pe cineva care ar fi sforăit în tihnă în patul de deasupra ei.

Decuplat de la sursă, vortexul se stinse. Tara se prăbuși ușurată.

Portalul fusese închis.

Deodată, răsună un urllet de durere cumplită.

Doamne sfinte, Robin!

Se năpusti în camera ei și se opri brusc, împietrită de groază. Zece fantome de culori, mărimi și forme diferite se certau pe corpul lui Robin care încerca să reziste, agitându-și mâinile înarmate cu pumnale. Fantomele nu-și făceau griji, prea ocupate să se bată pentru trupul lui.

Sourv, familiarul lui Robin, își întinsese capetele de hidră, sfâșiind corpul fantomelor cu colții lui ca de rechin, dar fără rezultat. Nu putea face nimic.

Simțind pericolul, arcul lui Llilandril, stăpânit de puternicul spirit războinic de elf, se materializă pe umărul lui Robin, iar tolba sa cu săgeți i se așeză în spate. Semielful se desprinse din masa colcăitoare printr-un salt periculos înainte, cu o viteză care luă prin surprindere fantomele. Își retrase pumnalele; arcul se așeză în poziție de tragere și își aruncă săgețile, dar acestea, la fel cum se-ntâmplase și cu pumnalele, nu-i descurajară pe cețoșii agresori.

Deodată, una dintre fantome dispăru, suprapunându-se o clipă pe corpul semielfului. Robin se ridică, își lăsă brațele în jos, apoi renunță la arc, cu o expresie ciudată pe față. Un amestec de repulsie instinctivă și de... bucurie.

Sourv încetă să se mai bată și începu să geamă.

Tara trebuia să intervină, și încă repede. Își scoase colții și sări. Fantomele își luară zborul, înspăimântate. Probabil, ceea ce văzuse o fantomă aflaseră deja și celelalte. Știau că era periculoasă. Se îndepărtară, gata să atace precum vulturii.

Tara se gândi iute. Trebuia să scoată fantoma din corpul semielfului. Imediat.

Dar n-avea nicio idee cum să facă asta! Creativă, trebuia să fie creativă! Trebuia să scoată fantoma din el, deci... deci, da, asta era, trebuia s-o extirpe. Dar, în același timp, fără să-i distrugă intestinele, inima și plămânii lui Robin.

Își activă magia. Măinile i se luminară din nou de focul albastru-închis.

— Cu Extirpus! strigă ea. Fantoma să dispară, iar posesia să-nceteze!

Magia sa îl lovi pe Robin cu forța unui ciocan pneumatic, ținându-l de zidul de marmură aurită din spatele lui. Brusca, frumosul lui chip păru cuprins de contracții. Dar nicio fantomă nu ieși din corpul său.

„E-al meu, e-al meu!” — Tara auzi aceste cuvinte ieșind din gura lui Robin, rostite cu o lăcomie revoltătoare.

Ceva nu mergea cum trebuie.

Și de data asta, Sourv țipă.

— Piatră Vie! urlă Tara.

Supusă, Piatra ieși din sălașul său și apăru deasupra capului ei.

— *Putere vrei, frumoasă Tara?* murmură ea, încântată să-i vină în ajutor prietenei sale.

— Da, da, ajută-mă!

Puterea imensă a Pietrei se adăugă la cea a Tarei. Acțiunea acesteia se intensifică, iar coastele lui Robin trosniră și chipul i se strâmbă de durere. Și totuși, în ciuda tuturor eforturilor, nici asta nu funcționa.

Spaima crescuse în Tara ca un oribil val înghețat care-i provoca greață. Ea nu-și dădu seama că inelul malefic al lui Kraetovir¹, pe degetul ei, lupta împotriva magiei sale în loc s-o ajute. Respira tot mai greu, sângele îi curgea mai lent prin vene, iar plămânii nu primeau destul oxigen. Intră în panică. Dacă leșina, nu mai putea să se bată! Magia se stingea. Necăjită, Piatra se așeză pe o masă. Oprirea brutală a fluxului de putere îl elibera pe Robin, care se prăbuși.

Ochii i se tulburară, iar ea vru să se ducă spre el. Dragostea ei. Acela care, de când se cunoscuseră, o salvase adeseori. Robin, la care ea admira și respecta bunătatea și inteligența, la fel ca și frumusețea extraordinară care o atrăsese la început. Robin, de care ea nu putea să se lipsească; Robin, care o proteja în ciuda tuturor.

Robin, care o iubea atât de mult, încât ar fi putut muri pentru ea.

Nu înțelegea. Era împietrită. Îl strigă, în vreme ce el se împleticea spre ea, sleit de puteri.

¹ De la *Stăpânul inelelor* încoace, toată lumea a fost avertizată, nu-i așa? NU SE POARTĂ PE DEGET INELE CREATE DE INTELIGENȚE MALEFICE ȘI AVIDE DE PUTERE! Dar Tara era ca toată lumea: credea că o va scoate la capăt și-așa. Se înșela. (N.a.)

— Robin! Luptă-te, iubitule, rezistă! Trebuie s-o alungi, împiedic-o să pună stăpânire pe trupul tău!

Magnificul semielf părea îngrozit.

Pe neașteptate, tresări și expresia i se schimbă. Fantoma din trupul său părea că-și pierde controlul. Dar cu ce preț! Privirea lui atât de luminoasă i se întunecase, ca acoperită de un văl, frumosul lui păr de argint întrețesut cu abanos îi cădea liber și neted. Chipul atât de pur, atât de frumos, se deformase de parc-ar fi fost din plastilină.

Fantoma era pe cale să-l ucidă.

Și Tara nu putea face nimic. Sperând nebunește că o să-l salveze, își continuă incantația până când începu s-o usture gâtul, lansând Reparus și Revivus, vraja sa lovind întruna corpul semielfului. Piatra o ajuta din răspuțeri, creând un flux de magie din care avea să iasă stoarsă de vlagă.

Zadarnic.

În fața tinerei lipsite de puteri, Robin părea că... se scurge, că-și pierde consistența, ca și cum avea loc o monstruoasă, o groaznică metamorfoză. Corpul și hainele lui se deformau, roase de un cumplit mucegai.

Brusc, printr-un enorm efort de voință, făcu un gest neașteptat. Își scoase mantia de elf și o aruncă spre Tara, care o prinse fără să-nțeleagă nimic.

Apoi, el își întinse spre ea un braț scheletic. Tara vru să înainteze, însă nu mai putea să respire.

Vălul negru al leșinului se abătu asupra ei.

Dar ea știa.

Știa.

Pământul urca și cobora, ca o corabie pe ape, iar Tara trebuia să se lupte cu greața ce-o cuprinsese brusc. Deschise ochii. Pretutindenii, oamenii încercau să scape de hoardele de fantome, iar ea... era purtată pe sus de cineva.

Cineva cu patru brațe.

Xandiar.

Marea căpetenie a Gărzii imperiale alerga, cu un aer concentrat, cu fața atât de împietrită, încât ea nu-i simțea frica decât după bătăile neregulate ale inimii, sub uniforma lui purpurie cu auriu. Pe umărul său, miniaturizat, Galant. Pegasul nu arăta bine, ca și tânăra lui stăpână. Tara constată că era înfășurată într-o mantie de elf, cu fața aproape acoperită. Văzând mantia, își aduse aminte.

— Robin! strigă Tara. Dumnezeule, Robin, n-am putut... Magia n-a funcționat! El... el...

— A murit, gâfâi căpetenia Gărzii. Nu știu de ce, dar când am ajuns în camera dumneavoastră, el era întins la pământ, cu totul desfigurat. V-am luat pe sus și am luat-o la fugă. Trebuie să vă puneți la adăpost imediat, Alteța Voastră, fantomele sunt pretutindenii!

Tara începu să plângă.

— Robin, nu, trebuie să mă întorc acolo! El... poate că nu e...

— Ba da, răspunse Xandiar, inflexibil. A murit. Este un semi-elf, cred că n-a suportat să fie posedat. Mulți dintre thugii mei au avut aceeași reacție, noi suntem mai greu de posedat decât oamenii. Dar nu imposibil. Trebuie să vă pun la adăpost!

Înfrântă, Tara se cufundă într-o durere atât de profundă, încât nu-și dădu seama de haosul din jurul ei. Intrară în sala de audiențe, în care se aflau mătușa ei și o mulțime de curteni, în mod curios, împietriți cu toții. Tara vru să vorbească, dar căpetenia îi puse mâna la gură, ascunzându-se în spatele unei coloane.

— Ssssst, făcu el, cu o imensă durere în ochi. Împărăteasa noastră Lisbeth a fost posedată prima. Ea a luptat cu mult curaj. Trei fantele și-au încercat norocul, dar ea le-a rezistat. Însă a patra a învins-o. Mai cu seamă, nu faceți zgomot, poate fi periculos.

Tara îi făcu semn că înțelese. El își retrase mâna.

— Dar... mama? murmură ea, încremenită de îngrijorare. Xandiar îi evită privirea.

— Sunt dezolat. Și doamna Selenă. Era cu mătușa dumneavoastră când s-au întâmplat toate astea. Împreună cu Various Duncan. Nu mai putem face nimic pentru ei.

Dându-și seama de nenorocire, Tarei îi veni o idee și zise șovăind:

— Bunica, străbunicul, sora mea Mara, Jar, prietenii mei, Moineau, Cal, Fafnir, Grr'ul?

— Bunica dumneavoastră și Jar sunt pe Pământ. Ei sunt la adăpost... deocamdată. Sora dumneavoastră, Mara, este la Universitatea Hoților Patentăți, sub protecția lui Grr'ul. Sper ca trolul verde să aibă inteligența s-o ascundă. Cât despre ceilalți, nu știu, mărturisi el. Nu i-am văzut. Dar n-am mari speranțe... tocmai veneau încoace să vă vadă, cu puțin timp înainte ca fantelele să ne invadeze.

Era prea mult. Se prăbuși. Prea multă durere, prea multă vinovăție. Totul, din cauza ei! Și nu putea face nimic, puterea ei nu-l salvase pe Robin, n-o s-o salveze nici pe Selenă, nici restul familiei. Spiritul ei tânăr, de cincisprezece ani, nu putea suporta această povară. Atunci, să renunțe. Se ghemui în brațele lui Xandiar, ca o păpușă de cârpă, cu fața lividă.

Apoi grozăvia situației provocă un lucru pe care Tara nu reușise să-l facă până atunci. În sfârșit, tânăra se transformă din nou în om, abandonându-și înfățișarea de vampyr puternic. Înfațișare care nu-i folosise la nimic, în ciuda forței pe care o avusese.

Xandiar își relua cursa nebună, pe jumătate alergând, pe jumătate levitând, ascunzându-se în spatele copacilor falnici plantați în marmura verde sau confundându-se cu roșul coridoarelor.

În repetate rânduri, a trebuit să-și ia zborul pentru a evita vreo patrulă și să se ascundă prin ungherele grinzilor fermecate ale acoperișului. Acest fapt, adăugat la frica sa, îi slăbea puterile. El ocoli Porțile interioare de transfer, traversă pe jos parcul privat, de mai multe zeci de kilometri, plasat în inima Castelului, ascunzându-se printre animalele care trăiau în libertate.

Trebuia s-o salveze pe Moștenitoare. Ea reprezenta tot ceea ce mai rămăsese din familia imperială, în afară de tânărul Jar, încă pe Pământ.

Instinctul său de protector îl împingea spre acest unic țel. Dar și devotamentul pe care i-l purta Tarei de când ea îi restituisese onoarea. Pe drum, se opri iar brusc. O fermecătoare tânără thug, cu păr roșu și ochi negri, apăru din senin. Séné Senssass. Xandiar era cât pe ce să geamă de frustrare. Membră a Serviciilor

Secrete din Omois, acum deghizată, era, în același timp, o prețioasă aliată, o redutabilă războinică și, mai ales, iubita lui. De puțină vreme, căci lui îi luase mult timp să înțeleagă de ce zăbovea ea mereu pe lângă el. Dar nu putea să aibă încredere în ea. Dacă era posedată, i-ar fi trădat. Atunci, își ținu răsuflarea și se făcu mic de tot. Tânăra trecu prin fața lui fără să-l vadă.

În sfârșit, cu prețul unor eforturi epuizante și a unei spaime indescriptibile, evitând gărzii, curteni și miniștri, ajunse la unica ieșire. Poarta de transfer dintre diferitele țări din AltăLume, dar și spre alte planete.

Neștiind despre gărzile de serviciu dacă fuseseră posedate sau nu, Xandiar nu-și asumă niciun risc. Le ucise pe toate trei, după ce o pusese jos în spatele Porții pe Tara, pe jumătate încă inconștientă de durere. Apoi o luă, instalează micul pegas în culcușul brațelor sale, iar pe Tara o puse în mijlocul cercului format de tapiseriile de transfer.

— Trebuie să vă refugiați pe Pământ, spuse el foarte repede, în timp ce primele fantele ieșeau din pereți.

— Nu, strigă Tara indignată, o să mă urmărească folosindu-se de Poartă. Planeta mea... lor va fi invadată!

Nu mai aveau timp, fantele prinseseră curaj, gata să se arunce pe Xandiar. El strigă, neputând să facă altceva mai bun de-atât:

— Castelul Viu din Travia, în Lancovit!

Tara vru să protesteze, dar Xandiar nu-i lăsă răgazul s-o facă.

Și înainte ca Poarta s-o ia de-acolo, ea mai avu timp să-l vadă luptându-se...

Și murind.

Castelul Viu

sau când ai un corp de piatră și fundații solide,
s-o ștergi în vârful picioarelor nu e tocmai ușor

La Poarta de transfer lancoviană a Castelului Viu din Travia, gardianul de serviciu era Floaretimidăpemar-gineaunuirâulimpe de.

El își iubea munca. Îi întâmpina pe nou-veniți. Ordonă ca aceștia să fie însoțiți de către paji până în apartamente sau pe lângă Maiestățile Lor. Îi prevenea că acest Castel era o entitate sensibilă, pe care nu trebuiau s-o... supere. Îi asista când Castelul era pus pe glume și transforma totul, în imensul său corp de piatră.

Toate acestea îi dădeau o impresie liniștitoare de ordine și logică. Da, Fleur, cum îi spuneau prietenii săi oamenii, era un ciclop fericit.

Dar se simți cu mult mai puțin fericit când Poarta de transfer se animă deodată, cu sosire din Tingapour, și depuse în fața lui corpul neînsuflețit al Moștenitoarei Imperiale din Omois și al pegasului său. Prea faimoasa, periculoasa și incontrolabila

Tara Duncan. Înfășurată într-o mantie de elf. Și fără înfățișarea ei de vampyr, subiect pe care toată AltăLumea îl comentase.

Urmărită de o hoardă de fantome furioase.

În câteva clipe, frumosul salon atât de curat și ordonat deveni centrul unui haos total. Gărzile, îngrozite, încercau să vâneze fantomele cu ajutorul magiei și armelor, dar nimic nu funcționa. Doi apărători au fost răniți ochind fantomele cu Destructus-uri care ricoșară sau trecură mai departe, numeroși alții făcură găuri în pereți și în podea, ceea ce produse larmă în Castel, dar nu se mai putea face nimic.

Fleur înțelese subit că fantomele puneau stăpânire pe gărzi, când o văzu pe una dintre ele intrând într-un trup.

Fantomele, odată pătrunse în corp, capturau gărzile încă libere pentru a ajuta alte fantome să le posedate. Lupta deveni de-a dreptul sângeroasă, întrucât gărzile libere se băteau cu energia disperării, în vreme ce sirena care anunța invazia urla în tot Castelul.

Fleur sări spre sceptrul de transfer, ascuns în mijlocul uneia dintre cele cinci tapiserii. Trebuia să deconecteze Poarta! Să oprească invazia! Dar fantomele nu-i dădeau voie. Două gărzi posedate o mențineau deschisă, permițând să se reverse neconținut alte fantome. Iar lăncile pe care le îndreptară spre el îl făcură să abandoneze încercarea unui asalt eroic.

Fleur nu era războinic, ci doar un slujbaș — avea doi metri înălțime, un singur ochi și părul roșcat.

Nu putea să se bată, desigur, iar câteodată, cel mai inteligent lucru pe care putea să-l facă era să fugă. Nici acum nu încercă să opună rezistență. O înșfăcă pe Tara și o șterse de-acolo, încă uluit că nicio fantomă nu se năpustise asupra lui. Castelul, furios

în continuare, începu să bombăne și zidurile se închiseră iar în urma lui Fleur, întemnițând gărzile.

Din nenorocire, nu toate fantomele intraseră în câte un corp. Și cele care mai erau spirite pure trecură prin zid ca și cum acesta nici n-ar fi existat.

Fleur își spori viteza. Castelul îl ajuta. Făcu să dispară coridorul, îl umplu de ziduri și de drumuri false. Și astfel, Fleur reuși să dispară în câteva secunde, înșelând fantomele, care-l pierdură din vedere. Dar gardianul știa foarte bine că asta nu va dura multă vreme. Fantomele păreau că vin după tânăra Moștenitoare. Deci trebuia s-o ascundă.

— Castelule Viu, zise el cu voce tare, poți s-o ascunzi pe Tara Duncan? Să dispară din ochii invadatorilor?

Pe zidurile de piatră cenușie apăru un splendid peisaj din Mentalir, țara licornilor. Unul dintre licorni se apropie, picioarele lui delicate călcând pe iarba albastră. Își înclină cornul. Castelul Viu nu putea sau nu voia să vorbească, dar imaginile o făceau foarte bine în locul lui. Un jilț se furișă spre ciclop, iar acesta o așeză în el pe tânără. Părea șocată și nu deschise ochii deloc.

Jilțul se repezi spre zid, iar acesta din urmă se dădu în lături, apoi ei dispărură. Ușurat, ciclopul suspină, după care spuse cu voce tare:

— Atâta vreme cât această criză nu se termină, să nu spui nimănui unde se află Tara, ai înțeles? Și folosește scoop-urile¹ pretutindeni, ca să verifici cine e posedat și cine nu. Până nu avem un mijloc să detectăm posedații, nu putem avea încredere în nimeni.

¹ Vezi nota de subsol a autoarei, de la p. 46. (N.red.)

De jur împrejurul ciclopului apărură ecrane. Pe ele se vedeau scoop-uri — mici camere-cameleon zburătoare, urmărind, spi-onând, supraveghind totul, în slujba Castelului. Fleur clătină din capul său roșcovan.

— Bravo! Acum, va trebui să dăm toate benzile înapoi ca să știm cine e contaminat și cine nu. O să avem de lucru, amice. În timpul ăsta, fă ce trebuie pentru ca dușmanii noștri să nu creadă că au câștigat așa ușor, da?

Licornul scoase un ușor nechezat și-și aplecă iar frumosul cap alb.

Apoi, peisajul se schimbă, apărură pământurile sinistre ale Mlaștinii Dezolării, în vreme ce miasma copacilor putreziți se ridica din pământ. Ciclopul avu senzația că merge printr-un smârc buretos și rece și schiță un surâs sinistru.

— Eh... dacă nu te deranjează, prefer un soare generos și o pajiște plină de flori.

Castelul se supuse, dar Fleur știa că în restul trupului său de piatră era frig, cenușiu, umed și alunecos.

Invadatorii încă nu știau cu cine aveau de-a face. Castelul le rezerva câteva surprize.

În vreme ce Fleur, ascuns în măruntaiele Castelului, se gândea, un nou personaj se materializă la Poarta de transfer. Fântomele de-abia avură timp să se năpustească asupra lui, că el și incantă un Transmitus și dispăru... pentru a reapărea într-o altă încăpere mult mai îndepărtată din Castelul Viu.

Acesta îl privi pe nou-venit cu o tresărire de bucurie. Și când un castel de mai multe milioane de tone tresare, asta se aude. Și se simte. Dezechilibrați, sute de oameni se ciocniră la propriu, iar șamanii vindecători făcură față cu greu unei atât de fulgerătoare afliuențe de pacienți.

— Sst, murmură Cal, Hoțul Patentat, adresându-se enormei entități, să nu spui nimănui că sunt aici. Tara a ajuns? Am zărit-o în brațele lui Xandiar înainte să mă ascund. Și tu, Castelule, ești bine?

Peisajul preferat din camera lui Cal — o vedere de sus asupra comorilor Sălii Imperiale din Omois (mult mai mare decât aceea din Lancovit), constând în munți de aur și de bijuterii prețioase — îi făcu loc licornului. Acesta necheză vesel. Castelul își făcea griji pentru ființa umană favorită. Cal răspunse la întrebarea neformulată:

— Da, sunt bine. Am reușit să scap, dar a fost foarte greu. Însă Blondin a rămas blocat acolo. Din fericire, se pare că, dintr-un motiv misterios, fantomele n-au ajuns să intre în trupurile neomenești. Nu mă întreba de ce, nu știu nimic despre asta. N-au atacat nici elfii, nici dragonii, nici centaurii, nici tatrisii cu două capete. În schimb, au atacat toate ființele omenești și pe thugi, care, în ciuda faptului că au patru brațe, au origine umană. Tara e... teafără?

Licornul necheză și dădu din cap de jos în sus. Cal se mai relaxă un pic. Se temuse că era și mai rău.

— Mă întreb de ce n-a fost și ea posedată. Fantomele ținesc mai ales sorțitorii care au cea mai mare putere, fie ea politică, fie magică.

Cal își luă un aer sumbru și se frecă la ochi, obosit.

— De-aici vine și cea mai mare problemă a noastră. Ele stăpânesc toate trupurile guvernăntilor. Cel care le-a dat cel mai mult de furcă a fost Xandiar, dar tot au sfârșit prin a-l poseda. Dar aici cum stau lucrurile?

Castelul proiectă o imagine cu ceea ce se petrecea în sala tronului, unde stăteau Regele Bear și Regina Titania, cei doi suverani din Lancovit.

Capetele lor brune se înălțau foarte drepte și ochii lor păreau sticloși. Corpurile le tresăreau pe măsură ce fantelele îi posedau. În fața lor, Salatar, himeră și Prim-ministru, scuipa flăcări împotriva altor fantele, dar degeaba.

— *Slurk!* Rahat! înjură Cal. S-au dus și ei! E vai de capul lor! Unde e Tara?

Castelul ezită o clipă. Fleur spusese limpede că nu trebuia să dezvăluie nimănui unde era ascunsă Tara. Dar Cal era prietenul său, și tânărul adolescent nu părea a fi posedat. Mai mult, era unul dintre apropiații Moștenitoarei și-i salvase viața de nenumărate ori.

Licornul îi arată lui Cal către un fotoliu, iar acesta se așeză. Zidul din baie se deschise și fotoliul plonjă în profunzimile Castelului.

Tara se trezi. O mână îi acoperi gura. Cu forță.

N-avea de făcut decât un singur lucru.

Mușcă din toate puterile.

Mâna avu o tresărire și se retrase.

— Ah, ce Dumnezeu, te-ai țcănit! murmură o voce bine cunoscută. De ce m-ai mușcat? Bine că te-ai transformat din nou! Altfel mâna mea ar fi fost hamburger acum!

Tara strânse din ochi, dar lumina era slabă, iar ea avea dificultăți cu vederea.

— Ca... Cal? zise ea. Dar ce e...

Ea își duse mâna la gură, șovăitoare. Îi lipsea ceva. Colții de vampyr dispăruseră. Cum?

Apoi, ca o undă violentă, dureroasă, mortală, amintirea lui Robin o lovi din plin. În stare de șoc, ea se ghemui în mantia semielfului și începu să plângă. Încetișor, ca un animal rănit care de-abia are putere să respire.

— Tara, întreabă Cal, care recunoscuse mantia lui Robin, am văzut că Xandiar a reușit să te salveze și eu te-am urmat. Știi unde sunt ceilalți?

Tânăra suferea atât de mult, încât nu reuși să scoată niciun cuvânt. Băiatul o înțelese și o îmbrățișă afectuos. Ca s-o calmeze, el făcu ce-ar fi făcut mama ei. O legănă, fără să ezite. Erau atât de afundați în balebă de traduc, încât avea tot timpul să ceară explicații mai târziu. După o clipă, hohotele de plâns ale Tarei se mai domoliră și el putu să-i murmure câteva cuvinte de îmbărbătare... chiar dacă nu avea nicio idee despre motivul pentru care ea plângea atât de amarnic. Tara văzuse multe la viața ei — o invazie a fantomelor n-ar fi trebuit s-o aducă în starea asta, după ce ea-i înfruntase fără ezitare pe numeroșii demoni ai lui Magister. În sfârșit, cel puțin, nu mai tremura atât de tare.

El rosti câteva vorbe și Castelul făcu să apară o sticlă de apă minerală din munții Tasdor¹. Foarte răcoritoare, căci magia o menținuse la temperatura ideală. După ce el făcuse un semn, apăru plutind un pahar pe care i-l oferi Tarei. Fata înălță spre el chipu-i răvășit, dar acceptă să bea câteva guri.

Ea încercă să vorbească, dar suferința îi învinse voința. Se mulțumi să privească fix fața de înger nevinovat a lui Cal, ochii săi cenușii și părul negru și ciufulit, incapabilă să pronunțe vreun cuvânt. Lângă ea, Galant, familiarul său pegas miniaturizat, părea o umbră, atât de mult suferea pentru stăpâna lui.

— Această invazie a fantomelor e pe cale să treacă AltăLumea prin foc și sabie, insistă Cal. Tara, ceilalți sunt bine? Am plecat fără să văd exact ce s-a întâmplat.

În ciuda tristeții sale și a faptului că nu avea decât o singură dorință, să plângă din nou și să trimită în iad restul lumii, Tara înțelese că trebuia să răspundă. Simțea tensiunea lui Cal în palma sa. Băiatul cu părul negru și ciufulit vibra ca un arc și în ochii săi mari și cenușii se citea implorarea. Să-i reziste era prea greu, ea nu voia să mai stea pe gânduri.

— Am fost... atacați (vocea i se gătui). Trebuie să mă fi înșelat cu poțiunea care trebuia să-l facă pe tata să revină, pentru că de-acolo au ieșit de fapt niște chestii înfometate și oarbe. Erau zeci, sute. O fantomă m-a posedat și eu am... am rezistat. Dar Robin... Cal, el n-a... l-am... l-am văzut pe Robin murind.

Cal făcu ochii mari și se încordă și mai mult. Întâlni privirea Tarei și o rugă să nu-i confirme ceea ce tocmai auzise, dar

¹ *Grămadă de aur* (lb. franceză). (N.tr.)

lacrimile ei îl convinseră repede de contrariu. Prietenul lui murise, de unde și mantia prezentă aici.

Înțelese, de asemenea, de ce lumina din privirea Tarei se stinsese.

— Pe manii strămoșilor mei morți, înțeleg de ce ești în starea asta. O să... o să rezisti?

— Vreau să mor, răspunse Tara fără vlagă. Mă simt foarte rău. Trebuie să se termine cu asta!

— Eu... nu pot să fac nimic pentru tine, răspunse Cal cu un nod în gât, atât îi făcea de rău tristețea prietenei sale, dar îți înțeleg suferința, și eu am crezut că mor când El a murit. A fost... de nesuportat.

Tara începu să plângă iar și Cal își reprimă dorința de face același lucru. Era în joc viața lor. El nu avea timp. Nu. *Ei* nu aveau timp.

Pentru că erau vinovați de acest dezastru. Amândoi. Nu-i plăcea asta, dar Tara nu trebuia să suporte singură această povară.

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că nu ești tu singura responsabilă de această poveste, recunosc el. Cred că poțiunea mea a intrat în rezonanță cu a ta. Eu... am vrut s-o aduc înapoi pe Eleanora. Ți-am furat formula și am creat poțiunea în apartamentul pe care ni l-a rezervat mătușa ta. Acela care se află lângă apartamentul tău. Sunt dezolat. Nu trebuia s-o fac.

Tara chiar nu reacționează la faptul că el pregătise o a doua poțiune fără ca ea să știe. Cal continuă:

— Amândoi suntem vinovați. Am făcut o greșală cumplită. Va trebui să găsim o soluție ca să ieșim de-aici. Nu putem să-i abandonăm pe mama ta și pe prietenii noștri în ghearele

acestor monștri. Sunt mult mai puține fantele în Lancovit, de aceea cred că părinții mei sunt în siguranță deocamdată, dar asta nu va dura mult.

Din nou, Tara nu se clinti, mulțumindu-se să plângă, cu inima sfâșiată. Părea că se află departe, atât de departe, încât el de-abia putea s-o atingă.

— Tara, mă auzi? Cum ai reușit să scapi de fanta care te-a atacat? Folosindu-ți magia? Cu o formulă a poțiuni? Tara?...

O scutură de umăr, dar ea era ca o păpușă de cârpă, moale și fără nicio reacție.

De data asta, el intră în panică. Tara era prietena lui, dar și o armă foarte puternică. Motiv pentru care, când fantelele fuseseră prea ocupate cu Xandiar pentru a se mai interesa de el, profitase și o urmăse.

El nu știa încă foarte bine cum, dar avea să se folosească de ea pentru a distruge aceste fantele, și asta imediat! Ceea ce fantelele le făceau oamenilor era... monstruos.

Se înfioră. Prin profesia lui, respecta moartea și nu-i era frică de ea. Dar ceea ce văzuse era mai rău decât moartea. Victimele cedau, dar în adâncul ochilor lor, i se părea că întrevede sufletele prizoniere care își urlau disperarea.

El nu reușise să evadeze pentru că, mic și neînsemnat cum era, nu reprezenta o pradă foarte interesantă pentru fantele, care căutau mai ales corpurile celor care întruchipau puterea.

El nu știa încă dacă să se simtă jignit sau profund ușurat.

Se uită la prietena lui, regretând că nu putea s-o lase să se abandoneze durerii.

Apoi îi dădu o palmă.

Cal

sau să te joci de-a păpușa Barbie cu o fată drăguță
nu e neapărat la fel de amuzant pe cât se spune

Tara nu reacționează. Ea îl privi pe Cal. De fapt, nu, el era în fața ei, așa că ea îi percepuse prezența, asta era tot. Putea să fie și-un copac. Un fotoliu. Un krakdent. Ei nu-i păsa. Obrazul îi ardea, dar nu-i păsa.

În fața ei, băiatul închise ochii, ca și când se aștepta ca tânăra să-l transforme într-o broască râioasă. Dacă n-ar fi fost așa de disperată, Tara ar fi putut să râdă. Sau să se înfurie. Da, chiar, ar fi putut să-l transforme într-o rămă, să-l învețe minte și-o mai lovească.

Dar ea nu făcu nimic. Totul îi era indiferent. Plutea într-o pâclă deasă de vinovăție, de durere. Și de regrete. Nu mai conta nimic. Robin era mort. Ea trăia și re trăia fără-nțetare ultimele lui momente. Ce-ar fi putut să facă, cum ar fi putut să-i schimbe destinul. Filmul era întruna reluat.

Și era un film de groază.

Cal deschise un ochi șovăitor și se pipăi mai peste tot, încă uluit că mai era întreg și pe două picioare.

Tara spera ca el s-o abandoneze. Nu, de fapt nu spera, nu mai era în stare. Voia doar s-o lase în pace. Să poată să se hrănească din durerea ei. Dar Cal era încăpățânat. Nu renunța.

Îi vorbi. În timp ce ei i se părea că trec ore în șir.

Îi descrie ce-o să se-ntâmpile dacă fantomele rămâneau la putere. Lacome de ceea ce nu avuseseră de secole, ar fi exploatat ființele umane și pe cele neumane.

I-ar fi făcut pe toți sclavii lor.

El nu știa dacă la puterea fantomelor se adăuga și aceea a gazdelor, dar dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi fost o catastrofă.

Nu încerca să-și ascundă graba din voce. Și Tara o percepu, din străfundul disperării sale. Cu cât trecea timpul, cu atât ea avea impresia că se afla cufundată într-un nor de vată, o vată deasă care o sufoca încetul cu încetul — și mai avea și un pumnal de durere înfipt în inimă. Aproape că nu mai putea să respire.

Dar exista această grabă în vocea lui Cal. Această grabă care o făcea aproape să geamă și care o determină să reacționeze totuși.

— La... lasă-mă-n pace!

Cal se ridică alarmat.

— Dar nu pot! Tara, tu ai preparat această poțiune. Mă rog, noi. Trebuie să stabilim un plan, ceva care să convingă fantomele să plece. Trebuie să-mi spui ce-ai făcut pentru a o alunga pe cea care te-a atacat. Putem folosi aceeași metodă?

— Am... am mușcat-o. Sub înfățișarea mea de vampyr. Nu... nu știu, a murit... cred.

Cal era terminat. Atunci când Tara se transformase în vampyr ca să scape de dragoni, cazul său fusese studiat de către Academia de Medicină din Omois.

Deocamdată, nimeni nu înțelegea prea bine cum procedase ea. Și se efectuaseră și prea puține teste, în special pentru că nu găsiseră niciun candidat pregătit să fie transformat într-un băutor de sânge. Și încă mai puțin dispus s-o lase pe Tara să-i dea peste cap genele. Deci, momentan, el nu putea face nimic cu această informație. Păcat!

— Avem nevoie de un plan. De fapt, Tara, *eu* am nevoie de tine, te rog!

Tara clătină din cap, disperată. El voia ca ea să se gândească, să găsească o soluție, dar nu reușea să facă asta! Era prea greu! Cum să reușească să chibzuiască, de vreme ce tot ce-și dorea era să... dispară?

Să moară?

Din nou, Cal simți că ea îi scăpa.

— Înțeleg că asta e greu, dar încă de când erai foarte mică, Tara, ai luptat pentru a supraviețui. Nu poți să te lași acum pradă morții, ești prea tânără! Tara, amintește-ți copilăria, bucuria, fericirea, ele pot reveni, jur!

Tara respingea imaginile care-i apăreau dinaintea ochilor ascultându-l pe Cal. Imagini din copilăria sa plăcută, în ciuda atitudinii glaciare a bunicii ei, dintr-o perioadă în care lumea sa era simplă. Îi avea pe prietenii ei, școala, gustările de dimineață, libertatea, alergatul pe câmp, călăritul cailor puternici, persani, atât de impozanți, încât îți trebuia o scară ca să-i încaleci, apoi te simțeai ca pe un covor zburător, atât erau de catifelați. Mirosea a cretă și ciocolată, a flori, și-apoi mai era și căldura

soarelui. Se bucura de dragostea prietenilor ei. Apoi, mai târziu, de dragostea lui Robin.

Ea se lăsă moale în mantie, cuibărindu-se în ea, și începu să plângă, deși ochii o ardeau. Își plângea copilăria pierdută, inocența pierdută, dragostea pierdută.

Cal scrâșni din dinți. La naiba, chiar în momentul în care se gândea că-i mai alungase din suferință, ea se cufunda din nou în ea.

— Robin era un războinic, Tara; dac-ar mai fi în viață, ce ți-ar spune?

Tara nu-i răspunse. Era atât de obosită! Cal o ciupi de cot, folosind unul dintre trucurile lui de Hoț, pentru a-i face rău. Cu bună știință. Mult mai de efect decât o palmă. O lungă durere neîntreruptă, care ar fi făcut să vorbească și gura cea mai încăpățânată.

Ea gemu, apoi o scânteie de revoltă se aprinse o clipă în ochii ei atât de albaștri.

— Lasă-mă, îmi faci rău.

— Răspunde-mi mai întâi.

— A MURIT!

Cal era atât de surprins de răcnetul ei, încât îi dădu drumul.

— Dar tu ești vie! protestă el. Luptă-te pentru el!

Dar ea nu-l auzi.

— Am vrut mai mult, zise ea pe un ton prea calm. Am vrut să-l reîncarnez pe tata, am sfidat moartea. Ea m-a pedepsit luându-mi dragostea. Eu l-am omorât pe Robin.

Chipul Tarei exprima un asemenea dezgust față de ea însăși, încât inima lui Cal se strânse. Ei se priviră insistent, ochii albaștri înfruntând ochii cenușii și, o clipă, Cal se detestă pentru că o făcuse să sufere pe prietena lui.

Dar nu renunță.

— Vrei să mori, foarte bine, spuse el cu o voce controlată cu grijă. Ba chiar o să te ajut, dacă asta e alegerea ta. O apăsare pe carotidă și gata! S-a sfârșit cu durerea. Dar mai înainte, trebuie să-ți repari greșelile, Tara, n-ai de ales.

Să-și repare greșelile? Nu, nu-i păsa. Tot ce-și dorea era să dispară în propria-i tristețe, să se lase devorată de ea și să nu mai rămână decât oasele. Poate că așa înceta să sufere.

Își abătu privirea în altă parte și căzu din nou în apatie. Ceața o învălui din nou, persistentă, ștergând vocile, eforturile, sunetele. Ea suferea neîncetat, dar corpul lui Cal era incredibil de cald. Și era atât de obosită!

Fără să-și dea seama, alunecă în somn. Cal suspină. O întinse, aranjă pernele, apoi se așează într-un fotoliu, brusc sleit și el de puteri.

Restul lumii era pe punctul de a se năruși și tot ceea ce el putea face pentru prietena lui era s-o privească dormind.

Și să se roage la zei indiferenți.

Din toate puterile lui.

Zile la rând, Tara refuză totul. Să mănânce. Să se spele. Să vorbească.

Nu făcea decât să doarmă și să plângă.

După ce o găsisese gata să izbucnească în hohote de plâns, strângându-și klik-ul în mână atât de tare, încât era să-i dea sângele, Cal i-l confiscase pur și simplu. Gadgetul fusese creat

pentru a-i permite să comunice cu Robin și îl purtau amândoi sub formă de cercei. Astăzi, obiectul de cuarț și metal îi amintea prea mult de cel pe care-l pierduse.

Cal, disperat, trebui să se ocupe de ea. Se agăța de mantia lui Robin, de parcă ar fi fost o parte din trupul ei. Refuza categoric să se despartă de ea. Cal lăsa în grija elementarilor s-o spele și s-o șteargă și în cea a Schimbătoarei, extraordinara sa entitate dulap-armurier, s-o îmbrace și s-o dezbrace.

El era băiat totuși, și să pună mâna pe trupul unei tinere dezbrăcate era de-a dreptul peste puterile sale.

Cal o înțelegea, sufletul prietenei sale fusese serios afectat. Copilăria Tarei, petrecută cu o bunică distantă și prea ocupată, fusese mai mult sau mai puțin fericită. Înconjurată de secrete și mistere, pe care refuzau să i le dezvăluie, câștigase o mare independență și avusese nevoie de mult timp să capete încredere în prietenii săi, să-și deschidă inima față de Robin. Șocul de a-l vedea murind, așa cum îl văzuse murind pe tatăl său când ea avea doi ani, o tulburase puternic.

Se închisese în disperarea ei. Și Cal începea să se întrebe dacă o să reușească vreodată s-o scoată din această stare.

În prima noapte, a fost cât pe ce să moară de o criză cardiacă.

Un urlat îl făcu să sară din pat, în poziția instinctivă de luptă.

În timp ce-și dădea seama că nu-i atacase nicio fantomă și inima lui revenea la o viteză normală, nu la două sute de bătăi pe minut, identifică proveniența urlatului. Tara se zbătea, pradă unui coșmar cumplit. O oră îi mângâie părul scăldat în sudoare, până când ea se liniști.

Ca s-o ia din nou de la capăt, două ore mai târziu.

S-o facă să mănânce se dovedi a fi o faptă eroică. Fiecare masă era un calvar. Îmbucătură după îmbucătură, pe care ea le înghițea uneori mecanic sau le refuza pur și simplu. Și-așa era delicată de la natură — magia luând din forțele sorțitorilor —, dar acum era de-a dreptul slabă. În pofida grijii elementarilor și a Schimbătoarei, frumoasele ei plete blonde erau spălăcite și uscate, ochii albaștri deveniseră întunecați și impenetrabili. Era din ce în ce mai transparentă, obrații i se scobeau, osatura fină ieșindu-i în evidență.

Nici Galant, pegasul ei, n-o ducea mai bine. Ca și ea, refuza să se hrănească, iar Cal a trebuit să-l forțeze să înghită ovăzul și fânul.

Cal nu știa, dar Tara era mai mult sau mai puțin conștientă de ceea ce făcea el.

Și îl ura. Doamne, cât îl mai ura...

Dacă ar fi fost în stare să simtă furia de sub indiferența ei sumbră, Cal ar fi luat-o la fugă.

N-o lăsa niciodată liniștită. N-o abandona niciodată. Dar chiar și-așa, nu reușea s-o scoată din starea ei depresivă. Nimeni nu putea să spargă barajul. Mâncarea n-avea niciun gust. Imaginile, niciun contur. Sunetele, nicio textură. Ea nu simțea nici măcar cum durerea i se instalează în trupul maltratat. Căci mesele frugale pe care Cal o făcea să le ia nu erau suficiente, și consecințele apăreau — mușchii, tendoanele, oasele îi erau afectate. Tara nu simțea nimic, nu era conștientă de nimic.

Sub influența lui Cal, ceea ce-i înconjură se modifica pe măsura nevoilor lor. Castelul Viu mări camera, făcu o sală de baie și antifonă cu grijă pereții. Numai printr-un ghinion formidabil, vreo ființă, fie ea și fantomă, i-ar fi putut găsi. Apoi el

organiză o sală de gimnastică pentru ca micul Hoț să-și poată continua antrenamentul zilnic. Înainte de fiecare ședință, Cal o obliga pe Tara, păpușă docilă, să-și miște membrele și o făcea să meargă, ca să nu i se atrofieze mușchii. După aceea, odată corvoada terminată, scrâșnind din dinți, se ocupa de el.

O așeza pe Tara într-un fotoliu confortabil, iar el, cu bustul gol, sărea, plonja, alerga ud într-o înlănțuire de salturi, sărituri și atacuri rapide. Trecea apoi să arunce cuțite, deși mușchii îi tremurau de oboseală.

Rareori rata ținta. De fapt, singura dată când se întâmplă asta a fost pentru că Tara adormise și începuse să urle în somn. Cal tresări și cuțitul era să se înfigă în ochiul unui dragon de pe o tapiserie.

Dacă Tara ar fi fost cu adevărat conștientă, l-ar fi admirat, pentru că Hoțul, în felul său, era un atlet extraordinar.

El se antrena de două ori pe zi câte două ore, plus o oră de înot în bazinul din sala de baie. Sportul îl ajuta să nu înnebunească.

Familia lui, familiarul său, vulpea Blondin, prietenii, toți îi lipseau. Mai ales familiarul său. Simțea că el o ducea bine, altfel, dacă ar fi fost rănit sau capturat, legătura lor mentală l-ar fi informat imediat. Dar distanța era mare, legătura lor slăbise și neliniștea lui crescuse. Într-o zi sau alta, n-avea de ales, trebuia să se întoarcă la Omois, în gura lupului, ca să-și recupereze vulpea.

— Doamne! bombăni el într-o zi foarte grea, dacă mi-ar fi zis cineva că voi deveni dădaca unei copile sublime de cincisprezece ani și că am să consider asta un lucru oribil, nu l-aș fi crezut nicio clipă!

Un singur lucru îl împiedica să renunțe. Simțul umorului. Dar și sentimentul de vină.

Castelul Viu îi instalează un ecran uriaș. Și îi transmite toate informațiile posibile — o fereastră deschisă spre restul lumii.

Veștile nu erau bune.

Fantomele preluaseră controlul în majoritatea republicilor, regatelor și imperiilor omenești de pe planetă.

Asta nu se putea face cu discreție, pentru că scoop-urile¹ cristaliștilor de serviciu de la diferite curți înregistraseră invazia. Doar cei care nu erau oameni fuseseră cruțați. Spiritele sorțitorilor vampyri, tatrisii sau piticii nu putuseră să se reîncarneze în corpurile celor din neamul lor. Supărați, erau repartizați în CealaltăLume.

Veștile proaste se țineau lanț, iar AltăLumea descoperi foarte repede că fantomele puteau de-acum înainte să desfacă legătura dintre AltăLume și CealaltăLume după placul lor.

În afară de Tara, nimeni nu găsisese vreun mijloc prin care să le reziste. Dacă o ființă omenească ajungea să înfrângă o fantomă, zeci de alte fantome o asaltau până când una dintre ele devenea atât de puternică, încât punea stăpânire pe ea.

Cal o așezase pe Tara în fața ecranului, sperând ca scenele apocaliptice s-o scoată din apatie pe prietena lui.

Din nefericire, nu existau scene apocaliptice. Fantomele, prudente, evitau să omoare pe cineva, de vreme ce sufletele morților,

¹ Mici camere de luat vederi semi-inteligente, zburătoare, averse de *scoops* (în lb. engleză, *știri senzaționale*), de unde și numele, capabile să dezvăluie mai ales lucruri pe care persoanele importante din AltăLume ar prefera să le țină ascunse, lucruri pentru care ziariștii de la *Voici* și *Paris Match* și-ar da mâna dreaptă... poate chiar și stânga să le afle. (N.a.)

cel puțin cele ale sorțitorilor, se duceau în CealaltăLume. Ele îl luau prizonier pe cel care încerca să le reziste, dar pentru mulțime nu se schimba nimic.

În aparență.

După două săptămâni de la preluarea puterii de către fante, apăru prima schimbare. Demisia elfilor din Omois.

Neîncrezători, Cal și Tara (mă rog, Cal era neîncrezător, iar Tarei nu-i păsa) văzură formațiuni impecabile de elfi războinici, călare pe pegașii lor, cu pielea întunecată conform împrejurării, părăsind Omois-ul. În fruntea lor, îmbrăcată toată în roșu, cu somptuosul ei păr argintiu ce părea o pelerină, pe pegasul său purpuriu, Regina elfilor făcu un anunț. Ea n-o mai recunoștea pe Împărăteasa din Omois ca stăpână a sa, din cauza posedării ei de către o fantomă și, drept urmare, rupea înțelegerea.

Elfii se întorceau la ei acasă, la Selenda. Cal avea lacrimi în ochi. Să vadă șirurile de elfi, în armurile lor scânteietoare, pe pegașii lor negri, părăsind Omois-ul, era o adevărată catastrofă.

Tara se uita fix la ecran, dar Cal știa că ea nu vedea nimic.

— Crezi că se duc la ambasada Selendei, din Omois? zise el pe acel ton liniștit pe care-l adoptase față de ea. Se pare că fantoma lui Lisbeth n-a vrut să-i lase să folosească Poarta de transfer a Castelului. Mă întreb dacă dragonii mai sunt în AltăLume ori s-au întors la Dranvouglishpenchir.

De fapt, el încercase să-l contacteze pe Maestrul Chem, paznicul dragon din AltăLume, membru în Consiliul Înălților Magi, ca să vadă dacă putea să găsească un remediu pentru depresia Tarei. Dar liniile intergalactice erau tăiate.

AltăLumea era izolată de restul universului. Și fără Porțile pentru a călători în spațiu într-o fracțiune de secundă, dragonii

erau pe punctul de a se întoarce în AltăLume cu vaporul, ceea ce le putea lua zeci de ani.

Nemaipomenit!

I-ar fi putut spune asta și Tara. Cursurile intensive ținute de Împărat și Împărăteasă o învățaseră că primul lucru pe care-l făceau inamicii era să împiedice victimele să fie ajutate de aliații lor. În străfundul sufletului, ea râdea de naivitatea și surprinderea prietenului ei. La exterior, ea nu reacționează, indiferentă.

În zilele care urmară, între două tentative de a o hrăni pe Tara fără ca ea să-i arunce în față mâncarea (devenise superputernic, pentru a evita fripturile zburătoare), Cal constată că elfii nu erau singurii care părăseau Omois-ul. Cristaliștii făcură un reportaj despre ambasada tatrisilor care se golea, precum și despre ambasada vampyrilor. Cal îi văzu acolo pe Arn'o, elful coafor, și pe fiica ambasadorului vampyr, Kyla, plecând pe supercovoarele lor zburătoare cu reacție, furioși, încadrați de gărzile de thugi ale imperiului. Pe cât se pare, nu rămâneau decât ambasadorul, soția lui și o parte din suita ei, care o salutau cu gravitate pe Kyla cea îndurerată.

Vampyrul își arăta dinții, și nici propria lui escortă nu părea prea în largul ei. Cal își spuse că fantomele erau proaste dacă și-i făceau dușmani pe acești prădători.

Dar nu erau singurii. Rase mai puțin periculoase, spiridușii p'abo, gnomii albaștri și ghicitorii-de-adevăr, zânele, uriașii-de-piatră, sirenele, tritonii, orcile, goblinii, înțelepții licorni, războinicii centauri, himerele, mare parte dintre ei plecau escortați de paznici spre frontiere sau spre Porțile de transfer. Unii își transportau casele care pluteau în spatele lor ca niște imense

zmeie, alții, poate încrezători într-o întoarcere grabnică, nu aveau decât bagaje neînsemnate.

Era tragic.

Și Cal se întreba de ce gărzile se supuneau acestor ordine care lui i se păreau criminale. Apoi înțelese.

Era imposibil de știut cine era posedat și cine nu. Asta era problema. În ceea ce o privea pe Lisbeth, Împărăteasa din Omois, posesiunea avusese loc în fața întregii curți și mulți dintre miniștrii importanți căzuseră, de asemenea, victime. Dar pentru gradele inferioare, era altă poveste. Și deși gărzile nu puteau fi toate contaminate, datorau supunere superiorilor lor.

Dar îți dădeai seama că nu le plăcea ceea ce făceau. Și arătau o curtoazie deosebită față de cei care nu erau oameni și erau rugați să părăsească imperiul.

Ca și cum s-ar fi scuzat.

Împărăteasa și fantoma sa fuseseră discrete. Un simplu anunț pentru a declara că nimic nu se va schimba în imperiu, că negustorii trebuiau să se liniștească și că toți reclamanții cu doleanțele lor erau bine-veniți la Palat. Dar locuitorii din Omois cunoșteau politica și știau ce trebuie să facă: să ia o atitudine indiferentă. Să aștepte ca lucrurile să se îndrepte. Și mai ales, să nu se ducă la Palat să se plângă. Să facă negustorie, să obțină licențe sau concesiuni, da. Dar să-și riște puterea complotând, nu. Cu siguranță, nu.

Mai mulți cristalști, sorțitori și nonso au fost arestați, apoi eliberați. Articolele lor virulente au făcut loc unora binevoitoare față de noua putere.

Nu exista nicio îndoială pentru ochii cititorilor sau spectatorilor că erau posedati.

Propaganda începuse.

Acest lucru a fost subliniat de cristaliștii care nu erau oameni. Mai ales vampyrii, elfii, tatrisii denunțară aceste manipulări. Imperiul Omois le adusese la cunoștință, destul de calm, că dacă nu erau mulțumiți, imperiului îi făcea o deosebită plăcere să pună punctul pe „i”.

Cu tunuri mari, dacă era nevoie.

Atunci, Rezistența intră în ilegalitate. Sute de bloguri anonime răsăriră pe magicnet, rețeaua din AltăLume. Omois a poruncit să se închidă rețeaua, dar blogurile neoamenilor și ale oamenilor din Rezistența din alte regate au continuat mai abilit. Și nu era foarte greu pentru locuitorii din Omois să descopere conexiuni pentru a se conecta la alte rețele de informații ale magicnetului. *Idem* pentru canalele de videocristal, care transmiteau informațiile în circuit.

Atunci, Cal încetă să-și mai roadă unghiile, pentru că nu mai avea. Intenționa, în mod serios, să-și taie prima falangă. Se simțea ca un animal hăituit, încolțit, incapabil să reacționeze. Niciodată în viața lui nu avusese o responsabilitate atât de apăsătoare. Și își înțelegea puțin mai bine părinții. Nu-i fusese foarte ușor să crească, cu mania lui de a se băga tot timpul în cele mai mari probleme. Acum, când se trezise că trebuia să se ocupe de Tara, își dădu seama că nu era atât de ușor.

Situația era deja proastă și avea să se înrăutățească.

Pe capul Tarei se puse un preț.

Ca în besternuri, westernuri, ouesternuri, ale căror nume Cal nu și le aducea aminte, aceste filme importate de pe Pământ la prețul aurului. Pentru o sumă amețitoare. Dacă o livra dușmanilor, putea deveni bogat. Ar fi fost un trădător, cu siguranță,

dar un trădător cât se poate de milionar. Avu un rânjet morocănos. Păcat că integritatea era atât de puternic ancorată în el.

Evident, anunțul nu era așa de violent precum „cine l-a văzut mort sau viu, dar mort ar fi mai bine”. Era foarte politicos. Imperiul Omois informa pur și simplu că Împărăteasa era extrem de neliniștită de dispariția Moștenitoarei sale și-i va recompensa generos pe cei care-i vor da fie și cea mai mică informație care să ajute la găsirea ei.

Ei bine, să vedem.

Și cum Lisbeth nu știa dacă Tara se transformase la loc în om, ceruse afișarea ambelor înfățișări. A celei magnifice și glaciale, cu ochii roșii, de vampyr; și a celei normale. În felul ăsta, oricare-i era aspectul, Tara putea fi reperată.

Deși cele două chipuri ale Tarei reveneau cel mai adesea pe ecranele canalelor internaționale, ele nu erau singurele care difuzau informația. Fantomele cooperau mai bine între ele decât vechile guverne, și anunțurile de căutare erau transmise și de canalele naționale ale țărilor cucerite.

Dar, când are loc o acțiune, există și o reacție. De partea Rezistenței, mulțimea de sorțitori, oameni și neoameni, le făcea viața grea fantomelor. Avuseseră loc numeroase atentate împotriva posedaților. Doi miniștri fuseseră ridicați. Dar cei din Rezistență nu reușeau să uite că trupurile pe care le atacau erau ale prietenilor lor sau ale unor oameni nevinovați. În cazul acesta era, într-adevăr, greu. Fantomele, furioase, au cerut să fie reținuți o mulțime de oameni, dintre care mulți nu aveau nicio legătură cu Rezistența. Asta n-a făcut decât să-i încurajeze pe cei care luptau împotriva opresiunii. Mai multe uzine au fost

sabotate. În curând, actele de rezistență împotriva fantomelor se aflau pe pagina întâi a tuturor jurstalelor.

Cal turba de mânie că nu putea să li se alăture.

Dar ceea ce-l supăra mai tare era că ei erau în număr mic.

Nu apăruseră nici Moineau, probabil capturată, căci se afla în Castel când avusese loc atacul fantomelor, și nu se întorsese în Lancovit; nici Robin, confirmându-se astfel dispariția lui, nici Fabrice (dacă mai era în viață!), care lipsea de când îi trădase; nici Manitou, străbunicul Tarei, transformat în labrador; nici Isabella, nici Jar, nici Mara. Pe de altă parte, nici propria-i figură nu apăruse printre cei căutați. El era, probabil, un peștișor prea neînsemnat pentru a le interesa pe fantome.

Se mai scurse o lună, și Tara nu dădu niciun semn de ameliorare. Mai rău, slăbea din zi în zi. Nu mai plângea, mulțumindu-se să privească în gol. Nicio sclipire de viață nu-i însuflețea privirea. Părea închisă într-un cocon dens, impenetrabil.

Trăgea să moară.

Cal își dădea seama de asta, dar nu știa foarte bine ce să facă. El nu avea decât cincisprezece ani! Pentru prima oară după multă vreme, admise că avea nevoie de ajutor. Și cea mai bună persoană pentru acest gen de probleme, care crescuse șase copii și totuși rămăsese în top în domeniul său, era mama lui, Aliana-Léandrine Dal Salan.

Dar putea să-și asume riscul?

În sfârșit, într-o zi mai disperată decât de obicei, după ce Tara refuzase din nou să mănânce, el se hotărî să acționeze.

— Tara, zise el pe un ton stăruitor, trebuie să încerc să iau legătura cu familia mea, pentru a ști dacă sunt cu toții bine și,

mai ales, dacă mama... pe scurt, am nevoie de ei. Te las aici cu Galant, mă întorc cât pot de repede, de acord?

Tara nu-l privi, nu-l auzi. Se afla în infernul ei personal, reprezentat de un clocot negru de dispreț față de ea însăși, de disperare și de durere. De fapt, ea nu-și dădu seama într-adevăr că el plecase. A fost chiar un fel de ușurare, că mâna exigentă și vocea insidioasă care voiau s-o oblige să mănânce ca să trăiască dispăruseră din jurul ei. Perfect, era pe punctul să se cufunde în întuneric.

Și să nu-și mai revină.

Și atunci, inelul lui Kraetovir nu se arată deloc de acord. Fusesse rău pentru că-l lăsase pe semielf să moară. Dar nu-i plăcea influența pe care Robin o avea asupra Tarei și încăpățânarea lui de a o face să și-l scoată de pe deget.

Așadar, îi blocase Tarei magia, împiedicând-o să acționeze normal.

În condițiile în care Tara murea, el nu mai avea un corp prin intermediul căruia să trăiască și să respire. Asemănător unui parazit, petrecuse atâția ani pe gheara Reginei Dragon, încât câștigase un fel de conștiință.

Și această conștiință îi spunea că făcuse o greșală cumplită. De fiecare dată când Tara vedea imaginile cu Robin pe moarte, el le înlocuia cu imagini fericite. De care să vomiti; dar, pe de o parte, el n-avea nici gură, nici stomac și, pe de altă parte, dacă era singurul mijloc de-a o salva, n-avea de ales.

El nu putea vorbi cu Tara, dar începu, cu blândețe, să-i insuflă o stare de alertă. Încercă să trezească spiritul de luptă care dormita în inima tinerei. Îngrijorarea ei pentru cei apropiați.

Ea nu reacționează, refuzând pasiv sentimentele de fericire pe care i le inocula el.

Dacă ar fi putut suspina, inelul ar fi făcut-o.

Își suflecă mânecile imaginare și se puse pe treabă.

În mintea Tarei se formă imaginea lui Robin. Minunatul semielf o privea cu dragoste. Cum de săptămâni de zile ea îl tot vedea murind, iar și iar, era surprinsă să-l vadă întreg și atât de frumos, și inima i se frânse. Din nou. Își ridică pletele albe și negre într-un gest familiar, încât ea gemu de durere, apoi el îi zâmbi. Dacă el nu scotea niciun cuvânt, frumoșii lui ochi de cristal, tăiați ca ochii de pisică, vorbeau în locul lui.

„Te iert, spuneau ei, n-aveai de unde să știi.”

Tara îl făcu să tresară pe Galant, răspunzând în gol, adresându-se cuiva pe care nu-l putea vedea, cu vocea schimbată, pentru că nu scosese o vorbă de săptămâni întregi.

— Dar te-am omorât...

„O fantomă m-a omorât, răspunseră ochii plini de tandrețe, tu nu ai nicio vină. Sunt mort, dar rămân în inima ta și te iubesc pe vecie.”

— Eu... n-am știut, răspunse Tara, n-am știut cât de mult te iubesc. Era așa de... comod pentru mine! Erai întotdeauna acolo pentru mine, fidel, loial. Iar eu te vedeam mai mult ca pe un prieten decât ca pe un iubit. De multe ori. Asta nu era bine. Asta nu era drept. Și acum, că tu ai... că tu ai murit, îmi dau seama că te iubeam mai mult decât pe mine însămi. Vreau să mor, vreau să te reîntâlnesc!

Ochii lui deveniră severi.

„Nu, răspunseră ei, nu trebuie să faci asta. Ai o mulțime de lucruri de realizat pe lumea asta, trebuie să trăiești! Te iubesc din tot sufletul, Tara, dar moartea nu e o soluție. Ai

răbdare. Timpul te va ajuta să suporti insuportabilul. O să treacă și asta.”

— Dar... dar ce trebuie să fac?

Ochii erau nemiloși. Iar ei nu-i plăcea deloc imaginea de perdantă pe care ei o reflectară brusc.

„Luptă-te!”

Și, ca o imagine care se stinge, el dispăru. Tara privi în gol, apoi îl contemplă pe Galant care, cu aripile în bernă, cu pielea mai degrabă cenușie decât albă, părea pe jumătate mort.

Ea nu se clinti câteva clipe lungi. Galant nu mai mișca, dependent de acțiunile ei. Privirea lui aurie scruta fața atât de iubită a stăpânei. Aproape că nici nu îndrăznea să respire. Ciudata viziune pe care tocmai o avusese o va scoate, în sfârșit, din depresie? Pegașii nu aveau un dumnezeu, dar dacă ar fi avut unul, Galant ar fi ingenuncheat și s-ar fi rugat din toată inima.

Apoi, însuflețirea părăsi fața slăbită a Tarei și lacrimi îi curseră pe obraji.

— Dar ce tot povestesc eu, vorbesc unei vedenii. El nici măcar nu e aici!

Cu ochii goi, se culcă din nou și pegasul își spuse că și el va muri dacă tristețea stăpânei sale va continua să-i otrăvească spiritul.

Pe degetul Tarei, inelul lui Kraetovir avu o strălucire de lumină sâcăitoare. Crezuse totuși..., dar nu. Bine, măsuri energice. Avea să sacrifice o parte din el însuși pentru a crea ceva la fel de puternic, dar nu avea de ales. Din nou, licornii de argint, camuflajul său (priviți cât sunt de drăguț și de inofensiv), se transformară în chipuri de demoni cu ochii roșii. Un fel de magie neagră țâșni, în vreme ce micul inel se înfioră, iar

sufletele prizoniere în metalul său negru mureau unul câte unul. Îi rămânea o rezervă de cinci mii de suflete până avea să redevină o simplă bucată de fier fără putere. Să sacrifice vreo sută ar trebui să fie suficient.

Fulgerător, deasupra capetelor lor apăru o fantomă. Tara avea ochii închiși, dar nechezatul și neliniștea cumplită ale lui Galant o făcură să se ridice în capul oaselor. Înălță capul. Chipul îi deveni aspru.

Fantomele o găsiseră!

Gata să răzbune cumplit dragostea pierdută, tocmai voia să-și activeze magia, când își dădu seama că fantoma nu se apropia. Rămânea la distanță și o privea cu o infinită tandrețe.

Ea încetă să respire.

Era fantoma lui Robin.

Nu era o iluzie. Sufletul lui. Era translucid, dar pletele-i argintii și şuvițele negre omenеști atât de caracteristice, care-l trădau ca semielf, străluceau, ca și hainele sale.

Tara se ridică prea repede și se clătină. O expresie de îngrijorare trecu pe fața fantomei.

— Robin? Chiar tu ești?

— Eu sunt, se auzi vocea lui caldă. Pe manii strămoșilor mei, Tara, ce ți s-a întâmplat?

Ea nu mai avea nicio îndoială. Era Robin. Izbucni în hohote de plâns și-i povesti tot ce se întâmplase după moartea lui. Fantoma rămase perplexă.

— Și voiai să mori? Ca să mă reîntâlnești?

Tara dădu din cap afirmativ.

— Dar eu nu vreau!

Tara se uită la Robin. Nu părea prea mulțumit.

— În sfârșit, Tara, trăiești. Ce-ai face în CealaltăLume, nu e aici locul tău!

— Asta vreau, murmură Tara, să devin fantomă și să trăiesc cu tine.

Atunci, Robin păru de-a dreptul agasat.

— Nu, zise cu tărie. Nici nu se pune problema. N-o să mori din pricina unei iubiri adolescente. E ridicol! Tara, ești drăguță, ești agreabilă și ai toate calitățile, dar, dacă tu ai fi fost cea care murea, eu n-aș fi fost niciodată tentat să mor... în sfârșit, e ridicol!

Tara era pierdută.

— Nu?

— Bineînțeles că nu! Mi-aș fi găsit o altă iubită și cu asta, basta!

În acest moment, Tara reacționează cu ardoare. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— O... o nouă iubită?

— Da, desigur. La ce te așteptai, sunt elf. Tu știi bine că noi, elfii, sărim pe tot ce mișcă!

Preț de o clipă, inelului i se păru că prea exagerase, căci Tara se încruntă. Kraetovir asistase la numeroase scene între Tara și Robin și izbutea să recunoască inflexiunile vocii băiatului, dar în privința sentimentelor și reacțiilor sale, asta era altă poveste. Și apoi, trebuia să se grăbească. Sufletele se risipeau mai repede decât prevăzuse el pentru a crea această vrajă.

Gura Tarei se strâmbă de amărăciune.

— Ești capabil să-mi spui orice, doar ca să mă-mpiedici să-mi doresc să mor, nu-i așa?

Fantoma păru că oftează enervată, apoi răspunse:

— Deloc. Ascultă, trebuie să plec; nu mi-a fost ușor să vin aici. Trebuie să te părăsesc, dar vreau să-mi promiți că n-o să mai tânjești după moarte. Crede-mă, nu merită sacrificiul.

Și, înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el dispăru. Tara se ridică, uluită. Îl chemă, urlă chiar, dar fantoma nu binevoi să reapară.

Prea slăbită încă pentru a sta pe picioare multă vreme, se lăsa să cadă pe pat, năucită de ceea ce tocmai auzise. Galant se uita la inelul său, cu un aer bănuitor. Pegasul văzuse cum fierul negru și ochii roșii lăsaseră locul unor inofensivi licorni. Pe bălegarul iepei celeste¹, oare blestematul de inel făcuse manevra asta? El era responsabil de apariția fantomei?

Pe neașteptate, Tara se aplecă, făcându-l pe Galant să tresară, îl luă în brațe și-l mângâie cu tandrețe.

— A plecat, Galant. Robin a plecat și noi suntem încă aici. În ce o să ne transformăm? El nu vrea să mor. Nu mai știu ce să fac...

Pegasul răspunse trimițându-i o imagine a inelului transformându-se, dar cum acesta din urmă făcea adesea asta, Tara nu reacționează. Ea era încă plină de imaginea lui Robin atât de drag ei. Galant renunță. Își frecă nările catifelate de obrazul stăpânei. Și el voia ca Tara să trăiască, dar refuza s-o influențeze. Asta trebuia să fie hotărârea ei.

Totuși, el îi simțise setea și se desprinsese pentru a împinge un pahar cu apă spre ea. Tara oftă ușor și-l bău. El trebui să-i ceară de șase ori Elementarului de apă să-i umple paharul până ca setea să-i fie potolită.

¹ Știu, știu, poate părea ciudat, dar pegașii așa înjură. (N.a.)

Ca o somnambulă, se ridică nebăgând în seamă faptul că picioarele anchilozate o dureau și se îndreptă spre sala de baie. Când ieși de-acolo, el constată că-și periasese părul și se spălase. Singură, se pare, pentru că mai avea urme de săpun în colțul claviculei, chiar sub bijuteria în culori încrustată pe gâtul său. Niciodată elementarul-de-apă nu ar fi lăsat urme de săpun. Pegasul începea să spere. Ea se întinse din nou și închise ochii, strângându-l lângă ea. Ca pe un talisman. Ca pe un refugiu. Galant își potrivea capul sub bărbia stăpânei sale și se relaxă. Lăsa deoparte mantia semielfului, foarte deteriorată pentru că fusese scăldată în lacrimi, folosită drept pătură, pernă etc.

În sfârșit, pentru prima oară după moartea lui Robin, adormi fără să fie tulburată de coșmaruri groaznice.

Trecând prin subteranele Castelului Viu, cu inima cât un purice la gândul că vreo fantomă rătăcită putea să tabere pe el, Cal reuși să fugă fără să-l vadă nimeni. O luă prin același pasaj pe unde fugise de Pustiitorul de Suflet. Și când te gândești că la momentul acela crezuse că se confruntau cu cea mai mare catastrofă posibilă!

Așa că totul era doar o problemă de gradație.

— Mulțumesc, Castelule, spuse el atunci când fotoliul îl depuse la ieșirea ascunsă. Chiar nu știu ce ne-am fi făcut fără tine. Supraveghează-o atent pe Tara în absența mea! Mă întorc cât pot de repede.

Înainte de a ieși, își schimbă înfățișarea. Făcu o vrajă, iar părul său deveni de un blond tern, ochii de un verde ca fierea

și fața de înger se rotunji arătând anodină, comună. Roba sa de sorțitor în culorile Lancovitului, albastru cu vulpi argintii sărind, se transformă într-o pereche comodă de pantaloni cenușii și o cămașă la fel de cenușie, foarte banală. Pantofii lui negri de Hoț Patentat, echipați cu crampoane, ventuze și alte gadgeturi modificabile după cum dorea, luă un aspect de mocasini clasici de stradă. Era de nerecunoscut. Perfect!

Ca un animal hăituit, se plimba prudent prin orașul său natal. Pe veselele străzi din Travia, capitala Lancovitului, cu casele văruiate în toate culorile, cu fresce vii, totul părea aproape normal.

Doar că, pe străzi, gărzile erau cam numeroase, trecătorii vorbeau încet și privirile erau neîncrezătoare. Peste tot, panouri indicau că Transmitus-urile erau nerecomandate și erau puține paturi, căzi, covoare și alte mijloace de transport folosite de sorțitori care mai zburau. În schimb, mulți se deplasau pe pegași, de parcă voiau să evite să folosească magia.

Și unii dintre marii negustori pe care Cal îi cunoștea pentru aversiunea lor față de sport păreau, de asemenea, că se simt mai în largul lor să zboare pe pegași decât pe vaci.

Hm! Interesant!

Altă surpriză: grădinarii regali plantaseră mulți senzitivi. Copaci empatici, cu minunate frunze aurii și cu trunchiuri albe, reflectau sentimentele profunde ale oamenilor, motiv pentru care nu existau în mod obișnuit în orașe... Mureau prea repede. Dar aceștia păreau rezistenți și oamenii dădeau impresia că-i evită. Cal văzu un om care se apropiase prea tare de unul dintre copaci, al cărui frunziș începuse să se înnegrească.

Aproape imediat, doi gardieni îl încadrară și plecară împreună, sub privirile furioase ale trecătorilor.

Care totuși nu interveniră.

Din acest motiv, Cal avea inima înghețată. Dacă Bear și Titania își iubeau profund supușii care-i respectau, lancovianul de rând nu se jena să-și exprime clar părerea. Faptul că fantelele ajunseseră să pună capitala pe jar în mai puțin de două luni era mai mult decât îngrijorător.

Contrar celor din Omois, Lancovitul nu-și izolase ființele neumane. Dar acestea distruseseră zidurile și ochi ostili îi urmăreau — pe ei, cei care fuseseră bine-veniți cu doar câteva săptămâni în urmă.

Negustorii își scosese tarabele, ca de obicei, dar menajerele discutau mai puțin și-și duceau repede cumpărăturile care le urmau zburătăcind în spatele lor. Și vitrinele piticilor, elfilor și ale altor vampyri erau mult mai puțin încărcate de mărfuri decât de obicei.

Existau puțini dintre sorțitorii buni, ușor de reperat, cu robele lor în culorile Lancovitolui. Cal nu văzu decât unul sau doi, pe care, prosteste, evită să-i salute. Trebuia să fie prudent, iar atitudinea lui să nu-l trădeze.

Barurile, bistrourile, tavernele, hanurile și restaurantele erau pustii. Adunările păreau a nu fi încurajate. Cal nu auzise vorbindu-se despre legea marțială, dar atmosfera care domnea semăna al naibii de bine cu asta.

El observă toate acestea și-și notă și cele mai mici amănunte, apoi se îndreptă spre casă.

Ea nu se afla foarte departe de Castel și ar fi ajuns mult mai repede cu un Transmitus, dar hotărâse să facă precum ceilalți. Să evite magia.

În sfârșit, el se trezi în fața mării clădiri acoperite de caprifoi parfumat. Aleea cu pietriș de cristal era goală și el suspină nostalgic în fața mlaștinii lui Toto, hidra domestică pe care Robin și-o apropiase ca familiar și o rebotezase imediat. Îi trecu un fior prin inimă amintindu-și că familiarii mureau când stăpânii lor nu mai erau. Nu-l va mai revedea niciodată pe Toto.

Observă casa mai atent. Cal avea un ciudat sentiment de neliniște.

Fără Blondin, vulpea lui cercetaș, trebuia să se mulțumească doar cu intuiția sa. Și aceasta îi dădea lovituri în coaste urlând: „Pericol, pericol!”

Deodată, unul dintre frații săi, Benjy, deschise o fereastră și levită în tihnă, până la sol, apoi înaintă pe drum.

Lui nu părea să-i fie frică să folosească magia. Era tipic familiei Dal Salan, iar asta îl făcu pe Cal să zâmbească. Exista totuși un motiv pentru legendara lui impertinență. Benjy avea părul negru, ca și Cal, dar ochii îi erau albaștri, ca ai tatălui lor. Era mai mare decât micul Hoț, ceea ce în trecut îi permisesse să domolească impetuozitatea fratelui său mai mic. Familia Dal Salan era unită și lui Cal i se încălzea inima când o vedea.

În portal, doi tipi care discutau lângă un uriaș-de-oțel — ale cărui ramuri galbene cu frunze albastre făceau umbră pentru o jumătate de cartier — îl urmară pas cu pas când el se înfundă în străzile întortocheate. Cal înjură trivial. Familia lui era supravegheată. *Slurk!* Rahat!

Printr-o întâmplare fericită, dintre frații lui, Benjy fusese cel care-și alesese aceeași profesie ca mama lor și Cal. Hoț Patentat. Celor doi frați nu le era greu să comunice, în ciuda mojiilor ăștia care-i supravegheau.

Cal se îndepărtă. Fratele său o luase la stânga, trebuie că se ducea spre universitatea de Hoți Patentati unde învăța. Gărzile probabil că fuseseră echipate cu lunete noi prin care se vedea dincolo de aparențe, dar Cal știa că aveau nevoie de mai bine de zece secunde pentru a le descoperi deghizarea.

Și nu le vor acorda cele zece secunde.

Se întoarse pe urmele lui, se întâlnește cu fratele său și se împiedică, ciocnindu-se de el. Înainte să se îndepărteze, lăsa în palma lui Benjy o hârtiuță-cameleon. Cal îl văzu pe fratele său ascunzând imposibil hârtia care luase culoarea pielii sale. Zâmbi. Zăpăcitul de Benjy! În bilet îi dădea întâlnire pe acoperișul Universității Hoților Patentati. Tinerii Hoți, gălăgioși, puneau adesea țiglele acoperișului la grea încercare, dar acest lucru făcea parte din ritualurile de inițiere, iar profesorii închideau ochii. Benjy o să găsească repede o scuză ca să scape de aceste gărzi și, dacă n-o să reușească, se va ocupa Cal de asta. El analizează gărzile și văzu că nu se deplasau cu precizia unor luptători căliți.

În regulă.

Să escaladeze zidurile fără să fie reperat a fost floare la ureche. Fațada era atât de împodobită cu statui, intrânduri și ieșinduri, încât și un copil de cinci ani ar fi putut să se cațere pe ea. Și cu ținuta sa, care căpătase o pronunțată nuanță trandafirie a universității (Reginei Titania îi plăcea cu adevărat această culoare, ar fi colorat uneori și cerul cu ea), era de nerecunoscut.

Garguiile care-și așteptau cu nerăbdare porumbeii de zi cu zi îl salutară prietenește. Îl cunoșteau bine pe Cal, fiindcă el le aducea din când în când dulciuri. Animalele, jumătate pietre, jumătate organice, se hrăneau cu tot ce le cădea sub bot, dar, de la marea ploaie de dulciuri din 5012 cauzată de o tornadă care luase pe sus fabrica de bomboane și o dusesse în nordul orașului, se întâmpla rar ca ele să poată pune laba pe zaharicale.

De data asta, Cal era prea grăbit pentru a mai zăbovi. Cu fața încordată de efort, nu avea decât douăzeci de minute ca să urce. Unul dintre cei mai buni timpi ai lui.

Din fericire, Benjy trebuie să fi dat ordine ca niciun student să nu lenevească acolo, sus.

Cal trebui să aștepte o oră bună înainte ca scârțâitul să-l alerteze. El se albi la față văzând un cap — la fel de negricios ca al lui — ivit între două statui.

— Frățioare, exclamă Benjy, ce bine că te revăd, trebuia să-ți înlături deghizarea ca să văd că ești tu!

Cal se încruntă. Benjy i se adresase mereu cu o mulțime de nume, dar niciodată cu „frățioare”. „Idiot, imbecil, șobolan de hazna, balebă de traduc” erau cele mai frecvente porecle ale sale, mai ales când el își înnebunea părinții. Și când era furios cu adevărat sau agitat, îi zicea Caliban.

Fratele lui voia să-l avertizeze. Erau ascultați?

— Prefer să nu fac magie pe acoperișul universității, răspunse Cal, mirat că fratele său uitase această regulă elementară impusă de profesori. Benjy, e totul în regulă?

Și îi făcu un semn cu mâna. „Suntem spionați?”

Fratele lui îl privi cu atenție, păru că reflectează și răspunse la întrebarea lui mută:

— Nu, totul e-n regulă, am reușit să scap de gărzi. M-am simțit ușurat să aflu că tu ai reușit să te ascunzi. Știi unde e Tara Duncan?

Dacă răspunsul său îl liniștise pe moment pe Cal, întrebarea îl readuse de îndată în stare de alertă.

— Tara? De ce mă întrebi asta?

— Pentru că e prietena ta, nu-i așa?

Ceva șchiopăta. Fratele lui se purta ciudat și, brusc, Cal avu o strângere de inimă.

Fratele lui era posedat. Era evident. Dar de ce? Familia lui nu era atât de importantă și nu avea nici putere politică! Dar evidența îl frapa. Totul nu era decât o cursă imensă pentru a o captura pe Tara!

Afișă o expresie detașată și începu să se dea înapoi foarte încet, de parcă tocmai ar fi vrut să contemple orașul.

— Nu știu nimic, n-am mai văzut-o de mult. Și ce mai fac mama și tata? Întrebă el pe un ton cât se poate de neutru.

— Sunt bine, răspunse fantoma, dar vino-ncoace și povestește-mi ce-ai mai făcut și unde te-ai ascuns de două luni de când te-ai întors în Lancovit.

Cal nu se trădă cu nimic, dar tocmai avea confirmarea bănuielilor sale. Cum de știa fratele său că el se întorsese de două luni, când se presupune că se aflase în Omois? Doar fantelele care păzeau Poarta de transfer îl văzuseră. Nu mai avea nicio îndoială.

— Omois are multe sucursale în Lancovit, improvază el. M-am ascuns într-unul dintre apartamentele rezervate demnitarilor din Omois aflați în vizită.

Era credibil. Și discuția îi permitea să continue să se dea înapoi firesc.

— Minți!

Afirmația îl făcu să tresară. Fratele său nu căuta să se ascundă.

— Toate apartamentele sunt supravegheate. Știm că te-ai volatilizat și ai ajuns la Castel. Credem că te-ai întâlnit cu Moștenitoarea Omois-ului. Deci, *frățioare*, o să ne spui repede unde ai ascuns-o. O masă delicioasă pregătită de draga noastră mamă mă așteaptă acasă și nu am timp de pierdut. De sute de ani n-am mai mâncat decât ce s-a nimerit.

De-abia în acest moment, Cal văzu într-adevăr spiritul străin afișat pe chipul familiar al fratelui său. Străin și vorace.

Mai avea puțin până la margine, dar cu atât mai rău. Pe neașteptate, își luă zborul printr-un salt periculos înapoi și plonjă în gol.

Simultan, mâna sa dreaptă se lăsă în jos și un fir foarte fin îi tâșni din palmă, răsucindu-se în jurul unei statui. Nu-l activă pe Levitus, deoarece, cu coada ochiului, tocmai văzuse gărzile regale călare pe pegași, gata să-l oprească. Împotriva puternicilor cai zburători, un Levitus nu avea nicio șansă.

El cunoștea universitatea ca pe propriul buzunar și se gândi repede. Întinse picioarele și, când firul îi opri căderea, lovi puternic vitraliile universității, aterizând cu o mare bubuitură de geamuri sparte... drept în brațele gărzilor care-l așteptau. Un Immobilisus îl atinse și-l încremeni pe loc, blestemând lipsa lui de prevedere. Ce cretin!

Fratele lui apăru în spate.

— ȚȚ, făcu el, clătinând din cap. Eu nu am acces la toate amintirile din mintea fratelui tău, dar mărturisesc că sunt decepționat. Credeam că-mi vei da mai mult de furcă.

Înjurătura lui Cal îl făcu să izbucnească în râs.

— Haide, nu-i frumos să-l tratezi așa pe fratele tău.

Și-i dădu un picior în coaste, tăindu-i lui Cal respirația și dreptul la replică.

Benjy îl luă de păr și-i trase capul înapoi. Cal își înăbuși un geamăt. Îi rupsesse una sau două coaste și fiecare mișcare era o tortură.

— Acum o să ne spui unde e Moștenitoarea! Sau, și mai bine, o să ne arăți...

Cal ar fi vrut să-l scuipe în obraz, dar nu-și revenise pe de-a-ntregul pentru a fi în stare să vorbească.

— În visele tale, brută, reuși el să articuleze cu greu.

Benjy îi zâmbi.

— Vezi tu? Noi, fantomele, avem câteva puncte slabe. Mirosurile și hrana ne pasionează în așa măsură, încât avem tendința să uităm restul. Dacă tot ceea ce vede o fantomă când este neîncarnată e cunoscut de celelalte fantome, când se reîncarnează, comunicarea e întreruptă și trebuie să apelăm la bătrânele globuri de cristal. Și când una dintre noi e omorâtă, în sfârșit... când corpul pe care-l ocupă e omorât, nu rămâne în AltăLume, pleacă fie în CealaltăLume, de unde nu poate mereu să revină imediat, fie... aiurea, în orice altă parte, de unde, se pare, nu mai revine. Niciodată.

Cal se întrebă de ce fantoma îi povestea toate astea.

— În plus — și e într-adevăr agasant —, nu putem avea acces la toate amintirile voastre. Am recunoscut semnul pe care

mi l-ai făcut adineauri, dar a fost un noroc. La unii dintre voi, care sunt mai rezistenți sau încăpățânați, chiar nu avem acces defel, ceea ce ne împiedică să trecem drept voi. Mama și tatăl tău au văzut imediat că le posedasem fiul și a trebuit să posedăm toată familia, ceea ce mobilizează fantome în sarcini neprimordiale.

Cal gemu. Să-și imagineze toată familia invadată de fantome era de nesuportat.

Fratele său se aplecă mai mult spre el și adăugă:

— Bineînțeles, cu excepția cazului în care reușesc să o capturez pe Moștenitoare, iar tu, tânărul meu prieten, mă vei ajuta.

Cal simți furnicături în degete, doar câteva secunde și putea să pună mâna pe arme... iar fantoma ar fi fost gata-gata să regrete că-i întinsese această capcană.

Numai că, dacă l-ar fi înjunghiat, l-ar fi înjunghiat și pe fratele său.

— De ce... de ce gărzile? șopti el.

Fantoma se încruntă. Cal crezu că n-o să-i răspundă nicio dată. Apoi, brusc, se hotărî.

— Din cauza Rezistenței neoamenilor.

Cal făcu ochii mari. El nu vedea nicio legătură între el, gărzi și neoameni.

— Noi nu reușim să posedăm neoamenii care, vai, sunt numeroși pe această planetă, va trebui să ne înțelegem. Toți acești pitici, vampyri, monștri, e dezgustător!

Cal, care o iubea atât de mult pe Fafnir, pitica războinică roșcovană, ca pe propria soră, făcu o grimasă.

Fantoma se pierdu o clipă în visele sale de genocid, apoi își reveni.

— Pe scurt, cei din ReziŢență, oameni sau neoameni, s-au unit ca să ne învingă. Cei mai virulenți sunt elfii. Vampyrri încearcă să cadă de acord cu noi. Pentru moment, îi lăŢăm să creadă că nu-i vom ataca.

Din nou, Cal își înăbuși un țipăt de durere. Acești nebuni vor trece AltăLumea prin foc și sabie!

— Ne-am gândit că, datorită legăturilor tale cu Moștenitoarea Imperială, familia ta va fi contactată de ReziŢență. Și pentru a face să se creadă că familia Dal Salan n-a fost posedată, am pus două gărzi care simulează că ne supraveghează. Ceea ce mi se pare amuzant e că, în sfârșit, ai căzut în această capcană. Îți mulțumesc pentru ajutor, frățioare!

— Închide-mă într-o celulă, fantomă, pentru că poți să-mi faci ce vrei, îi zise Cal tot apropiindu-și degetele de pumnale; eu n-o să te ajut în viața mea.

— O, ba da! Nu ești singurul care are frați, tânărul meu prieten, și permite-mi să ți-l prezint pe-al meu.

Cal ridică privirea și, când fantoma care plutea în aer deasupra capului se năpusti asupra lui, subit, el prinse puteri.

Ca să urle.

Rezistența

sau când ai de-a face cu un dușman nemilos și crud,
e mai bine să fii la fel de nemilos... ba chiar crud

Cal se afla într-un loc bizar. Auzea uguit și gălgâieli, precum și un susur regulat, ca de pompă. Își amintea bine că văzuse fantoma aruncându-se asupra lui și apoi... mai nimic. Vidul, negrul complet. Fantomele trebuie să-și fi rafinat tehnicile de posedare, pentru că el nu rezistase nici măcar o secundă. Apoi își aminti de lovitura de la cap. În clipa în care fantoma îl invadează, Benjy îl lovește din nou, lăsându-l aproape inconștient. Vru să se miște, dar își dădu seama cu groază că-i era imposibil.

Ce-i făcuseră?

Apoi, ca o lumânare care luminează deodată o grotă prea întunecată, începu să întrevadă o licărire. Ceva confuz. Și, brusc, avu un șoc. O lumină orbitoare, aceea a celor doi sori din AltăLume. Piața și prietenosul ei haos colorat, copii de școală însoțiți de profesorul lor, câțiva levitând pe ascuns în

spatele lor, gărzile, pegașii. Viziunile se succedau, puțin sacadat, dar foarte clare.

În sfârșit, înțelese. Gâlgâielile pe care le percepea erau ale sângelui său. Pompa — inima care funcționa în ritmul liniștit al unui mers regulat. Se afla în corpul său.

Și corpul său era posedat de o fantomă. Inima, asupra căreia el nu avea niciun control, i se strânse când își dădu seama ce făcea.

Mergea.

Spre Castelul Viu.

În aparență, fantoma nu putea să se inspire din amintirile lui Cal, căci el nu se îndrepta spre intrarea secretă, ci spre intrarea principală. Odată aflat în fața gărzilor, prezentă o acreditare încrustată foarte vizibil pe antebraț. Când ridică brațul, Cal observă o pată albastră. Și înfrumusețată cu vulpi de argint care săreau. Trecând prin fața unei oglinzi, avu confirmarea. Drace, fantoma îl făcuse să revină la înfățișarea lui.

Gărzile ridicară lăncile și-i făcură semn să treacă. Cal se rugă din tot sufletul ca, pur și simplu, Castelul să-și dea seama că el avea o mare problemă. Apoi se liniști. Mă rog, încercă să se liniștească. Castelul nu era prost, putea să vadă că-și recăpătase înfățișarea normală, deși se transformase înainte de a ieși. Va avea bănuiele.

Era multă lume. Reclamanți, curteni, curieri, sorțitori, nonso — intrau și ieșeau într-un flux colorat și zgomotos. După ce interogă un aprod, falsul Cal se îndreptă spre sala de audiențe unde falsa Regină Titania și falsul Rege Bear primeau supuși în fiecare după-amiază. Era deja cinci, trecuseră trei ore de când Cal o părăsise pe Tara.

Peisajul dezolării încă mai camufla zidurile. Din când în când, un șarpe miliar se furișa prin noroi la picioarele curtenilor; era frig, întrucât Castelul blocase ventilația pe „înghețat”. Broaște kroa lipicioase săreau în mlaștini și Cal zâmbi în sinea lui. Castelul era poate cucerit de fantome, dar nu era înfrânt.

Unul dintre bărbații din fața lui pălmui brusc un paj care nu fusese atât de rapid în a-i aduce ceea ce-i ceruse. Tânărul, prea uluit pentru a reacționa, își frecă obrazul și-l privi pe curteanul îmbrăcat cu o absurdă armură de argint exagerat de împodobi-tă. Nimeni nu pălmuia pajii în Lancovit. Niciodată.

Pe neașteptate, în fața brutei se deschise o groapă enormă, în timp ce se îndrepta spre sala tronului. De fapt, o bestiolă, pe cât de mare, pe atât de respingătoare, își clănțani cleștii și privi spre bărbat cu lăcomie. Acesta sări pe o coloană pe care o cuprinse în brațe, urlând.

Toată lumea izbucni în râs. Bărbatului îi trebuiră câteva minute să priceapă că, pur și simplu, Castelul îi jucase o festă și că aceea nu era decât o proiecție deosebit de realistă. El plecă, ridicând pumnul. Gestul său fu răsplătit printr-o aversă înghețată și trăsnetul îl lovi de două ori. Nu era un trăsnet adevărat, căci îi supraviețui, dar frumoasa lui armură avu de suferit, se udă și se înnegri, iar el se afundă pe coridoare, agitându-și brațele, în vreme ce norul furios îl urmărea.

Cal nu știa dacă această brută era posedată sau nu, dar îi era recunoscător Castelului pentru că pusese mârlanul pe fugă. Și regreta că falsul Cal nu căzuse în capcană, fapt ce l-ar fi alertat pe prietenul său de piatră.

După ce-și arătase acreditarea de vreo șase ori (se pare că fantele erau destul de paranoice), falsul Cal ajunse în fața

sălii tronului. Ale cărei porți erau închise. Cal simți că fantoma se încruntă. Era neobișnuit. Gărzile, impasibile la poartă, nu se clintiră când el se apropie. Nu era singurul care voia să intre, iar ceilalți nu păreau foarte mulțumiți.

Își prezentă acreditarea. Cal nu știa ce făcuse, dar gărzile se holbară și-i deschiseră în grabă porțile. În spatele lui auzi mormăieli de nemulțumire care fură înăbușite dintr-odată de porțile care se închiseră în spatele lui. Adevăratul Cal recunoscuse imediat câmpul vrăjit al unui Opaqus. Nimeni din afară nu ar fi înțeles ce se petrecea. Dacă ar fi fost un asasin, acesta ar fi putut fi descoperit foarte ușor.

Fantoma supraveghea sala. Care era pe jumătate goală, ceea ce era la fel de neobișnuit.

În sfârșit, pe jumătate goală de oameni, pentru că o impresi-onantă grămadă de mâncare înconjura cele două tronuri de argint.

Supe, creme catifelate, consomeuri. Spașuni întregi făcuți la frigare sau copti în suc de trufe, dezosați, umpluți, conservați în suc propriu, tăiați felii, ba mai mult, cu cremă de balbune sau cu mirodenii de Sentivor. Păuni, pui, claponi, curci, fazani, bobele încă fumegând de magie, păsări de foc al căror penaj se stingea odată cu moartea lor, găște, rațe însoțite de pateul fin de ficat și de felii de pâine prăjită în unt, lebede negre și albe plutind imobile pe lacuri de sosuri. Enorme coaste de traduc fripte în unt, rostraduc, antricoate la foc de lemne, mușchiuleț gros de porc la cuptor, ficat de pui de traduc, limbi și creier de pui de beees în unt încins. Pulpe și spate de animale pământene, căprioare, căpriori, cerbi, pui de căprioară, elani, reni, capre sălbatice. Jamboane de porc, de mistreț și de cruiccc, crude,

afumate, fripte, semifripte, în piftii, în pateuri, în mezeluri prezentate ca o maree roșie și albă pe imense planșete de lemn, cârnați de porc, mațe de vită, salamuri. Zeci de feluri gratinate, mlădițe de brill, de cartofi, de camellă brună cu brânză de beee, tocănițe, fasole de toate culorile, pateuri cu ciuperci, cu bucățele de slănină, cu fructe de mare, conopidă și spanac. Zeci de pești în crustă de sare, fripți pe grătar sau însoțiți de sosuri grase. Melci încă vii sau înăbușiți în supă de carne, cu maioneză sau natur, cu usturoi, toye sau arpagic, crustacee, homari, languste, krrucși cu clești agresivi, dar atât de delicioși! Sute de tipuri de brânză, moale, tare, rotundă, pătrată, ovală, enormă sau mică de tot, presărată cu mirodenii, semințe, înconjurată de pâini albe, negre, cu cereale, struguri, nuci, semințe de pin, susan, mac...

La unele dintre brânzeturi aveai nevoie de o mască de oxigen pentru a te apropia. Și arborau panouri „interzis fumatul sau aprinsul focului în apropiere” fixate în masa lor umflată și adesea foarte animată.

Deserturi din belșug, clătite cu mult zahăr și dulceață, prăjituri scaldate în miere de bizzz sau acoperite cu creme colorate ori mormane de fructe confiate sau proaspete. Pricomigdale de toate culorile, fursecuri. Înghețate, sorbeturi din toate fructele de pe Pământ, din AltăLume și de pe alte planete. Ciocolate cu cremă, negre, albe, cu lapte, frișcă sau caramel. Bomboane dulci și bomboane tari, acadele kidikoi. Cafea de pe Pământ, importată la prețul aurului, ceaiuri, infuzii de kax, zise și ceaiul „molmol”.

Regele și Regina se aflau pe tronuri, iar farfuriile zburau în jurul lor. Ei se serveau din belșug, lăudând un preparat sau

altul, criticând o afumătură sau alta, fremătând de plăcere sau tresărind la înțepătura incendiară a vreunui ardei roșu.

Deodată, Regele tresări și urlă, scuișând o îmbucătură întreagă.

— Ahh, arde! În mâncarea asta a fost pusă sare! Pe colțișii cariați ai lui Gelisor, data viitoare când imbecilul de bucătar mai adaugă sare în alimente o să-l spânzur și-o să le dau carcasea crooak-ilor.

Cal reținu informația și-o trimise într-un colț al memoriei, pentru mai târziu. Așadar, era cât se poate de limpede: fantomelor nu le plăcea sarea.

Tânărul constată că Maiestățile Lor se îngrășaseră.

Mult.

Acum, fiecare trebuia să cântărească pe puțin două sute de kilograme. Robele de sorțitor aproape că gemeau încercând să înfășoare în întregime corpurile lor care semănau cu mici butoaie așezate pe tronuri de argint.

Mărturisirea fantei îi revenea în minte. Fantomelor le plăcea să mănânce, căci ele nu avuseseră gust de-a lîngul anilor. Se strîmbă în sinea lui.

Dacă aveau să continue așa, în curînd Regele și Regina n-ar mai fi putut să se deplaseze. Regina îi făcu semn cu degetul ei grăsuț, și el înaintă.

Cal locuia din cînd în cînd la Castel și deci mai venea pe-acolo.

Ca-ntotdeauna, era fermecat de frumusețea sălii albastre cu argintiu ale cărei coloane fine se avîntau spre boltă precum copacii unei păduri. Fiecare centimetru al sălii, sculptat cu pricipere de către elfi și pitici, spunea o poveste. Și dacă totuși

Castelul Viu nu transforma zidurile într-o proiecție a peisajelor din AltăLume, ca peste tot de altfel, minunatele tapiserii aveau să povestească istoria strămoșilor din Lancovit. Poemul epic al frumoasei Mariandre cu părul de foc, ruperea cornului la îndemnul lui Roland după trădarea fratelui său de arme, războiul condus de Merie Mureglise pentru unificarea celor cinci comitate ale Lancovitului într-un singur regat, blestemul aruncat asupra lui Damien, transformat în Bestie și salvat de Frumoasă.

Prietena lor Moineau moștenise din acest blestem și putea să se transforme în bestie după bunul plac.

Fantoma părea foarte impresionată, căci întorcea capul în toate părțile, ca și când nu văzuse niciodată atâtea minunății.

— Vă salut, frații și surorile mele, spuse ea pe un ton jovial, apropiindu-se de tron. Măi, dar ce viață de huzur se duce aici!

Regele Bear se ridică trăgându-și cu greu burta.

— Puțin respect pentru superiorii tăi, fantomă! Mai întâi, cine ești tu?

— Tirn Goule, răspuse fantoma, actualmente în trupul lui Caliban Dal Salan. Și nu sunteți superiorii mei pentru că ați avut norocul să aterizați în aceste corpuri. S-a-nțeles?

Falsul Rege era cât pe ce să se umfle ca o mare bășică de oaie. Apoi, ceea ce spuse falsul Cal pătrunse în creierul său.

— Dal Salan? Cel mai bun prieten al Moștenitoarei din Omois?

— Da, fratele meu a posedat corpul fratelui lui. Așa l-am prins în capcană. Credem că știe unde se află ea. Putem vorbi în liniște, presupun?

Regele dădu din cap, calmat.

— Da, Castelul Viu nu ne poate auzi, am izolat camera și toți cei care se află aici sunt posedați.

Cal gemu în sinea lui. Sperase că poate Castelul ascultase declarația și că se va îndoi de el.

— Castelul ăsta îți face viața grea, consider eu, comentă fantoma. Acestea fiind spuse, a recuceri lumea noastră nu ne-a luat atâta timp până la urmă. Ce fericire să intri într-un corp!

Regina Titania își mestecă fursecul cu cremă și zise repezit:

— Danoinușuntemașanumeroașe!

— Cum?

Regina îi aruncă o privire întunecată, alege o altă prăjitură, o înfulecă și apoi repetă:

— Noi nu suntem așa numeroase! Proastele astea de fantome din CealaltăLume sunt mulțumite să trăiască acolo, jos. Singurele în afara legii, impulsivele, cele mai cumplite dintre noi voiau să se întoarcă fie pentru a se răzbuna, fie pentru a prelua puterea. Dar noi nu suntem așa numeroase în comparație cu alte fantome, și pierdem în disperare forțe.

Ah, asta e o informație interesantă! Chiar aflând că fântomele evadate erau drojdia sorțitorilor, ceea ce-l făcuse să se înfioare, Cal înregistra febril cea mai mică slăbiciune a dușmanilor.

Regele se aplecă spre falsul Cal, curios, în timp ce întingea într-un sos cu o chiflă.

— Știi cumva de ce Moștenitoarea e căutată atât de asiduu? Noi o avem pe Împărăteasă, nu văd de ce pierdem atâta timp și energie s-o căutăm pe această Tara!

Fantoma ridică din umeri.

— Nu știu și nu-mi pasă. Cum mi-am terminat misiunea, plec la Brontagne, de unde sunt de loc, ca să-mi făuresc un mic

regat. Când voi fi terminat cu ei, acești țărani care m-au omorât vor regreta că s-au născut (strânse pumnii și ridică vocea). Blestemații de tritoni care au ridicat prețul laptelui de balbună și mi-au ruinat afacerea o să mi-o plătească și ei. O să mă răzbun!

Violența sa îi făcu să dea înapoi pe cei doi suverani.

— Bine, bine, sfârși prin a spune Bear dregându-și vocea. Du-te, deci, și încearcă să o găsești pe această Tara, în vreme ce noi vom studia puțin mai îndeaproape obiceiurile culinare ale acestui popor.

Fantoma îi salută și se îndepărtă.

— Brute! bombăni în barbă. O să se îmbuibe atât de mult, încât gazdele lor o să moară din această cauză și o s-o sfârșească și ele prin a se distruge singure. Cu fantome de felul acesta ca prieteni nu mai ai nevoie de dușmani!

El ceru acreditării sale să-i arate drumul până în cameră. Încă de când sosise, spre marea groază a lui Cal, licornul Castelului apărui pe pereții camerei. Falsul Cal îi surâse, dar, prudent, nu rosti o vorbă. Castelul crezu că aștepta să se întoarcă lângă Tara și-i furniză, amabil, un fotoliu. Fantoma tresări când fotoliul se năpusti într-un perete care se dădu în lături, în vreme ce Cal urla în sinea lui!

— Nu! Nu, cretin de Castel Viu, nu face asta! Nu sunt eu!

Dar era prea târziu. Fotoliul îl depuse în curând în camera unde dormea Tara.

Lipsită total de apărare.

Imediat, adevăratul Cal constată că se întâmplase ceva. Talerul pe care-l lăsase era început, cineva mâncase jumătate din bucata de jambon pe care o pusese acolo, la fel și câteva linguri de paste (pe care o convingea cel mai ușor pe Tara să le înghită cu supă, chiar dacă supa păta mult mai tare). Și sticla de apă era aproape goală.

Fantoma tresări când Tara se ridică fulgerător, simțindu-i prezența. Își frecă ochii somnoroși și întrebă:

— Cal, unde-ai fost?

Dacă ar fi fost stăpân pe el însuși, Cal ar fi fost stupefiat că ea consimțea, în sfârșit, să-i vorbească. Și încă pe tonul ei acuzator.

— Am fost în vizită la părinții mei, răspunse fantoma pe un ton prietenos, în vreme ce Cal simțea că trupul lui era încordat la maximum și că-și ținea mâna pe globul de cristal din buzunar. Dar nu erau acasă. Erau probabil într-o călătorie. Dar tu?

Tara ridică privirea și fantoma putu să vadă cât de tristă era. Fantoma nu era proastă. Prudentă, nu se apropie, dar o întrebă pe Tara:

— Cum te simți?

— Rău, răspunse fata.

Ea își fixă ochii albaștri în ochii cenușii ai lui Cal. Era ciudat, probabil din cauza faptului că percepțiile sale erau confuze de supărare, dar Cal părea... diferit. Crispat. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi putut crede că-i era frică de ea.

Tara suspină și-l trase pe Galant spre ea. Ca pe o jucărie mare de pluș. Pegasul, foarte mulțumit s-o vadă atât de însuflețită, nu protestă, chiar dacă asta îi zburlea părul. Ea își frecă bărbia de capul moale și, Galant, deodată, șiret, îi linse vârful nasului.

— Eii, spuse ea, nu sunt o kidikoi!

Dar ea nu zâmbi, și entuziasmul pegasului se potoli. Tara își mută atenția spre Cal, care, în mod bizar, nu se mișcase.

— Sunt dezolată, spuse ea.

El se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană. Cal îi purta pică, fără îndoială, ea știa că se purtase detestabil cu el.

— Ți-am pricinuit mult rău, recunosc eu, sincer. Cred că fără tine aș fi murit. N-am cum să-ți mulțumesc, acum, că sunt o cerșetoare rămasă pe drumuri, dar ce-ai făcut pentru mine... n-o să uit niciodată.

Cal se liniști vizibil, dar mâinile sale rămaseră ascunse în buzunarele robei de sorțitor.

Apoi îi puse o întrebare ciudată.

— Voiai să... să te sinucizi?

Tara păru șocată.

— Deloc! Moartea nu valorează nimic! Voiam să mă întâlnesc cu Robin. Dacă nu eram sigură că pot trăi cu el în CealaltăLume, n-aș fi încercat niciodată să mă las omorâtă.

Deși avea înfățișarea lui Cal, fantoma care-l poseda nu pricepea bine logica lucrurilor. Schimbă subiectul, cu o altă întrebare la fel de bizară:

— Atunci, ce mai e nou?

Tara suspină și simți brusc nevoia să se întindă. Ea stătuse ghemuită vreme atât de îndelungată, încât îi anchilozase spatule. Apoi se întinse și-și aruncă brațele spre cer. Chipul lui Cal se crispă și tânărul dădu din nou înapoi. Ea nu-i dădu atenție, concentrată cu totul asupra însuflețirii care o cuprinse din nou. O dureau toate și se simțea foarte slăbită.

De fapt, îi venea să strige: *Vai!*

— M-am hotărât să te ascult, sfârși ea prin a răspunde, masându-și coapsele, cu o grimasă. Aveai dreptate. M-am înșelat. Să mor de durere nu schimbă cu nimic greșeala pe care am comis-o. Nu pot nici să șterg, nici să îndrept lucrurile, cel puțin nu din vârful patului. Dar pot face ceea ce el ar... pot face ceea ce trebuie pentru a alunga fătomele.

Cal păru alarmat. Scoase un glob de cristal din buzunar, al cărui cod era deja compus.

— Ce faci? întrebă Tara uluită.

— Am un mic glob de cristal să-ți dau. Nimic îngrijorător. Doar ziceai că vrei să alungi fătomele, nu-i așa?

— Da. N-am ieșit singură din această depresie, știi asta. Rezistența m-a contactat.

Băiatul uită globul de cristal pregătit pentru a fi activat.

— Ce?

Tara dădu din cap aproape amuzată de surprinderea prietenului ei.

— În vreme ce tu erai plecat, confirmă ea, eu... eu am avut un... un fel de viziune (ea prefera să nu vorbească despre fantomă, pentru a nu-l speria pe Cal). Cu... cu Robin. El... el mi-a zis că nu mă voia. Și îmi cerea să mă lupt. N-am reacționat imediat. Era cât pe ce să nu-l iau în considerare. M-am culcat iar. Am adormit. De data asta, n-am avut coșmaruri. Era atât de bine, încât doream să nu mă mai trezesc. Cal, dacă ai ști! Dincolo de durere. Dincolo de regrete. Nimic. Doar somn.

Cal își puse globul de cristal în buzunar, bombănind ceva ce Tara nu înțelese, de genul: „rezistențacerezistențăastamailipsea”.

— Și? întrebă el avid.

— Atunci, prietenul nostru, Castelul Viu, mi-a transmis o legătură. Era Fleur, ciclopul, vechiul gardian de la Poarta de transfer. Ca și noi, el se ascunde în Castel. Mi-a spus că în ultimele două luni a organizat un fel de mișcare de Rezistență împotriva fantomelor din Lancovit, cu ramificații în toată lumea. Și că voia să-mi prezinte pe cineva. Pe cineva cu care noi deja ne-am întâlnit... în sfârșit, prin intermediul globului de cristal, în cazul meu. Uite... (Ridică vocea:) Castelule, poți să reiei înregistrarea, te rog?

Licornul apăru pe perete și o salută dând din cap. Apoi el se îndepărtă și apăru un triton. Plutea într-o bulă de apă suspendată în aerul care-i permitea să respire. Adevăratul Cal remarcă imediat că în spatele lui erau zidurile Castelului Viu. Ciudata piatră aurie era ușor de recunoscut.

O a doua imagine apăru reprezentând-o pe Tara, cu câteva ore înainte, în patul ei, zăpăcită și prost dispusă că se trezise brusc din minunatul ei somn.

Privirea tritonului se ascuți când o văzu pe tânără slăbită, întinsă în pat.

— Alteța Voastră Imperială, se înclină el, Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan?

Încă somnoroasă, agasată, Tara de pe perete făcu un mic semn afirmativ. El știa foarte bine că era ea, doar nu papa de la Roma, nu-i așa?

Tritonul se înclină din nou în bula de apă suspendată.

— Alteța Voastră e bolnavă? întrebă el pe un ton plin de neliniște.

Tara scoase un suspin obosit.

— Poate, nu știu, dormeam.

— Iertați-mă că v-am trezit, Alteța Voastră Imperială. Văd că ați reușit să vă transformați din nou în om, feliitări.

Când Tara era vampyr, într-adevăr, cei din Omois, oameni și neoameni, nu se simțeau în largul lor. Deci, de-aia ezitase ea. El se aștepta s-o vadă sub formă de vampyr.

— Castelule! strigă Tara, făcându-l să tresară pe triton, poți să întrerupi comunicarea! Vreau să fiu lăsată în pace!

Imaginea tritonului începu să pălească, iar acesta își dădu seama că Tara nu voia să-i vorbească.

— Așteptați, așteptați! strigă el cu ochii ieșiți din orbite de îngrijorare. Fac parte din Rezistență, am nevoie de dumneavoastră!

Tara ridică din umeri. Închise iar ochii.

— Nu-mi pasă. Castelule!

— Am vești de la familia dumneavoastră!

Tara deschise iar ochii și-l fixă pe triton cu un aer neîncrezător.

— Castelule, așteaptă un minut.

Licornul, deoparte, își agita coama. Începeau să-l calce pe nervi cei doi de-acolo... Ea clipi din ochi și imaginea tritonului se stabilizează. El, în schimb, părea destabilizat.

— Bine, dați-i drumul, ordonă Tara, spuneți ce aveți să-mi spuneți și apoi lăsați-mă să dorm!

— Să vedem, zise tritonul forțându-se să-și recapete stăpânirea de sine. Mama dumneavoastră e bine, nu e posedată. În sfârșit, cel puțin, nu mai era, chiar dacă nu am reușit să aflăm de ce. Fantoma sa a părăsit-o aproape de la început, după care a rămas sub pază bună. Nici sora și nici fratele dumneavoastră nu sunt „fantomizați”, cum spunem acum pentru o persoană

posedată. Cu toate că, în cazul prințului Jar, se întâmplă asta din cauză că, fiind pe Pământ, unde nicio fantomă nu a ajuns, cel puțin deocamdată, el nu a fost contaminat. Nici Doamna Isabella. Noi lucrăm cu ea și cu străbunicul dumneavoastră pentru a elibera AltăLumea. Ea conducea Rezistența oamenilor de pe Pământ.

Tara clătină din cap. Asta n-o mira la bunica ei, întotdeauna gata să acapareze puterea când tronul era vacant. Și chiar dacă era surprinsă, era mulțumită că mama ei nu mai fusese „fantomizată”.

— Fantomele au blocat Porțile de transfer și astfel, nu mai putem să comunicăm cu planeta dragonilor, Dranvouglisten-chir. Piticii au descoperit mijlocul de a deschide o Poartă de transfer clandestină, dar, din nefericire, ea nu ne permite decât contactul cu Pământul, nu și cu alte planete. Datorită ei am putut comunica și cu bunica dumneavoastră, și am reușit să-i aducem pe Pământ pe cei mai amenințați membri ai Rezistenței. Bunica dumneavoastră spune că și Castelul ei feudal începe să semene cu un han suprapopulat și gălăgios, cu atâta lume acolo.

Tara se amuză pe moment. Glaciala ei bunică nu trebuia să exagereze cu această invazie de refugiați. În concluzie, Tara nu știa cine era cel mai în măsură să se plângă. Cei din Rezistență, care erau cât pe ce să fie nevoiți să o suporte, sau implacabila ei bunică...

— Prietena dumneavoastră Fafnir Forgeafeux reprezintă contactul nostru cu popoarele pitice care au intrat în Rezistență alături de elfi și vampyri.

Ochii Tarei străluciră imaginându-și îndoielnica alianță, având în vedere că piticii nu-i iubeau pe elfi, pe care-i socoteau prea snobi. Fără să mai vorbim despre vampyri, pe care nimeni nu-i aprecia cu adevărat în AltăLume.

— Mătușa dumneavoastră Lisbeth, din nenorocire, a fost posedată, ea fiind una dintre primele ținte ale fantomelor. Prim-ministrul Vélobicycl, tatrisul care i-a succedat lui Tyrann'hic, a fost demis din funcție și înlocuit cu un om. Noul prim-ministru a fost posedat imediat, la fel ca majoritatea membrilor guvernului din Omois. N-avem nicio veste despre unchiul vitreg, Imperatorul Sandor. El nu era la Palat când a avut loc atacul. Credem că fie a fost posedat, fie se ascunde, ca dumneavoastră.

Cunoscându-l pe Sandor, era destul de incert. Puternicul războinic nu era genul care să se ascundă. Era mai mult ca sigur posedat, bietul de el! Sau rătăcit pe undeva, din pricina blocării Porților de transfer.

— Deocamdată, e tot ce știm despre familia dumneavoastră. Din fericire, avem aliați în interiorul tuturor palatelor și castelurilor de pe planetă, căci trebuie să fii extrem de prudent cu globurile de cristal, preciză tritonul. Rețeaua este ascultată. De cum sunt rostite cuvintele „Rezistență”, „arme”, „lovitură de stat”, coordonatele spațiale ale globurilor sunt suspendate. O parte dintre noi au fost întemnițați, înainte ca măcar să ne dăm seama.

Tara ridică din sprâncene. El înțelese aluzia.

— Să nu vă fie teamă, această rețea este... să zicem că este protejată.

Tara constată cu regret că el reușise să o scoată din apatie. Se hotărî să-i pună câteva întrebări.

— Cum ați reușit să mă găsiți?

— De fapt, gardianul Porții, Floaretimidăpemargineaunui-râulimpe, a contactat Rezistența din Omois al cărei șef sunt. Aflând că vă căutam, ne-a spus că știa cum să ajungă la dumneavoastră, fără să precizeze — din prudență — unde vă aflați. Am venit folosind mici Transmitus-uri pe parcursul drumului, pentru a nu fi reperat. De-asta mi-a luat aproape trei zile ca să ajung în Lancovit. Căci importante manifestări de putere sunt, de asemenea, sub supraveghere prin intermediul sateliților.

Tara păru impresionată. Fantomele se gândiseră la tot.

— Fleur a avut încredere pentru că erați șeful Rezistenței din Omois?

— Nu, nu numai de-asta. Pentru că nu sunt om și pentru că fantomele nu mă pot poseda, dar și pentru că-l cunoșteam pe prietenul dumneavoastră Robin. I-am explicat cum făcusem cunoștință cu Robin și V'ala. În legătură cu asta sunt neliniștit. N-am primit nicio veste de la Robin. În ciuda numeroaselor mele chemări, globul lui de cristal nu răspunde. Am avea mare nevoie de el în Rezistență! Este cu dumneavoastră?

Tara de pe ecran inspiră scurt și sugrumat, imitată de geamăna reală care o privea. Dar ea se controlează cu hotărâre. Nu voia să înceapă iar să plângă. Nu de fiecare dată când îl evoca pe Robin; era... era prea dureros. Asta îi crea un asemenea gol, încât trebuia să găsească un mijloc ca să-l umple. Repede.

— Robin a murit, zise Tara de pe ecran, cu un firicel de voce. Fan... fantomele l-au omorât.

Tritonul rămase tăcut. Dar îngrijorarea îi strălucea în ochii de un albastru-verzui.

— Era un băiat curajos, rosti el în cele din urmă. Vom cânta Fl'elnairvi¹ în memoria lui. Cei care i-au făcut asta vor regreta.

Tara nu avea nicio idee despre ce era Fl'elmai-nu-știu-cum și-l făcu s-o afle fără tact.

— Bine, și ce vreți?

Era limpede că ea nu avea decât o singură dorință: să doarmă din nou. Tritonul își strânse nările, mod prin care poporul său își arăta iritarea. Dar vocea îi rămase calmă când îi răspunse:

— Înainte să vorbim despre asta, aș vrea să vă precizez că sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Poftim?

— Prietenul dumneavoastră, Castelul, este foarte... în sfârșit, să zicem, categoric mai neîncrezător decât Fleur. El a refuzat să mă lase să vă vorbesc atâta timp cât mă aflam afară. A trebuit să intru în incinta Castelului. De fapt, acum sunt... prizonierul său.

Ah! De unde și povestea lui cu „rețeaua protejată”.

— Și eu n-am nicio idee de locul unde se găsește Alteța Voastră Imperială. Dacă, în acțiunile mele, Castelul simte cea mai mică trădare... mi-a spus foarte clar ce-o să-mi facă.

Tara simți că el aștepta să-l întrebe. Obosită, se pretă totuși la jocul lui.

— Și ce-o să vă facă?

— O să mă zdrobească — *trosc!* — ca pe o nucă seacă.

¹ Ritual de răzbunare al tritonilor. Eu, în locul anumitor fântome, aș începe în mod serios să mă neliniștesc... (N.a.)

Tara de pe perete se înfioră. Cal făcu la fel. Sau, mă rog, asta ar fi făcut dacă ar fi avut corp. Fantoma care-l poseda nu avu nicio reacție.

— Hm, văd, reluă Tara. Deci Castelul Viu și Fleur v-au făcut să veniți între aceste ziduri pentru a se asigura de loialitatea dumneavoastră. Nu mai aveți nicio comunicare cu exteriorul și vă puneți viața în mâinile mele. Eu găsesc asta foarte imprudent.

— Nu mai imprudent decât să lași să intre mii de fantome în AltăLume, Alteța Voastră Imperială.

Tara se dădu înapoi și păli.

— Dumneavoastră... știați asta?

— Fantomele n-au difuzat informația, dar noi avem suficienți „prietenii” la Palat pentru a afla ce s-a întâmplat și, mai ales, cine e răspunzător... chiar dacă nu știm încă de ce ați fost atât de proas... imprudentă, încât să lăsați AltăLumea să sufere într-atât.

Tritonul nu era foarte diplomat. Iar Cal ar fi jurat că ezitarea lui fusese voluntară. Tara suspină învinsă, cu umerii lăsați.

— N-ați fi putut găsi calificative mai rele decât cele pe care mi le adresez eu înșămi de două luni încoace, MontagneCristaux... sau celebrele pirat SângeNegru, dacă preferați.

Tritonul își coborî bărbia admirativ. Un atac pentru a bloca alt atac. Tânăra poate că era într-adevăr combativă cum i se sugerase.

— Puțin contează vechiul meu nume sau cel nou. Și e motivul pentru care trebuia să vă regăsim. Înaintea fantomelor. Ce s-a întâmplat?

Cal avu astfel explicația amănunțită — puțin cam prea aiurea — a atacului fantomelor. Dar Tara nu menționează a doua poțiune. Și când tritonul află că Tara încercase să-l reînvie pe tatăl ei, se mulțumise să se strâmbe, mușcându-și ușor o gheară. El scuipă iar o bucățică de piele, care începu să plutească în lichid. *Yerk!* Rahat! Era dezgustător.

Povestea nu era foarte lungă. Și se termina rău.

— Iată, încheie Tara, cu un nod în gât. Nu numai că nu am reușit să-l readuc la viață pe tatăl meu, dar mi-am și omorât iubitul și, cu siguranță, sute de alte persoane. Ați avut dreptate adineauri, am fost incredibil de proastă. Ar fi trebuit să știu că magia nu aduce niciodată nimic bun.

Tritonul era pe punctul de a protesta, dar era prea inteligent ca să-și piardă timpul cu isterii.

— Ce-o să faceți? se mulțumi el să întrebe cu blândețe.

— Trebuie să lupt. Și să procedez în așa fel încât aceste fantome să plece de unde au venit. Pentru totdeauna.

— Acestea fiind zise, am ajuns la motivul prezenței mele aici. Știți cum să le vânați? Fântomele au pus un preț pe capul dumneavoastră. Noi credem că asta are legătură cu poțiunea. Pentru asta le e teamă de dumneavoastră, pentru că aveți un plan?

— SângeNegru, MontagneCristaux, sau cum vreți dumneavoastră, suspină Tara, cu doar două ore în urmă, credeam că, în sfârșit, termin cu viața mea și cu suferința. Așadar, nu, nu știu cum să le vânăm, și nu am niciun plan. Pe pergamentul poțiunii nu era notat nicăieri cum să gonești fântomele. Vă amintesc că scopul era să fie chemate. În sfârșit, să fie chemată cel puțin una.

Tritonul era, evident, dezamăgit. Sperase că pergamentul ar fi putut să-i ajute.

— Sunteți sigură? insistă el. Chiar nu scria nicăieri?

— Nu, doar avertismente care spuneau că poțiunea era periculoasă, nu trebuia fabricată și cu atât mai puțin folosită, sub pedeapsa unei sancțiuni cumplite etc. Atâta tot.

Tritonul trase o înjurătură și Cal se gândi că nu știa vorba asta. Era o înjurătură simpatică, plină de imaginație.

— Acestea fiind spuse, preciză Tara scoțând un pergament mototolit, iată originalul. Nu ne-am mai dat osteneala să traducem avertismentele, fiindcă limba e complicată și aveam puțin timp la dispoziție. Dar dacă aveți un licorn prin preajmă, poate înțelege el avertismentele și găsește ceea ce noi n-am reușit.

Tritonul scoase globul de cristal și-l focaliză pe text. După câteva secunde, avea o copie perfectă.

— Trebuie să-i reîntâlniți pe prietenii noștri, hotărî el după ce termină. O să organizez o reuniune, după ce reușim să traducem pergamentul. În sfârșit, dacă o să-mi dea voie Castelul să plec.

— Castel!

Licornul apăru.

— Poți să-l eliberezi, cred că e de partea noastră... într-un fel sau altul.

Licornul se înclină, și un fotoliu apăru în spatele tritonului. Bula și cu el se instalară.

— O să vă contactez din nou, cât de curând, avu el timp să spună înainte de a dispărea.

Tara văzu imaginea ștergându-se și se întinse spre falsul Cal.

— Deci, ce zici de asta?

Fantoma își mușcă buza, agasată.

— Mă gândesc că trebuie să-i găsim pe-acești oameni cât mai repede posibil.

Tara clătină din cap.

— Da, ai dreptate. Ceea ce mi se pare ciudat...

— Da?... replică fantoma.

— E că Robin mi-a spus că tritonul, fiind un mutant, n-avea nevoie de sfera sa de apă pentru a se deplasa în aer așa cum fac ceilalți tritoni și sirene. Și totuși, el avea una... hm...

Ea se ridică, făcându-l să tresară pe falsul Cal. Și gemu. Cea mai mică mișcare era dureroasă.

— Până atunci va trebui să mă ajuți.

Fantoma își micșoră ochii, bănuitoare.

— Să... să te ajut?

— Da. Sunt complet anchilozată. Eram pierdută, dar din când în când imaginile izbuteau să depășească meterezele care mă înconjurau. Și am putut să observ unele dintre exercițiile tale. Ai putea să mă înveți câteva, pentru a-mi recăpăta repede forța fizică?

Fantoma scoase un imperceptibil suspin de ușurare.

Și acceptă fără chef.

Totuși, trebuie că experiența îl determinase să aleagă artele marțiale, căci, când o conduse pe tânără în sala de antrenament, el nu ezită o secundă.

După aceea, îi aplică Tarei un Reparus, căci altfel ar fi fost de-a dreptul incapabilă să-și ridice piciorul mai mult de jumătate de centimetru.

Și dacă totuși Cal găsea anumite tehnici ale ei brutale, trebuia să recunoască și că fantoma știa ce face. Hait! Tara, astfel, n-o să-și dea seama ce era cu el.

Era chinuitor. Tara suferea în așa hal, încât regreta încă o dată că avusese ideea idioată de a accepta să revină la viață. Mușchii îi erau anchilozați, oasele protestau scârțâind, genunchii păreau blocați. La sfârșitul exercițiului, răsufla ca o focă, exagerat de îmbujorată. O dureau toate. Până-n vârful degetelor.

— Ce porcărie, mă simțeam mai bine în patul meu, bombăni ea încercând să se întindă... și renunțând la asta foarte repede. Am terminat?

Fantoma confirmă. Ea nu transpirase deloc, ceea ce tânăra găsi că era nedrept. Părea încordată și îngrijorată. Simți cum o asaltează remușcarea. Prea ocupată să se înduioșeze de soarta ei, chiar nu întrebase dacă familia sa era bine. Era pe punctul să repare asta imediat.

— Și familia ta? E totul în regulă?

Fantoma tresări și mâna îi ateriză în buzunar.

— De ce mă-ntrebi asta? o interogă ea.

Tara se încruntă.

— Nu mi-ai spus că ai vrea să vorbesc cu mama ta? Eram cam în ceață, dar de asta îmi amintesc.

— Da, da, confirmă foarte repede băiatul. Sunt bine. Sunt toți foarte bine. Nu sunt acasă, deocamdată. Sunt plecați... în călătorie. Situația e sub control. Totul e bine, foarte bine. Tu știi, nu e prima oară când facem față unei crize, totul nu e altceva decât un veșnic început!

Tara zâmbi. Deși prietenul ei părea puțin tulburat, faptul că familia sa era sănătoasă și protejată era o veste bună.

Deodată tresări.

— Repetă ce mi-ai spus adineauri! exclamă ea, prinzându-l de braț pe Cal.

Micul Hoț păli.

— Ei, părinții mei sunt bine și totul e în regulă...

— Nu, nu, apropo de un veșnic început. La naiba, ai dreptate. Asta e soluția! Eram atât de... atât de... Nu, dar ce toantă sunt! Lisbeth are dreptate, nu-mi folosesc creierul când mă aflu sub presiune, ce prostie!

Spre marea ușurare a lui Cal, pe care începea să-l doară brațul, așa de tare îl strângea, ea îi dădu drumul și începu să se scotocească prin buzunar ca o nebună.

— Ce-am făcut cu ea, *brok de slurk*¹, spune-mi că n-am lăsat-o în Omois! Schimbătoare, găsește-mi cartea, CIS, grăbește-te!

Entitatea se supuse și, o clipă mai târziu, spre marea sa ușurare, Tara se trezi cu o carte legată în aur și purpură, în piele de splendital și corn de licorn. O strânse la piept.

Era o carte cu ferecătură. Bătută în culorile Omois-ului. *Cartea Întunecatelor Secrete*.

Numai văzând-o și-ți dădeai seama că în ea erau lucruri periculoase. Nu se putea mai rău de-atât: *erau* periculoase. Fantoma se apropie și, pentru prima dată, ea și Cal încercau același sentiment — erau morți de curiozitate; dar ea îl opri făcându-i un semn cu mâna.

— Sunt dezolată, Cal, dar cartea asta nu poate fi citită decât de Moștenitorii Omois-ului. Deși originalul se află în Omois, eu nu am dreptul să deschid această reproducere în preajma

¹ *Brok* este, probabil, echivalentul pentru *harababură*, *dezordine* din limba noastră. „Dar ce *brok* ai făcut în camera ta!” înseamnă „Dar ce *dezordine* ai făcut în camera ta!” Iar *brok de slurk* ar fi echivalentul lui *dezordine de rahat*. Sunt de acord, expresia nu e prea distinsă, dar are meritul că exprimă cum trebuie o anumită stare de furie. (N.a.)

altcuiva. Voi încerca să găsesc tot ceea ce e legat de fantome. Poate că unul dintre suveranii timpurilor trecute a avut de-a face cu o invazie de acest gen — m-ar mira teribil ca eu să fiu singura care să fi făcut prostia asta. Sunt sigură că s-a mai întâmplat asta. E suficient să aflu când și ce anume au făcut sorțitorii pentru a îndrepta situația. Mulțumesc, asta datorită ție!

— Ce?

— Da, tu ai spus că totul e un veșnic început și, desigur, ai dreptate, ca de obicei. Cal, ești genial!

Băiatul se strâmbă, nu prea convins. De fapt, părea să-i fie de-a dreptul greață. Oftă. Adânc. Și scoase mâna din buzunar.

— Crede-mă, n-am făcut-o deliberat. Bine, te las să cauți, o să fac un duș.

Atunci, Tara își dădu seama că emana un miros... să zicem... interesant.

— Ups, se înroși ea, scuză-mă, ai dreptate, am transpirat mult, dar cum am avut această idee, asta m-a... m-a... pe scurt, o să fac și eu un duș. Dar mai înainte, ai putea să-mi mai trimiți un Reparus, te rog? Mă dor toate.

Cal se supuse și, o clipă mai târziu, un șuvoi de magie roșu-închis o lovi pe tânără, redându-i forțele. Ea nu dădu atenție prima oară, dar remarcă faptul că micul Hoț părăsise obișnuitele jeturi de magie de aur — iubea aurul aproape tot atât de mult ca și pe dragoni. Poate că-și încercase magia ca un omagiu adus Eleanorei?

— Fii atentă, menționează Cal doct, amenințând-o cu degetul. Este al doilea în mai puțin de o oră. Reparus-ul nu-ți poate aduce vitaminele de care ai nevoie. Cel puțin, nu pe termen lung. Trebuie să-ți refaci rezervele mai întâi.

— Nu prea mi-e foame, se confesă Tara, verificându-și pe rând mușchii, puțin mirată de acest ton profesoral, dar voi face un efort. Pe foarte curând.

Sub duș, tânăra îi ceru elementarului-de-apă să-și mărească forța jeturilor, pentru a-și masa mușchii contractați încă, în ciuda Reparus-ului trimis de Cal. Apa caldă îi liniști ultimele dureri. Și, pentru prima oară după multă vreme, simți că-i era foame.

— Castelule! Ai putea să faci să-mi parvină un sandvici, te rog? Carne de traduc și brânză de balbune cu maioneză din ouă de spașun cu ulei de tolis.

Stratagema cu două mii de calorii îmbucătura. Asta îi va da carburantul de care avea nevoie. Câteva clipe mai târziu, sandviciul traversa piatra și se materializa lângă mâna ei. Îl luă și mușcă din el cu sălbăticie, rămânând sub duș, evitând cu abilitate să-l ude. Aromele explodară în gura ei; era cât pe ce să suspine de mulțumire. Asta nu era fericire, pentru că nu va mai fi niciodată fericită, dar era ceva la fel de grozav.

Ca atras de un magnet, spiritul său se întoarse la Robin, dar ea se stăpâni cu fermitate și termină sandviciul înainte de a-și pierde apetitul. Deocamdată, nu trebuia să se gândească la dragostea ei pierdută, altminteri era pe punctul de a abandona totul. Trebuia mai întâi să îndrepte răul pe care-l făcuse. Apoi va decide.

Dar, Doamne, ce dureros era!

Cu gura încă plină, ea întinse mâna spre șervețel când, brusc, se auzi o sirenă.

Și totul se stinse!

Tara se trezi goală și udă learcă, într-un întuneric complet. Înghiți greu, scuiță și tocmai voia să țipe, când se petrecu ceva care-i tăie orice dorință de a face chiar și cel mai mic zgomot.

O fantomă apărură aproape de tavan. Complet albastră, lucind ușor în întuneric, se deplasa silențios încercând să vadă ce era în jurul ei. Nu-și dădea seama de pereții pe care-i traversa ca pe o ceață.

Tara se întinse pe jos și Schimbătoarea o acoperi cu o țesătură neagră. Ea trebuia să fie aproape invizibilă. După ce numără o sută de bătăi de inimă, fantoma dispărură. Fata nu reacționează. Văzuse multe filme în care cei răi se făceau că pleacă și hop!... se întorceau pe neașteptate pentru a-și surprinde adversarii. Știind și din experiență, Tara prefera să rămână nemișcată. Dar fantoma nu vizionase aceleași filme, pentru că ea nu se întoarse.

Ușa sălii de baie se deschise și se contură o siluetă.

— Tara, o chemă Cal, totul e-n regulă? Castelul a stins toate luminile pentru ca fantoma să nu ne găsească, dar acum e departe.

Tara era pe punctul de a răspunde când, pentru a doua oară în câteva minute, îi pieri glasul.

Căci, în ciuda întunericului total, ea îl vedea pe Cal.

Care lumina slab.

Precum fantoma.

Trădarea

sau mărturia a două persoane că spiritul și corpul
nu fac întotdeauna un tot...

Cal era fantomă! Tara înghiți în sec, cu frica-n sân. Acum, înțelegea. Suferința lui Cal după întoarcerea lui, magia sa de altă culoare decât cea obișnuită. Ea pusese degetul pe rană. După ce el se întorsese din expediție, nu glumise niciodată. La început, ea pusese asta pe seama respectului pentru durerea ei, dar tânărul Hoț era capabil să râdă chiar și de moarte.

Fusese posedat. Probabil, când își vizitase familia. De unde se presupunea că și ei erau posedați. Și nicidecum nu erau plecați în călătorie. Evident. Mințise. Țsta nu mai era Cal.

Inima i se strânse de supărare. Își pierduse toți prietenii, unul câte unul.

De ce n-o denunțase celorlalte? Apoi răspunsul se impuse imediat în mintea ei. Din cauza Rezistenței, desigur. Când văzuse tritonul, înțelesese că era mai bine să captureze pe toată lumea, decât să se mulțumească doar cu Moștenitoarea!

Gândurile îi treceau prin minte cu viteza fulgerului; și Cal încă pășea pe drumul spre sala de baie, orbecăind, când lumina se aprinse iar. Era totuși slabă, și Tara își dădu seama că fusese nevoie, într-adevăr, de o beznă totală pentru ca ea să realizeze faptul că trupul lui Cal era posedat.

Fără să vrea, fantoma îi făcuse un mare serviciu. Se ridică, în vreme ce Schimbătoarea trecu de la negru la purpuriul său obișnuit, îmbrăcând-o într-o atrăgătoare rochie scurtă brodată cu aur. Apoi își strânse pletele aurii într-o complicată coadă împletită.

Tara îi zâmbi fantomei.

— Mi-a fost frică, recunosc eu ea, Castelul are reflexe incredibile, nu-i așa?

— Da, răspunse posomorât falsul Cal, urmărește fantomele îndeaproape. Cum apare câte una, el ne previne. Dar sirena era poate puțin... hm... cam zgomotoasă, mi-a fost frică.

— Totul a trecut cu bine, zise Tara cu naturalețe, deci, nu e foarte grav. Ce vrei să facem acum?

— Dacă stă în puterile Castelului, ar fi interesant să-i cerem lui Fleur să ne pună în contact cu Rezistența; așa, am putea aranja o întâlnire, ce zici de asta?

Se prefăcea că-i cere părerea, dar Tara îl simțea clocotind de nerăbdare să acționeze și să-i captureze. Bine, atunci ea avea să-i ușureze sarcina.

— Nicio problemă, îl contactez pe Fleur prin intermediul Castelului Viu și ne organizăm. Noroc că ești aici, Cal; fără tine, chiar nu știu ce m-aș fi făcut.

Fantoma se agită jenată, apoi afișă un zâmbet generos.

— O să se termine totul în curând. Castelule!

Licornul apăru cu picioarele în cadă, ceea ce nu părea să-l deranjeze peste măsură. Își înclină capul argintat, gata să le vină în ajutor.

— Poți să ne pui în contact cu Fleur, te rog? îi ceru Cal politicoș.

Licornul își scutură coama și, o clipă mai târziu, apăru imaginea lui Fleur. Ciclopul era cocoțat pe o scară și fixa în cuie pe perete un tablou cu suveranii săi, înainte ca ei să fie posedați, ca un fel de consolare pentru ei. Apariția imaginii lui Cal îl surprinse și trebui să coboare repede de pe treaptă.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrozit.

— Eu sunt, Cal, răspunse fantoma reprimându-și un zâmbet. Scuzați-mă că v-am deranjat, maestre Fleur, dar ne-ar plăcea să organizăm o întâlnire cu Rezistența. Dacă ați eliberat tritonul, sperăm că aveți totuși un mijloc de a-l ajunge din urmă.

— Bineînțeles, bineînțeles, zise ciclopul roșcovan, ținându-se de piept de parcă inima era pe punctul de a-i exploda, lăsați-mă doar să-mi trag sufletul.

Trebuie că-i fusese într-adevăr frică, căci pe fața lui palidă apăruseră pete roșii.

Coborî de pe scară și puse globul de cristal în poziția prevăzută în acest scop. Acesta se conectă la rețeaua Castelului. Nimeni nu putea localiza apelul, Castelul dispunând de suficiente releuri din AltăLume pentru ca programele-spion să se piardă definitiv. În schimb, fantoma trebuia să fie prudentă, pentru a nu menționa ceva care să-i facă să fie reperați prea devreme de către micii lor prieteni. În mod bizar, Tara se instalează într-un fotoliu și supraveghea. Imaginile deveniră clare și, curând, aveau impresia că se aflau în aceeași încăpere cu Fleur.

— Ei, ați putea retrage imaginea mea, vă rog? ceru Tara. Sunt căutată și nu aș vrea ca vreun spion să pună laba pe mine din întâmplare.

Castelul se supuse, și câmpul se îngustă pentru a nu-i cuprinde decât pe Fleur și Cal.

Imaginea tritonului se materializă în fața lor. La fel de prudent, el nu se aplecă.

— Da? Ce pot face pentru voi? întrebă foarte politicos.

Fleur îl salută dând din cap.

— E aici cineva care dorește să discute cu dumneavoastră, anunță el, pe când Cal înainta.

— Apa dumneavoastră să fie limpede, maestre triton, salută fantoma. Am o prietenă cu care dumneavoastră ați discutat puțin mai devreme în timpul zilei și care nu dorea să fiți strivit de munca dumneavoastră.

Fină aluzie la pericolul la care se expusese MontagneCristaux venind la Castelul Viu. Aflată în afara câmpului vizual, Tara se strâmbă admirativ. Fantoma era inteligentă. Rea.

— Mi-ar plăcea să vă întâlnim ca să discutăm puțin despre... prețul laptelui de balbună.

Tritonul, a cărui privire se ascuțise de când înțelesese că ei vorbeau despre Tara Duncan, zâmbi interesat.

— Fie ca magia voastră să lumineze, sorțitorule. Despre prețul laptelui de balbună? Interesant. E-adevărat, compatrioții mei au cam exagerat recent cu mărirea prețurilor, dar...

— Exagerat? se indignă Cal. Glumiți, sper. E furt calificat! Știți de câte ori ați mărit prețurile în ultimii două mii de ani? Aproape cu zece mii la sută. E scandalos, da!

Tritonul îl privi surprins. La fel de uluită, Tara se întrebă pe cine imita fantoma, pentru că, într-adevăr, părea furioasă.

Deodată, își aminti că nu era acolo pentru a negocia laptele, ci pentru a-i prinde pe complotiști.

— Hrrmm hrrmm, pe scurt, continuă el, cred că ar trebui fixată o întâlnire cu toți producătorii voștri cei mai importanți și cu adevărații factori de decizie, pentru a discuta despre asta. Această situație de monopol trebuie să înceteze imediat. Este intolerabil!

De fapt, ceruse să fie prezenți cei mai importanți membri din Rezistență. Tritonul clătină din capul său solzos:

— Vor fi acolo, puteți conta pe asta. Când?

— Cât de curând ar fi cel mai bine. Să zicem în ziua de fredî, la ora douăzeci și șase?

Era a doua zi. Echivalentul din AltăLume al miezului nopții. Ceruse amânarea cu scopul de a-și preveni prietenii și de a pregăti capcana. Tara surâse vag. Totul era să știe cine va fi pisica. Și cine șoarecele. Sau mrrrul și puicul, echivalentele lor din AltăLume.

— Așa târziu? se miră tritonul. E destul de neobișnuit să te întâlnești noaptea.

Spunea asta pentru eventualii spioni.

— Exact, răspunse fantoma cu dezinvoltură. Dar prietenul meu și cu mine suntem foarte ocupați în timpul zilei și singurul moment liber este la ora douăzeci și șase, fredî. Sunt dezolat.

Tritonul suspină, apoi scutură din cap.

— Voi informa pe toată lumea. Iată adresa mea. Pe mâine!

Dacă imaginea dispăru, adresa rămase gravată în fața lor, cu litere luminoase. Fantoma o notă cu grijă, apoi înălță capul spre Tara, privind-o fix, cu un aer visător.

— O să dau o raită pe-afară ca să văd dacă totul e-n regulă și să reperez locul în care trăiește tritonul.

Propunerea era perfect rezonabilă. Tara îi oferi cel mai drăguț zâmbet cu gropițe și își dădu cu părerea:

— Ai dreptate, n-avem voie să ne rătăcim. Pe curând!

— Pe curând!

Fotoliul transportă fantoma. După ce aceasta plecă, Tara sări... mă rog, se ridică prudent în picioare, pândind orice durere. Nu, mergea, cele două Reparus-uri, apa caldă și copiosul sandvici își făcuseră treaba. Nu se mai simțea așa de rău.

— Castelule, strigă ea, situație de urgență!

Licornul apăru instantaneu, cu urechile date pe spate, cu un aer neliniștit.

Tara zise scurt:

— Cal a fost posedat!

Pielea argintie a animalului bătu spre negru. Răsună o lovitură de trăsnet.

— Nu, nu trebuie să-i arăți că te îndoiești de ceva, spuse Tara foarte repede. Trebuie să-i întindem o cursă. A ieșit din Cas... din incinta ta?

Licornul suflă un jet de vapori arzători. Licornii „normali” nu făceau așa, dar ăsta era virtual, își putea permite să facă tot ce voia. În spatele lui se afișă imaginea lui Cal părăsind grăbit Castelul. Imediat, se pierdu în mulțimea colorată.

Castelul era gata-gata să trimită un scoop pentru a-l urmări, dar Tara îl făcu să-și schimbe hotărârea.

— Nu, nu trebuie să se îndoiască de nimic. Posedă corpul lui Cal. Nu știu exact cât știe despre prietenul nostru, dar Cal are un fel de al șaselea simț pentru acest gen de treburi. Își va da seama repede că e urmărit. Pune-mă iute în legătură cu prietenul nostru tritonul. Schimbătoare, acoperă-mi chipul, te rog.

Cele două entități se supuseră. În timp ce se stabilea legătura, chipul Tarei era acoperit cu o fină dantelă neagră care o făcea de nerecunoscut, în vreme ce frumoasele plete blonde, prea simplu de identificat, erau la fel de bine ascunse. Tara se aduse puțin de spate, ca și cum ar fi fost foarte bătrână.

Ochii tritonului se măriră când acesta o văzu pe necunoscuta care-l striga.

— Ei... da?

— Iartă-mă că m-am deghizat astfel, zise Tara cu o voce înăbușită și gâfâită, imitând-o pe una dintre curtezanele din Omois care-și petrecea timpul încercând să întinerească, dar am o mică problemă, o poțiune care a fost prost interpretată. Ahhh, farmecul tinereții! Repede pierdută, greu de regăsit.

Tritonul, care nu avea acest gen de probleme, scutură din cap, compătimitor.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, Doamnă?

— Prietenul meu v-a dat o întâlnire. Pentru a discuta prețul laptelui de balbună...

Nările tritonului se strânsură. Era nervos.

— Nu cred...

— Măine, fred, îl întrerupse cu fermitate Tara. La ora douăzeci și șase. Trebuie schimbată data întâlnirii, căci prietenul nostru are un locatar nedorit care știe de această întâlnire. El poate da peste cap înțelegerea noastră.

Tritonul se încordă în bula sa de apă.

— Poftim?

Tara își reprimă un suspin.

— Da, câteodată e ca și cum ar exista două persoane într-un singur corp. Unul vrea ceva, celălalt... altceva.

O panică autentică se citi pe fața tritonului, până când acesta înțelese ce sugera Tara.

— Eu... înțeleg, zise cu gravitate. Ce propuneți, Doamna mea?

— Să mutăm întâlnirea. În seara asta. La orele douăzeci și patru. Vă convine?

— Mulți dintre prietenii noștri nu vor putea ajunge acolo într-un timp atât de scurt, protestă tritonul.

— Nu-i așa grav, îl asigură Tara. Faceți cum vă e mai bine. Ah! Și va trebui schimbat și locul. Să nu ne expunem niciunui risc de a vedea vreun concurent încercând să ne saboteze afacerea.

Tritonul își mușcă buza... apoi zâmbi caustic.

— Iată un loc care ar trebui să vă convină, zise el afișând o adresă în vechiul oraș. Este un... să zicem un han, ținut de unul dintre prietenii noștri. E lume, dar noi ne vom rezerva o sală la primul etaj. Pe ușa din spate se ajunge direct la etaj, fără să mai treci prin sala principală.

— Perfect, confirmă Tara, atunci, pe curând.

Și, după ce copie adresa, întrerupse comunicarea. Sigur, ea avea o grămadă de lucruri de făcut până diseară. Începu prin a-l preveni pe Fleur că amicul Cal nu mai era de încredere. Bietul ciclop, deja nervos, primi foarte rău vestea proastă.

— O-la-la! făcu el frângându-și mâinile, lucrurile merg din ce în ce mai rău. Dușmanii noștri știu cine se află în fruntea Rezistenței aici, acum. O să mă hăituiască!

— Castelul o să vă protejeze, îl asigură Tara, nu vă neliniștiți, niciodată n-o să vă găsească, atâta vreme cât Castelul nu vrea asta.

— Dar fantoma care-l posedă pe Cal v-a găsit fără probleme!

La aceste cuvinte tranșante, ciclopul tăie comunicarea, cu un aer nefericit, deloc convins.

Evident, avea dreptate. Suspiciunea va otrăvi, de-aici înainte, relațiile lor.

Tara îi ceru Castelului s-o înștiințeze când va fi Cal pe-aproape, ca să n-o ia prin surprindere.

După ce o să ia contact cu Rezistența, n-o să mai poată reveni aici. Cal o hăitua mult mai eficace decât fântomele, era sigură.

Tara trebuia să plece.

Și n-avea nicio idee unde să se ducă.

Oftă. Pentru moment, era urgent să găsească un mijloc de a nimici fântomele... în sfârșit, nu să le nimicească, având în vedere că Robin se număra printre ele... dar cel puțin să le facă să plece în CealaltăLume. Deci munca ei începea printr-o cercetare exhaustivă în CIS.

Invocă atunci cheia cărții. Aceasta, din aur și diamante, foarte... omoisiană, apărui. Tara o introduse în încuietoare și cartea se deschise. Imaginile se însuflețiră, pregătite să completeze textul, dar ea le ignoră. Bătu ușor cu palma de trei ori pe prima pagină a cărții și spuse „Fantomă” cu voce tare. Indexul se acoperi imediat de rânduri urmate de numere de pagini. Tarei îi veni să suspine când văzu numărul de pagini afișate: mai mult de treizeci de mii!

— O-la-la! Galant, avem nevoie de secole ca să citim toate astea!

Pegasul necheză ușor. Dacă ea se simțea mai bine și se lupta pentru supraviețuire, lui nu-i păsa de altceva. Se așează pe umărul ei și, ca și ea, începuse să citească. Era destul de pasionant, ca o carte de ficțiune; doar că totul se petrecuse în realitate. Fantommele erau adesea pomenite, căci unele reușeau să treacă la întâmplare zidul care separa AltăLumea de CealaltăLume, profitând de faliile care se deschideau uneori între lumea celor vii și lumea celor morți.

Poveștile nu erau mereu tragice — în funcție de fantome. Unele nu doreau decât un singur lucru, să se întoarcă în CealaltăLume. Altele erau absolut încântate să învieze. Iar altele erau monstruoase. Și provocau multe pagube înainte de a fi „neutralizate”. Vai de Tara, suveranii care avuseseră de-a face cu fantele nu precizaseră cum fuseseră trimise înapoi umbrele respective. Hait! Asta nu o ajuta cu nimic. Era tentată să sară peste pagini, dar n-o făcu. Era suficient să-i scape o singură frază pentru a anula orice șansă de a le alunga. Cu dinții încheștați, se chinui să citească toate amănuntele. Cum cartea avea mii de pagini — condensate, din fericire, datorită magiei, ceea ce permitea evitarea trambalării cu o enciclopedie în cincizeci de volume —, ea simți că era pe cale să petreacă acolo luni în șir.

În scurt timp, Galant, obosit încă după lungul lui post, se așează pe genunchii ei și așipi. Tara citi o clipă; apoi, visătoare, reflectă. Trebuia să ia în considerare toate eventualitățile și, bineînțeles, și aceea de a fi capturată sau de a trebui să părăsească în grabă orașul. Era neapărat necesar să se pregătească. Îl

puse pe Galant în coșul său, unde micul pegas începu să sforăie liniștit. Zâmbi cu duioșie. Îl făcuse să treacă printr-o mulțime de situații pe bietul său familiar. O ultimă mângâiere, după care ea invocă licornul Castelului. Amabil, acesta îi oferi tot ce-i trebuia. Arme, alimente, apă, deghezări diverse, truse de machiaj, șperacle, corzi, corturi, dar și medicamente în cazul în care va fi singură și nu va putea folosi un *Reparus*¹ pe o rană, bandaje și poțiuni diverse.

Schimbătoarea înghiți tot echipamentul fără să clipească și Tara recunoscuse faptul că, în acest caz specific, magia era practică, întrucât nu simțea nicio greutate în buzunarele sale. Cu părere de rău, puse acolo și mantia lui Robin.

Apoi se concentrează din nou la *Cartea Întunecatelor Secrete*. Cal nu avea să întârzie la întoarcere, iar ea nu voia să-l înfrunte pe jumătate adormită.

Licornul apărură subit pe perete, smulgându-i un mic strigăt de spaimă. Chiar în spate, apărură imaginea lui Cal intrând în castel, fluierând bine dispus.

— Te-aș azvârli cât colo cu tot cu fluierăturile tale vesele, bombăni Tara. Ai noroc că nu vreau să risc să te anihilez!

Închise cu grijă cartea și o puse în Schimbătoarea sa. Văzuse bine că fantoma era foarte interesată de ceea ce conținea... și că o considera o amenințare.

¹ Doar un alt sorțitor poate aplica un *Reparus* pentru a îngriji un rănit; *Reparus*-ul nu funcționează dacă faci incantația pentru tine însuși. O mulțime de sorțitori încercaseră să-și administreze *Reparus*-uri, cu ajutorul oglinzilor, dar nu reușiseră să obțină decât oglinzi strălucitoare foarte frumoase, ceea ce avu drept rezultat crearea unei noi branșe în industria oglinzilor. (N.a.)

Discret, scoop-urile îl urmăriră pe falsul Cal. Dar el nu reveni imediat. Trecu mai întâi prin sala de audiență, care rămase oarbă pentru Castel. Când ieși de-acolo după câteva clipe, părând totuși mulțumit de el însuși, se înapoie în camera lui și așteptă să-i fie trimis fotoliul de către Castel.

Castelul nu pierdu timpul. După câteva clipe, îl transportă în camera secretă.

— Totul merge bine, îi zise Tarei zâmbindu-i vesel, am reperat adresa și toate ieșirile, precum și străzile de jur împrejur. O să-ți fac un plan și, dacă vei avea vreo problemă, vei ști cum să te salvezi.

Își juca bine rolul. Dacă ea n-ar fi avut noroc, n-ar fi putut ghici niciodată că prietenul ei era un trădător.

Docilă, învăță pe dinafară planul pe care n-avea să-l folosească niciodată.

— Te-ai uitat în *Cartea Întunecatelor Secrete*? o întrebă fantoma cu o prefăcută indiferență.

— Nu, minți Tara, încă nu. Dar când o să ne întâlnim cu cei din Rezistență, mă cufund în ea.

— Am putea s-o facem împreună, propuse el, am înainta mai repede și... la Limburi¹ cu precauțiile strămoșilor tăi! Suntem în război și n-avem timp să respectăm convențiile obișnuite!

Dar Tara clătină din cap, încăpățânată.

— Mătușa mea a spus: „Oricare ar fi situația, e doar pentru membrii familiei, moștenitori direcți.” Sunt dezolată, n-o să încalc promisiunea făcută. O să mă uit ori de câte ori am

¹ În limba noastră, *La naiba!* (N.a.)

ocazia. Până atunci, dacă nu te deranjează, sunt încă foarte obosită și cred că e mai bine să merg la culcare.

— Dar nu-i decât ora nouăsprezece, protestă fantoma, care nu renunța așa ușor, și așa putea...

— Pe mâine, Cal, răspunse ferm Tara, somn ușor.

Și, înainte ca el să reacționeze, ea se întoarse în camera ei. Lăsa ușa întredeschisă, pentru ca el să vadă clar că ea se băga în pat după ce se spăla pe dinți.

Bombănind, fantoma o supraveghe timp de câteva clipe, apoi renunță. Puse un film în camera sa și în curând adormi.

Ca și Tara.

Doar că tânăra fată programase Castelul s-o scoale la orele douăzeci și trei. Tara se pusese la adăpost. Piatra sa Vie, bine instruită în buzunarul ei, inelul lui Kraetovir, pe deget, Galant, gata să intervină — era tot ce-i trebuia. Schimbătoarea o îmbracă imediat cu o uniformă de Hoată Patentată dintr-o țesătură de cameleon. Acum, neagră, discretă, tăcută. Ca o umbră, Tara alunecă în fotoliul magic, în afara camerei sale și o șterse.

După ce ieși, în cameră apăru Cal. Nu avea deloc aerul că dormise.

— Micuța asta mă ia tot timpul drept un imbecil, se supără el. Să vedem unde se duce ea, fără să-l prevină pe dragul ei prieten Cal.

Fantoma vru să folosească al doilea fotoliu pentru a trece prin zidurile de piatră, dar acesta rămase inert. Se grăbi spre ușă și o scutură frenetic, dar fără succes.

Furios, se ridică și-i porunci Castelului să-i deschidă ușa, dar acesta rămase tăcut. Apăru un licorn și-l privi insistent, cu un

aer agresiv, zgâriind solul cu copita sa despicată. Înțelese. Fusesse demascat. Dar cum?

— Ah, așa e, mormăi printre dinți. Dar sunt prevăzător. Și am un răspuns în cazul în care lucrurile vor lua o turnură proastă pentru mine. Cred că tu ții în mod special la Regele Bear și la Regina Titania. Tu ești „legat” într-un anumit fel de ei și de membrii familiilor lor. Dacă nu mă eliberezi imediat, iată ce li se va întâmpla.

Ridică globul de cristal și, spre marea sa groază, afișă o imagine provenind din sala unde Castelul era surd și orb.

Cei doi suverani ai săi erau ținuți de gârzi, în ciuda protestelor lor. La picioare, erau copiii lor, înspăimântați, unii dintre ei plângând.

Pe gâturile lor se sprijineau două cuțite... curgea puțin sânge, dovedind, dacă mai era nevoie, că tăișurile erau bine ascuțite.

— Un singur cuvânt de-al meu și toți sunt morți, atrase atenția, calmă, fantoma. Și să știi că nu mă interesează ce se va întâmpla cu cei doi imbecili care le ocupă corpurile.

Castelul tremură și fundația se clătină.

Ezită o clipă. Dar numai o clipă. O iubea pe Tara, dar între ea și legitimitii lui suverani, n-avea de ales.

Cu părere de rău, deblocă ușa și fotoliul prinse viață.

— Foarte bine, rânji fantoma spre gârzi. Îi puteți elibera pe cei doi abrutizați. Puneți-i la regim, avem nevoie de toți aliații. În viață. În sfârșit, mai mult sau mai puțin. Tu, Castelule, mai domolește pasul Tarei, vreau s-o prind din urmă.

Castelul se supuse. Tara nu-și dădu seama, dar drumul spre ieșire ocolea imperceptibil, făcând-o să piardă timp. Fotoliul îl

purtă pe Cal până în subteran în timp record. Tara de-abia trecuse de poarta secretă, că el era deja pe urmele ei. Castelul fremătă când văzu gărzile numeroase, înarmate până-n dinți, care-l urmau.

Castelul începu să deplângă tristul destin al ocupanților săi. O ploaie cenușie și înghețată cădea cu zgomot pe coridoare, udându-i pe curteni și pe miniștri; din nenorocire, era la fel cu cea care se revărsa afară pe Tara.

— Ce porcărie, bombăni ea uitându-se la cerul cenușiu cu un aer posac, ăsta mi-e norocul; prima zi, după două luni, când ies și... pleoșc! plouă. Și cred că nu-i în interesul meu să fac magie ca să mă protejez.

Și ea remarcase că sorșitorii păreau să evite magia. În ciuda ploii și a nopții, era multă lume pe străzile din Travia. Și dacă oamenii nu făceau incantații pentru a levita sau pentru a se apăra de ploaie, foloseau sorți prefabricați, precum Ombrellus sau Antipluius. Unele dintre cele mai frumoase bulevarde erau protejate de costisitoare câmpuri de magie, care nu lăsau să treacă ploaia decât deasupra copacilor și plantațiilor. Erau, de departe, cele mai frecventate zone. O mulțime veselă se plimba pe-acolo, zăbovind prin cafenele și la cristomaxuri, echivalentul cinematografelor de pe Pământ. Era cald și ploaia aducea o umiditate care înmuia locurile neacoperite, dar făcea să se simtă pregnant mirosul de pământ și de iarbă. Pretutindeni, afișe ale ultimelor filme, spectacole, opere, concerte se adresau trecătorilor.

Cele două luni luminau cam prea mult, după gustul Tarei și, dacă majoritatea oamenilor nu-i dădeau atenție, totuși unii o

priveau insistent, puțin cam prea de-aproape, cu toată deghizarea în femeie bătrână pe care o adoptase.

Își acoperi și mai mult fața, când imaginea ei apărură pe panourile de cristal, din toate unghiurile, sub aspect de vampyr și de om.

Îngrijorată de ideea că ar putea fi recunoscută și arestată în orice clipă, în pofida lecțiilor predate de Imperator, nu-și dădu seama că era urmărită.

Travia era mare și Tara nu voia să ia un covor zburător-taxi pentru a se duce la întâlnire. Ea calculase că i-ar trebui cam trei sferturi de oră pentru a ajunge la hanul Păianjenul Sașiu. Sfertul de oră suplimentar îl va folosi să verifice dacă hanul era sau nu supravegheat. Inima îi bătea iute. Pentru prima oară după două luni, avea impresia că revine la viață. Tristețea se afla mereu în ea. N-o va părăsi niciodată. Dar, cel puțin, n-o mai omora fierbând-o la foc mic. Faptul că se mișca, se lupta ca să repare cumplita greșală, îi aducea o oarecare alinare. Și, mai ales, era obligată să se concentreze la altceva decât la propria-i persoană. Scruta străduțele, străduindu-se să fie atentă.

Nu îndeajuns însă...

În sfârșit, ajunse la han. Verde, roșu, galben, albastru, fantastic sculptat, ca majoritatea caselor din Travia, avea numeroase intrări jos, atât pentru uriași, cât și pentru pitici, și sus, pentru cei care preferau să leviteze sau să zboare precum zânele. Foarte mare, oferea sute de băuturi elaborate, dintre care unele trebuiau servite în țapi de cristal, toate celelalte materiale fiind incapabile să reziste. Un foc de artificii permanent, înstelând cerul deasupra ei, al cărui zgomot acoperea discuțiile. Măsură abilă

pentru cei care apreciau discreția. Căci cea mai bună ascunzătoare era adesea cea care se afla sub nasul celor care căutau.

Prin intrarea principală, Tara văzu o mulțime de elfi negri, violeți, albi, albaștri, dar și câțiva pitici, tatrisi; doi vampyri se grăbeau să se pună la adăpost. Se pare că hanul era frecventat în egală măsură și de neoameni. Ceea ce o surprinse, pentru că, în general, elfii și piticii nu se înțelegeau foarte bine. O străbătu un fulger de tristețe, dar ea nu-l băgă în seamă. Să vezi ființe atât de frumoase și de grațioase era dureros. Aproape de nesuportat. Dacă totuși complotiștii alegeau alt han, iar consumatorii erau pitici sau oameni, totul ar fi fost diferit. Tara ar fi simțit că era încercuită, încet, dar sigur, de soldații falsului Cal. Dar cu toată durerea ei, provocată de viziunea elfilor, ignoră semnele prevestitoare. Și dădu roată hanului, pentru a intra pe ușa din spate.

Hanul era construit din lemn de glori, acel lemn verde, foarte tare, coborât din munții Tasdor de către pitici, care îl folosesc, de asemenea, în minele lor, pentru că nu putrezește. Peste cel de-aici trebuie să trecuseră tot soiul de greutăți, fiindcă, în ciuda rezistenței sale, era crăpat peste tot. Pe alocuri, se vedea solul, iar urcatul scărilor cerea un echilibru respectabil. Treptele nu trosneau... se lamentau într-un veritabil concert continuu, pe măsură ce ea înainta. Tara nu știa dacă exista vreun sistem de alarmă, dar exceptând levitația, nimeni nu putea urca fără ca oaspeții să fie avertizați.

Nu uită de discretul scoop care veghea sus, într-un colț, camuflat în verde, pe care nu l-ar fi reperat totuși dacă unchiul ei Imperatorul n-o învăța să fie bănuitoare. Hm, casa părea bine păzită. De ajuns un intrus, că Transmisurile intrau în acțiune imediat pentru a le permite tuturor să scape.

Ajunse pe palier. Cu răsuflarea întretăiată din lipsă de exercițiu, își spuse că trebuia într-adevăr să se refacă.

Ezită. Nu-i fuseseră date „instrucțiunile de utilizare”. Oare trebuia să facă la fel ca-n filmele de spionaj și să ciocănească după un anumit cod? Problema era că n-avea habar de niciun cod. La naiba! Trebuia să bată pur și simplu.

În momentul în care era pe punctul de a atinge ușa, aceasta se deschise și MontagneCristaux o salută din bula sa de apă.

Lângă el, o fată violetă pe care ea o cunoștea bine. Și pe care n-o prea iubea. V'ala. Splendida elfă violetă îi adresează ceea ce putea trece drept un surâs... la canibali. Tara nu-și putu reține o mișcare de surpriză văzându-i pe triton și pe elf atât de aproape unul de celălalt, fără să se lase nici cu vărsare de sânge, nici cu urlete. După ce tritonul o otrăvisese, V'ala jurase, într-adevăr, să-i scoată mațele cu prima ocazie.

V'ala îi înțelese reacția. Și începu:

— După cum știi, fără-ndoială, în calitate de Moștenitoare, Împărăteasa i-a ordonat acestui pește bătrân să-mi dea antidotul la otrava sa, explică ea, fixându-l pe MontagneCristaux.

Tara dădu din cap. Da, era la curent. Și regreta că Împărăteasa nu voise s-o lase să se debaraseze de îngrozitoarea elfă violetă.

— Am fost la Palat, continuă elfa, și am intrat în apartamentul tău pentru a-l preveni pe Robin că eram pe punctul de a țintui la perete pielea tritonului, când fantomele au invadat Omois-ul. Brusc, MC și cu mine am hotărât să facem un armistițiu. Dar evident că-l voi omorî de îndată ce fantomele vor fi exterminate.

— Trebuia deja să se întâmple asta, fetișo, zâmbi tritonul bine dispus. Dacă amintirile mele sunt exacte, erai într-o postură proastă când fântomele au debarcat.

— M-ați prins în cursă! exclamă V'ala, furioasă.

— Și cine spune că n-o s-o fac din nou? Chiar dacă ești o chestie drăguță, ăsta nu e un motiv să mă las omorât. Deci vom juca acest joc, dacă te amuză, însă după regulile *mele*.

Dar veselia care se citea în ochii lui de un albastru-verzui dezvăluia că o aprecia pe V'ala. Tara oftă și păși spre ei. N-avea timp de asta. Și se întrebă în treacăt cum ar arăta hibridul elfă-violetă/tritonpejumătateelf. O chestie interesantă, desigur.

— Ai reușit să te transformi din nou, observă V'ala. Păcat, să mă lupt cu tine sub formă de vampyr ar fi, cu siguranță, mult mai amuzant decât dacă ai forma asta umană, prea fragilă și prea lentă!

La naiba, dar ce-aveau toți cu transformarea ei?

Apoi V'ala făcu ceva cu adevărat bizar. Se aplecă pentru ca doar Tara s-o audă:

— Montagne mi-a spus că l-ai abandonat pe Robin fântomelor?

Tara dădu din cap, cu gâtul prea uscat pentru a vorbi.

— Eu aș fi rămas, afirmă V'ala cu un ciudat amuzament în glas. Și l-aș fi apărat.

Tara hotărî s-o ignore. Elfa violetă era crudă. Inutil să-i dea satisfacția de a-și arăta durerea.

În vasta sală, mulțimi de oameni se întoarseră spre ea. Unii aveau măști, alții nu. ăsta era inconvenientul când era vorba de magie: era incapabilă să spună ce avea în realitate în fața ei. Deci, deocamdată vedea doi elfi, dintre care o elfă violetă,

căreia el îi spunea V'ala, deși ea trebuia să fie mai mare. O verișoară? O elfă neagră, cu venele scoase în relief cu argint. Alți doi tritoni, o sirenă și un tip care avea totul pentru a fi un redutabil marinar, având în vedere atitudinea sa și mâna ținută pe sabie. Doi tatrisi și un camhboum, fremătând din toate tentaculele, asemănător cu o uriașă pară galbenă cu ochii roșii. Tara era surprinsă. Camhboumii evitau cu grijă emoțiile puternice care, din pricina metabolismului lor special, aveau tendința de a-i face să explodeze. În general, își alegeau profesii pașnice: administratori, bibliotecari... A avea un camhboum în Rezistență era ca și cum ai vedea un miel foarte emotiv și violent comandând o escuadă de măcelari...

Mai erau doi troli și, în fața enormelor mase verzi de oameni, Tara începu s-o regrete pe fidela sa gardă de corp Grr'ul. Fleur era prezent, dar numai ca imagine. Globuri de cristal fuseseră postate aproape peste tot în sală, proiectând imagini în 3D foarte convingătoare. În așa măsură, încât era greu de știut cine era prezent și cine nu. Unele imagini aveau un tremur, iar Tara își dădu seama că în sală erau tot atâtea persoane „proiectate” cât fizice.

Ea presupuse că membrii Rezistenței găsiseră o soluție împotriva celor ce spionau globurile de cristal.

Unul după altul, globurile se aprindeau și alte personaje se afișau salutându-se, apostrofându-se, stând jos sau în picioare. O parte din scenă îi înconjura, fiind și ea tot proiectată. Era destul de ciudat să vezi un capăt de grădină, o bucată de salon sau un colț de șemineu că se ivesc de nicăieri.

Deodată, una dintre siluete înaintă și-și scoase masca. O fată voinică, cu părul lung și negru și cu ochi întunecați, se opri în

fața Tarei. Aceasta se încruntă văzând rictusul ei dușmănos. Și o recunosc.

Angelica.

Vechea ei dușmancă o privea țintă.

— Scorpie! țipă ea. Oare ești conștientă cât mi-ai stricat viața? Ar fi trebuit să fii omorâtă la naștere. După ce ai venit pe lume, lucrurile au mers din ce în ce mai prost. Mai întâi, Pustiitorul; apoi, fantomele; ce ne mai pregătești, invazia demonilor?

— Angelica, mormăi Tara, ce cauți aici?

— Două nenorocite de fantome mi-au posedat părinții, se stropși bruneta. Ne întorceam tocmai de la Paris și Milano, cu o garderobă fantastică și... știi ce? Mama și tata au fost posedați de cultivori¹! Mama se plimba în rochii cu floricele, din material sintetic, cu batic pe cap, și voia să mă facă să gust din porcăriile ei de dulceturi, în timp ce Tata se dădea în vânt după trandafiri! Chiar abandonase planurile de stăpânire a lu... eh, abandonase diferite munci, și era pe cale să proiecteze o grădină de trandafiri pe terenul de antrenament al pegașilor noștri! Îți dai seama! Și nu se mai opreau din mâncat! Trebuie să fi luat cel puțin zece kilograme în două luni! Și toate astea din cauza ta! Atunci, am intrat în Rezistență. Vreau să mi se dea viața înapoi!

Era bine pentru Angelica să intre în Rezistență — viața ei foarte confortabilă era astfel bulversată. Tara era pe punctul de a-i răspunde, când un discret sunet de trompetă răsună și o imagine se materializă în fața ei, făcând-o să se încordeze de neliniște. Adversara era puțin mai zdravănă decât Angelica.

¹ Vezi nota de subsol a autoarei, de la p. 204. (N.red.)

Era T'avila, redutabila regină a elfilor în persoană. Puterile sale erau pe cât de înspăimântătoare, pe atât de mortale. Regina aerului și a tenebrelor. Imprudenții care-i murmurau numele, care vorbeau despre ea în frigul nopții, învățau foarte repede că era capabilă să-i audă. Oriunde s-ar fi aflat. Mesajul avea nevoie de timp ca să ajungă, da, dar ajungea.

Întotdeauna.

Atunci, Regina hotăra. Uneori această hotărâre pornea Marea Vânătoare. Și cel sau cea care o jignise pe Regină, regreta. Pentru tot restul vieții. Care, în general, era foarte scurtă...

Îmbrăcată în negru mat, cu un aer furios, cu părul argintiu căzându-i ca o mantie fremătătoare, cu sceptrul sclipitor în mână, părea pornită să omoare pe cineva. Și Tara se simți brusc foarte mulțumită că nu era ea... în sfârșit, nu deocamdată.

Ea o lăsă repede mai moale.

— Așadar, făcu Regina, ținându-o cu focul cenușiu al privirii sale, iat-o pe imbecila imprudentă care a trecut lumea noastră prin foc și sabie.

Oh, ratase o întâlnire amicală. Ceilalți se ridicară și se priviră insistent. Angelica afișă un mic rânjet de mulțumire.

Bine, un punct câștigat era că Regina nu făcuse nicio remarcă sarcastică privind transformarea ei.

O altă imagine prinse viață, iar Tara îl recunoscuse pe președintele vampyrilor. Drakul. După ce o salvase pe fiica lui, fata-vampyr Kyla, care devenise băutoare de sânge omenesc, Tara știa că președintele Drakul îi era aliat... în sfârșit, așa spera ea. Foarte mult.

— Haide, haide, draga mea Regină a aerului și a tenebrelor, o liniști el cu vocea sa plină, n-o insultați pe invitata noastră, la urma urmei, ea dovedește bunăvoință, de vreme ce se află aici pentru a încerca să-și repare greșelile. Nu-i așa, draga mea?

Tara știa când trebuia să dea dovadă de umilință.

— Da, zise ea cu o voce supusă. Trebuie să mă străduiesc.

Imaginea se aplecă și zise pe un ton supărat.

— Dar te-ai transformat din nou? De ce? Erai minunată ca vampyr!

Na, mai pune și el paie pe foc!

— Cum? insistă Regina, căreia îi păsa de transformarea Tarei ca de prima ei vrăjitorie ratată. Știi cum să trimiți fante-mele *voastre* în CealaltăLume, mică ființă umană?

Tara scrâșni din dinți. Nu pentru că Regina renunțase la cei doi metri de la care i se adresase cu „micuț”, dar, prudentă, își înghiți remarca acerbă care-i ardea buzele.

— Nu, nu deocamdată, Maiestatea Voastră! Dar voi căuta o soluție în... să zicem într-un anumit document în care se vorbește mult despre fante.

Nu avea destulă încredere în oamenii din acea încăpere pentru a dezvălui nici cum, nici unde o să găsească soluția... dacă aceasta exista. Mai ales cu Angelica de față, care era numai ochi și urechi. Tara vorbi în continuare. Cu prudență.

— După părerea dumneavoastră, adăugă tânăra adresându-i-se tritonului, ați reușit să descifrați pergamentul pe care vi l-am arătat?

— Da, răspunse MontagneCristaux, vocea sa străbătând perfect bula de apă în care plutea. Vai! Aveați dreptate. Se precizează până și faptul că pergamentul este periculos, că nu

trebuie folosit etc. Dar nu există nicio informație despre metoda de a le face pe fantome să plece.

Tara era distrusă, deși nu-și făcuse prea multe iluzii. Își amintea vag de ceea ce citise, și nu văzuse pe pergament rețete de tipul „Cum să scapi de fantomele care încurcă tot timpul circulația pe ștergătorul tău de picioare”.

— Deocamdată, n-avem nicio pistă, remarcă Regina elfilor. Ai vreo idee, ființă umană, despre felul în care elfii tratează de obicei cazuri ca al tău?

Tara scutură din cap.

Regina se hotărî să-i arate. Ea incantă. Două aripi negre îi apărură în spate, sceptrul i se transformă în coasă și chipul ei lăsa să se întrevadă oasele fine și delicate.

În fața lor se afla Moartea.

Și Tara nu era singura din acea cameră care a dat înapoi...

Fără să-și lase coasa, Regina enumeră, ridicând degetele, adevărat schelet viu:

— Spuneam, deci, că aveam mai multe soluții pentru înaltă trădare. Decapitarea, dar nu-mi place cu adevărat, e puțin cam... rapidă. Dezmembrarea, asta-i mai bună. Patru traducii, prinși de fiecare membru, care trag încet, fiecare de partea lui. Fiecare pas distanțează oasele câte un pic, până când sunt smulse mâinile și picioarele. De preferință, sângerând îndelung, de vreme ce condamnatul moare golindu-se de sânge. Îmi mai place chinul produs de taormi, foarte dureros, mai rapid. Se unge condamnatul cu miere de bizzz și se plasează lângă un mușuroi de taormi. După aceea, se fac pariuri privind timpul în care este devorat de taoṛmi. Acesta variază între cinci și cincisprezece minute.

Tara înghiți un nod. Sigur, de două luni se străduia să se întâlnească din nou cu Robin. Dar nu în acest fel.

— Există în egală măsură înotul glurpșilor, continuă Regina cu lăcomie. Glurpșii au particularitatea că atacă tot ce mișcă. Când îl arunci pe condamnat în apă, el încearcă să nu se miște, dar dacă nu înoată se duce la fund, în afară de cazul în care știe să facă pluta. Asta durează puțin mai mult. Cred că recordul a fost de patruzeci și șase de ore douăzeci și trei de minute și treizeci și două de secunde. Mai este și incinerarea cu ajutorul păsării-de-foc. În general, durerea este atât de mare, încât condamnatul moare de o criză cardiacă. Aruncarea pe fereastră nu are un rezultat garantat și uneori ești obligat s-o iei de la început, ceea ce e neplăcut și presupune murdărie. Spânzurarea cu ajutorul pegașilor în tufele de mărăcini. Lațul e mai larg și ceafa condamnatului nu se rupe când acesta este ridicat, dar se strânge încet când pegasul târăște condamnatul prin tufele de mărăcini otrăviți. Moare, deci, în același timp, strangulat, otrăvit și jupuit de viu. Metoda mea preferată. Ah! Și Moartea de Argint, era să uit. Asta e pentru trădătorii care aparțin familiilor regale sau princiare. Scumpă, dar eficace. Condamnatul e aruncat într-o baie de argint. Care se topește. Rezultă sculpturi foarte interesante. Mă întreb ce vei fi ales, mică ființă omenească.

Eh... evadarea? Asta era cea mai potrivită, acolo, imediat. Această lume n-o dezamăgise niciodată. Între soluția pașnică și cea sângeroasă, lumea ar alege-o întotdeauna pe cea sângeroasă. Chiar și Angelica păli.

— Omorârea ei nu va rezolva problema noastră, interveni camhboumul, pe un ton grav. De fapt, asta ar putea chiar s-o agraveze. În definitiv, este Moștenitoarea Omois-ului. Când

această criză va fi rezolvată, n-am chef să am probleme de genul asta de raportat Imperiului...

Ceilalți se agitară, deloc în largul lor. Tara simți o schimbare a stării de spirit, iar expresiile celor care nu erau mascați deveniră meditative.

Regina elfilor își relua înfățișarea normală... care, la urma urmei, nu intimidă mai puțin decât cea pe care tocmai o părăsise.

— Fie că e Moștenitoare, fie că nu, asta nu schimbă cu nimic situația. Cei puternici nu scapă mai ușor de justiție decât cei slabi, asta face parte din Constituția care guvernează această lume. Să nu uitați!

— Și ea va fi pedepsită cum se cuvine, răspunse camhboul, mereu la fel de netulburat, dar, pentru moment trebuie să ne concentrăm la fantome, este prioritatea numărul unu. Cine ce a făcut și de ce, asta-i pe locul al doilea.

Tara nu îndrăzni să reacționeze, chiar dacă simțea că fusese deja pedepsită. Într-un mod mult mai dureros decât tot ceea ce evocase Regina elfilor. Păstră suferința pentru ea.

— Aveți dreptate, maestre Brom'zzz, să facem bilanțul a ce știm noi despre fantome, relua președintele vampyrilor, într-o abilită diversiune. Am descoperit că atunci când omorâm gazdele, fantomele sunt imediat trimise în CealaltăLume. De unde nu este ușor să te întorci, contrar a ceea ce vor ele să ne facă să credem. Mai mult, după zvonuri, unele dintre fantome dispar pur și simplu. Ele nu trec în CealaltăLume de tot. Nu știm încă de ce. Ceea ce știe o fantomă care nu mai are o gazdă știu și toate celelalte, dacă vrea ea, dar cele care sunt în corpuri nu au acces la acest gen de telepatie. Ele trebuie să utilizeze globurile

de cristal, la fel ca toată lumea. După puterea de rezistență a posedatului, fantoma are sau nu acces la amintirile gazdei sale. Adesea, primii sorțitori și Înălții Magi sunt posedați, dar fântomele nu pot folosi știința acestora. Ele o înlocuiesc cu a lor, ceea ce face să fie destul de ușor de demascat. De altfel, dacă sabia și argintul nu le fac nimic, în schimb ele evită sarea și nu pot sări peste un cerc închis, trasat cu sare.

Ceilați invitați clătinară din cap și mulți dintre ei observară același lucru: că prețul sării era în creștere — încet, dar sigur.

— În plus, continuă vampyrul pe un ton mulțumit, dacă le atingem cu caninii și ghearele noastre, putem să le ciopârțim. Inclusiv când se cred la adăpost, în corpul unei gazde.

Un murmur de aprobare salută anunțul său.

— Când le mușcăm, sugem în același timp sângele și energia fântomei, urmă Drakul. Dar asta ne otrăvește, căci noi nu trebuie să bem sânge omenesc. Nicio altă armă nu funcționează împotriva lor. De când s-a răspândit informația asta, fântomele ne evită cu grijă și cetățenii poporului meu sunt vânați peste tot pe unde aceste ticăloase au luat puterea.

Tara tresări. Făcu legătura fulgerător cu cele spuse de Drakul. Dacă l-ar fi mușcat pe Robin, l-ar fi salvat! O invadează un val de durere și supărare, sentimente pe care ea se tot străduia să le țină la distanță.

— Mulți dintre noi s-au sacrificat, zise vampyrul, cu o umbră de neliniște în glas. Contăm pe dumneavoastră, tânără Moștenitoare, pentru a-i îngriji, cum ați făcut cu renegata Selenba.

Și nu menționează că ea tămăduise mult mai mulți, nu doar pe celebrul Vânător. Tara înclină capul.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Câți dintre ei sunt contaminați?

— Patru. Nu știam dacă sunteți în viață și liberă, dar trebuia să ne asumăm riscul. E o ușurare pentru noi, Alteța Voastră Imperială. Sunt doi în Omois, unul în Lancovit și unul în Regatul Vilain. Vom putea să-i chemăm aici să-i îngrijiți, de îndată ce-și vor încheia misiunile.

Subit, unul dintre elfii violeți ciuli urechea, incomodat. V'ala se ridică, și ea în alertă.

— Ciudat, spuse ea, simt ceva ca o... ca o presiune în aer.

Își înalță privirea, apoi urlă:

— Anti-Transmitus! Suntem descoperiți! Trebuie să fugim!

Ferestrele se sparseră în bucăți și gărzile apărură pe covoare zburătoare și pegași, precedând un adolescent pe care Tara îl cunoștea bine.

Cal.

Sylver

sau a zburat în ajutorul domnișoarelor disperate
nu e tocmai o idee bună

Jeturi de magie țâșniră în toate direcțiile. Imaginile dispărură. Urlete de durere răsunară, în vreme ce gărzile — oameni — făcură greșeala de a se arunca peste elfii violeți și negri prezenți în sală. Cei care nu erau oameni erau mult mai rapizi și mai periculoși și evitară sorții cu abilitate.

Dar gărzile erau prea numeroase. Tara își activă magia și doborî trei dintr-o lovitură, dar vai! — imediat au fost înlocuite de alte trei. Ea lovi din nou, dar magia îi scăpă și-l omorî pe unul dintre elfi. Trolii se luptau cu furie, bătele lor distrugând gărzile, dar ei fură acoperiți de sorți lipicioși care le imobilizară membrele încet-încet. Galant lovea tot ce trecea prin apropierea lui și, foarte repede, gărzile învățară că nu era bine să înfrunte ghearele micului și agilului pegas. Angelica se bătea cu o eficacitate calmă, necruțând nimic. Și dacă toți ceilalți evitau să omoare gărzile, V'ala nu se dădea înapoi, iar urletele

fantomelor alungate din corpurile muribunde ale gazdelor lor tulburau atmosfera.

Tritonul, sirena, marinarul și V'ala se luptau lângă Montagne-Cristaux, care o proteja pe Tara. Bulele lor de apă amortizau sorții, dar ele n-aveau să reziste multă vreme. Săbiile V'alei erau vârtejuri mortale, dar și ele slăbeau în fața mulțimii. În fața lor, camhboumul tremura din toate tentaculele.

— Predați-vă! urlă Cal. N-aveți scăpare!

MontagneCristaux se uită la ceva și-i spuse brusc Tarei, răsturnând o masă în fața lor:

— Lăsați-vă-n jos! Acum!

Tara se supuse.

Și camhboumul explodează.

O clipă, nu se auzi nimic. Jumătate dintre agresori se aflau în jurul lui, dar ceilalți erau încă afară, așteptând să poată intra în încăpere. Acum nu rămăsese mare lucru din zid și toată lumea era pe jumătate înnebunită.

Cal zăcea într-o rână, cu sângele curgându-i de la cap. Se ridică gemând. Toate briliantele fuseseră stinse și singura lumină era aceea a lunilor ascunse printre nori. În penumbră, nu se mai vedea cine erau agresorii și cine agresații.

Încă buimăcită, Tara sări în picioare și, făcându-i semn lui MontagneCristaux care își părăsi bula de apă, se strecură spre ușă și coborî cu toată viteza urmat de complicii lui și de V'ala căreia îi sângera o ureche. Ah! El n-avea nevoie de apă, ea se gândise bine. Tara nu alese ieșirea, presupunând că gărzile trebuia să păzească intrarea secundară, dar se grăbi spre sala comună, unde zeci de elfi se țineau de urechi, privind plafonul cu o teamă profundă. Câteva gărzi înconjurară ieșirea, dar nu

erau prea numeroase. Cal nu-și imaginase că victimele sale vor încerca să fugă prin sala mare. Tarei îi veni o idee. Elfi. Războinici. Din cale-afară de susceptibili. Adorând să se lupte...

— Suntem din Rezistență, urlă ea, amplificându-și vocea prin magie, jos fantomele! Elfi din AltăLume, luptați-vă alături de noi împotriva celor care vă oprimă! Împotriva gărzilor!

La strigătul războinic al Tarei, sângele deja clocotea în elfi. Ei nu stătură pe gânduri, înșfăcăară arcurile și se grăbiră spre gărzi, pe care le învinseră foarte ușor. Soldații scăpați teferi din atacul de la primul etaj soseau deja în sală, și nici Tara nu întârzie. Ea sări peste o masă, urmată în continuare de MontagneCristaux și de V'ala, și se năpusti spre ieșire.

— Haideți cu mine, urlă ea, să-i atacăm pe cei de-afară, să-i ajutăm pe prietenii noștri să scape!

Cu un răcnet plin de entuziasm, elfii se grăbiră s-o urmeze. Gărzile au fost scoase afară în câteva secunde și cei care mai erau încă sus n-avură timp să intervină levitând. Săgețile impareabile ale elfilor îi doborau unul după altul.

În încăierare, Tara îl pierdu pe MontagneCristaux, care, cu tridentul lui, se lupta cu două gărzi. Ea încercă să-i vină în ajutor, dar tritonul urlă:

— Salvați-vă! Trebuie să găsiți soluția! Sunteți singura noastră speranță!

Tara nu știa dacă avea dreptate, dar n-ar fi aflat niciodată răspunsul dacă urma să fie prinsă. Fugi cu moartea-n suflet, camuflajul costumului ei făcând-o să dispară printre umbre.

Ieși cu mare viteză pe o străduță când ceva o lovi din plin. Ceva incredibil de masiv, care nu se clintea. După lovitură, își luă din nou avânt și se trezi pe jos, cu dureri mari.

— Aaah! lăsa ea să-i scape.

Auzi o inspirație adâncă, de parcă un animal gigantic o amușina, apoi o voce sugrumată:

— Domnișoară, sunt confuz, v-am rănit fără să-mi dau seama?

Ea chiar n-avea timp de conversație. Sări în picioare, ignorând durerea, și plecă fără să-i răspundă, ocolindu-l pe intrus.

Spre marea ei surprindere, acesta ținu pasul cu ea, fără efort. Ea alergă mai repede. Și el la fel. Ea mări viteza. El, de asemenea. Hait! Era pe punctul de a folosi magia ca să scape de el. Ea incantă un Acceleratus, știind foarte bine că va consuma din acele foarte slabe rezerve ale corpului ei, însă n-avea de ales.

Dar dacă intrusul fusese surprins de fulgerătorul ei demaraj, în mai puțin de două secunde, era din nou pe urmele ei.

Cine era tipul ăsta? Un maratonist dopat cu amfetamine?

Totuși, nu era foarte îndemânatic. Dacă ea se mișca agil printre obstacole, el se izbea de pereți devastând fațade, alunecând pe gunoaie, îmbrâncind rarii trecători, lăsând în urma lui o dâră de mâhnire adâncă, punctată cu: „Scuzați-mă, pardon, scuzați-mă!”

Imbecilul ăsta atrăgea atenția asupra ei. Trebuia neapărat să scape de el.

Tara trase cu ochiul deasupra ei. Gărzile se organizau pentru a împărți în pătrate perimetrul și a-i prinde pe membrii Rezistenței care reușiseră să scape. Patrulele zburătoare și terestre se coordonau. Tara încercase un Transmitus, dar în jumătate din capitală fuseseră aruncate anti-Transmitus-uri. Până nu era prea târziu, trebuia să ajungă într-o zonă liberă.

Capcana se închise din nou.

În depărtare, Tara auzi un sunet care-i întoarse stomacul pe dos. Urletul chatricșilor. Hiene negre de temut, cu dinți înveninați, erau hăitași de prim rang, mult mai buni decât cei mai buni câini de pe Pământ. Lor nu le trebuia mult timp pentru a-i lua urma. Ea nu se putea întoarce la Castel. Trebuia să părăsească orașul, și încă repede.

Dar lipitoarea stângace care găfâia pe urmele ei era cât pe ce să vadă unde se ducea. Trebuia să scape de ea urgent. Să scape de ea sau s-o nimicească. A doua soluție i se părea mai eficace, având în vedere că, în pofida stângăciei, alerga mai repede decât ea.

Observând o fundătură, Tara se năpusti într-acolo și se opri găfâind.

Apoi dădu nas în nas cu următorul ei.

Îi scăpă o exclamație de uimire. Norii se risipiră și lunile luminară brusc străduța.

În fața ei se afla întruchiparea perfecțiunii. Un băiat apropiat de vârsta ei, poate puțin mai mare. Îmbrăcat cu pantaloni groși, negri, băgați în cizme, o cămașă cu mânecă lungă, croită dintr-un ciudat material lucios, și cu vestă, în ciuda căldurii. Precum piticii, două securi îi atârnavă la spate, susținute de un ham. Era voinic. Chipul său era ca al unui înger. Înainte de Cădere. Ceva îi atrăgea privirea — grația de arhanghel, aerul fermecător, periculos. Avea ochi de leu, de un verde-auriu strălucitor, de la care era imposibil să-ți muți privirea. O incredibilă coamă de păr, de la culoarea zahărului ars la a orzului prăjit, trecând prin aurul pur, curgea ca mătasea pe umerii săi largi. Atât de lungă, încât îi atingea mijlocul puternic.

A întârzia cu privirea pe obrazul său era aproape ca o atingere. Gene lungi, buze frumoase, încât îți venea să le săruți, o bărbie fermă și fruntea liberă.

Cea mai impresionantă era pielea. Aproape opalescentă, vibrând de un foc rece, sub razele a două luni. Era... era aproape nedrept să fii atât de frumos, ca un fel de... de privilegiu sau de camuflaj. Ca să ascundă ce? Nu era totuși vampyr, carisma lui era mult diferită. Dar în străfundul ei, instinctul îi șopti că, în ciuda aerului derutat și a politeții, era periculos.

Totuși, când el îi zâmbi, ea uită să respire.

— Domnișoară, lăsați-mă să vă fiu de ajutor grabnic. Nu trebuie să vă temeți deloc de sicarii manilor.

Hai că-i bine, vorbea ca dintr-o carte veche, în lancoviana antică. Asta îi risipi o clipă farmecul, iar Tara se scutură. Magia îi împodobise mâinile cu nimbul unui voal albastru.

— Pe Assomus ce doarme în timp ce eu aş zbura!

Rima nu era genială, dar ea n-avea timp să se ocupe de amănunte. Înainte ca băiatul să aibă timp să reacționeze, jetul de magie super-puternică îl izbi... și își luă iar avânt pe ciudata lui piele scânteietoare, lovind-o iar pe Tara din plin, de parcă ar fi izbit-o o enormă oglindă.

Galant și cu ea au fost doborâți numaidecât.

Era pentru întâia dată când Tara „gusta” din propria-i magie, iar primul lucru care i-a venit în minte când s-a trezit a fost: *Auuuu!*

Acum înțelegea mai bine de ce dușmanii se temeau de ea. Nu știa să-și dozeze forța loviturilor.

Al doilea său gând a fost că locul în care se afla era straniu. Acesta... se mișca. Strânse din ochi. Deasupra ei, cupola roșie și albastră a copacilor tremură. Ea îi simți mirosul și, dedesubt, rădăcinile.

Dar nu era captivă. Nici Galant, care-și scoase coiful de armurier ca să-i arate că era bine.

Deci, deocamdată, nu era la închisoare. Nici măcar într-o cameră. Cu vântul cald și mirosul jilav, aproape c-ar fi putut să creadă că se afla în Castelul Viu, dar acolo, mai multe amănunte îi dovedeau că nu era înăuntru, ci în exterior. Galant își mișca aripile și își lua zborul, arătând astfel că erau pe deplin liberi.

— Domnișoară, se auzi o voce preocupată, sunteți bine? Mi-a fost tare frică și n-am putut să vă pun în gardă. Magia își ia un nou avânt dacă sunt avertizat. Văzându-vă cum vă activați puterea, nu m-am putut împiedica să nu mă protejez. Sunt foarte trist.

Aoleu! Trebuia să ceară o traducere dacă era obligată să discute cu prețiosul ăsta. Vorbea cam ca un păianjen, doar că frazele lui nu rimau.

Ea îl privi. Era același băiat straniu de adineauri. Era tot atât de frumos și-i zâmbea amabil, dar semăna cu gărzile sale, având aerul că n-ar fi îndrăznit să se apropie prea mult.

Tara era să deschidă gura ca să-l chestioneze, când o voce ironică o făcu să rămână tăcută, fără să stea pe gânduri.

— Deci, Frumoasa din Pădurea Adormită s-a trezit?

Tara scoase un geamăt tânguitor. Era în plin coșmar, era sigură. Se ridică și întoarse capul.

— Angelica? Tu ești?

— Nu, e prințul din Vilain. Evident că eu sunt. Cine ar fi fost atât de rău ca să te urmărească și să te vadă cum te distrugi singură, când acest tânăr fermecător voia să te ajute? De altfel, pentru asta era acolo.

— Ce?

— Îl cheamă Sylver Claquétoile. Face parte din Rezistență. A aderat la ea acum câteva zile. Vrea să distrugă fantomele, dar a întârziat la reuniune. A văzut ce s-a întâmplat, a luat-o pe scurtături ca să-ți vină în ajutor, iar tu l-ai rănit.

— Ce?

— Cum ești o isterică sărită de pe fix, înainte să aibă timp să-ți explice că e de partea ta, l-ai agresat.

— Ce?

— Pe sângele strămoșilor mei, cât ești de stupidă! Și apoi, se spune „cum”, nu „ce”. Nu mai face pe kroa și concentrează-te un pic! Îți spun că Sylver este de partea noastră. Este aici ca să ne dea o mână de ajutor. Asta e, domnișoara Nu-mă-sinchi-sesc-de-brolok-atât-cât-pot, ai înțeles?

Tara încă avea mintea puțin confuză, dar resimțea o dublă poftă. S-o transforme pe Angelica în broască, iar pe Sylver în broască râioasă.

Rezistă vitejește tentației.

— Suntem la mai bine de o sută de tatroli de Travia, în plină câmpie nenorocită, o anunță Angelica. Doamne, urăsc câmpia!

— Că sunt eu în locul ăsta, înțeleg; că el e Sylver Claquétoile, înțeleg. Dar ce-i cu tine, nu înțeleg. Ce cauți tu aici?

— Te urmăream, îi explică Angelica, accentuând silabele, de parcă-i vorbea unei retardate. Nu știu cum faci, e total dezgustător, dar ești cea mai norocoasă fată pe care-am întâlnit-o vreodată. M-am gândit că vei ajunge să ieși din asta și, prin urmare, și eu. Când ai vrut să scapi de Sylver, magia lui a blocat-o pe-a ta și te-a doborât. Atunci am sosit eu, cu gărzile pe urmele mele. Sylver le-a nimicit într-o secundă. El m-a salvat. Nu că aveam, într-adevăr, nevoie de ajutor, dar am socotit intervenția lui pe cât de eficace, pe-atât de rapidă. I-am spus să te lase acolo; nu știu de ce a ținut să te ia cu noi. Am ieșit din oraș datorită lui. Are o modalitate incredibilă de a detecta soldații, n-am mai văzut niciodată așa ceva. Niciun camuflat n-ar fi făcut-o mai bine. Iar chatricșii au refuzat să-i calce pe urme, se pare că nu le place mirosul lui.

Tara se încruntă, în vreme ce ultimele evenimente îi reveneau în minte.

— Gărzile ne caută încă?

— Pe noi, nu. Pe tine, da. Toată garnizoana e pe urmele tale. Regele a făcut un anunț. A interzis să se mai folosească Transmitus-uri, deocamdată. Orice contravenient este pedepsit cu închisoarea. Sateliții sunt orientați în toate direcțiile, pregătiți să detecteze cel mai mic Transmitus. Ceea ce nu le va servi la mare lucru, având în vedere că este imposibil de determinat unde își trimite sorțitorul un Transmitus, cu excepția cazului în care ești lângă el și-l auzi ce spune.

Iar în acest ultim caz, la ce-ar mai fi servit să activezi sateliții pentru a detecta Transmitus-urile? Tara avea un presentiment în legătură cu acest subiect. Pe care prefera să-l păstreze pentru ea, decât să-și atragă ironiile celeilalte fete.

— Regele și Regina au autorizat mica magie. Reparus-urile, Traductus-urile, micii sorți de zi cu zi sunt permisi. Restul este interzis, inclusiv să invoci elementarii-de-apă, foc, pământ și aer în afara orașelor, acest lucru fiind permis doar sub strictul control al gărzilor.

Hm, fantomele erau viclene. Micii sorți nu degajau multă magie, și cum toată lumea avea nevoie de asta, era imposibil să nu-i folosească. Dar lovitura cu elementarii era subtilă. Călătorii făceau obligatoriu focul și aveau nevoie să se spele. Ar fi fost ușor de detectat dacă foloseau magia puternică, necesară pentru a determina să vină un elementar. Și pentru a-l controla, în special pe cei de foc, care nu erau renumiți pentru caracterul frumos.

— Trebuie să fug, zise Tara. Și nici nu se pune problema să veniți cu mine. Sunt căutată peste tot, ați fi în pericol.

Angelica își spuse părerea.

— Neapărat! E a zecea oară când îi spun frumosului de colo, iar el n-a vrut să te părăsească.

Se vedea cât de mult regreta.

Tara îi zâmbi lui Sylver.

— Mulțumesc, spuse ea, cu un zâmbet care strălucea ca un soare.

Băiatul tresări.

— Bine, o să te lăsăm acum, continuă Angelica, bătând din picior de nerăbdare. Gărzile vor înțelege curând că tu nu mai ești în Travia și vor extinde hăituiala și în împrejurimi. Să mergem, Sylver.

Se vedea că ea n-avea intenția să-l părăsească pe magnificul nou-venit. Nu-i curgeau balele de poftă, dar aproape.

Tara se simți tristă, dar îi înțelegea raționamentul. Ea le spusese adio și se îndepărtă în întuneric. Către pădurea care-și întindea frunzișul roșu și albastru spre ea. Gărzile n-o vor vedea sub ramurile bogate.

Pe neașteptate, băiatul sări strigând:

— N-o să vă părăsesc, Domnișoară! Se vede clar că sunteți încă slăbită. Aveți nevoie de un protector.

— Eh, făcu Angelica indignată, și eu n-am nevoie să fiu protejată?

Tara se opri.

— Nu vreau să vă oblig să mă luați cu voi, zise ea cu voce nesigură, deoarece nu se simțea foarte bine.

— Nu ne obligați, o contrazise Sylver, este dorința noastră. Nu puteți nici să vă țineți bine pe picioare, se vede că sunteți obosită.

Doamne, da, era obosită, dar nu-și dăduse seama că asta era atât de evident și pentru ceilalți.

Frustrată, Angelica lovi cu piciorul o pietricică.

— Gata, gata, ați câștigat! Întoarceți-vă!

Tara, care simțea că amețește din ce în ce mai tare, se întoarce, ușurată. Să leșine în plină câmpie, acum, că jumătate din AltăLume era pe urmele ei, nu era o opțiune prea eficientă în lupta pentru supraviețuire.

— Cum vrei tu, Angelica, zise ea sincer. Îți mulțumesc că m-ai scos din oraș.

Bruneta strânse din ochi, căutând o insultă ascunsă și, negăsind niciuna, o privi pe Tara cu și mai multă suspiciune.

— Vă mulțumesc și dumneavoastră, Sylver Claquétoile, spusese Tara recunoscătoare, sunteți foarte generos că mă ajutați.

Sylver se înclină prudent, de parcă nici el n-ar fi fost sigur pe picioarele sale. Părea loial și amabil cu adevărat, în ciuda limbajului său straniu. Tara reflectă la tot ce se întâmplase.

— Dacă e posibil, propuse ea, să fim prudenți și să nu folosim decât mica magie, cea permisă. În schimb, dacă avem nevoie să fugim, o să folosim Transmitus-urile.

Angelica își încrucișă brațele, sfidător.

— O să folosesc ce vreau, atunci când vreau, și n-o să mă împiedici tocmai tu.

Pe Tara o durea prea tare capul, ca să se certe cu nesuferita asta, dar simțea că va ajunge repede la capătul răbdării.

Băiatul, cu aceeași înfățișare stranie, cam rigidă, se așeză pe vine, întrerupându-le cearta.

— Problema e că nu cunosc bine cutumele și datinile din ținut. Cum pot să vă susțin în nobila dumneavoastră căutare?

— Ia ziceți, nu știți să vorbiți și voi ca toată lumea? bombăni Angelica, fiindcă-i purta pică, nu înțeleg nici jumătate din ce boscorodiți acolo. E clar, OK?

Băiatul își trase răsuflarea și se gândi.

— Să omor fantome ajută?

— Prea simplu, replică sec, Angelica.

— Nu știți deloc ce vreți, Domnișoară, protestă băiatul părănd sincer descumpănit.

Sylver își arăta clar dorința de a le ajuta pe cele două fugare. Tara nu voia să descurajeze aceste bune intenții. Și-apoi, ea-l găsea amabil și avea nevoie de așa ceva în acest moment.

Se aplecă spre băiat, iar el se dădu înapoi atât de iute, încât era cât pe ce să cadă. Tânăra se încruntă și trase aer adânc pe nas, discret. Mirosea urât sau ce?

Angelica bătea din picior, nerăbdătoare.

— Ascultați, zise cu răceală tânăra brunetă, în caz că apar probleme, trebuie să vă putem înțelege și acum asta e imposibil. Pot să vă trimit un sorț de traducere simultană pentru a transforma lancoviana veche în cea modernă. E un sorț foarte mic, n-o să ne dea de gol. Dar trebuie să lăsați deoparte magia dumneavoastră defensivă. Puteți face asta?

Frumosul chip al băiatului se strâmbă o clipă de teamă, dar își reveni repede.

— Se observă că părerea dumneavoastră e înțeleaptă, Domnișoară. Gata, mă predau cu arme și bagaje.

— N-am înțeles nimic, dar presupun că asta înseamnă „da”. Prin Traductus se înțelege fără niciun efort!

Magia îl lovi pe băiat, căruia îi scăpă un geamăt de îngrijorare, dar rezistă tentației de a se opune.

— Haideți, vorbiți, îi ceru Tara curioasă.

— E straniu, n-am impresia că sunt diferit, zise băiatul.

— Felul dumneavoastră de a gândi nu s-a schimbat, doar cuvintele sunt transformate de sorț. Gândiți „sicari” și eu aud „asasini”, gândiți „mani” și eu aud „fantome” sau „spirite”. Aveți încredere, asta funcționează. Și scuzați-mă.

— Ce... Cum?

Ah! El observase reflecția Angelicăi despre kroa. Nu „ce”, ci „cum”. Interesant.

Tara îi întinse mâna.

— Iertați-mă că v-am agresat, nu trebuia, dar în focul acțiunii...

Băiatul se uită la mâna lui de parcă ar fi fost un păianjen veninos. Și iar se dădu înapoi.

— Vă... vă rog, nu-i nimic.

Tara își lăasă mâna-n jos, mulțumită. Ah... — se gândi ea — el nu voia s-o atingă.

De ce?

Trimise această întrebare într-un colț al minții, cu eticheta „de cercetat mai târziu”, și se concentra.

— Unde suntem față de Travia?

— În nordul orașului. E incredibil de puternic, gânguri Angelica, privindu-l admirativ pe Sylver. Și te-a dus în brațe ore-n șir.

Sylver îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu ore-n șir, nu puteam să vă duc atâta timp, Domnișoară Duncan, pentru că... (reluă) pentru că nu era posibil. Și, mărturisesc, adăugă el vrednic de milă, că m-am poticnit de mai multe ori.

— A picat bine, aveam destul de mers; atunci, m-am oprit, preciză Angelica.

— Ea l-a doborât pe negustorul care s-a oprit s-o ajute, replică Sylver, pe un ton plin de reproș. E rău să furi!

— Era care pe care. N-aveam de ales, pentru că dumneavoastră nu voiăți s-o lăsați baltă pe fata asta prostuță și neatractivă, replică Angelica. (Ea se întoarse spre Tara.) A coborât în picaaj covorul zburător al negustorului. Și a plecat. Nu e foarte rapid, pentru că transportă o încărcătură de varză albastră, dar nimeni altcineva n-a trecut de ore întregi, probabil pentru că fantomele i-au arestat pe toți din oraș.

— Ce-ați făcut cu negustorul?

— A fost legat, i s-a pus un căluș în gură și a fost ascuns. Cu Assommus-ul cu care l-am redus la tăcere, n-ar trebui să se mai

trezească multe ore de-aici înainte. Și i-am adăugat un Mintus; în felul ăsta, nu-și va mai aduce aminte de nimic. Era și el destul de departe de oraș și-i va lua ceva timp până să dea alarma. Și-apoi, câmpia e destul de întunecată ca să nu ne vadă nimeni.

Într-adevăr, norii continuau să întunece lunile, cu intermitențe; nu mai ploua.

Tara scutură din cap... și regretă imediat. Corpul ei o va face să plătească eforturile ultimelor ore. Scump. Și-i va cere altele în plus.

— Perfect, dar trebuie să plecăm acum. Gărzile au lunete în infraroșu, lor nu le pasă dacă se face noapte sau nu. Căldura corpului nostru o să ne dea de gol.

Angelica își împinse bărbia înainte cu aroganță.

— Evident că trebuie să plecăm. Dar unde să mergem, Domnișoara-știe-tot, pentru că, trebuie să-ți spun, Rezistența e distrusă.

Tara închise ochii, luptându-se cu sine din toate puterile. Nu, n-o s-o transforme pe Angelica într-o mare grămadă de piftie. Având în vedere că, din nefericire, tânăra brunetă avea dreptate. Ei nu știau dacă fuseseră prinși sau nu. Deci, imposibil să-i contacteze pe membrii Rezistenței.

— Trebuia să ne refugiem la neoameni, reflectă ea cu voce tare, deschizând din nou ochii. Ei sunt singurii care pot să ne protejeze de posedați.

— Excelentă idee, exclamă Angelica, cu o voce răutăcioasă, să mergem, deci, la Regina elfilor, sunt sigură că ea o să-ți facă o primire minunată, având în vedere că, după ce ai permis ca lumea ei să fie invadată de fante, ai reușit și să distrugi

Rezistența, construită de ea cu greu, în ultimele două luni. Ești o adevărată catastrofă ambulantă!

Tara ignoră insulta și se uită la ea cu neîncredere. De unde știa suferita că ea era responsabilă de catastrofă? Își activă discret magia, fără s-o lase să apară la suprafața mâinilor, ascunsă pentru ca nimeni să n-o poată descoperi. Angelica era posedată? Din nefericire, nu era destul de întuneric pentru ca Tara să poată vedea dacă tânăra lumina.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, Tara avea o scuză excelentă pentru a-i arunca un Supplicius sau un Electrisus consistent.

OK. În sfârșit, ea nu mai știa ce prefera. Ca Angelica să fie posedată sau să nu fie.

— De unde știi că eu eram cea pe care o urmăreai? întrebă Tara cu calm.

— Am văzut cine conducea asaltul împotriva gărzilor, era mucosul de Caliban Dal Salan, prietenul tău. Și MontagneCristaux ne prevenise că tipul, Cal, era posedat. Am dedus din asta că te-a urmărit. Ceea ce dovedește că nu ești posedată, pentru că le-ai condus direct la noi!

Perfect, Angelica nu era posedată, nicio fantomă nu putea imita atât de bine caracterul ei murdar. Tara dezactivă magia.

Cu părere de rău.

— Da, confirmă ea, și tonul îi trădă mâhnirea, e posedat. Și Robin, la fel. Dar Robin a... (îi venea greu, dar se strădui să continue), Robin a murit.

Urmă un moment de tăcere.

Apoi, Angelica fluieră încetișor.

— Tritonul n-a vorbit despre asta. Cel puțin, nu cu mine. Vrei să spui că ți-ai omorât iubitul? Fii atentă, ți-am dorit

adesea să te duci în infern, dar n-am știut că o să faci tu însăși în așa fel încât să ajungi acolo.

N-avea pic de milă în voce, doar o reală surprindere.

Tara răsuflă adânc ca pentru a scăpa de tristețe și continuă:

— Nu ne ducem la elfi, ei nu-mi sunt cu adevărat aliați, spre deosebire de pitici. Fafnir Forgeafeux este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Putem să ne refugiem la ea. Și e suficient de departe de continentul omoisian și de Lancovit ca să stăm liniștiți. În plus, Porțile de transfer nu funcționează bine în munții Tasdor, ceea ce ne pune la adăpost de atacuri. Și dacă, dintr-un motiv sau altul, nu ne vom putea refugia la pitici, vampyrii din Krasalvia îmi sunt datori cu o favoare. Și vor accepta să ne găzduiască.

— Să *ne* găzduiască? zâmbi Angelica, sălbatic, Cum așa, pe *noi*? Nu există *noi*, nu va exista niciodată *noi*. Nu există decât *eu*. De ce aș merge eu la piticii păroși și care put? Sau să deger la snobii ăia cu dinții lungi? O să mergem la casa de la țară a părinților mei. Ei nu se duc acolo niciodată.

— M-am conectat la informații, spuse deodată Sylver, cu fruntea încruntată de nedumerire, cu un glob de cristal în mâna sa înmănușată, proiectând imagini, care, în mod bizar, se derulau sacadat. Cred că ideea privind casa nu e bună, ar trebui să rămâneți cu noi.

Hm, în ciuda sorțului cu traducerea, anumite întorsături de frază erau învechite. Și Tara se întreba din care parte a AlteiLumi venea un băiat atât de frumos, care vorbea ca-n cărți, era amabil, nu voia să atingă oamenii și avea o piele care scliffea în lumina lunii.

Angelica se întoarse spre el, toată numai zâmbet.

— De ce, toarse ea, preferați să ne luați la dumneavoastră? În... camera dumneavoastră?

Băiatul o privi, făcând ochii mari.

— Eu nu pot să mă întorc la mine, răspunse el cu o infinită tristețe în voce, dar se pare că imaginea v-a fost captată după fuga dumneavoastră. Acela despre care vorbeați, Caliban, montase scoop-uri în jurul casei. Mulți membri ai Rezistenței sunt mascați, dar dumneavoastră ați uitat să vă puneți la loc masca, Domnișoară. Puteți fi recunoscută foarte ușor.

Cel mai bine se vedea Angelica, despletită și gâfâind, urmărită cu mare viteză de gărzii pe o străduță. Scoop-urile trebuie că aveau ordin să nu se miște, căci, foarte repede, imaginea a fost înlocuită cu aceea a unui alt fugar. Deși se făcuse noapte, imaginea era destul de clară.

— *Slurk!* Rahat! înjură Angelica, gărzile erau în spatele meu, în consecință, n-am văzut scoop-ul. Ticălosul de Cal!

— Nu e Cal, îi răspunse Tara. Sunt dezolată, Angelica.

Tânăra se dezumflă.

— Știam că e o idee proastă să facem parte din Rezistență, bombăni ea, știam. Se pare că n-am prea avut de ales, deocamdată, pentru că, spre deosebire de tine, eu nu frecventez păduchioșii, deci nu am niciun aliat. Dar, crede-mă, o să mi-o plătești!

Mânioasă, Angelica își luă tălpășița și se îndreptă spre marele covor care plutea pașnic, atârnat de o ramură de copac, cu remorca plină de varză în spatele lui. Ar fi trebuit să fie maiestuos acest mare covor cu albastru, verde și auriu, de mai mulți metri lungime, dar atunci își trăia ultimele clipe. Fotoliile sale își arătau arcurile, sfera care alimenta fluxul magic era aproape

neagră, plutea strâmb pentru că unul dintre cele șase stabilizatoare era ars și aproape că se vedea prin urzeala lui.

— Să ne grăbim, mormăi Angelica, avem nevoie de mai multe zile pentru a străbate țara cu această rogojină, mai ales dacă o să fie nevoie să evităm drumurile mai circulate.

— Unde vrei să mergem, întrebă calm Tara, cu scopul de a stăvili furia Angelicăi.

— La prietenii tăi, piticii păduchioși. Cel puțin, ei știu să se bată. Mult mai bine decât acești vampyri aroganți cu dinți lungi, care discută ore în șir ce și cum, până să ridice un deget.

Angelica n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume, dar îi era teamă de vampyri.

Tara oftă. Fata asta brunetă, bine făcută, venise să se așeze în fruntea micului lor grup. Iar ea se simțea mult prea obosită și îndurerată pentru a-și revendica această poziție.

Sylver strânse cuvertura pe care o întinsese peste Tara, apoi sări la bord. Covorul se clătină și cele două fete, luate prin surprindere, se agățară cu greu de fotoliu pentru a nu cădea. Tara strânse din ochi. Băiatul trebuie să fi avut un corp incredibil de greu, căci covorul era făcut pentru a suporta tone fără să se clatine. Era un nou mister, care se adăuga la celelalte, numeroase, care-l priveau pe bizarul Sylver. Căruia nu-i acorda nici cea mai mică încredere. Sylver scăpă de cele două securi; le lăsă la îndemână.

Hotărâră să nu arunce varza. Era un camuflaj bun, cel puțin atâta timp cât negustorul nu semnala furtul.

— Conduce Sylver, zise Angelica, ascunzându-se în spate, sub un mare cearșaf-cameleon.

— Nu-i o idee bună, o refuză Sylver. Magia pare să aibă reacții anormale în ceea ce mă privește. Uneori, nu funcționează deloc. Nu vreau să vă pun în pericol, Domnișoară.

Ah! Asta explica de ce globul ei de cristal oscila numai decît.

— Dar dumneavoastră nu sunteți căutat, îi replică Tara. Dacă e vreun control, sunteți singurul dintre noi trei care le puteți răspunde gărzilor fără să vă treziți cu o săgeată între ochi. Pe deasupra, în față nu se află decît volanul, schimbătorul de viteze și frâna, iar vitomotorul e în spate. Fluxul magnetic este suficient de departe, va merge totul strună.

— Să meargă strună?

Tara își dădu ochii peste cap.

— E o expresie. Totul va merge strună, adică totul va merge foarte bine.

După mutra pe care-o făcu, n-avea să meargă nimic strună. Strâmbându-se a îndoială, de parcă ar fi vrut să zică „e amabilă, dar vorbește ciudat”, se supuse în silă.

Nu uitaseră decît un mic amănunt.

Sylver nu mai condusesese niciodată un covor zburător. Nu fusese prevăzut așa ceva, și remorca de varză, grea, masivă și lentă, modifica modul de levitație.

El demară prea repede. Remorca, în spatele lui, reacționează mult mai lent, ceea ce avu drept efect blocarea covorului și provocă o zdruncinătură violentă, făcându-l pe Sylver să basculeze în spate, să se agațe involuntar de schimbătorul de viteze. Pe neașteptate, împins zdravăn, covorul sări spre cer și remorca la fel. Cele două fete se agățară de margini urlând, cu trupurile pe jumătate afară din vehicul.

— Sylver, strigă Tara, ne prăbușim! Echilibrați covorul la orizontală, repede!

Sylver apăsă pe frână ca un nebun. Nici asta n-a fost o idee bună. Covorul se opri pe loc. Bara de fier de proastă calitate care lega covorul de remorcă se îndoi sub greutate.

Și remorca se ciocni de covor.

Sylver se lovi violent cu capul de volan și căzu, apoi se trezi eșuat de fotoliul său, pentru că nu-și pusese centura de siguranță. Ateriză pe pământ, în întuneric, fără să scoată un sunet.

Urmă de covor.

Tara și Angelica înțeleseseră că aveau să cadă și se agățară de covor cu și mai multă putere decât până atunci. Dar erau blocate între sacii cu varză, dintre care unii se desfăcuseră, bombardându-le cu frunze albastre și urât mirositoare.

— Ahhh, strigă Angelica, o să murim! O să folosesc magia pentru a încetini viteza covorului!

— Nu, exclamă Tara, mai cu seamă asta nu. O să fim văzuți imediat. Galant, zboară până la volan și învârtete-l până ajungem la orizontală, repede!

Galant, care se agățase cu toate ghearele de umărul Tarei, necheză și-și luă zborul. Covorul se năpusti cu toată viteza spre sol. Și era prea întuneric pentru ca ele să poată vedea la ce distanță se afla el.

— Te previn, urlă Angelica, îi dau trei secunde și-mi lansez magia!

Tara nu răspunse, prea ocupată să se uite dacă Galant se descurca.

Pegasului nu-i era lesne să tragă de volan. Era prea mic și nu destul de greu. Totuși, reuși să redreseze mașinăria și viteza și

unghiul de coborâre se reduseră până când covorul își relua poziția orizontală, aproape de normal. În vreme ce el se bătea cu comenzile, Tara se târâse, urmată de Angelica, până la capătul covorului, escaladând remorca, deasupra vidului, îngrozită la ideea de a cădea.

Cu părul răvășit, respirând cu greu, cele două tinere se prăvăliră în fotoliile lor de comandă, suspinând ușurate.

Atunci, o enormă colină dominată de o pădure deasă se materializă în fața lor, ivită parcă de nicăieri.

Tara și Angelica nu avură timp să-și activeze magiile. Angelica urlă și întinse mâinile în față. Apăru o lumină de o incredibilă intensitate, se strivi de colina... care dispăru.

Pur și simplu.

Orbită complet, Tara avea focuri de artificii în ochi. Covorul avea un violent tangaj, în timp ce suflul dematerializării colinei proiectă copacii în toate direcțiile, lovindu-i și trimițându-i înapoi. Remorca se strivea, cu covorul deasupra. Tinerele fete aterizară pe o saltea deasă de varză, care le amortiză căderea. Covorul le acoperi.

— Ah, Doamne! murmură Tara mirându-se că încă mai era în viață, dar ce s-a întâmplat?

Ea înlătură covorul, făcându-l să basculeze, după care el începu iar să plutească foarte frumos alături de ea.

O licărire o făcu să încrunte sprâncenele. Angelica țâșni din grămada de varză, cu frunze pe cap, privindu-și mâna dreaptă care lucea ca un mic soare.

— Mâna-de-Lumină, repeta ea fără încetare, Mâna-de-Lumină!

Chestia aia lumina pe o rază de cel puțin zece tatroli. Pe Tara o dureau ochii.

— Ah, dac-ai putea să stingi asta, Angelica, ar fi bine!

— Mâna-de-Lumină! Mâna-de-Lumină!

— Daaa, sigur. Acceptat sută la sută. Dacă ar fi Mâna-Întu-nericului, mi-ar conveni și mai mult.

Angelica se întoarse spre ea. Cu un zâmbet larg pe buze.

— Este Mâna-de-Lumină!

— În acest stadiu, cred că am înțeles, o persiflă Tara. Știi cum se taie curentul?

Ironia ei reuși să provoace stupefacția Angelicăi. Ea se încruntă.

— Tu nu vezi? Este...

— ...Mâna-de-Lumină, o întrerupse Tara, da, da, te asigur, văd perfect. E chiar luminoasă. Și cum ți-am spus, dacă ai putea s-o stingi, aș fi încântată. Foarte mulțumită, cu desăvârșire. Fericită. La limita extaticului.

Găsi, în sfârșit, un motiv bun de a-i distrage atenția Angelicăi.

— Ai frunze de varză pe cap.

Angelica inspiră și închise ochii. Licărirea se stinse ca o lumânare în care sufli. Apoi, Angelica își îndepărtă frunzele de varză cu un aer disprețuitor și reveni la prima sa preocupare.

— Am Mâna-de-Lumină! repetă ea neîncrezătoare, privindu-și mâna din toate unghiurile, de parcă s-ar fi schimbat în totalitate în câteva secunde.

Tara își mușcă obrazul ca să nu-i răspundă. Ea se mulțumi cu un foarte sobru:

— Ce-i asta?

— Un fel de armă. A fost creată în timpul Marelui Război al Faliilor. De unul dintre strămoșii mei, un Brandaud. El a încorporat-o în patrimoniul nostru genetic, dar ea n-a mai apărut niciodată în familia noastră. Și eu am moștenit-o! Tata o să facă icter! Mâna a reacționat fără ca sorțitorul să fie nevoit s-o activeze. Și este puternică, oh, da, ai văzut cum a volatilizat colina?

Da, Tara văzuse. Stratagema cu lumina le salvase viața. Trăiască Angelica! Nu-i venea să creadă că se gândește la așa ceva.

Ea coborî de pe grămada de varză, amintindu-și deodată de Sylver. Oare băiatul reușise să leviteze? Chiar dacă nu voia să folosească magia, mai precis în acest caz, ea spera, din străfundul inimii, că Sylver o făcuse. Își miji ochii, forțându-se să vadă în întuneric. Nu se zărea însă mare lucru, totuși la un moment dat razele lunilor căzură brusc peste ceva care sclipi scurt.

Tara se năpusti într-acolo, remorcând covorul. Nu se înșelase. Era chiar Sylver. Ascuns în ceea ce semăna cu un crater mare, corpul său era nemișcat; un firicel de sânge îi curgea pe fruntea palidă.

Se apropie. Înfățișarea băiatului avea ceva bizar, de parcă trupul lui își dublase volumul. Ea se aplecă să-i pipăie carotida, ca să vadă dacă el mai era în viață. Nu făcu decât să-i atingă ușor pielea.

Și se tăie până la os. Nevenindu-i să creadă, își privi mâna însângărată. Apoi țâșni durerea, vie și tăioasă, smulgându-i lacrimi.

— Angelica, strigă ea, strângând pumnul cu toată forța ca să-și oprească sângerarea, vino repede!

Angelica, încă uluită, se supuse fără să se gândească și coborî de pe covor. Apoi, se holbă la mâna Tarei.

— Ce-ai mai făcut?

— Păi, se apără Tara, doar l-am atins ușor. Pielea lui este incredibil de ascuțită, uite, m-am tăiat foarte adânc. Am nevoie de un Reparus.

Angelica o privi fără să se miște, savurându-i suferința.

— Angelica, spuse Tara cu o voce gravă, singurele persoane cărora le place să vadă alte ființe suferind sunt periculoșii psihopați, care, încă de când sunt mici, smulg aripile muștelor și piciorușele insectelor, după care trec la pisici și câini, apoi la ființe umane.

— Nu-ți savuram suferința, minți bruneta. Și apoi, parcă nu trebuia să facem magie?

— O mică magie, răspunse Tara cu dinții strânși din cauza suferinței, se poate. Reparus, Traductus, din toate câte puțin. Ce mai aștepti?

— Mă gândeam, răspunse Angelica pe un ton suficient, să folosesc mâna stângă în loc de mâna dreaptă, ca să nu risc să te dezintegrez, în loc să te îngrijesc.

— Fă ce vrei, dar fă-o repede, mi-e foarte rău!

Angelica își prelungi puțin plăcerea numai ca s-o vadă pe Tara strâmbându-se câteva secunde în plus, apoi îi aplică un Reparus. Rănile se închiseră, dar sângele rămase.

— Uf! răsuflă Tara când durerea dispăru, mulțumesc, e mai bine acum.

La rândul ei, îi aplică un Reparus și lui Sylver, neștiind foarte bine dacă mai trăia sau murise. Spre marea lor ușurare, rana de la frunte dispăru și opalescența pielii se accentuă. Gemu și

Începu să se miște. Apoi deschise ochii și, preț de o miime de secundă, Tara avu impresia că pupilele sale erau lunguiete...

Ca ale unei cobre.

Apoi, pupilele redeveniră rotunde. Ori i se părea ei, înșelată de lumina incertă, ori cazul lui Sylver devenea din ce în ce mai ciudat. Altminteri, ce ființă omenească avea o piele atât de tăioasă, încât îți era imposibil s-o atingi?

Niciuna.

Ea n-avea nicio îndoială. Sylver nu era o ființă omenească. Chiar dacă părea așa.

Și, ca pentru a confirma bănuielile, Sylver se înfioră și pielea lui păru că se strânge.

Ținându-se prudent la distanță, ea nu-l ajută când el încercă să se ridice. Își duse mâna la frunte.

— Auuu, făcu el, am impresia c-am fost călcat de un mamut. Ce s-a întâmplat?

— Cred, zise alene Tara, tutuindu-l în mod mai mult decât firesc, că ai pățit-o când ai frânat. N-aveai pusă centura și ai fost aruncat de pe covor. Nu ți-ai recăpătat cunoștința înainte de a te lovi de pământ?

Tânărul clătină din cap.

— Eu... nu știu nimic. Nu-mi aduc aminte.

Tara știa că el mințea. Craterul din jurul lui era mărturia violenței impactului. Se lovise de pământ căzând de la cel puțin o mie de metri înălțime.

Ar fi trebuit să se facă praf. Or, în afară de rana superficială de la frunte, nu părea să mai fi suferit alte consecințe.

— Sigur că și-a recăpătat cunoștința, aruncă Angelica pe un ton disprețuitor, pentru că altfel, acum ar fi fost o grămăjoară însângerață și aplatizată.

— Asta mi se întâmplă mereu, se confesă el, sunt cea mai neîndemânatică ființă din lume. Dacă n-aș avea o piele atât de tare, aș fi fost mort de mult.

Se ridică nesigur și-și pipăi spatele, mecanic. Făcu ochii mari.

— Unde sunt securile mele? întrebă el îngrozit.

Pentru cineva care tocmai căzuse de la o înălțime de o mie de metri, avea preocupări ciudate.

— Pe covor, în spatele meu, îi arată Tara.

— Ei, nu ne pasă de securile lui, protestă Angelica. Să vorbim mai degrabă despre Mâna-de-Lumină!

— Da, să vorbim despre asta! replică o voce pe care Tara o știa prea bine.

Forme întunecate, echipate cu lunete în infraroșu și salopete de camuflaj, apărură din umbră, încercuindu-i. Săgeți de arbaletă se îndreptară spre ei, ascuțite, tăioase, mortale. Prea rapide pentru a putea fi evitate. O umbră se demască, dezvăluind un chip surâzător și doi ochi cenușii, ageri.

Cal îi găsisese.

Erau vreo zece, înarmați și, cei care n-aveau arbalete, cu mâinile înstelate de magie. Tara, Galant, Angelica și Sylver n-aveau nicio șansă. Încremeniră.

— Dacă vă mișcați, spuse limpede Cal, dacă văd că vreunul dintre voi încearcă să folosească magia, se-alege cu o săgeată între ochi, e clar?

Era foarte bine dacă Angelica respira. Fără îndoială, pentru ea era chiar grozav.

— Cum ne-ai găsit? întrebă rece Tara.

— În acest caz, a fost un noroc formidabil, răspunse fantoma cu un zâmbet sarcastic, cu toate că n-ați apelat la marea magie, erați invizibili.

Tara nu comentă, având în vedere că era exact ceea ce încercau să facă. Să fie invizibili. Rataseră.

— N-aveam nicio idee despre locul unde vă aflați, continuă fantoma, în ciuda căutărilor, și eram pe punctul de a ne întoarce, când o lumină puternică a inundat drumul.

Tara scrâșni din dinți. Îi spusese clar Angelicăi să stingă porcăria aia de mână!

— Totuși, pe magicodetectoarele noastre nu apărea nicio indicație de flux magnetic, preciză Cal uluit, cel puțin nu la acest nivel. Intrigați, am hotărât să venim să vedem ce e. Având în vedere legendara voastră lipsă de măiestrie, Moștenitoare a Omois-ului, ne-am gândit că dumneavoastră erați poate responsabilă, în ciuda nivelului scăzut de magie. Dar, în final, se pare că nu. Cred că asta o să-i intereseze mult pe compatrioții mei, fantomele, să afle că bine-cunoscuta Mână-de-Lumină a reapărut în AltăLume.

Angelica, care nu-l plăcea pe Cal sub aspectul lui obișnuit, îl detesta și mai mult ca fantomă. Ea uită arbaletele.

— Pitic amărât, dacă tu crezi că-mi voi folosi prețioasa mână pentru prietenele tale, fantomele, te înșeli amarnic!

Cal își studie corpul micuț și îndesat, cu o mină necăjită.

— Fără atacuri privind fizicul, Domnișoară, eu n-am nicio vină că m-am integrat în acest corp mai degrabă... pricăjit. Și dacă dumneavoastră credeți că aveți cea mai mică șansă de scăpare, renunțați la această speranță imediat. Corpul dumneavoastră o să fie posedat, ca și cel pe care-l port eu acum.

Angelica păli și picături mici de sudoare îi apărură pe frunte. Tarei nu-i plăcea de fata asta brunetă, bine făcută, dar îi păru rău pentru ea.

Cal le făcu semn gărzilor să lege la spate mâinile prizonierilor, ca să nu facă vreunul dintre ei vreo pasă de magie. Tara știa că magia ei nu va fi atât de rapidă precum o săgeată de arbaletă. Deci ea se supuse, docilă. O să profite de altă ocazie.

În sfârșit, cel puțin așa spera. Din fericire, magia sa nu depindea nici de incantații, nici de libertatea ei de mișcare. Fantoma n-avea acces — slavă Domnului! — la amintirile lui Cal, altfel l-ar fi omorât fără să ezite.

— Ne duceți la Castelul Viu? întrebă ea, ștergând cu grijă orice notă de speranță din voce.

Cal zâmbi răutăcios.

— Nu, știu că entitatea de piatră va încerca imediat să vă ajute să evadați. Și nu e ușor să lupți împotriva... împotriva acestui lucru. Vom merge la Poarta de transfer internațională care se află în locul pieței principale, în fața Castelului. O să mă coste o avere să ne transfere pe toți, dar e mai sigur. Și apoi, la urma urmei, nu sunt eu cel care plătește!

— Și unde mergem? întrebă Angelica disprețuitoare.

— În Omois. O mulțime de oameni sunt foarte nerăbdători s-o revadă pe Moștenitoare, mai ales o anumită fantomă,

prințul Bandiou, pe care ea l-a expediat pe fundul unei fântâni. De când a murit, se pare că e teribil de pornit împotriva ei.

Tara păli. Tarabanda îl înfruntase efectiv pe temutul unchi al Împărătesei, prințul Bandiou. Ea nu-i păstrase o amintire plăcută. Prințul era un monstru care lua femei de gnomi pentru a le face sclavele sale. Tara și prietenii ei reușiseră să elibereze gnomii albaștri și Fafnir, pitica roșcovană războinică, prietena Tarei, îl omorâse pe prințul Bandiou, fără să vrea (spre marea ei tristețe, nu era sigură că-l putea pune pe prinț pe foarte lungă listă de adversari defuncți, având în vedere că el căzuse într-o fântână și-și rupsese singur gâtul).

Tara trase de legăturile ei. *Slurk*, rahat, era strâns legată și, chiar dacă nu făcea nicio magie, nu se îndoia că erau vrăjiți.

Lângă ea, Sylver făcu același lucru. Credea că va avea un rezultat mai bun, căci se apropie de Cal, cu mâinile legate la spate.

— N-aș vrea să vă fac rău, spuse el cu blândețe, dar nici nu voi ezita dacă n-o să ne lăsați să plecăm. Fantomele n-au ce să caute în lumea noastră.

Se împiedică, ceea ce știrbi considerabil atitudinea sa de lăudăros, dar se restabili cu o demnitate admirabilă.

Cal nu râse. De obicei, personajele negative din filme izbucnesc în râs când tipul aflat la ananghie le spune adversarilor cum le va trage el o chelfâneală... dar pe care aceștia îl lasă în urma lor rănit, urlând de durere.

Fantoma chemă gărzile. Trebuie să fi văzut aceleași filme ca Tara.

Dar Sylver nu așteaptă răspunsul său. Apropierea sa nu fusese decât o diversiune. El făcu ceva foarte straniu.

Îl scuipea pe Cal în față.

Un jet gros de salivă transparentă, mult mai abundentă decât la un om normal, stropi chipul micului Hoț.

— Foarte..., începu Cal vrând să se șteargă.

Apoi, pe neașteptate, începu să urle, făcându-le pe gărzi și pe cele două fete să tresară. Își acoperi fața cu mâinile și urlă mai abitir când acestea intrară în contact cu figura sa. El le lăsa să cadă din nou, iar Tara și Angelica încetară să respire. Chipul micului Hoț era pe cale să se dizolve. Și mâinile, de asemenea.

Saliva lui Sylver era acidă!

Îngrozite, gărzile întoarseră arbaletetele dinspre cele două fete și-l ținură pe Sylver. Era exact ceea ce voia. Săgețile ricoșară pe pielea sa ca de oțel, tăind-o cu greu. Se scutură și mâinile sale erau eliberate. Făcuse să pară că era bine legat, dar de multă vreme solzii tăiaseră legăturile. Un salt, și sări la bordul covorului punând stăpânire pe securile sale. O altă săritură, și se afla iar în mijlocul dușmanilor. Restul a fost exact conform declarației sale. El evita să omoare, făcând-o doar pentru a se apăra, nimicindu-i pe cei care-i opuneau rezistență. Jeturile de magie se reflectau pe el și le trimise din nou la fel de reci expeditorilor, împietrindu-i. Foarte repede, câmpul de bătaie se umplu de statui uluite.

Cel mai ciudat era că se lupta ca un pitic. Pentru că o știa pe Fafnir, Tara recunoscuse stilul fără să ezite. Numai un pitic avea, încă de la naștere, incontestabila ușurință de a mânui o secure.

N-avea de ales. Trebuia să se transforme în vampyr, așa cum făcuse deja împotriva dragonilor, ca să-l ajute. Se concentrează, și corpul ei se schimbă.

Ochii-i deveniră roșii, dinții i se transformară în colți fioroși, unghiile, în gheare, în vreme ce ea se mărea, fața îi devenea glacială și sculpturală. Cu o lovitură de gheară își tăie legăturile, apoi invocă un scut cu scopul de a-i proteja. Pe Angelica, pe Galant și pe ea. Magia sa trebuia să lumineze ca un foc viu în noapte, dar cu atât mai mult n-avea deloc de ales, întrucât și gărzile foloseau magia. Îi prindea bine, pentru că o mulțime de săgeți de arbaletă și de magie țâșneau spre ea de când gărzile înțeleseseră că Sylver era aproape invulnerabil.

Angelica tropăia.

— Lasă-i la mine, lasă-i la mine, cu Mâna-de-Lumină o să-i volatilizez!

— Ei nu fac decât să se supună ordinelor, scrâșni Tara, cu dinții strânși pentru a rezista focului gărzilor. Nu e un motiv să-i dezintegrezi. O să se ocupe Sylver de asta.

Îmbufnată, Angelica se supuse cu regret. Atâta timp cât Tara nu-și retrăgea scutul, ea nu putea acționa noua ei jucărie fără riscul de a se dezintegra ea însăși. Suspină. Ce se pricepea să-ți strice cheful fata asta!

Lângă ea, Cal căzuse în genunchi și, simțind că băiatul era pe cale să moară de durere, fantoma, panicată, nu vru să riște să-i împărtășească soarta.

În momentul în care Sylver omora ultimul gardian, fantoma își luă zborul din corpul lui Cal. Era de un roșu înspicat cu negru, lucind în mijlocul stelelor.

— *Slurk!* Rahat! înjură Tara, o să scape și-o să le prevină pe celelalte. Trebuie s-o ajung din urmă!

Instantaneu, ea închise scutul. Sub privirea stupefiată a Angelicăi, făcu un salt de cel puțin trei metri înălțime și înțepă

fantoma cu colții, înainte ca aceasta să aibă timp să-și ia zborul. Galant, transformat în pegas-vampyr, mușca și zgâria bucuros alături de Tara.

— Ticălosule, urlă fantoma apărându-se, lasă-mă, lasă-mă sau îți smulg capul!

Tara știa că fantoma nu poate face nimic împotriva lor. Galant și stăpâna lui se purtară fără milă. O ciopârțiră, îi absorbiră esența și puterea, ghiftuindu-se cu strania sa magie. Într-un cumplit strigăt de disperare, fantoma se risipi.

Murise... în sfârșit, murise din nou. Dar, de data asta, definitiv.

Angelica o privi pe Tara cu neîncredere și se trase înapoi când tânăra, tot sub înfățișare de vampyr, se apropie. Galant se sprijini pe umărul ei ca să se lingă pe bot.

Mulțumită, Tara o ignoră pe Angelica și se aplecă spre Cal. Zâmbetul îi dispăru imediat. Fața prietenului ei fumega, lăsând descoperite oasele și orbitele. Durerea trebuie să fi fost înfiorătoare. Nu mai avea nici măcar puterea să geamă.

— Lasă-l, ordonă o voce fermă în spatele lui. Numai eu pot neutraliza propria-mi otravă și, dacă-l atingeți, o să vă contaminați.

Tara ridică ochii spre Sylver. Cam agitat, tânărul ștergea sângele de pe securi. Se pare că nu-i plăcea deloc să rănească oameni. Și Tara observă că ezitarea și neîndemânarea lui dispăreau cu totul când se lupta.

Tânăra se îndepărtă. Sylver o privi insistent, observând colții lungi, ghearele retractile și puterea nouă a corpului său, dar nu mai făcu niciun comentariu, deși Tara simțea că el era tulburat. Își apropie mâinile foarte mult de fața lui Cal, fără să-l atingă,

apoi rosti incantații într-o limbă pe care Traductus-ul trebuie că n-o cunoștea, căci Tara nu înțelese nimic.

Chipul lui Cal încetă să fumege, mușchii și pielea se refăcură, iar pupilele cenușii atât de familiare plonjară în ochii albaștri ai Tarei.

— Bu... bună, draga mea! izbuti el să articuleze.

Apoi, leșină.

Șovăitoare, rugându-se să nu fie iar prinsă în corpul său de vampyr, Tara se transformă din nou, la fel ca și Galant. Îi trebui puțin timp pentru a se obișnui să vorbească, având canini lungi — nu-i plăcea să sâsâie. În plus, ea n-avea intenția să muște pe nimeni și, sub înfățișarea ei de vampyr, mirosul de sânge din jurul ei îi stârnea foamea.

Spre marea ei satisfacție, acest lucru funcționează perfect.

— Oh, Cal, murmură ea, sunt dezolată!

Cu toată magia și tărăboiul pe care-l făcuseră, toate detectoarele trebuie că erau îndreptate spre ei. Trebuia să plece, și încă repede. Tara îngriji răniții, apoi aranjă toate gărzile sub un boschet, după ce activaseră salopetele de camuflaj. În sfârșit, Sylver îi împietri pe cei care nu erau încă. Și Tara le aplică un foarte drăguț Mintus, sortul uitării. Cel sau cea care-o să-și dorească să-i revină amintirile va trebui să aștepte să treacă timpul. Mult timp.

Ei se debarasară de varză, punând-o iar în remorcă, apoi înecară totul într-un lac din apropiere.

În sfârșit, încercară, căci contrar a ceea ce gândeau, varza nu se scufundă toată. Glurpșii, care mâncau tot ce mișca, nu păreau a fi foarte mulțumiți de noul regim. După ce masacra-seră zeci de verze nevinovate, scuipară frunzele cu un aer

dezgustat. Tăra spera ca nimeni să nu considere ciudată toată acea varză plutind pe o apă limpede.

Sylver, bănuitor, mănua covorul încet, de parcă era făcut din sticlă. Cele două tinere se așezară lângă el, gata să se ascundă după fotolii la cel mai mic semn de pericol. Îl întinseră pe Cal la picioarele lor, bine ascuns. Îl lăsară să doarmă. După cât suferise, merita.

În depărtare, se auzeau sirenele brigăzilor de intervenție. Micul lor foc magic de artificii sfârșise prin a atrage lumea. Sylver făcu să plonjeze covorul la nivelul solului. El conducea de parcă ar fi văzut perfect în întuneric. Și, din câte știa Tăra, era și cazul să fie așa.

Cele două luni aruncau raze strălucitoare pe solzii săi, vântul cald îi atingea ușor, covorul aluneca în întunericul nopții. În sfârșit, aluneca... urca și cobora violent, mai degrabă, pentru că felul de a conduce al bietului Sylver era destul de haotic. Brusca prea mult comenzile, incapabil să-și dozeze propriile forțe.

Primul sfert de oră trecu într-o liniște deplină. Mă rog, într-o liniște deplină punctată din când în când de țipetele îngrozite ale Angelicăi sau ale Tărei, când Sylver atingea ușor solul sau copacii și schimba direcția printr-o bruscă manevră a volanului. Ele sfârșiră prin a-l implora să reducă înălțimea. El acceptă ușurat. Zborul deveni puțin mai liniștit.

Apoi, Angelica rupse liniștea; curiozitate ei era imensă, așa că tânăra sfârși prin a da pe-afară.

— Tu... tu ce ești, mai exact? întrebă ea.

Tăra își ascunse un zâmbet, era tocmai întrebarea pe care era cât pe ce să i-o pună și ea. Făcuse bine că așteptase.

— Când m-am trezit adineauri, observă Sylver fără să-i răspundă la întrebare, era sânge pe gâtul și pe hainele mele, îmi curgea de pe frunte. Am rănit-o pe vreuna dintre dumneavoastră?

— Pe mine, răspunse Tara, am vrut să verific dacă mai ești în viață. Ți-am atins carotida.

— Și v-ați tăiat atât de adânc, încât ați sângerat din abundență. Înțeleg. Sunt dezolat. Am încercat să... Sunt dezolat.

— Ce m-a tăiat? întrebă Tara.

Sylver nu era prea guraliv de felul lui. Ele crezură că el nu va mai răspunde niciodată. Apoi, umerii lui se încovoieră.

— Solzii mei, murmură el de parcă n-ar fi vrut să fie auzit. Blestemații mei de solzi.

Tara și Angelica făcură ochii mari. Acum, că el pomenise de asta, înțelesesă că dacă pielea lui scânteia când lumina bătea în ea era pentru că avea corpul acoperit de solzi. Dar aceștia erau extrem de fini și se suprapuneau parțial încât, spre deosebire de cei ai peștilor, aproape că nu puteau fi văzuți. Totuși, erau lungi și tăioși precum cuțitele.

— Ai... ai solzi? repetă Angelica, cu un aer fascinat. Ești triton?

Dar Sylver se adâncise în muțenia sa. Tara se îndoaia de această variantă. Corpul băiatului era atât de greu, încât dacă l-ar fi aruncat în mare s-ar fi scufundat numaidecât. Și el n-avea branhii... cel puțin, nu în aparență, acoperit cum era din cap până-n picioare.

Angelica rămase indiferentă la tristețea lui Sylver. Ea îi puse o altă întrebare:

— Acești solzi dau o culoare incredibilă pielii tale. De-asta ești așa de frumos?

Sylver încruntă sprâncenele, surprins.

— Nu sunt frumos, n-am nici barbă!

Tara simți că în mintea ei se declanșă un mic declic. Faptul că el refuza să folosească magia, abilitatea în manevrarea securilor, regretul că n-avea barbă...

— Ești pitic! exclamă ea.

Sylver nu zâmbi, dar colțurile gurii i se ridicară totuși ușor.

Și din nou nu răspunse, de parcă ar fi dorit să păstreze un secret prea coplesitor.

— Tu ai văzut vreodată un pitic care să nu semene cu o coropișniță cu barbă? declară Angelica disprețuitoare. Sylver este mult prea frumos și mult prea mare. Dacă o să conduci un imperiu vreodată, neroado, trebuie să te interesezi mai mult de viitorii tăi supuși! Hm, pitic! Tu chiar nu vezi ce mare e?

Tara înțelesese de multă vreme că a discuta cu Angelica nu-i ajuta la nimic. Scorpia poseda arta retoricii la cel mai înalt nivel. Să-i închidă pliscul îi cerea mai mult efort decât era Tara pregătită să depună.

— Dar dacă saliva ta este otrăvitoare, continuă Angelica, visătoare, adresându-i-se lui Sylver, și dacă pielea ta e tăioasă, nu vei putea să te săru... cum faci ca să... tu nu poți atinge pe nimeni?

Sylver se gârbovi și mai mult. Tăcerea lui era elocventă. Le întoarse spatele, atent la covor, dar tristețea care emana din toată ființa lui era aproape tangibilă. Iar Tara simți compasiune pentru acest ciudat băiat, pe care tocmai îl întâlnise.

— Bătrâne, nu e ușor deloc cu fetele, spuse o voce aspră de la picioarele lor.

— Cal! exclamă Tara grăbindu-se spre el. Cum te simți?

Micul Hoț se ridică, încă amețit, și, ajutat de Tara, se așează pe un scaun.

— De parcă aș fi fost strivit de mașinăriile alea de-acolo, pe Pământ... bancuri?...

— Tancuri, râse Tara. Nu mai ți-e rău?

— Nu, merge. Reparus-ul s-a ocupat de asta și, chiar dacă pielea mă strânge puțin, sunt recunoscător că o mai am încă pe față, mulțumesc. Și de ce mă aflu pe un covor care miroase a varză?

Nasul lui încrețit o făcu din nou să râdă pe Tara.

— Angelica i l-a suflat unui negustor, asta-i tot ce-a găsit. De ce-ți aduci aminte exact? Fantoma? Îți aduci aminte de fantomă?

Cal se înfioră.

— Nu tocmai, totul mi se pare foarte vag. Îmi amintesc mai ales de puternica impresie că trebuia să te avertizez că nu eram eu. N-aveam acces la amintirile fantomei, cum nici ea n-avea acces la amintirile mele, dar când a plecat a șters aproape tot ce s-a întâmplat. Tu ești bine? Nu te-am trădat?

Era neliniștit de această idee, chiar dacă Tara era responsabilă de cumplita lor nenorocire. Ea se aruncă de gâtul lui și-l sărută pe obraji cu înflăcărare.

— Cal, fără tine aș fi fost moartă. Nu m-ai trădat niciodată. Tu ești prietenul meu pe vecie!

— Uau! surâse Cal, aproape sufocat de îmbrățișarea Tarei, care era cu un cap mai înaltă decât el. Atunci totul e-n regulă.

Și o bătu liniștitor pe spate pe tânără, aproape plângând.

— E dezgustător, într-adevăr, mormăi Angelica, trecând în față lângă Sylver. Țștia doi sunt respingători.

De data asta, misteriosul Sylver reacționează.

— Să-i arăți cuiva că-l iubești nu e deloc respingător, spuse el calm.

Angelica era poate o scorpie, dar era inteligentă. Și avea intenția să-l seducă pe-acest băiat atât de frumos, încât își pierduse capul... chiar dacă trebuia, în egală măsură, să găsească o soluție pentru povestea cu pielea și cu saliva lui. N-avea nimic altceva de făcut, deocamdată.

— Ai dreptate, Sylver, spuse ea cu gravitate, fixându-și ochii negri pe chipul luminos al băiatului, dar în familia mea să-ți arăți dragostea e o slăbiciune. De aceea, am învățat să mă abțin.

Nu continuă. Lăsă capul în jos, pletele-i negre ascunzându-i expresia chipului.

După câteva secunde, o mână înmănușată se așează iute pe a sa. Câștigase, îl emoționase. Preaaaaa ușor! Ea își mască bine de tot expresia de triumf, ridică fruntea și întâlnește privirea compătimitoare a lui Sylver. Plonjă în profunzimile verzi-aurii ale ochilor lui incredibili. Dumnezeuule al AlteiLumi, ce frumos era!

Da, va trebui să găsească o soluție pentru acei solzi. Când era vorba să facă să dispară lucrurile jenante, ea știa foarte bine cum să reușească. Rămânea doar să-l convingă pe Sylver că aceste chestii tăioase nu-i foloseau la nimic... Mai era apoi și problema salivei. Asta n-avea să fie la fel de ușor.

Tara veni să se instaleze în față după ce vorbește cu Cal.

— Ai putea cumva să aterizezi... lin, te rog, Sylver? Cal vrea să se întoarcă la Travia. Apoi la Tingapour. Trebuie să-și găsească familiarul, au trecut mai mult de două luni de când sunt despărțiți, durerea începe să fie greu de suportat.

— Idiotu-ăsta, reacționă Angelica, după ce-o să fie prins, va spune unde ne aflăm!

— N-am intenția să mă las capturat, o asigură Cal. Acum, când știu că familia mea e posedată, nu pot sta cu mâinile-n sân, trebuie să-i ajut pe-ai mei.

Tara simți o împunsătură... de acord, mai mult decât o împunsătură... dându-și seama că, distrusă de moartea lui Robin, o părăsise pur și simplu pe mama sa. Și restul familiei.

Sylver ateriză cu covorul și Cal coborî, urmat de Tara care-l îmbrățișă din toate puterile.

— Uau! glumi micul Hoț, două mângâieri în decurs de două minute, trebuia să fi fost posedat mai des de-o fantomă!

Tara își șterse lacrimile și zâmbi vitejește.

— Cal, o să-mi lipsești cumplit, cine o să mă salveze dacă tu nu ești aici?

Ea glumea, dar Cal o luă foarte în serios.

— Sunt deprimat, Tara, dar...

Tara îl întrerupse, contrariată să-l vadă reacționând așa.

— Cal, oprește-te, nu ți-am cerut niciodată să alegi între familia ta și mine, tu ești un hoinar! Glumeam, ca să fac despărțirea mai ușoară. O să-mi lipsești, dar o să mă descurc, nu te neliniști. Nu-ți spun unde mă duc, pentru că nu vreau să-i pun în pericol pe aliații mei, dacă tu ești capturat, dar voi primi vești despre tine cât de repede posibil.

Cal scoase un suspin de ușurare, apoi o strălucire șireată lumină pupilele sale cenușii.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș refugia la pitici. Zbiară mult, deloc discreți, păroși, dar buni soldați. Fafnir e prietena noastră, iar tu i-ai salvat viața de multe ori.

Tara zâmbi, dar nu răspunse. Hoțul era câteodată prea inteligent, spre ghinionul lui. Ea spera din tot sufletul ca nimeni să nu-l captureze, fiindcă era singurul capabil s-o găsească ușor.

— Ai mare grijă de tine, spuse ea cu afecțiune. Ne vom vedea foarte curând.

Dar Cal, în pofida grabei, avea nevoie de câteva lămuriri.

— Așteaptă. În privința aliaților și inamicilor, de unde ai știut că sunt fantomă? Îmi amintesc de ușurarea pe care am încercat-o când ai fugit fără să mă previi, chiar dacă nenorocita de fantomă și-a dat seama imediat. A făcut ceva care a trădat-o?

— Deloc, zise Tara surâzând, lumina!

Cal își privi mâinile care nu mai emiteau nici cea mai mică licărire.

— Cum așa?

— În întuneric complet, fântomele luminează. Când am fost pe punctul de a fi descoperiți de o altă fantomă, Castelul Viu a stins toate luminile. Dar fantoma licărea. Și când tu ai ajuns în întuneric, la rândul tău, ai început să licărești. Așa am înțeles că erai posedat.

— Ah, OK, este o informație prețioasă, mai ales pentru fântomele care au avut acces la amintirile gazdelor lor, sunt foarte greu de descoperit. Dar e de-ajuns să fie întuneric ca să le descoperi... eu...

Privirea sa cenușie se pierdu în gol; începu să se gândească la modul în care fusese gata-gata să se descotorosească nu numai de familie, dar și de toți guvernânții țării sale, contaminați de fante.

Înțelese deodată că nu avea decât o singură soluție. O trase pe Tara deoparte. Cal știa că ei trebuiau să acționeze repede, dar era prea important.

Sub privirea surprinsă a lui Sylver, Angelica sări pe pământ și-i urmă discret. Nici vorbă s-o lase pe Tara să clocească vreo chestie fără ca ea să fie la curent.

Și n-a fost decepționată.

— Trebuie să mă transformi în vampyr, spuse Cal cu o teribilă convingere. Tara, e singura soluție.

Tara îl privi cu gura căscată.

— În vampyr? Își veni ea în fire. Dar de... Oh, înțeleg, vrei să-ți eliberezi familia omorând fantome, nu-i așa?

— Da. Știu că e o transformare complicată și dureroasă. Mai știi și că a bea sângele părinților mei pentru a-i salva va face din mine un prădător, probabil ca Selenba, dar n-am de ales. Este singurul mijloc de a scăpa de fantome și de a-i salva pe-ai mei.

Tara tresări. Hoțul era deja destul de periculos așa, ca vampyr; ca băutor de sânge omenesc avea să fie de-a dreptul terifiant.

Ea clătină din cap.

— Nu. Îmi pare cumplit de rău. Tu crezi că e „complicat și dureros”? Cal, te înșeli amarnic. Durerea este asemănătoare cu aceea pe care-o simți când ți se smulg coardele vocale. Și e puțin mai mult decât „complicat”. E cumplit de periculos. Pot să te omor! Nu se modifică ADN-ul oamenilor așa, cu una, cu două.

Cal îi luă mâinile. Strângându-le până la durere.

— Ai încercat pe tine. Ți-a reușit. Tara, dacă nu accepți, va trebui să încerc singur. Și crede-mă când îți spun c-o să fie mult mai periculos pentru sănătatea mea decât dacă m-ai îndruma tu!

— Cal, te rog, îl imploră tânăra forțându-l să-i dea drumul, nu-mi cere asta!

Cal se mulțumi s-o contemple cu ochii săi cenușii, de neînduplecat.

Tara capitulă.

— Foarte bine. La urma urmei, e vorba de pielea ta. Chiar dacă eu insist să-ți spun că este o IFP.

— O ce?

— O Idee Foarte Proastă. Știi tu, ca acelea care par idei excepționale la început și se transformă în idei catastrofale. A chema din nou fantomele este o IFFP. O Idee Foarte Foarte Proastă. Ce vrei tu să fac nu e departe de asta.

— Mare pagubă! Fă-o, Tara. Am nevoie. Îmi asum riscurile.

— Mai degrabă pot să-ți arăt, decât să-ți fac eu ceva.

Angelica se hotărî să intervină înainte de a se produce un alt dezastru.

— E o idee foarte proastă, spuse răsărind din întuneric, ceea ce o făcu pe Tara să tresară. Regret că ți-o spun, dar de data asta catastrofa ambulantă are dreptate.

Cal nu reacționează. Așa se comporta de mult, de când o observase pe tânăra fată.

— În plus, suntem grăbiți, și tu emiți atâta magie pentru a-l transforma, încât toți detectorii de magie pe o rază de zece tatroli vor străluci ca briliantele. Deci, de două ori o idee proastă.

Cal își cufundă ochii cenușii în cei albaștri ai tinerei, ignorând-o pe Angelica.

— Tara, spuse el, răsuflarea lui atingându-i fața, știi că e singura soluție. Hai!

— Are dreptate, obiectă Tara, căutând o scăpare, magia mea ne va da de gol, e prea periculos!

— Sunt conștient de asta, Tara. O să treacă pe puțin o oră între momentul în care ei vor detecta fluxul de magie și cel în care vor trimite gărzile să ne caute. În ciuda interdicției, mulți sorțitori continuă să facă magie, adesea involuntar, din rutină. Ei au mult de lucru. Dar sunt conștiincioși. Vor veni, e sigur. Mai ales cei care vor fi pierdut contactul cu nenorocita de fantomă și cu grupul de soldați pe care l-ați neutralizat. Pentru a îndepărta bănuielile, după ce terminăm ce avem de făcut, o să incantez un Transmitus, astfel ca detectorii să mă urmărească. Mă duc aproape de Muntele Roșu, acolo unde am găsit Colierul de Sopor. Acolo, ei o să-mi piardă urma, și m-ar mira ca sateliții să fie îndreptați spre acest loc deșertic. După aceea, mă duc la Travia să-mi eliberez familia. Vampyrrii sunt prea puternici pentru a se camufla. O să scap.

Tara se neliniști.

— Din câte-mi amintesc, sateliții detectează corect Transmitus-urile, dar nu pot să le urmărească?

— Da. Eu n-am multe amintiri, dar asta-i destul de limpede. Serviciile Secrete din Omois au un laborator de cercetare perfecționat. Ei au pus la punct un nou gadget care permite să urmărească „semnătura” magiei lui Transmitus și să-l repereze pe loc de la rematerializarea lui... cu condiția ca un satelit să fie îndreptat spre acel loc în același moment. Lângă Muntele Roșu o să scap de detectoare. Și voi, mai ales, nu folosiți niciun

Transmitus pentru a vă duce la pitici, pentru că o să fiți reperați imediat.

— Ce? strigă Angelica, nebună de furie, ratând începutul discuției dintre cei doi prieteni. Moștenitoare neroadă și capabilă de trădare, i-ai spus unde o să ne ducem?

— Fii calmă, scorpie, n-a fost nevoie, răspunse cu răceală Cal, am ghicit singur. (Se întoarse spre Tara rugător, ignorând-o pe Angelica:) Tara, am nevoie de acest sorț. Te rog, transformă-mă!

Tarei îi era frică, dar nu arăta. Una era să acționeze asupra ei însăși sau asupra vampyrilor bolnavi, și altceva să transforme ADN-ul unuia dintre cei mai buni prieteni.

Respiră adânc și spuse:

— Țsta nu e un sorț... mă rog, nu tocmai. N-am făcut niciodată asta pe altcineva decât pe mine însămi sau pe un vampyr. Cal, pot să te omor din greșeală.

De data asta, Cal nu glumea. Era serios.

— Nu renunț. Îmi asum riscul. (Nu rezistă să nu adauge:) Dar dacă nu te deranjează, aș prefera să încerci să nu mă omori.

Tara nu zâmbi. Era prea neliniștită.

— Nu înțelegi, Cal, va fi foarte dureros. Am văzut-o pe Selenba suferind când am vindecat-o. Crede-mă, Cal, vei avea impresia că plonjezi într-o baie de ulei clocotind. Pe dinăuntru și pe dinafară.

Cal își înghiți nodul din gât și clătină din cap. Era pregătit.

— Ce trebuie să fac?

Tara rămase tăcută atât de mult timp, încât el crezu că-l va refuza. Ea suspină adânc.

— Mă voi pune de acord cu spiritul tău, preciză ea încet, concentrându-se asupra procesului de eliminare a fricii. Deschide-l, ca să-ți pot modifica ADN-ul cu ajutorul tău; va fi mai ușor și vei fi capabil, poate, să inversezi procesul singur. Și, Cal...

— Da?

— Nu arăta asta la toată lumea. Nu cred că-i o soluție bună să transformi toată planeta în vampyri. Chiar și pentru a lupta împotriva fantomelor.

— Promit, se strâmbă tânărul Hoț, voi păstra secretul exclusiv pentru mine. Hai, sunt pregătit.

Cu blândețe, în cunoștință de cauză datorită experienței, Tara pătrunse în spiritul lui Cal. Contrar a ceea ce făcuse pentru Selenba, în cazul căreia avea nevoie de informațiile pe care le deținea frumoasa și sângeroasa femeie-vampyr, Tara nu scormoni în amintirile lui Cal. Dar își dădu seama că tot ce obținu din spiritul său era călduros și prietenesc.

— *Fii atent, spuse ea în gând, însoțește-mă!*

Micul Hoț se supuse și plonjă în trupul lui împreună cu ea. Trecură de bariera celulelor; Tara îi arătă ce trebuia să facă pentru a-și modifica ADN-ul, ca să devină un vampyr veritabil. Apoi, se apucă de treabă.

Nu era ușor. Fascinați, Angelica și Sylver îl văzură pe micul Hoț că se transformă de mai multe ori, trecând de la vampyr la om, apoi de la om la vampyr, apoi la ceva care avea puțin din amândoi — era înspăimântător și deloc uman.

Iar acel ceva presupunea o îngrozitoare durere, căci Cal urlă ca din gură de șarpe, de mai multe ori, în vreme ce membrele i se torsionau, oasele i se rupeau pentru a se reconstitui și

ligamentele i se întindeau. Asta o făcu pe Angelica să-și schimbe definitiv hotărârea de a o întreba același lucru pe Tara.

În sfârșit, procesul se stabilizează. El rămase vampyr.

— *E... brrrrr, pe colții cariați ai lui Gelisor. S-a greșit cu ceva,* zise Cal în gând, în vreme ce valul de durere se diminua. *M-am bătut cu fratele meu, am fost posedat de o fantomă, apoi lichefiat de un acid, și acum asta, dar ce le-am făcut zeilor?*

— *Cum te simți?* îl întreabă Tara, încercând să nu râdă de tonul plângăreț al prietenului său.

— *Au! Oh, glglgl! E prea repede să-ți spun ce simt,* răspunse Cal, *dar cred că de data asta am reușit. Uită-te!*

Și vru să se metamorfozeze în om.

Dar nu i-a mers.

Încercă din nou.

Fără mai mult succes.

— *Mda, sfârși el prin a admite, cred că nu pot s-o fac fără ajutorul tău, Tara.*

— *Da, suspină tânăra în spiritul lui, exact de asta m-am temut. Cal, va trebui să rămâi vampyr până când o să te transform eu din nou. Ești sigur de ceea ce faci?*

— *Da, sunt sigur. Mulțumită ție.*

Tara îi aruncă o privire amicală, apoi ieși din capul micului Hoț.

Cal se mărise.

Vizibil.

Acum, avea înălțimea vampyrilor obișnuiți. Ca și ei, arăta ca un ogar, mare, slab și colțuros. Părul lui scurt și negru crescuse și-i cobora pe spate într-o coamă ondulată. Ochii de un roșu vibrant îi scânteiau.

— Pfu, toate astea pentru-atâta lucru, scrâșni Angelica, ce vampyr de doi bani!

Cal înclină capul și zâmbi ca un prădător.

Cu colți.

Ironiile Angelicăi îl strangulau. Cal îi simți frica și se abținu.

Apoi își activă carisma.

Șarmul vampyrilor. Acela pe care ei îl foloseau pentru a seduce prada omenească și a liniști prada animală.

Tot corpul i se iluminează și ființa care se afla în fața lor deveni de o splendoare ieșită din comun.

Înainte transformării, micul Hoț avea o față de înger nevinovat. Acum, avea înfățișarea unui înger al tenebrei.

Seducător.

Angelica îl privea cu dispreț; făcu ochii mari. Nu fusese niciodată subjugată de carisma unui vampyr, căci ei aveau interdicție strictă de a o folosi în afara Krasalviei. Uluită, se apropie, fără să se gândească, de statuia de alabastru și abanos care se afla în fața ei, scânteietoare sub cele două luni. Ca Sylver, Cal scânteia, dar nu datorită lunilor. Lumina venea din pielea lui, vie, minunată.

Precum făcuse Maestrul Dragosh pentru a o avertiza pe Tara de pericolul carismei vampyrilor, reveni la ochii de om, schimbând roșul cu cenușiu, și-și îndreptă focul magnificelor pupile de culoarea ceții spre Angelica, murmurându-i cu o voce seducătoare:

— Frumoasă Angelica, vino la mine, sărută-mă!

Complet hipnotizată, Angelica se apropie. În momentul în care ea se aplecă pentru a săruta buzele fine ale băiatului, Cal își

stinse carisma. Ea clipi, apoi, dându-și seama că era pe punctul de a-l săruta, sări înapoi, mută de indignare.

Cal rânji mefistofelic¹. El suferea încă mult; toate oasele și tendoanele îl dureau îngrozitor, dar merita supliciul.

— Ești un... un... huooo! reuși să strige Angelica, negăsind un calificativ destul de puternic pentru a-l insulta pe Hoț.

Acesta n-o băgă în seamă și se întoarse spre Tara. Căreia îi era destul de greu să-și ascundă râsul.

— Fie doar și pentru acest moment... unic, îți mulțumesc, dragă Tara, zise glumețul Hoț, aplecându-se elegant în fața tinerei.

— Te rog, răspunse grațios Tara, reprimându-și pofta de răs. Du-te, acum... nu ne rămâne prea mult timp până când ei o să trimită pe cineva să afle cine emite magie. Trebuie să plecăm.

Cal vampyrul îi zâmbi, făcu o incantație și dispăru.

Tara se urcă din nou la bordul covorului, în spatele Angelicăi, și decolară. Sylver nu vorbea, Angelica stătea bosumflată.

Tara putea deci să se gândească în liniște la ceea ce-i spusese micul Hoț. Și din nou resimți o împunsătură de durere gândindu-se la fermecătoarea Selena, mama sa, pe care o părăsise. Dar să se întoarcă în Omois n-ar fi servit la nimic. Trebuia mai întâi să găsească o modalitate de a elimina fântomele pentru a o salva pe Selena. După aceea, o să-i ceară iertare.

Până atunci, Tara spera din tot sufletul ca mama ei să fie bine.

¹ Mefistofel, principalul locotenent al lui Lucifer, prințul Infernului. Când Faust și-a vândut sufletul diavolului Mefistofel, a intrat în serviciul său. (N.a.)

Selena

sau când ai o grămadă de logodnici,
totul este să-l alegi pe cel mai bun... mă rog, să încerci

Selena se simțea dezgustată. Ea închise frumoșii săi ochi aurii spre verde pentru a nu vedea fantomele care treceau bâzâind prin jurul ei, abia înfrângându-și cumplita poftă de a poseda un corp adevărat.

Încântătoarea mamă a Tarei se înfioră până-n vârful pletelor ei negre. De ce făceau acel zgomot când se deplasau, deși n-aveau corp? O fantomă era considerată tăcută, nu? Lângă ea, puma sa aurie, Sambor, încerca să se facă mică-mică.

După invazie, totul se răsturnase cu susu-n jos. Selena se gândea că regăsise o aparență de viață normală (în sfârșit, lăsând la o parte faptul că fiica sa se transformase în vampyr, că dușmanul ei era îndrăgostit de ea, voia s-o răpească și să-i omoare pe micii ei prieteni), când fantomele invadaseră AltăLumea.

Ea se afla în compania cumnatei sale, Împărăteasa din Omois, spectaculoasa Lisbeth, și a baronului Various Duncan,

vărul său mai îndepărtat, când o fantomă (o fantomă?) căzu literalmente peste ea. În afară de senzația de foame devoratoare, Selenă nu-și amintea foarte bine ce se petrecuse.

Dar fantoma care puse se stăpânire pe Lisbeth ordonase de îndată ca Selenă să nu mai fie posedată. Ea își regăsisse corpul și liberul-arbitru doar la câteva ore după invazie.

Era singură, deocamdată, în corpul său.

Singură era cuvântul potrivit, atât se simțea de izolată în mijlocul acestor oameni. Cele două fiice ale sale dispăruseră. Ea nu știa unde se aflau Tara și Mara. Fiul său Jar era pe Pământ, în afara bății puștii, atâta timp cât fantelele nu aveau să preia controlul Porții de transfer.

Se simțea cumplit de inutilă și era îngrijorată pentru copiii ei. Tresări din nou când fantoma o atinse ușor.

Chiar dacă nu înțelegea prea bine din ce motiv reprezenta ea o excepție — de ce era ea cea-pentru-care-se-dăduse-interdicție-să-fie-posedată —, îi era foarte recunoscătoare fantomei lui Lisbeth. Pentru restul, se simțea groaznic de incomod în prezența cumnatei sale. În spatele minunaților ochi albaștri-închis, atât de asemănători cu ai fiicei sale, Selenă simțea că se agită spiritul străin care posedă corpul Împărătesei.

Într-o clipă, Selenă se găsi totuși aproape de ea, de fantomă... de ele două.

Maiestuoasă, Împărăteasa trona sub stema Omois-ului, păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. În spatele ei, un spașun cotcodăcea disperat, agitându-și aripile.

Baronul Various Duncan, senior de Tri Vantril. Mercenar fără milă. În carne și oa... în carne, în oase și în pene.

Cu câteva luni în urmă, Lisbeth îl transformase într-un curcan uriaș și auriu, pentru că-i ceruse mâna Selenei, deși Lisbeth credea că era îndrăgostit de ea, Împărăteasa.

Noul proprietar al corpului lui Lisbeth găsisse anecdota foarte amuzantă.

În loc să-l facă pe Various să fie posedat de o fantomă, preferase să-l transforme în spașun și să-l bage într-o colivie de aur cu rubine, chiar lângă el.

În sfârșit, nu prea aproape pentru că, disperată, zburătoarea îi aplicase o ciupitură răutăcioasă. Bietul Various ar fi trebuit s-o sfârșească jumulit și fript în acea zi.

Lisbeth era îmbrăcată cu două rochii lungi, una peste alta, prima roșie și a doua neagră, țesute dintr-un material asemănător ceții, schimbător și lucios. Uneori, ți se părea că-i întrevezi corpul, dar era o impresie pe cât de fugitivă, pe atât de iluzorie. Părul, care, de obicei, era vopsit într-o culoare asortată, rămăsese blond și curgea ca un râu auriu până la micile ei picioare încălțate cu rubine. Șuvița sa albă scânteia ca aceea a tuturor descendenților primului împărat din Omois, Prea Înaltul Mag Demiderus.

Fantoma care o poseda trebuie să fi fost nerăbdătoare pentru că bătea tactul pe brațul de catifea roșie al tronului, cu un aer agasat.

De jur împrejurul lor, Palatul din Omois. De evitat de către alergicii la aur, bijuterii mari cât capul și, în general, la decorațiuni... încărcate.

Vrririi, feline alb cu auriu, încântate că nu-i văd pe curteni, răgeau. Statui, dintre care unele erau însuflețite, decorau și cel mai mic colțișor, iar tapiseriile și tablourile acopereau până și cea mai mică bucățică de perete. Copacii înrădăcinați colcăiau de păsări pestrițe și un sorț de curățenie proteja curtenii de

excremente. În acea zi, Împărăteasa poruncise să fie deschis tavanul, iar cei doi sori din AltăLume luminau scena.

Selena respiră adânc. Prefera fermecătorul Lancovit ostentativului Omois.

Și acum, și-ar fi dat de bunăvoie mâna dreaptă pentru a fi acolo decât aici. Prizonieră.

Trecu o umbră și ea își ridică ochii.

Patru rânduri de gârzi — thugi cu patru brațe — vegheau.

Îmbrăcate în uniforme purpuriu cu auriu, culorile specifice Omois-ului, erau plasate pe drumurile care treceau pe deasupra curtenilor, menținute în levitație prin magie. Altele patru-lau pe covorul zburător. Asta cu scopul de a evita să folosească propria magie — ușor epuizabilă — pentru a levita. Sortii erau alimentați de gadgeturi magice împingându-și forța în subso-lul din AltăLume, bogat în fluide magice.

Rigizi, cu fețele inaccesibile, thugii rămâneau în alertă, armele și magia lor fiind gata să omoare.

Iar Xandiar era în fruntea lor. Marea Căpetenie Imperială fusese posedată când o ajutase pe Tara să fugă. Și fantoma ei părea la fel de eficace ca și gazda să-i conducă pe temuții thugi.

De îndată ce le atrăgea atenția ceva, ei levitau, părăsind drumurile care-i susțineau și înconjurându-i pe cei care aveau nenorocul să le suscite curiozitatea.

Uneori, era chiar o alarmă falsă.

Câteodată, îl luau cu sine pe nenorocit. Care rareori mai era văzut.

Mai sus stăteau Înălții Magi, plutind ca niște vulturi roșii. Aceia erau toți posedăți, Împărăteasa neavând încredere în ei. Și ei vegheau să prevină orice atac magic.

Acest nou dispozitiv de a o proteja pe Împărăteasă era mai performant decât cel vechi.

Vai!

Rezistența trimisese mai mulți asasini să-l testeze. Toți dăduseră greș.

Și Selena se înfiora gândindu-se la soarta lor.

În sfârșit, de jur împrejur, pregătiți să se năpustească asupra prăzilor lor, fantomele așteptau. Nerăbdătoare.

Chiar În Spatele Selenei, Mai Multe Fantome Comentau Ceea Ce Vedeau. Într-un Mod Ciudat, Ele — Sau Mai Degrabă Dumnealor, Căci Erau Toate Femei Bătrâne — Păreau Diferite De Celelalte Fantome.

— E într-adevăr foarte drăguță, cârâi o Împărăteasă bătrână, moartă de câteva secole, arătând spre Lisbeth.

— Mda, eh, făcu o alta, care o privea insistent pe Împărăteasa Lisbeth prin lornion și care semăna cu un snop de fân. Uscată și galbenă. Eu n-o găsesc atât de drăguță. Când eram tânără, bărbații și elfii se băteau pentru o privire de-a mea!

— Ce, erau miopi?

— Purtam cupa E și aveam o sută zece circumferința torace-lui, cucuveau bătrână ce ești! Crede-mă, știau ei la ce se uită!

Se auzi un „zdup” și o tânără somptuoasă cu... ei bine, cu... cu „plămânii”, într-adevăr, foarte dezvoltăți, apăru în locul bătrânei Împărătese.

— Pe strămoșii mei, murmură cealaltă Împărăteasă, cu ochii cât cepele, și reușeai să mergi? Cu astfel de chestii, nici n-ai fi putut să-ți vezi picioarele!

Tânăra femeie ridică din umeri, ceea ce provoacă mișcări asemănătoare loviturii a două plăci tectonice, apoi își relua înfățișarea de doamnă în vârstă.

— Totul este o problemă de echilibru. Și asta fascina o mulțime de bărbați, dintr-odată; datorită... atuurilor mele, am putut semna contracte avantajoase cu băieți delicioși, în timpul domniei mele...

— Ah, da? Te aplecai și-i sufocai cu „plămâni”?

Selena își reținu o exclamație. Da, categoric, aceste fantome păreau foarte diferite de celelalte.

Își concentrează iar atenția asupra scenei din fața ei.

— Deci, zise Împărăteasa, ironică, nu se oferă nimeni voluntar azi?

Dintr-un motiv misterios, Împărăteasa le interzisese fantomelor (care, din cauza unui motiv la fel de misterios, tindeau să i se supună) să posedze oameni fără consimțământul lor. În sfârșit, cu excepția celor care erau indispensabili invaziei. În privința lor n-aveau de ales.

În sala imensă, curtenii împodobiți, colorați, cu pene pe ei, erau foarte palizi în frumoasele lor costume. Unii dintre ei își luaseră și copiii, ca un fel de protecție, de talisman, pentru că fantomele nu posedau copii.

Selena găsea atitudinea lor iresponsabilă, dar cei cărora le era prea teamă, care evitau fantomele și nu veneau deloc, își pierduseră puterea și favorurile de la Palat. Ca peste tot, de altfel, ca să supraviețuiești, trebuia ca plata fripturii zilnice de traduc să primeze asupra riscului.

Așadar, reveniseră, atrași de putere, în ciuda pericolului.

Și uneori, plăteau prețul.

— Simt că mă voi enerva, aruncă Împărăteasa, voluntarele să facă un pas înainte. Acum!

Deodată, se creă o busculadă și o doamnă masivă cu un aer speriat fu proiectată înainte.

— Dar... dar, se bâlbâi biata femeie, eu... eu nu sunt voluntară! M-au împins!

În spatele său, soțul ei rânjea fără reținere. Nu era foarte greu de ghicit cine o împinsese.

— Nu-i grav, duceți-vă acolo, fantomelor, strigă el, e loc înăuntru pentru cel puțin două sau trei!

Înainte ca biata femeie să poată protesta, rapidă ca un fulger, o fantomă se năpusti asupra ei.

Toată curtea se dădu înapoi ca un singur om... în sfârșit, e un fel de-a spune, pentru că rămăseseră încă destui neoameni, tatrasi cu două capete, centauri, licorni, reprezentanți și diplomați ai anumitor popoare din AltăLume.

Posedarea se dovedi a fi rapidă și nedureroasă, căci femeia capitulă fără să se opună. Se chirci în rochia sa ridicolă presărată cu mici miame roșii, apoi, cu vioiciunea unui șarpe, se ridică brusc.

Își înfruntă soțul.

Era rândul lui să se dea înapoi.

Căci în ochii soției sale ardeau focurile infernului.

— Nu prea-mi plac oamenii care profită de slăbiciunea celorlalți, spuse femeia, iar furia îi înăspri trăsăturile frumoase. Și cu atât mai puțin sadicii, ceea ce tu pari a fi, mizerabile.

Stupefiat, bărbatul o privea fix.

— Dar... dar, Esmeralda, Păsărica mea?

— Esmeralda este de acord cu mine; de altfel, încetează s-o împopoțonezi cu această poreclă ridicolă. Ne vom înțelege foarte bine amândouă. Esmeralda, suntem de acord să-l pedepsim pe-acest imbecil emfatic?

Esmeralda confirmă dând din cap. În aparență, fantoma acceptă să-l împartă cu ea, ceea ce era foarte neobișnuit.

— Să mă pedepsești? își veni în fire bărbatul, agasat. Tu de-abia ai magie cât să ai dreptul la numele de sorțitoare!

— Ea, poate, replică fantoma cu un zâmbet răutăcios. Dar eu, nu! „Fie ca imbecilul să se transforme în baloane mii, care să salte pretutindeni vii!”

Un foarte puternic jet de magie țâșni din mâinile ei, lovi bărbatul înainte să aibă timp să reacționeze și, o clipă după aceea, o explozie de baloane izbucni, fragmentându-i corpul, făcându-i pe curteni să țipe.

Lisbeth dispăru de pe tronul ei.

Uluiți, curtenii se treziră scufundați într-o mare de baloane de toate culorile care săreau peste capetele lor, peste brațe sau tentacule, din ce în ce mai multe. Din fericire, un câmp de forță proteja plafonul deschis. Baloanele se adunau pe tavanul invizibil.

— Nu le spargeți, strigă fantoma, altfel nu vom putea să le reasamblăm, și lucrul ăsta o va supăra pe gazda mea... chiar dacă eu nu văd de ce. Și acum, poftiți, prindeți-le!

Această ultimă frază purta amprenta unei asemenea autorități, încât curtenii se supuseră fără să gândească. Ei începură să sară, să se arunce după baloane. În foarte scurtă vreme, solemna adunare degenerase într-un haos total.

Lisbeth apăru din nou. Părea destul de săcâită. Se pare că pusese la punct un fel de Transmitus automat care o situa în afara pericolului de îndată ce careva folosea magia prea aproape de ea. Acesta se declanșase fără ca ea să se aștepte la asta.

Cu ochii larg deschiși, contempla haosul și se încruntă. Se simțea că furtuna se acumula în spatele frunții fermecătoare și că avea să încaseze cineva o lovitură de trăsnet în următoarele zece secunde.

Esmeralda lovi cu piciorul într-un balon care părea să se oprească, apoi se îndreptă spre Lisbeth.

Era ciudat, părea că-și vorbește sieși. De fapt, fantoma nu anihilase personalitatea Esmeraldei, cum făcuseră celelalte fantome. Mai mult, discuta cu ea.

— Eu... eu o să-l recuperez pe soțul meu întreg totuși, nu? se nelinești legitima proprietară a corpului.

— Da, după ce toți acești imb... acești oameni vor fi adunat baloanele, îți vei recupera soțul. Acum, dacă asta-ți convine, pot să am stăpânirea de sine a corpului nostru?

— Cu plăcere, răspunse amabilă Esmeralda.

Era fascinant să le vezi pe cele două personalități vorbindu-și astfel. Fascinant și destul de îngrijorător.

Femeia cea voinică se întoarse spre Lisbeth și își încrucișă brațele.

— Știi, spuse ea pe un ton decepționat, m-am gândit că vei reuși să rezisti. Te credeam mai puternică, fiica mea.

La aceste cuvinte, Lisbeth se îndreptă brusc și corpul i se încordă.

Apoi, un nume se desprinse de pe buzele sale. Unul singur.

— Elseth!

Numele alergă din gură-n gură și curtenii întrerupseră vânătoria de baloane.

Înainte ca Lisbeth să aibă timp să reacționeze, toată curtea se înclină în fața mamei sale, Elseth'tylanhnem, fosta Împărăteasă a Omois-ului!

— Nu mai sunteți Împărăteasă, îi atrase atenția Lisbeth, așezându-se din nou pe tron. Ce faceți aici?

— Cu câteva dintre prietenele mele, răspunse Elseth arătând spre bătrânele Împărătese care flecăreau în văzduh, noi le supraveghem pe acelea dintre voi care doreau să se întoarcă în AltăLume. Dar vortexul ne-a luat prin surprindere și ne-a expedit aici. Am așteptat să văd ce-o să se-ntâmpile. Nu știu cine ești, fantomă, dar ești pe punctul de a-ți face dușmani toate popoarele de neoameni din AltăLume. Și eu îți aduc la cunoștință că imperiile, regatele și republicile de oameni nu vor fi în stare să reziste dacă vampyrii, piticii, elfii și, mai ales, oamenii-lup se mobilizează împotriva noastră. Vei sfârși prin a masakra poporul meu!

Lisbeth încruntă sprâncenele.

— Poporul *tău*? Până la proba contrarie, este poporul *meu*. Se omorără din priviri și Lisbeth sfârși prin a-și coborî ochii. Se justifică:

— În plus, președintele oamenilor-lup, T'eal, mi-a trimis un mesaj în care-mi spune că oamenii-lup, din respect pentru Tăra care i-a eliberat din jugul Reginei Roșii, nu vor interveni în problemele din Omois.

— Dar exista un codicil la această declarație, preciză Elseth, perfect informată. În care se stipulează că ei nu vor intra în negocieri cu voi atâta timp cât Tara Duncan însăși nu va fi reprezentanta voastră. Ei au precizat foarte clar: „reprezentantă unică, neposedată”. Or, eu nu văd acest copil pe nicăieri. Și mi se pare că există un termen-limită al acestei declarații. Trei luni, dacă nu mă înșală memoria.

Lisbeth refuză să intre în dispută.

— Asta se va aranja. O să pun s-o caute din nou. Tara Duncan se va întoarce curând; la urma urmei, familia ei este aici, iar locul ei tot aici e.

Subînțelesul era clar. Fantoma lui Lisbeth o va folosi pe mama Tarei, pentru a o face să stea liniștită.

— Oamenii-lup sunt mai mult sau mai puțin sub control încă o lună, să admitem. Dar elfii nu vor fi atât de ușor de convinși, replică Elseth. Nu mai mult decât vampyrii.

— Elfii sunt trimiși înapoi la ei și vampyrii au normalizat relațiile cu noi. Atunci, bătrânico, nu încerca să mă înveți pe mine ce e politica, știu perfect.

— Biet prostănac! izbucni Elseth, tu crezi că stăpânești totul? Neoamenii nu vor accepta niciodată dominația fantomelor asupra AlteiLumi!

Lisbeth părea că-și recăpătase complet stăpânirea de sine.

— Poate, dar o să vedem noi! Până atunci, bătrânico, tu n-ai de făcut nimic aici. Gărzi!

Deloc în largul lor, gărzile o înconjurară pe Elseth/Esmeralda. Ea clătină din cap, apoi își ridică bărbia. Pe loc, zeci de fantome se adunară în jurul ei, amenințându-i pe thugi. Aceștia înghețară. Fantoma lui Lisbeth scrâșni din dinți.

— Bună încercare, fantomă, dar, după cum vezi, nu ești singura care are... aliați. Deci, voi rămâne aici. Și voi vedea cum te descurci să conduci... imperiul nostru. Și știu că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-mi elibera fiica de sub influența ta, oricine-ai fi.

Nebună de furie, fantoma se ridică, pierzându-și controlul.

— Vrei să știi cine sunt, bătrânico? Ei bine, o să afli. Aveam intenția să anunț mâine, dar douăzeci și șase de ore în plus sau în minus nu vor schimba mare lucru. Atunci, uită-te și plângi!

Corpul său începu să se umfle și să crească, umerii i se lărgiră, în vreme ce părul i se scurtă. O pelerină de un cenușiu atât de închis, încât părea negru, conturată de un cerc roșu, înlocui rochiile lungi de Împărăteasă. O mască îi acoperea chipul delicat, ascunzându-i ochii albaștri.

Îl recunoscuse cu toții, iar spaima îi făcu pe curteni să se dea înapoi.

Magister.

Selena era atât de șocată, încât îi venea să vomite.

Dușmanul ei! Bărbatul care o urmărise cu dragostea lui blestemată ani la rând! Și ea se afla în puterea lui! Înțelegea acum de ce poruncise el ca ea să fie deposedată.

Și deodată, își dădu seama ce însemna asta.

Însemna că Magister murise!

Mintea-i clocotea, încercând să evalueze consecințele atât pentru ea, cât și pentru imperiu, când o ușă secretă se deschise la un semn al lui Magister.

Și-și făcu apariția o siluetă pe care Selena o identifică imediat. Fabrice.

Tânărul pământean, blond, cu umerii largi, se schimbase mult. Trăsăturile i se înăspriseră, slăbise. Și ochii săi negri erau plini de durere și vinovăție. În locul robei de sorțitor, albastru cu argintiu, din Lancovit, regat în serviciul căruia fusese atașat după sosirea sa în AltăLume, purta o robă cenușie. Cu o emblema unică, aceea a familiarului său mort, Barune, mamutul albastru.

Înconjurat de un cerc portocaliu pe piept. Cercul adeptilor.

Și Selena, ca și restul curții, își dădu seama că poate cel mai bun prieten al Tarei Duncan, Moștenitoarea Omois-ului, devenise un cumplit dușman. Un sangrav. Sclavul lui Magister.

În spatele lui, o siluetă suplă, slabă ca un ogar înfometat, cu dinți lungi, cu ochi roșii și pielea lividă, apăru din umbră. O față strălucitoare, sculptată parcă în cel mai pur și mai rece alabastru, iluminată fugitiv de sorii din AltăLume, înainte ca ea să se acopere în apropierea stăpânului său. În umbra tronului.

Numele îi fu șoptit. Selenba, Vânătorul, temuta femeie-vampyr. Mulțimea se înfioră. Unii curteni hotărâră, chiar cu riscul pierderii slujbei, să se ducă mai bine în altă parte. Gărzile nu-i împiedică să plece. Dar scoop-urile înregistrară cu grijă plecarea lor.

Fabrice ignoră terifianta companie și înaintă.

— Deci, tânărul meu adept, explică-le prietenilor noștri ce s-a întâmplat, cum, mulțumită ție, am devenit eu fantomă, porunci Magister cu acea insuportabilă voce de catifea.

— Când Tara l-a rănit pe Stăpânul meu, tocmai îmi pierdusem familiarul, omorât de wyverne, se supuse Fabrice.

Un murmur de compătimire umplu sala. Sorțitorii erau indestructibil atașați de familiarii lor, animale care se legaseră de ei pe viață. Să-ți pierzi familiarul era ca și cum ți-ar fi fost amputat un braț. Puteai să supraviețuiești, dar cu mare greutate.

— Am vrut... am crezut... l-am salvat pe Stăpânul meu. Voiam mai multă putere, mai multă forță să fiu capabil să-i protejiez pe cei pe care-i iubesc. Dar transferul s-a sfârșit prost. Magia mea era foarte slabă și, când i-am urmat ordinele, cele trei Transmitus-uri și-au epuizat forța.

— Și am murit, conchise Magister pe un ton jovial. Spiritul meu a trecut în CealaltăLume, imediat ce le-am dat porunci adepților mei.

Făcu un alt semn și jumătate de duzină de sangravi apărură în fundul sălii, înconjurând un enorm sicriu de cristal plutitor în care se odihnea un corp. Acela al lui Magister.

— Corpul Stăpânului meu a intrat în stază la câteva secunde după moartea lui, preciză Fabrice cu aceeași voce morocănoasă. Sicriul e pe cale să reconstituie celulele deteriorate, pentru ca trupul Stăpânului meu să reînvie. Îl va reintegra după aceea, eliberând-o pe Împărăteasă care, între timp, va rămâne sub tutela sa.

— Evident, nu mă așteptam să revin la fel de repede, preciză Magister, cu vocea plină de bună dispoziție. Mărturisesc că a fost o surpriză plăcută. Și de aceea, trebuie să-i mulțumesc celei care m-a omorât, dragii Tara Duncan, Moștenitoarea Imperiului Omois!

Magister n-avea intenția să-și risipească magia ca să re-creeze pentru multă vreme iluzia adevăratului său corp. El își slăbi puterea și Împărăteasa reapăru încet sub masca sangravului. Își

ridică minunatul cap blond și fixă adunarea cu o privire scânteietoare.

— Deci, îl provocă Elseth, dacă înțeleg bine, ne va fi de ajuns să distrugem acest corp neînsuflețit pentru a fi definitiv scăpați de tine, așa-i?

Magister pufni de mânie.

— Continui să mă înfrunți, bătrânico? Știind cine sunt?

Elseth ridică din umeri.

— Am auzit vag vorbindu-se de tine în ultimele luni, atâta tot. Isprăvile tale sunt departe de a fi un subiect de discuție la fel de important precum prețul pâinii sau al cerealelor!

Selena își ținu respirația; era sonată această ex-Împărăteasă, dacă-l sfida astfel pe Magister. N-avea idee ce risca să declanșeze! Cruzimea lui era reală, Selena putea să confirme.

— Și, deocamdată, tu ești ca noi, continuă Elseth, cutezătoare. O fantomă care a furat corpul unei persoane vii. Eu n-am niciun motiv să mă tem de tine, n-ai nicio putere asupra mea. Și știu bine cum ai reușit să le aduni pe toate aceste imbecile și pretențioase fantome în jurul tău, dându-le sfaturi despre modul cum să ajungă să posede un corp. Au fost foarte impresionate că tu ai ajuns să înfrângi voința fiicei mele, puternica Împărăteasă, pe când le era foarte greu să facă același lucru și cu cei mai înzestrați Înalți Magi!

Deși tot înspăimântată de curajul ei, Selena o aprobă în tăcere. Elseth spunea adevărul. Dacă Înalții Magi fuseseră posedați atât de repede, era din cauza lui Magister. Din recunoștință și din prudență, celelalte fantome se hotărâseră să se încreadă în cel care, în aparență, era cel mai puternic dintre ei.

Magister tremura de turbare. Arătă cu degetul spre Elseth.

— Ajunge! Am descoperit că vampyrii, când ne mușcă, pot să ne omoare. Astea au fost ultimele tale cuvinte, bătrânico. Selenba!

— Întunecate Stăpâne!

— Omoar-o pe această femeie!

— Cu plăcere, Întunecate Stăpâne.

Ca o felină, femeia-vampyr își dezveli colții și se ghemui ca să sară.

Ex-Împărăteasa dădu un ordin, și cinci fante se uniră ca să-și amplifice magia, prea slabă fără suportul unui corp. Cu puterea lor, țesură o legătură într-o clipă, prinzând-o pe femeia-vampyr, și își luară zborul împreună cu ea. Aceasta se apără, zgârie și mușcă, rănind o fantomă, apoi două, dar celelalte avură timp s-o arunce... printr-o fereastră, pentru a evita câmpul de forță de deasupra capetelor lor.

Că fereastra era închisă... nu le împiedică deloc. Sticla zbură. Se auzi un strigăt furios. Apoi o bufnitură, la care celor prezenți le ieșiră ochii din orbite.

— Cred că-i va trebui o clipă ca să revină, rosti una dintre bătrânele Împărătese, frecându-și cu satisfacție mâinile fantomatice, și-a rupt ambele picioare la aterizare și deocamdată nu e nimeni care să-i aplice un Reparus. Du-te, Elseth, mai ai puțin timp.

Elseth/Esmeralda se postă hotărâtă în fața lui Magister. Spre marea surpriză a acestuia din urmă (și să admitem, și a lui Elseth, care nu se aștepta la așa ceva), mai mulți curteni se așezară imediat lângă ea și în spatele ei, oferindu-i sprijinul lor tăcut, încruntați și cu brațele încrucișate.

Faptul că aveau mâinile pline cu baloane vesele atenua puțin gravitatea scenei, dar doar atât.

Elseth zâmbi.

— Rămân aici. Te supraveghez, Magister, sau cine-oi fi tu. Crede-mă, vei regreta că ai părăsit CealaltăLume!

— Nu mă tem de niciunul dintre ai tăi, rosti Lisbeth cu o grimasă. Să vă înfrâng împotrivirea nu va fi decât o chestiune de timp, sunteți trădătorii propriei voastre cauze!

— Trădători? reluă gânditoare Elseth. Nu, nu cred. Bunăstarea poporului meu e mai importantă decât a mea. Și eu n-am cerut niciodată să fiu aici. CealaltăLume este un loc foarte plăcut în care să trăiești.

— Pentru că este atât de grozav, uscată și bătrână kroa, o să te trimit înapoi foarte repede!

— Va fi interesant să te văd cum încerci, om de nimic, da, chiar va fi interesant.

Magister se hotărî s-o ignore. Trebuia să găsească un mijloc de a o vâna pe această ciumă bătrână din AltăLume, altfel o să-i otrăvească viața. Și mai erau și alte fantome — printre care bătrânul prinț Bandiou, unchiul defunct al Împărătesei —, care afișa ambiții cam prea asemănătoare cu ale sale, și pe care le vedea dispărând odată cu Elseth. Eliminarea anumitor fantome devenea o prioritate.

În timp ce se gândea, Elseth se duse să se așeze confortabil într-un fotoliu care se grăbi s-o sprijine. Își intersectă privirea cu a Seleni. Tânăra femeie puse toată puterea furiei și fricii sale în acest schimb de priviri. „Sunt o aliată, să ne ajutăm!”, spuse ea pe mutește. Împărăteasa nu reacționează la început, apoi, lent, foarte lent, clipi. Nimeni nu o văzu, în afară de Selenă. Aceasta

suspina. Trebuia să găsească o soluție să stea de vorbă cu Elseth/Esmeralda. Între patru ochi.

Curtenii continuă să se adune lângă nefericitul soț al Esmeraldei. Unul recuse la șiretlicuri și, după câteva minute, o grămadă uriașă de baloane plutea vesel în mijlocul imensei săli de audiență. Thugii zburători le recuperaseră pe cele care se lipiseră în câmpul de forță. Ca prin minune, niciunul nu se spărse. Cel mai greu fusese să-l recupereze pe ultimul, acaparat de o verișoară îndepărtată a lui Lisbeth, care avea cinci ani, imenși ochi albaștri, gata să se umple de lacrimi de cum încercai să-i iei balonul, și o voce incredibil de ascuțită. Mama ei, neliniștită să-l vadă pe Magister că-și îndreaptă temuta lui atenție spre acea mini-dramă, îi făcu repede încă un balon. Micuța, încântată că avea două baloane, vru să le păstreze pe ambele. Rezultă un mic tăraoi și balonul fu, în sfârșit, înapoiat.

Micuța părăsi sala în urma mamei sale, încordată toată de indignare, cu frumosul său balon.

Amabilă, Esmeralda/Elseth acceptă să-l reconstituie pe soțul ei. Magia fantei izbucni, acoperi baloanele și un bărbat complet gol apăru în fața lor, cu un surâs idiot.

— Flllbblll, făcu el, flllbblll.

Apoi se prăbuși.

Pentru că nu avea decât un picior.

S-a aflat apoi că mama, în încăierare, greșise balonul. Îl înapoiase pe cel rău Esmeraldei. Drept urmare, o bucată din soțul ei era în balon și piciorul plutea vesel în spatele unei fete, undeva în Palat. Nefericitul era furios, așteptând să-i fie restituit.

Curtenii, foarte amuzați de incident, se distrau mult imaginându-și pe ce loc se grefase¹ balonul.

În timp ce Selena urzea complicități, Magister rumega, iar fantomele așteptau cu nerăbdare să-și reia ritmul posesiunilor, Fabrice îi ținea piept persoanei pe care se temea cel mai mult s-o vadă.

Moineau.

Dar cea care se prezentase în fața sa nu era încântătoarea lui iubită. Ci o Bestie pe jumătate nebună de neliniște și epuizare, ale cărei cătușe din fier de Hymelia îi crestaseră încheieturile mâinilor, lăsându-i cruste și răni inflamate.

Sheeba, minunata sa panteră, nu era cu ea. Fantomele știau foarte bine în ce măsură legătura dintre sorțitori și familiarii lor era importantă. Drept urmare, familiarii fuseseră închiși în grădina zoologică, departe de tovarășii lor de suflet.

— Fabrice, grohăi Bestia. Te credeam mort.

— Și eu mă credeam mort, răspunse Fabrice foarte serios. De ce apari sub formă de Bestie?

Descinzând din Frumoasa și Bestia, Moineau descoperise, din întâmplare, că era în stare să apeleze la blestem după bunul plac. Și să se transforme dintr-o încântătoare adolescentă cu ochii de culoarea alunei și păr buclat într-o Bestie monstruoasă cu prea mulți dinți, cu gheare și cu obiceiuri sălbatice pentru sănătatea deplină a adversarilor săi.

Rari, de altfel.

¹ Nu este locul pe care aceia dintre voi care au imaginație bogată și l-au... închipuit, ci e vorba de limba sa, motiv pentru care nu mai putea rosti decât: „Flllblll Flllbllll”. (N.a.)

— Lisbeth... vreau să spun, Magister a poruncit să fiu posedată, murmură Bestia, cu o voce răgușită de epuizare, cu blana năclăită de sudoare. Dar fantele nu vor să mă atingă sub această formă.

— Tu... vrei să spui că ai acest aspect de două luni? zise Fabrice îngrozit, cu vocea sugrumată.

— Nu tot timpul; când sunt singură, îmi recapăt înfățișarea omenească. Dar ele simt, căci sosesc foarte repede și trebuie să mă transform din nou.

— Nu știam nimic, mărturisi Fabrice. Magister m-a consemnat în fortăreața sangravorilor ca să-mi completez educația. El nu m-a obligat să vin la Palat decât ieri, având în vedere importantul său anunț. Pe care bătrâna Împărăteasă l-a făcut puțin înainte, de altfel.

Moineau își fixă ochii aurii de fiară sălbatică în ochii negri ai lui Fabrice.

— Pentru ceea ce ai făcut, pentru trădarea ta, pentru că te-ai aliat cu cel mai rău dușman al nostru, nu te întreb motivul, pentru că știu. Mai știu și că moartea lui Barune te-a distrus. Înțeleg. Să fiu departe de Sheeba m-a afectat teribil, deci îmi închipui cât poate fi de dureros. Dar vreau să știu un lucru. A meritat osteneala, Fabrice? Să ne trădezi pe toți. A meritat?

Fabrice își întoarse capul, cu privirea plină de durere. El apelă la magie. Un foc negru îi acoperi mâna pe care o aruncă pe corpul păros din fața lui. Stupefiată, Moineau simți că se micșorează. Blana îi dispăru și roba ei de sorțitoare se grăbi să-i acopere corpul gol. Cătușele se micșorară și ele, învinețind încheieturile subțiri.

El o transformase din nou. Cu atâta ușurință! Niciodată fostul Fabrice nu avusese puterea asta. Focul negru se îndreptă spre cătușe și, în ciuda faptului că fierul de Hymnia era socotit rezistent la orice magie, acestea se deschiseră și căzură la picioarele sale, cu un clinchet.

Și rănilor dispărură. Vindecate într-o secundă.

Fabrice opri șuvoiul negru, cu un aer mulțumit. Apoi, chipul i se crispă în timp ce-și așeză mâna pe piept.

— Da, murmură el, a meritat osteneala. Dar prețul e mare, oh, Gloria, presiunea magiei negre asupra corpului și spiritului meu e cumplită. Eu... sufăr mult.

Epuizată de tensiune, fata se clătină. El o luă în brațe, ridicând-o cu ușurință. Fantomele se vedeau zburătăcind în jurul lui, încercând să se apropie de Moineau. Furios, Fabrice se transformă în om-lup și fantomele se risipiră ca un stol de v'ole¹ speriate. El zâmbi arătându-și colții. După ce fusese mușcat pe Continentul interzis, căpătase această capacitate de a se transforma după bunul plac. Uneori era enervant, mai ales când mirosurile erau puternice, ca aici, unde mulțimea era parfumată din belșug.

Și duhnea a frică.

Câteodată, asta prezenta avantaje. El vindeca pe loc orice rană, numai argintul și decapitarea îl puteau omorî; și era mult

¹ Mici vrăbii din AltăLume, capabile să acționeze ca un singur organism în fața pericolului, reproducând silueta temușilor prădători care-i pun pe fugă pe agresorii lor. De exemplu, dacă v'olele sunt atacate de șoimi-vortex, ele se îngrămădesc și formează corpul unei acvilungi, care atacă șoimii-vortex. Aceștia, păcăliți, pleacă și stolul de v'ole se împrăștie. (N.a.)

mai puternic și mult mai rapid decât cei mai puternici neoameni din AltăLume, cu excepția, poate, a dragonilor.

În plus, fantomelor le era frică de el. Foarte bine.

Deodată, se produse o mare tulburare în apropiere de ușa sălii. Selenba, cu dinții rânjiți, însângărată, spumegând de furie, se îndreptă spre Elseth/Esmeralda, cu intenția vădită de a-i face de petrecanie.

Magister o opri exact înainte ca fantelele s-o atace.

— Ajunge, vei mai avea ocazii. Las-o-n pace... deocamdată.

Fabrice făcu o grimasă. În general, nu era ușor deloc cu Vânătorul acolo, dar acum începea să devină de-a dreptul insuportabil. El se îndreptă spre tron, ducând-o pe Moineau sub aspectul ei de om. Trebuia să-i arate lui Magister ce făcuse. Când se hotărâse să-și urmeze acest nou stăpân, nu-și imaginase cât de scurtă îi va fi lesa.

Și cât de strânsă zgarda.

Când îl văzu cu Moineau în brațe, pe jumătate inconștientă, Lisbeth se ridică.

— Ce se întâmplă?

Ștergând cu grijă toată furia din vocea sa, Fabrice lăsa în jos ochii galbeni de lup și răspunse:

— Dacă ea rămâne prea mult timp sub formă de Bestie, Stăpâne, va deveni Bestie, ghidată doar de instincte primare. Va pierde toată inteligența și nu ne va mai fi de folos la nimic.

— Dar văd că ai reușit s-o convingi să se transforme iar, conveni Magister. De-abia ai venit și îți și demonstrezi din nou incontestabila eficacitate. Voi face să fie posedată imediat, mulțumesc.

Toate astea erau ciudate. Puterea lui Magister putea s-o forțeze pe Moineau să se transforme din nou în om, la fel de ușor sau și mai ușor decât puterea lui Fabrice.

De ce nu se folosisese de ea? Să determini o fantomă s-o posede pe Moineau nu era deloc complicat. Dar Magister își plasa pionii atât de în avans, încât, când să-l înfrunte, se întorcea să joace șah în trei dimensiuni cu ochii legați.

— Dacă vă convine, mi-ar plăcea s-o fac aliata noastră, îndrăzni Fabrice, tot fără să ridice capul, căci învățase, la durere, că a-l provoca pe Magister era periculos. O conving să ni se alăture. De bunăvoie.

— Adeptul meu, murmură Magister, nu cred să-ți fi dat acest tip de libertate. Răspunsul este nu. Ea va fi posedată, n-am încredere în ea.

Nici în mine, constată tânărul cu ciudă.

Moineau deschise ochii febrili și făcu o grimasă.

— Măcar ai încercat, spuse ea.

Apoi, înainte ca Fabrice să aibă timp să protesteze, ea se transformă din nou, făcându-l să se încovoiaie sub greutatea sa, în ciuda forței mușchilor de om-lup. Ea se eliberă și se înfățișă trufașă dinaintea lui Lisbeth.

— Prefer să fiu moartă decât sclavă, improșcă ea cuvintele. Nu cedez!

— Tu n-ai decât cincisprezece ani, mică prințesă, ripostă Lisbeth. N-ai nici cea mai vagă idee ce-nseamnă moartea. Sau durerea.

Împărăteasa se rezemă din nou și zâmbi cu cruzime.

— Fabrice?

— Stăpâne?

— Câteva loviturile de bici mi se par indicate pentru a înfrânge rezistența acestei tinere rebele. Odată inconștientă, ea se va transforma din nou și atunci va fi posedată.

Fabrice scrâșni din colți, reținându-și furia.

El se înclină.

— Bine, Stăpâne.

— Și... Fabrice!

— Stăpâne?

— Tu vei fi cel care va aplica loviturile de bici.

De data asta, Fabrice ridică ochii și-i întâlnește pe-ai lui Lisbeth, plini de o bucurie răuvoitoare.

El se înclină din nou, înfrânt.

— Bine, Stăpâne.

— Vânător?

— Întunecate Stăpâne?

— Dacă n-o va face cu tragere de inimă, tu te vei ocupa de asta.

Femeia-vampyr care o fulgeră cu privirea pe Elseth se întoarce și privește concentrată corpul înfiorat și păros al lui Moineau. Zâmbi, dezvelindu-și colții albi și lungi.

— Cu plăcere, Întunecate Stăpâne.

— Dar să n-o muști, Selenba. Micuța mi-ar putea fi utilă la succesiunea Lancovitului, chiar dacă ea nu e în linie directă. Am nevoie de ea. În viață. Ai înțeles?

Femeia-vampyr suspină, decepționată.

— Bine, Întunecate Stăpâne.

Făcu semn gărzilor care-i încadrau pe Fabrice și pe Moineau. Ele îi puseră la loc cătușele Bestiei, care, epuizată, se lăsa în voia lor, cu umerii căzuți, cu coada în jos. Fabrice nu spuse nimic, fața îi era ca de piatră, dar ochii exprimau cât de sfâșiat de durere era.

Când alesese această cale, nu-și imaginase cât îl va costa. Selena, care urmărea scena cu repulsie, simțea totuși că el nu va reveni asupra hotărârii sale. În ciuda tuturor, el va continua. Mama Tarei aștepta ca orgoliul băiatului să nu ajungă să-i omoare pe toți.

Cu puțin noroc, cumplita probă pe care o aștepta poate-l va convinge pe Fabrice să se revolte împotriva stăpânului său.

Căci Magister tocmai comisese o greșeală greu de suportat mizând atât de mult pe loialitatea lui Fabrice, cu această alegerea corneliană¹: fie o biciuia pe Moineau până la sânge, fie o lăsa pe femeia-vampyr s-o facă, iar aceasta va profita să-i jupoaie pielea de pe spine.

Furioasă, Selena îi ținu piept lui Magister, acum, când Fabrice ieșea cu Moineau, încadrată de doi thugi.

— Monstrule! i se adresă ea. Ce bucurie ai din suferința a doi adolescenți? Atacă adversari de calibrul tău!

— Scumpa mea, zâmbi Lisbeth, ceea ce-l făcea bizar, nu te amestec în toate astea, n-aș vrea să te fac să suferi. Și apoi, tu vei avea cu ce să te ocupi în viitoarele luni.

— Să mă ocup? întrebă Selena bănuitoare. Cu ce să mă ocup?

În sfârșit, în afară de a pune la cale complot după complot pentru a-i omorî pe dușmani.

Împărăteasa își aranjă, afectată, rochiile în jurul ei, apoi ridică minunatu-i chip și trâmbiță, ca toată lumea s-o audă bine:

— Să te ocupi de căsătoria noastră, bineînțeles!

¹ De la Corneille, autor care obișnuia să-și pună eroii în fața unei alegeri imposibile, ca de pildă în *Cidul*, unde Rodrigue, la porunca tatălui său, trebuie să-l omoare pe tatăl celei pe care o iubește și deci trebuie să aleagă: fie să-și piardă iubita, fie să-și piardă tatăl. (*N.a.*)

Lucrul

sau să te transformi într-o mașină de ucis
nu e o metodă bună ca să-ți faci prieteni

Angelica nu-și descleștase dinții de când fusese gata să-l sărute pe Cal vampyrul. Era pentru a doua oară când micul Hoț o păcălea. Prima oară, când el venise la ea sub o înfățișare falsă (un fel de Dumnezeu viu, cu pectorali uluitori, flancat de un leu roșu pe post de familiar) și o identitate falsă (Bond, numele meu este Bond. James Bond.), de care se îndrăgostise, și a doua oară astăzi.

De două ori era prea mult. Încă nu știa cum, nu știa când, dar o să găsească ea un mijloc ca să se răzbune.

Până atunci, își privi mâna cu încântare, încercând să-și aducă aminte ce învățase legat de Mâna-de-Lumină, în familia sa.

La vremea Marelui Război al Faliilor, Mâna-de-Lumină se afla în posesia strămoșului său, Cyprien Brandaud. Cu ajutorul lui Demiderus, Cyprien, care era un sortitor de talent, crease această armă. Apoi o încorporase în gena neamului său. Tânărul descoperise imensele puteri apărându-se de demoni, pe când Demiderus

și cu el tocmai terminaseră primele teste. Fentase moartea. Când cu atacul care o costase viața pe Regina Dragonilor, Cyprien folosise Mâna-de-Lumină când totul părea pierdut.

Legenda nu era foarte sigură, dar spunea că el reușise să închidă din nou faliile și să distrugă Atlantida, doar atât.

Era o armă periculoasă.

Puternică.

Numai a ei.

Dar era ea la fel de puternică precum magia Tarei? Pacostea asta de Tara o enerva mult, cu fasoanele ei de premiantă a clasei, cu ochii mari, albaștri și inocenți și cu aerul angelic. Avea... avea poftă s-o spulbere cât ai clipi.

Hm, de altfel, acum, că Angelica avea această putere, cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla?... Un accident. O misterioasă dezinte... dispariție. Da, asta putea să se producă.

Acum, departe de capitală, survolau câmpurile bine întreținute și pășunile pline de vaci, de mooouuuu, de beee și de traduci. Angelica se gândi o clipă că trecuse multă vreme de când nu mai fusese la țară, iar acest lucru nu-i prea lipsise, apoi căzu iar în contemplarea plină de venerație a mâinii sale.

— N-o să dispară, știi asta, observă o voce care o făcu să tresară.

— Poftim?

— Mâna ta, continuă Tara, strecurându-se lângă ea, n-o să-și ia zborul, degeaba te uiți la ea așa fix!

Furioasă, Angelica îndreptă un deget răzbunător spre Tara.

— În locul tău, n-aș risca să mă provoc.

— Asta e. Între timp, îndreaptă-ți degetul în altă parte, te rog.

Angelica se crispă, dar își retrase degetul.

— Îți place să te joci cu viața ta, nu?

— Angelica, crede-mă, nu mă joc. Niciodată. Mai ales cu viața mea. (Tara arată spre mâna fetei.) Știi s-o folosești?

Angelica era deconcertată. Tara schimba subiectul cu viteza luminii, și era derutant.

— Evident că știu s-o folosesc, răspunse ea disprețuitoare, nu e nimic complicat în asta. O pun în fața mea, îmi trimit magia și *puf!* totul se dezintegrează.

— Nu, nu este magia ta, reluă Tara. La cursurile mele...

— Iei cursuri? o întrerupse Angelica surprinsă.

Tara ridică din umeri.

— Mda, cursuri de mate, fizică, filo, istorie, geografie, geopolitică, micro și macroeconomie...

— Dar... de ce? E de ajuns să citești cărțile o dată și ți le amintești!

— Da, magia e foarte folositoare pentru asta. Numai că, în cazul meu, am profesori care mă învață, ca pe fratele și pe sora mea, lucruri care nu sunt neapărat în cărți, pe de-o parte și, pe de altă parte, mă pregătesc, de asemenea, să le folosesc pe teren. Deci, am în același timp cursuri de științe naturale (acest curs nu-i prea plăcea, anumite mostre fiind, în același timp, vii și agresive), de lupte, de sabie și spadă, de aruncat pumnalul (la asta era zero barat, profesorul fusese cât pe ce să rămână fără o ureche), de bucătărie (cu străbunicul, Manitou, care se delecta consumând produsele muncii lor), de protocol (detesta cursul ăsta, și apoi, sincer vorbind, cine voia să știe că soțiile/gărzile de corp ale Marelui Edraikin din Patrok trebuia să fie plasate în jurul lui la banchete și în spatele lui la baluri?) și, bineînțeles, cursuri de magie. Și chiar la aceste ultime cursuri am vaga

impresie că proful ne-a vorbit despre o armă din timpul Războiului Faliilor, care nu degaja magie. Pe care demonii n-o detectau. Mă întreb dacă nu vorbea despre faimoasa ta mână, căci Cal a zis că nivelul magiei degajate era neglijabil. Or, ceea ce ai folosit tu pentru a spulbera această colină ar fi trebuit să lumineze temeinic detectorul său. Dar el n-a văzut decât lumină, nu magie.

Angelica făcu ochii mari.

— Crezi că nu poate fi detectată? (Se stăpâni, căci nu voia să arate că dușmanul ei știa ceva de care ea habar n-avea.) Vreau să spun, e evident. Mâna-de-Lumină e, în același timp, puternică și discretă, este o armă perfectă!

Și tu vei experimenta efectele ei mai repede decât te gândești, jubilă în gând bruneta, privind-o țintă pe Tara.

— Ar trebui să faci încercări, propuse Tara, puțin neliniștită de a ști o asemenea putere în mâinile... în sfârșit, în mâinile... Angelicăi.

Răspunsul țâșni:

— Pe tine?

— Hm... nu, dacă nu te deranjează, mai degrabă pe ceva neînsuflețit. O stâncă ascuțită, un copac putrezit, o cabană în ruine, lucruri de genul ăsta, înțelegi?

Bineînțeles, Tara avea dreptate, dar Angelica ar fi preferat să moară decât să recunoască.

— N-am nevoie să mă antrenez, răspunse ea cu dispreț. La mine, magia e ceva firesc, nu ca la tine!

Apoi pufni cu zgomot și-și încruntă sprâncenele.

— Dar ce-i cu mirosul ăsta?

În acea clipă, Sylver se întoarce și strigă:

— Sunt multe lumini în față, cred că ajungem la G'luan't, mă rog, după GPS-ul covorului. Ce facem, intrăm sau ocolim orașul?

— Intrăm! ordonă Angelica.

— Îl ocolim! exclamă Tara.

La cele două răspunsuri concomitente, fetele se priviră furioase.

— Trebuie să mă spăl, să-mi revin și să mă odihnesc în altă parte decât pe această câmpie nenorocită, declară Angelica.

— Nu putem folosi magia, gărzile au lunete speciale pentru a vedea adevărata formă a oamenilor, replică Tara. Și suntem amândouă ușor de recunoscut. Ar fi un risc prea mare. Trebuie să-l trimitem pe Sylver să facă drumurile de care avem nevoie, iar noi să rămânem în afara orașului. Angelica, sorțul acestei lumi se bazează pe noi, nu vreau să-l pun în pericol pentru că ai tu poftă să stai în pat!

Sylver clătină din cap.

— Aveți dreptate, Domnișoară Tara, nu mi se pare foarte înțelept să intrăm împreună în oraș. Cumpăr ce ne trebuie și apoi ne întâlnim iar. O să-l ocolim.

Angelica bombăni ceva nedeslușit, dar care nu avea cum să fie prea amabil.

— Las covorul pe această colină mică, preciză Sylver care, în sfârșit, pesemne că nu vedea altceva în întuneric, de vreme ce căscase ochii.

La rândul ei, Tara simți mirosul și deschise gura.

— Așteaptă, strigă ea, nu e...

Prea târziu. Sylver tocmai aterizase.

Pe un minunat, gigantic, pantagruelic morman de balegă de traduc.

Covorul se scufundă imediat. Cu un pleoscăit dezgustător. Angelica sări pe fotoliu, pe când glodul fetid se deversa în interior, îngreunând covorul. Și scufundându-i.

— Decolăm din nou, urlă Tara, repedeeee!

Sylver făcu o încercare, dar greutatea glodului și apa înmuieră bietul covor. După o luptă scurtă în care se redresă câteva secunde, acesta își dădu sufletul și se scufundă cu gălgâituri disperate. Sylver și cele două fete n-aveau de ales. Săriră.

Cultivorii¹ puseseră bariere magice de constrângere de jūr împrejurul mormanului de balegă, dar nu deasupra, pentru că aveau nevoie de apă pentru a descompune bălegarul mai bine. Sylver, Tara și Angelica avură noroc, pentru că săriseră chiar la timp pentru a aluneca de-a lungul barierelor până jos. Văzură cum dispare covorul.

O liniște uimitoare îi salută sfârșitul. Tara fu cuprinsă de un tremur, nu că i-ar fi fost frică, ci pentru că Schimbătoarea, furioasă că se udase și se murdărise, se scutura în toate direcțiile pentru a scăpa de bălegar.

— Rahat, izbucni Tara.

— Chiar că se potrivește, replică Angelica, într-un acces de umor neobișnuit la ea.

Sylver se strădui să respire pe gură. Mirosul îl îmbolnăvea. Ezită între a leșina și a vomita, ceea ce nu era prea eroic. În istoriile pe care i le povestise mama lui, eroii nu erau acoperiți de balegă încă de la începutul aventurilor lor. De sânge, de noroi din cauza primejdioaselor evadări, da.

De balegă însă, categoric nu.

¹ Cultivorii sunt țăranii din AltăLume; cultivă plante și cresc animale. (N.a.)

Își reținu un suspin. Cum remarcase mai devreme, astfel de lucruri i se întâmplau tot timpul. Cele două fete începură să priceapă asta. Îl priveau cu o îngrijorare care-i îngheța inima.

— Asta rezolvă problema, constată Angelica. Acum suntem nevoiți să intrăm în acest oraș înconjurat de câmpuri care put la fel ca noi.

— Din nenorocire, răspunse Tara, mâhnită profund că trebuia să facă pe placul dușmanului ei, ai dreptate.

Angelica o privi surprinsă.

— Dar credeam că nu vrei să...

— Nu mai avem covor, o întrerupse Tara. Și să faci magie în plin câmp nu e o idee bună. Dacă-i invocăm pe elementarii-de-apă ca să ne spele, s-ar putea să ne prindă. Mai bine intrăm în oraș să ne spălăm, ne odihnim și cumpărăm un covor nou. Oricum, ar fi trebuit să ne despărțim la un moment dat. Acum, negustorul trebuie să fi anunțat furtul covorului.

Sylver clătină din cap fără să spună nimic. Tot pentru a scăpa de acel miros oribil. Nasul lui era pe punctul de a nu mai face față. Or, mama sa îi spusese clar că trebuia să fie prudent. Să nu-și piardă niciodată unul dintre prețioasele sale simțuri. Mirosul, pipăitul, gustul, văzul, auzul. Pentru că erau singurele lucruri care-i permiteau să rămână om... să nu devină altceva... altcineva.

Cel puțin, groaznica miasmă avea avantajul de a-i ascunde mirosul față de fete. Era cumplit. Cum se apropia de ele, mirosul lor îl umplea, delicios, tentant, fermecător. Îl făcea să saliveze, avea poftă să muște. Mormăi. Nu trebuia nici să-i treacă prin gând. Niciodată.

Și apoi, oricum, sub această formă, dacă încerca să le atingă, el ar muri, fără îndoială, cu mult înainte de a o face.

— Singura problemă care mă sâcâie este că nu știu cum o să explicăm de ce arătăm în halul ăsta, se întrebă Tara cu voce tare.

— N-o să le dăm explicații, răspunse Angelica, trufașă. Tu ai bani?

— În Schimbătoarea mea, da, am întotdeauna, pentru orice eventualitate.

— Mulți?

— Suficienți, răspunse Tara prudentă.

Într-adevăr, avea cât să cumpere o țară mică — mătușa sa îi explicase că banii reprezentau garanția siguranței sale, dacă se afla în afara Omois-ului.

— Atunci, e perfect. Oamenii care au bani pot să-și permită orice. Ne vor lua drept niște excentrici care trec printr-o întâmplare neplăcută.

Da, la fel era situația și pe Pământ. Gândindu-se la planeta pe care-și petrecuse cea mai mare parte din viață și pe care ea o considera adevăratul ei cămin, Tara avu o idee. Ele nu puteau folosi magia. Dar în această lume, sorțitorii uitau adesea că există alte mijloace.

— Ne vom deghiza ca să intrăm în oraș, propuse ea scotocindu-se prin buzunare, și știu cum o să-ți schimb înfățișarea fără a folosi magia, Angelica.

Tânăra brunetă nu-i dădu nicio atenție.

— Vom lua cele mai bune camere din cel mai bun hotel din oraș, declară ea cu plăcere.

— Și cele mai bune gărzi din cea mai bună poliție o să vină imediat să ne aresteze, o persiflă Tara.

— Nu, n-o să-și imagineze niciodată că două fugare ar putea să se refugieze într-un hotel mare, crede-mă. Mai mult decât atât, tu o să te transformi.

— Nu servește la nimic, răspunse Tara, răbdătoare, ți-am spus despre gărzi că au lunete pentru...

— În vampyr. Ca stupidul tău prieten Cal.

— Dar ai văzut, pe panourile de sticlă erau cele două portrete. În care sunt om, respectiv vampyr. Puțini sunt cei care știu că m-am transformat iar în om, îți amintesc că acum două luni eram absolut incapabilă să fac asta!

— Evident, răspunse Angelica disprețuitoare, nu sunt proastă! Dar lunetele nu detectează decât iluziile, nu metamorfoza din vampyr în animal. Deci, dacă intri în oraș sub formă de lup sau de liliac, o să treci nedetectată. Pur și simplu o să fii luată drept un familiar.

Tara clătină din cap. Angelica, așa enervantă cum era, avea dreptate, era o idee bună.

— Și dumneavoastră, Domnișoară, o întreabă Sylver pe Angelica, în ce o să vă deghizați?

— Cu ajutorul ghemotoacelor de vată..., răspunse Tara în locul Angelicăi, scoțând pachetul pe care-l căutase în buzunar.

Cu cealaltă mână flutură în aer o chestie diformă și moale. Castelul Viu fusese eficace. Îi procurase și mijlocul prin care să ajungă de la cincizeci de kilograme la nouăzeci într-o secundă.

— ...și o umplutură cu câlți sub roba de sorțitoare. Nu-și modifică silueta prin magie, deci gărzile n-o s-o observe ziua cu lunetele lor.

Angelica se dădu înapoi, cu o licărire de spaimă în privire.

— Ce? Vrei să spui că o să faci din mine o... grăsană?

— Exact, răspunse Tara, încântată de ideea ei. Crede-mă, când Schimbătoarea o să termine cu tine, nimeni n-o să te recunoască.

Tara scoase mai multe ghemotoace de vată și câlți de bumbac, să umfle obrajii Angelicăi. Schimbătoarea îi modifică machiajul pentru a-i rotunji ochii și a-i face mai luminoși, fără a apela la magie; apoi niște riduri bine aplicate o îmbătrâniră cu mai mulți ani. Îi prinse părul într-un coc foarte strâns, lăsându-i fața liberă. Cu fond de ten, Schimbătoarea îi modifică pielea mată, care deveni albă ca de alabastru. Sub robă, îi repartizară în mod egal câlții, ceea ce-i dădea Angelicăi aspectul unui mic balon zburător.

— Uf, e cam exagerat, scuipe ea, prin bumbac, e imposibil să fii așa de grașă!

— Ba nu, ba nu, glumi Tara, e perfect, pot să jur că n-o să te recunoască nimeni!

— Ufff, e super-penibil să călătoreșc cu tine, bombăni Angelica, furioasă. Dă-mi bani și, dacă ne despărșim, pot să plăteșc hotelul și să vă aștept.

Ah, o găsea penibilă când avea atâta grijă de ea! Tara știa că Angelica avea bani la ea, ascunși, dar nu spuse nimic. Îi dădu o pungă de credite-mute de aur, cât să-i ajungă și să-i mai și rămână. Făcu la fel cu Sylver, care, spre marea ei surpriză, refuză.

— Am cât îmi trebuie, mulțumesc, Domnișoară, răspunse el politicos.

În timp ce Angelica o porni spre oraș, îndepărtându-se cu pas legănat, Tara se transformă. Era din ce în ce mai ușor. Deși

nu se transformase niciodată în băutoare de sânge omenesc, ADN-ul modificat de Selenba era întipărit în mintea sa, iar ea știa ce trebuie să facă. Nu doar că se transformă în vampyr. Se preschimbă într-o clonă a Selenbei, într-un vampyr care-ar fi băut sânge omenesc și care era, deci, la fel de diferit de un simplu vampyr precum era un diamant șlefuit de o pietricică.

Sylver tresări când ea apăru sub forma unui splendid vampyr, foarte diferit de cel pe care-l omorâse fantoma lui Cal. Pielea îi era alburie, ochii de un roșu strălucitor, dar mai întu-necați decât ai lui Cal, părul alb. Și, ca și Cal, crescuse în înălțime, atingând doi metri.

Și ea părea înfometată.

— Uaaah, făcu Tara lingându-se pe bot, nu e deloc ca la un vampyr obișnuit. E... e ciudat. Mai... mai violent.

Ea adulmecă. Era un miros în atmosferă care... Făcu ochii mari. Mirosul venea de la Sylver. Parcă ar fi fost pâine scoasă proaspăt din cuptor, așa mirosea. Cu o mișcare alunecoasă, făcu un pas spre el și-și înclină capul, gânditoare.

— Miroși super-bine, spuse ea.

Sylver se dădu înapoi. Cu armura sa de solzi, știa să nu se teamă prea mult, dar acolo, pentru prima oară în viața lui, avu un sentiment bizar. Această fată îi stârnea teama. Își drese vocea și se înclină fără să comenteze declarația Tarei.

— După dumneavoastră, Domnișoară, încă avem un drum lung de făcut înainte de a ajunge în oraș și e târziu.

Strania Tara adulmecă aerul vreme de un moment, incomod pentru Sylver, apoi, cu o mișcare atât de fluidă încât lui îi trebui o fracțiune de secundă să-și dea seama că pornise, ea o luă pe

urmele Angelicăi. În spate, pegasul ei răgea ca un leu și aripile-i fâlfâiau în noapte.

Și colții îi ieșeau din bot.

Sylver își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Dacă vreodată trebuia s-o înfrunte pe Tara sub această formă de vampyr, nu era sigur că va câștiga. Era... era tulburător.

Umbra din fața lui se micșoră și căzu brusc în patru labe. Tara folosise genele de vampyr pentru a se transforma într-un lup alb. Ea apăru ca o fantomă plină de colți chiar lângă Angelica, care urlă de groază. Avu nevoie de câteva secunde ca s-o recunoască pe Tara.

Bruneta începu s-o insulte, în vreme ce lupul râdea în tăcere.

— Crouiccc stupid, nu ște poate șă mă șperii așa! Lașă-mă!

Încercă să-i dea una cu piciorul, dar lupul o evită cu agilitate și, înfrântă de elanul său și de umplutura de câlți, se prăbuși la pământ. Incapabilă să se ridice, începu să scâncească agitându-și mâinile și picioarele, ca un scarabeu cu burta-n sus.

Sylver suspină, bănuind că voiajul o să i se pară mult mai lung decât prevăzuse. A trebuit să-și folosească o bună parte din forță pentru a o putea ridica pe Angelica, în vreme ce lupul se tăvălea pe jos de răs și nu făcea niciun gest ca s-o ajute.

Din nefericire, el trase prea tare și, ridicându-se subit, se ciocni violent cu fruntea de cea a Angelicăi.

Se auzi *poc!* Ochii brunetei se congestionară și tânăra căzu iar pe spate, nimicită. Rănită de solzi, fruntea îi sângera abundent.

— Pe strămoșii mei, care-or mai fi și ăia, murmură băiatul îngrozit, dar ce-am făcut?

Nu era foarte politicoș, dar Tara râdea cu lacrimi. Încă râdea în timp ce Sylver îi aplică Angelicăi un Reparus, și hohoti și mai și când fata brunetă se trezi și începu să-l insulte pe Sylver, care se agita chinuit.

Nici Angelica, nici Sylver nu aveau de unde să știe, dar Tara râdea pentru că, pentru prima oară de la moartea lui Robin, ea simțea că oribilul val de tristețe se risipea. Și descoperi că s-o vadă pe Angelica transformându-se într-un mic balon, apoi zdrobită, era o distracție eficientă.

Nu era prea amabil din partea ei, dar zău, ce bine-i făcea!

Se ridică în patru labe. Și merse cu pași mărunți până-n fața Angelicăi și a lui Sylver. De vreme ce era lup, avea să plece cercetaș.

Foarte repede, se depărtă pe ceilalți doi. Se lăsa în voia bucuriei și, simțindu-și corpul puternic, acesta răspunzându-i la cea mai mică solicitare, sări, savurând viteza.

Un moment, urmări un krekrekre care era cât pe ce să moară de o criză cardiacă, dar marele lup se mulțumi să-l depășească fără să-l mănânce. Mușchii lui, ghearele care mușcau pământul gras, mirosul animalelor sălbatice, totul îl umplea de exaltare. El, sau mai degrabă ea, n-avea poftă să se oprească și să-l devo-reze.

Galant era mai puțin politicoș. Îi era foame. Se aruncă asupra krekrekreului care înlemnise, toată lumea știind că pegașii erau vegetarieni.

A fost ultima certitudine din scurta sa viață.

Galant își termină masa, se linse pe bot, se repezi în urmărirea Tarei și fugiră împreună, pierzându-se în beția vitezei. Nu le-a trebuit multă vreme să ajungă în oraș. Tara se așeză pe

coadă și-și lăsă limba să atârne. Lupii nu puteau să transpire precum oamenii și își reglau temperatura corpului gâfâind.

Ea își ridică ochii spre Galant și-i dădu un ordin mut. Dacă ea ar fi fost în locul fantomelor, ar fi insistat asupra faptului că Moștenitoarea Omois-ului, pe care o căutau, era însoțită de un pegas argintiu. Fiind singura de pe planetă care avea sufletul legat de un pegas, ea n-ar fi fost greu de găsit. Cu părere de rău, Galant se îndepărtă și se duse să se cocoaște într-un copac, în întuneric.

Tara își reluă cu răbdare supravegherea. Împrejurimile G'luan't-ului erau animate. Patrulau gărzi pe pegași și covoare zburătoare. Hait! Fantomele erau eficace, cam prea mult pentru gustul său. Survolată de mai multe ori, trebui de fiecare dată să se stăpânească să nu dea bir cu fugiții.

Sylver și Angelica avură nevoie de aproape o jumătate de oră ca s-o găsească. Din prudență, rămaseră la depărtare unul de celălalt.

— Ce ș-a întâmplat? Împroșcă ea cu salivă, furioasă. Puteai să fii capturată!

Tara se transformă iar în om... mă rog, mai degrabă într-un vampyr terifiant, pentru a vorbi normal. Se străduia să nu șâșâie.

— Sunteți prea înceți, voiam să văd dacă sunt gărzi care patrulează primprejur.

— Și?

— Vestea rea e că da, patrulează. Vestea bună e că au trecut prin fața mea de câteva ori, fără să-mi dea atenție. Nu caută un lup. Putem să intrăm. Singura problemă este Galant.

— Galant? De ce stupidul tău pegaș e o problemă?

Tara îi explică la ce se gândise. Angelica propuse să-l lase pe Galant în câmpie, dar pegasul refuză categoric. În final, Angelica, controlându-și magia mai bine decât Tara, acționează limitând la maximum emisia de magie și creă o mască de oxigen. Căci, dacă robele de sorțitor puteau conține un mic univers, era imposibil să respiri în ele. Apoi Galant plonjă în Schimbătoare, cu oxigen pentru o săptămână.

Tara se hotărî să se transforme mai degrabă în lup decât în liliac (nu stăpânea foarte bine subtilitățile de zbor) pentru a-i însoți pe Sylver și Angelica. Se trezi repede în patru labe, Schimbătoarea făcându-i o simplă zgardă în jurul gâtului. Din prudență, își modifică nuanțele imperiale, din purpuriu și auriu într-un albastru modest.

Covoare zburătoare, paturi zburătoare, fotolii zburătoare și chiar căzi zburătoare intrau și ieșeau din oraș într-un du-te-vino continuu. Spre deosebire de ei, care evitaseră drumurile semnalizate, sorțitorii și ființele-nonso urmau cu înțelepciune drumurile luminate de mii de briliante. Aici nu existau ambuteiaje, dacă un drum era aglomerat; era de-ajuns să treci pe cel de deasupra.

Dar nu existau numai vehicule. Oamenii se plimbau pe câmpie pe spatele pegașilor, mamuților, cailor, tigrilor sau traducilor.

Tara, Sylver și Angelica auziră numeroase bombăneli când sorțitorii voiau să folosească mai multe Transmisuri-uri pentru a se întoarce acasă și își aminteau deodată că nu trebuiau s-o facă.

Fantelele nu mai erau foarte populare, această interdicție nu le făcea prea simpatice în ochii publicului.

Cu inima bătându-le iute, Tara, Sylver și Angelica se amestecară în mulțime și nimeni nu dădu atenție unei femei grase, unui adolescent și unui lup care intrau în oraș. Supravegherea era mai intensă când te apropiai de primele case. Peste tot, pe arterele principale, gărzile înarmate cu lunete îi urmăreau atent pe toți cei care intrau în oraș. O femeie fermecătoare, cu forme superbe și cu părul lung și blond, se opri. În urma șocului, imaginea se risipi dezvăluind o fată slabă și brună, cu ochii ieșiți din orbite de groază. Cei trei profitară de incident ca să se fofileze dincolo de gărzi.

Înțelesesă foarte repede de ce atâtea controale. Toate panourile de cristal care pluteau în aer, deasupra capetelor lor, povesteau aceeași istorie. Rezistența lua amploare. Aruncase în aer una dintre cele mai mari centrale electromagice din Lancovit și milioane de cămine fuseseră private de curent și de fluid. Prețul briliantelor urcase vertiginos după incident. Din ce în ce mai mulți oameni, din rândul populației, se revoltau contra ordinelor fantomelor. Și ajutau Rezistența. De aceea, gărzile erau vigilente, ceea ce nu era convenabil pentru planurile celor trei fugari.

După ce au trecut de primul rând de case, zeci de persoane năvăliră spre ei; speriați, se dădură înapoi. Dar oamenii se mulțumeau să le arate grămezi întregi de produse cu ambalaje vesele, surâzându-le seducător, vorbind toți în același timp.

Dar se retrăgeau de îndată ce dădeau de respingătorul miros al celor trei nou-sosiți.

— Rahat, înjură Angelica, cu voce joasă, e un Pubșity!

— Un ce?

— Un Pubșity! Totul poate fi gratuit aiși. Dar dacă accepți un produs, trebuie să șpi neapărat șe ai gândit despre asta și să accepți toate teștele, altfel încetează contractul și tu ești băgat la închișoare.

Erau asaltați din toate părțile. Cu bomboane, pastă de dinți, suzete, scutece, periute de dinți, leșie, covoare cu reacție, covoare-camion, mașini magice de spălat, lanterne tot magice, ștergătoare de picioare, cărți, cristale. Apoi cu deodorante, săpunuri, șampoane și parfumuri pe măsura înaintării lor... mirositoare.

Orașul era luminat ca în plină zi de sori artificiali, și reclamele bombardau pe toată lumea. Trecură peste un krok-rechin care se fălea cu „dinții săi mai albi decât albul datorat pastei de dinți Albalbalb”; un drago-tyranozaur era cât pe ce s-o facă pe Tara să urle, când se materializă în fața lor și declamă: „La bunul măcelar TyRex, cea mai bună carne de tatrol din împrejurimi!” O beee își desprinsese jigoul și și-l agita sub nasul lor glumind că ea avea „o gambă frumoasă”... era înspăimântător. Mesajele țâșneau din toate direcțiile, luminile zbârnâiau, aveai motive să înnebunești. De cum o reperaseră pe Tara sub formă de lup, fabricanții se năpustiră. Hrană uscată pentru câini, lese, zgârzi, botnițe, la nimic nu făceau economie. Furioși, fabricanții de săpunuri și deodorante i-au îmbrâncit. Cei care testau hrana uscată pentru câini au rezistat ajutați de cei cu botnițe. Risca să devină rebeliune, fabricanții din Pubcity neavând des ocazia să-și încerce produsele pe străini. Majoritatea oamenilor, nefiind nebuni, evitau aceste orașe în care fabricanții își testau produsele „pe viu” înainte de a le pune pe piață.

Deodată, un bărbat care părea foarte afectat de toate aceste lumini și reclame agresive începu să urla. Își activă magia și începu să tragă în tot ce mișca. Angelica și Tara se aruncară la pământ, Sylver nu se clinti. Tara, nevrând să-și dezvăluie labelle de lup, începu să numere secunde:

— Un crocodil chior, doi crocodili chiori (ea trebuia să adauge un cuvânt, căci secunde erau mai lungi pe AltăLume și-i trebuiau o sută pentru a face un minut), trei crocodili chiori...

Avu nevoie de o sută de crocodili chiori pentru ca echipa de intervenție, cu sirenele pornite, să ajungă la locul respectiv.

Polițiștii îl neutralizară pe bărbat, care se zbătea frenetic. O echipă de șamani îl luară pe vinovat, la fel și pe cei grav răniți. Se îndepărtară însoțiți de strigătele bărbatului:

— Stingeți-le, urla el, trebuie să le stingeți!

Gărzile îi puseră pe cap o ciudată plantă roșie care-și agita lungile petale roz și care-i acopereau urechile și ochii. Bărbatul se liniști. Atât de brusc, încât Tara se întrebă ce era cu acea plantă.

Dărâmăturile în urma atacului său se prăbușeau, dar deja puf-puf-urile și curățitorii reconstruiau prin mari jeturi de magie clădirile deteriorate.

Ah! Asta era bine! Foloseau magia și nu numai un strop...

Tara se ridică în patru labe și Angelica, ajutată de Sylver care o trata ca pe un cristal prețios, se ridică, zguduită de scenă. Să trăiești într-un oraș consacrat publicității era destul de periculos. Tara făcu o grimasă și lăsă să-i atârne limba ca la un câine maidanez. Polițiștii au avut nevoie doar de un minut (atât cât ține el pe AltăLume). Era cel mai bun timp al lor sau cel mai rău?

Ea spera că era cel mai bun timp al lor. Căci, în ciuda interdicțiilor, aici magia era peste tot. Ajungând fără să vrea în acest oraș, nimeriseră bine. Unde să ascunzi mai bine magia decât în inima magiei?

Spre marea ei surpriză, văzu și alte persoane, de mai multe ori, cu planta pe cap. Era un fel de filtru viu? Care îi cruțau de luminile, de reclamele agresive? Apropo de agresivitate, mirosul lor era pe punctul de a le face probleme.

— Cu mirosul ăsta de balebă de traduc, o să sfârșim prin a fi descoperiți, bombăni Tara discret, ascunzându-și mișcarea buzelor. Angelica, tu caută un indicator către un hotel bun. Cu plată, te rog. Și încă repede!

— Eu nu sunt bona ta, se revoltă Angelica.

Intrigate de afluența din jurul lor, gărzile care interveniseră mai devreme pentru neutralizarea bărbatului se apropiară din nou, legănându-și cu nonșalanță bastoanele amenințătoare. Inima Tarei se strânse în pieptu-i de lup.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă una dintre gărzi.

Angelica se gârbovi de parcă avea cel puțin o sută de ani.

— Nimic, nimic, domnule gardian, răspunse ea cu o voce tremurată. Am șosit de la țară, am avut un mic accident cu traducul nostru. Căutăm un...

— Uitați, îi întrerupse Sylver, o reclamă la un hotel!

Într-adevăr, în fața lor se proiecta un grom zâmbitor și le propunea să-și petreacă poate cel mai frumos sejur din viață în hotelul Reginei Cahmboumilor. De îndată ce imaginea își dădea seama că prezintă interes pentru cei doi viitori frai... clienți... și câinele lor (le preciza că hotelul acceptă animale,

familiari și altele), ea se transformă într-o săgeată cu semnale intermitente care le arăta drumul.

— Hotelul ăsta nu-i rău, confirmă gardianul, căruia, văzându-l pe Sylver că se purta foarte degajat, i se risipiră bănuielile. Noapte bună!

Sylver, laconic, și Angelica, moartă de frică, îl salutară, apoi urmară săgeata, tremurând când gărzile le tăiau calea. Dar dacă lunetele speciale cu care gărzile erau echipate îi atingeau ușor, nu se nelinișteau. De două ori, Tara folosi crocodilii ei când alte persoane își pierduseră sângele rece în fața agresiunii fabricanților. Timpul de apariție a gardienilor nu varia mult. Între o sută și o sută cincizeci de crocodili chiori. Va trebui să se mulțumească și cu atât.

Ea observă totuși că, în interiorul orașului, gărzile erau destul de nepăsătoare. Mult mai mult decât în Travia. Aici, interveneau pentru a neutraliza oamenii care-și pierdeau stăpânirea de sine. Nu pentru a căuta o Moștenitoare cu autoritate prea puternică.

Era-n regulă.

Când ajunseră în fața hotelului, săgeata se transformă iar în gromul care se înclină în fața lor cu un zâmbet larg, chiar dacă imaginea lui oscila puțin.

— Ce serviciu doriți dumneavoastră? întrebă el. Serviciul Pubcity sau serviciul cu plată?

— Șserviciul cu plată, preciză Angelica. Vrem trei camere cu baie și salon.

Zâmbetul gromului deveni șovăitor.

— Ah, din nefericire, nu ne-a rămas decât un singur apartament. Cel mai scump. Atât de scump, de altfel, încât nimeni

n-a putut să-l plătească până acum. Și, din fericire, ați cerut serviciul cu plată, pentru că toate camerele Pubcity sunt ocupate. În tot orașul. Suntem în plin congres publicitar, au venit oameni din toată lumea pentru această întrunire.

Tara se întrebă de ce le propusese cele două variante.

— Un singur apartament pentru toți? se sperie Sylver spre marea lor surprindere, nu, nu, nu se poate.

Gromul bătea tactul pe o policioară care apăruse în fața lui și făcu o mutră dezolată. Cuvintele „complet ocupat” se aprindeau cu intermitență în roșu, mai sus.

— Dar, vedeți, totul este ocupat. Dacă vreți să adormiți repede, fie vă faceți incantații pentru un Transmitus ca să vă duceți până la V'iskeu, ceea ce nu e recomandat, căci guvernul a impus o blocadă pentru Transmitus-uri, fie vă închiriez un taxi pentru a merge acolo. E la o oră depărtare.

Angelicăi îi era foame, era obosită, duhnea și-i era greu să mai care câlții cu ea.

— Asta e, hotărî ea, fără să-i consulte pe ceilalți, îl iau.

— Perfect, se înclină gromul, vă rog să intrați în hotel.

Sylver deschise gura pentru a protesta, părând într-adevăr îngrozit, dar Angelica îl ignoră. Sfârși prin a o urma împotriva voinței lui, poticnindu-se pe treptele lucioase.

Tara îl observă cu atenție. Ea „simți” că băiatului îi era frică. Întrebarea era: de ce și pentru ce? Plus că nu înțelegea întotdeauna de ce era el atât de neîndemânatic.

Intrarea se modifică. Ei aleseseră serviciul cu plată și, în consecință, toate reclamele se ștergeau, lăsându-i cu urechile țiuind și cu ochii împăienjeniți.

— Ce porcărie, mârâi cu voce joasă Tara, care avea chef să se frece la ochi cu labele, e bine când se oprește!

Avură impresia că intră într-un templu grecesc. Coloane, pilaștri, arcade, totul într-o piatră aurită de timp, era foarte frumos. O mică fântână gâlgâia într-o cavitate a zidului și păsări își luau zborul în fresca albastru-deschis de pe plafon.

Dublura vie a imaginii gromului îi aștepta în capătul unei scări mici, ascunsă de o draperie de catifea albastră.

— Bine-ați venit, dragii mei clienți plătitori, exclamă el, am avut așa de puțini oaspeți plătitori în orașul nostru, încât venirea voastră este un adevărat eveniment. Vreți să treceți pe la jurnalele din seara asta și de mâine-dimineață? Cristaliștii noștri vor fi încântați să vă intervieveze, dragi străini bogați!

— Nu, răspunse sec Angelica. Arată-ne apartamentul nostru.

— Desigur, Doamna...?

— Pakado, răspunse Angelica dezinvoltă. Domnișoară.

— Perfect, Domnișoară Pakado. Vă rog să mă urmați.

Ascensorul levită până la ultimul etaj, ale cărui ferestre mari dădeau spre oraș. Tot nivelul era ocupat de apartament, nu mai exista nicio altă cameră. Gromul le dădu Angelicăi și lui Sylver o cartelă care descuia ascensorul până la etajul lor.

— Cât timp vreți să rămâneți aici, Domnișoară? întrebă el politico, arătându-le apartamentul care era, într-adevăr, magnific, totul în argintiu și albastru, culorile Lancovitelui.

Mai multe canapele de catifea albastră, două mese și două scaune așezate pe un somptuos covor de mătase de spalendital roșu mobilau salonul. Flori cu parfum amețitor înmiresmau aerul, băuturi bolboroseau la rece așteptându-i, briliantele străluceau în toate culorile lor splendide.

— Pentru moment, doar o șingură noapte, răspunse Angelica. O să vedem după aceea.

— Asta face deci cincisprezece credite-mute de aur, îi lămurii gromul cu un zâmbet de rechin. Plătind înainte, apartamentul va rămâne la dispoziția dumneavoastră până mâine la ora paisprezece.

Angelica plăti fără ezitare. Cu banii Tarei.

Aceasta trebui să se stăpânească să nu-l muște pe grom. Cincisprezece credite-mute de aur! Era jaf pe față. Era ca și cum ai plăti o cameră de hotel cu douăsprezece mii de euro pe Pământ!

— Vă las să vă instalați, se înclină gromul, punând creditele în buzunar, nu ezitați să mă sunați dacă aveți nevoie de ceva, oricare-ar fi. Sala de mese cu plată este la dispoziția dumneavoastră.

— O să luăm șina aiși, răspunse Angelica, imperial. Dar să aveți la dispoziție mâncăruri calde, pentru când o să le comandați și şuș.

— Meniul se află pe biroul dumneavoastră, Domnișoară. Vă aștept comanda.

Și ieși din încăpere. Angelica se duse să încuie ușa cu ajutorul cardului pe care-l primise. Tara profită să se transforme din vampyr în ea însăși, și-l făcu pe Galant să iasă din rochia sa. Pegasul era eliberat. El era și enervat, și îngrijorat la ideea că tovarășa lui putea fi capturată.

Pe de altă parte, Angelica se debarasă de ghemotoacele de vată și de călții de bumbac, ușurată.

— Deghizarea asta nu face doi bani! exclamă ea aruncând pe jos umplutura de călți.

— Dar n-am intrat în vizorul gărzilor. E foarte important. Sylver, cred că tu ne-ai salvat.

— Ce? Eu? întrebă Sylver cu un aer surprins.

— Da, tu ai înlăturat bănuielile gărzilor, vorbind despre hotel. Cineva vinovat n-ar fi fost atât de degajat. Bravo!

Tânărul părea complet deconcertat. Nu dăduse atenție. Și, bineînțeles, nu-i era frică de gărzi.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el încrețind nasul, aș vrea să mă spăl.

— Sunt cel puțin trei săli de baie, îi spuse Angelica, în timp ce consulta planul apartamentului.

Sylver se îndreaptă spre cea mai apropiată sală de baie și se încuie înăuntru.

— Există două camere, toarse Angelica, satisfăcută, asta pică bine, Sylver și cu mine vom dormi într-o cameră, iar tu, Tara, vei dormi în cealaltă.

Tara ridică din umeri. Atâta timp cât n-o să afle cine era misteriosul și neîndemânaticul băiat care le însoțea, prefera ca el să doarmă departe de ea. Și apoi trebuia să continue să citească din *Cartea Întunecatelor Secrete*, și n-ar fi putut s-o facă dacă ei se aflau în aceeași cameră cu ea.

Angelica se pregătise s-o combată ferm și se simți surprinsă când Tara acceptă docilă.

Bruneta zâmbi. Tara era proastă că-l lăsa pe tânăr la chere-mul ei. Angelica va avea un mielușel la ordinele sale.

Și încă din seara asta.

Ei făcură un duș și elementarii spălară hainele murdare. Tara simți că Schimbătoarea scoase un imperceptibil suspin de ușurare. Ea detesta tot ce ar fi putut murdări frumoasa ei țesătură. Un elementar-de-aer uscă umplutura de călți a Angelicăi pentru

a fi gata a doua zi. Au fost obligați s-o spele, căci, deși nu era murdară de bălegar, intrase mirosul în ea.

Tara și Angelica avură grijă să rămână ascunse privirilor, când sirena de serviciu le livră masa. Sylver preluă sarcina și plăti pentru ele. Curios lucru, mâncarea era din abundență și era ieftină. Văzând toate câmpiile și pășunile din jur, înțelegeai că nu putea să fie foarte greu de aprovizionat acest colțișor. Tara luă o kidikoi ca desert. Acadelele profetice create de spiridușii p'abo dădeau uneori bune indicii despre viitor. Pentru că inima ei era fără apărare, acadeaua kidikoi îi prezentă această frază: „Nu e cine crezi mata, dar când vei afla, nimicit îl vei vrea.”

— Super, bombăni Tara, ador acadelele, spun lucruri total inexplicabile.

— Atunci de ce le mănânci? o întreabă ironică Angelica.

— Îmi place gustul lor, în ciuda predicțiilor.

Odată masa terminată și farfuriile strânse, Tara scoase o hartă din buzunar.

— Ah, nu e prea devreme, zise în batjocură Harta Vie. Niciodată n-ai avut ideea să mă deschizi, așa, din când în când, doar pentru a vedea dacă n-am fost devorată de molii?

— Vrem să mergem la Hymlia, zise Tara, ignorând proasta dispoziție a Hărții (care, oricum, era mereu prost dispusă). Arată-ne drumul și spune-ne cât timp facem până acolo, te rog.

— De-aici, cu un Transmitus, și plecând de la principiul că vreți să mergeți în capitală, lucru pe care nu l-ați precizat, în jur de o sutime de secundă, spuse Harta cu cea mai mare rea credință posibilă.

— Eh... dacă aş fi putut folosi un Transmitus n-aş mai fi avut nevoie de tine, o contracară Tara. Dă-mi informația, presupunând că suntem pe un covor zburător.

— Două luni, optsprezece zile, douăzeci și cinci de ore și treizeci și opt de minute, explică Harta.

Angelica aruncă un scheunat îngrozit, privind-o fix pe Tara.

— Ce? Două luni? Refuz să călătoresc cu tine două luni! Trebuie să găsim altă soluție!

— Dacă aveți un covor cu reacție, vă trebuie mai puțin timp. Doar trei zile, preciză Harta. Și dacă aveți un covor stratosferic, cu atmosferă artificială integrată, cu acela nu v-ar lua decât câteva ore.

— Suntem destul de grăbiți, spuse Tara. Hartă Vie, știi cât costă un covor stratosferic?

— Eu sunt doar o biată hartă, îi atrase atenția Harta pe un ton înțepat. Vă pot spune cine vinde covoare stratosferice în acest oraș și unde le găsiți, dar, cu siguranță, să știu cât costă unul nu e atribuția mea! Și apoi, sunt puține, au fost inventate recent de către vampyri, care au început imediat comercializarea lor.

Ah, Tara bănuia cine conducea societatea. Probabil Kyla Drakul, fiica președintelui vampyr, singura persoană din lume care reușise să facă să vomite o femeie-trol...

— OK, OK, se dădu bătută Tara, iartă-mă! Spune-ne unde găsim aceste faimoase covoare, te rog.

Harta afișă adresa și Tara o înregistrează în globul ei de cristal. Era periculos, dar plecau a doua zi. În ritmul în care cheltuiau banii, aveau să rămână fără un sfanț cât de curând, în ciuda rezervelor Tarei.

Ea era epuizată după toate emoțiile și nu visa decât să doarmă.

Îi salută pe cei doi, ignorând zâmbetul satisfăcut al Angelicăi, cu ochii fixați pe Sylver și cu mutra pisicii care va degusta canarul vecinei. Tara se retrase în camera ei, apoi în baia de-alături, pentru a se spăla pe dinți.

Nu știa foarte bine de cine trebuia să-i fie mai milă. De Sylver, care era pe punctul de a îndura aluziile puțin discrete ale Angelicăi; sau de Angelica, frustrată de solzii tăioși ai lui Sylver?

OK, ea nu putea simți compasiune pentru Angelica, era, cu adevărat, o pacoste. Din nou, se surprinse că se gândește la Sylver. Prea frumos, prea misterios, prea... îngrijorător. Cu securile sale, părea că vine direct dintr-o carte cu eroi fantastici. Ciudat și alarmant erou, care salvează pe toată lumea datorită aptitudinilor de războinic. Și, în general, se dezvăluie a fi prinț/rege/moștenitor pierdut de multă vreme, care-și reia tronul de la personajul cel rău datorită curajului și puterii sale.

Numai că asta nu mergea decât în cărți. Și în AltăLume eroii mureau. Iar acesta părea capabil să se sinucidă pur și simplu, cu mult înainte de a-i înfrunța pe cei răi.

După ce se spăla pe dinți și Schimbătoarea o pieptănă, Tara se culcă, aproape relaxată.

Aproape.

Căci înainte de a adormi, ea trebuia să continue cercetările. Și să încerce să-și imagineze o modalitate de a distruge fântomele prin intermediul *Cărții Întunecatelor Secrete*. O deschise și rosti, mai întâi de toate, cuvintele „a distruge”, apoi cuvântul „fantomă”. Astfel, numărul cazurilor era de opt mii. Zâmbi. Era foarte clar, strămoșii săi folosiseră alte cuvinte. „A anihila, a omorî, a masakra, a nimici.” Dacă nu găsea cu primul, trebuia

să încerce cu toate celelalte. Era o muncă de durată și plictisitoare. Și începu să regrete că strămoșii săi hotărâseră să-și descrie în detaliu și cele mai mici gesturi.

Constată că-i era greu să se concentreze. Gândurile sale se întorceau întruna la Sylver. Erau atâtea lucruri bizare la acest tânăr, încât ea putea, mai degrabă, să scrie o carte întreagă despre cazul lui.

Când cuvintele i se amestecară în fața ochilor, se pregăti de culcare, blocă apoi cu grijă fereastra, dar lăsă ușa întredeschisă ca să poată interveni rapid dacă se ivea vreo problemă.

Sfârși prin a adormi întrebându-se obsedant ce era cu Sylver, fără să-și dea seama că, pentru prima oară după două luni, nu ațipea gândindu-se la Robin.

Lui Sylver îi era somn.

Asta îl îngrozea.

Până acum, nu făcuse rău nimănui.

În sfârșit, niciunui animal. Dar Lucrul din el prindea puteri cu fiecare zi. Și, de cum pierdea controlul sau adormea, cerea sânge și carne. Se străduia să vâneze, pe cât posibil, cu scopul de a-și potoli foamea. Căci nu-l satisfăcea să mănânce carne friptă. Și bănuia că emoțiile vânătorii, ca și moartea, erau la fel de importante pentru Lucru precum consumarea victimei sale.

Dar nu îndrăznea să le dezvăluie sumbrul său secret celor două fete. De aceea, de când le însoțea, se opriese din vânat. Deci, Lucrului îi era foame.

Și acolo unde Sylver vedea două fete drăguțe, Lucrul nu vedea decât două mese drăguțe.

Ar fi trebuit să-i spună Tarei să rămână sub formă de vampyr băutor de sânge omenesc. Ea, fără îndoială, i-ar fi putut rezista dacă Lucrul o ataca.

Inspectă apartamentul în care stăteau toți trei. Trebuia să găsească un mijloc prin care să se lege. Și încă repede. Dar nu cu frânghie. Cu solzii săi cumpliți, în stare să taie aproape orice, doar fierul de Hymlia putea rezista la uzură. De altfel, fetele nu-și dăduseră seama, dar toate hainele îi erau căptușite cu fier de Hymlia.

Mama sa avusese această idee minunată, după ce el transformase în petice a *n*-a pereche de pantaloni și a *n*-a cămașă. Îi cususe nenumărate altele, dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, solzii îi distruseseră mereu hainele.

Își enumeră puținele bunuri. Avea cătușe, dar nimic de care să le fixeze.

Patul? Cu forța lui, n-ar fi rezistat multă vreme. Într-o noapte, încercase să controleze Lucrul legându-se de un stâlp, într-un hambar. Când se trezise, stâlpul era tot acolo.

Dar nu și hambarul.

În somn, luase cu el stâlpul uriaș de lemn, iar hambarul se prăbușise. Din fericire, fusese singur în seara aceea. Îl despăgubise generos pe proprietar, în vreme ce acesta căuta peste tot una dintre vacile sale dispărute.

Sylver îi dăduse și banii pe vacă.

Știa foarte bine unde era animalul. Plecase fără să se uite înapoi, înainte ca fermierul să dea de cadavru. Cel puțin, de ceea ce mai rămăsese din el.

Nu putea dormi nici afară, nici în stradă. Trecătorii n-ar fi fost în siguranță. Se resemnă. Nici în această noapte nu se va odihni. Regreta cușca atât de solidă pe care i-o construise tatăl său, când își pierduse controlul prima dată. Luase obiceiul, după ce părăsise casa părintească, să doarmă în plin câmp, departe de orașe și de sate. Dar aici era blocat.

Obosit, închise ochii, apoi, simțind torpoarea, îi deschise imediat. Nu trebuia să doarmă, era singura soluție.

Dar era extenuat. Pentru a-l apăra de răni, în urma marelui eșec, corpul lui trebuise să ia din propriile rezerve. Refuză să împartă camera cu Angelica, ceea ce o enervase cumplit pe aceasta. Se refugie în salon. Se ridică în picioare cu o săritură suplă. Să nu adoarmă, să nu adoarmă...

Măsură cu pași mari salonul în lung și-n lat. Avea cărți și ecrane de cristal într-un alcov, pe o latură. Coborî ecranul și alese un film de acțiune în care elfii luau cu asalt o fortăreață deținută de uriași, pentru a elibera o frumoasă prințesă.

Îl făcu să se gândească la Tara. O găsea cu adevărat interesantă pe această ființă omenească. Dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse, era singura care reușise să-l impresioneze. Și chiar să-i provoace teamă când se transforma în vampyr băutor de sânge. Inima îi bătea puțin mai repede când ea îi zâmbea.

El, atât de neîndemânatic, atât de stângaci, găsea fascinantă grația mișcărilor ei. S-o vadă cum se luptă era un adevărat poem. Piticii nutreau multă admirație pentru războinici. Fiind crescut de pitici, Sylver le împrumutase obiceiurile. Lui nu-i plăcea magia, deși îi respecta puterea. Evita s-o folosească, însă părinții lui constataseră foarte curând că el era sorțitor când, la nouă ani, făcuse să leviteze un copac căzut pe piciorul tatălui

său când îl tăiasse, apoi îi vindecase rănila cu un Reparus. Nici tatăl, nici mama sa nu aveau putere. În sfârșit, nu de felul ăsta. Ca toți piticii, erau capabili să lichefieză pământul și stâncile și să se infiltreze prin cel mai solid granit. Dar în afară de asta, tatăl său nu era sorțitor, cum era celebra Fafnir, prietena Tarei, spre care se îndreptau ei. S-o întâlnească pe Fafnir era o mare onoare pentru el, căci tânăra pitică roșcovană era deja o legendă pentru poporul său.

Și Tara, de asemenea. Începu să se gândească iar la ea. Când râdea, când bombănea. Era ciudat, era din ce în ce mai prezentă în gândurile sale, acum, când trebuia să se concentreze la problemele lui.

Nu-și dădu seama, dar ochii începură să-i zboare de colo-colo, în momentul în care pe ecranul plat de sticlă, prințesa îi dădu o palmă conducătorului salvatorilor, pentru că, între timp, ea se îndrăgostise de conducătorul uriașilor și voia să rămână cu el.

Acesta era ultimul lucru pe care-l văzu. Adormi.

Și Lucrul se trezi.

Mâna-de-Lumină

sau, uneori, să ai o putere enormă
poate să-ți creeze unele probleme

Lucrul se întinse și rânji. Mica ființă rezistase din toate puterile, dar sfârșise prin a adormi. Doi inși care locuiesc în același corp — asta prezenta serioase inconveniente. Și el se întreba adesea care dintre cei doi era începutul conștiinței celuilalt. Apoi, o contracție a stomacului îl deturnă de la aceste panseuri filosofice.

Îi era foame.

Și simțea delicioase efluvii venind din cele două camere ale apartamentului. Peeerfeeect, avea să mănânce bine în seara asta.

Mai întâi de toate, transformă corpul lui Sylver într-un lucru monstruos: numai gheare, colți, ghimpi, țepușe. O adevărată mașină de ucis, chitină neagră de insecte, care absoarbe lumina. Hainele lui Sylver dispărură, îl deranjau. În afară de un sarong pe care, sătul să se trezească în pielea goală — uneori chiar și în mijlocul oamenilor —, Sylver se obligase să-l poarte.

Apoi înainte, tăcut ca o umbră. La una dintre cele două camere ușa era întredeschisă. Nu șovăi.

Ușa nu făcu niciun zgomot, pentru că era unsă. Persoana adormită, din pat, nu se mișcă.

Nu-i lăsa nicio șansă prăzii sale. Printr-un salt gigantic, ajunse în pat și ciopârți și strivi totul cu o veritabilă frenezie ucigașă.

Penele zburau. Neîncrezător, Lucrul ridică perna sfâșiată. Tocmai omorâse...

...trei perne.

Din senin, țâșni o plasă strâmtă care-l înfășură atât de repede, încât nu avu timp să reacționeze. Nebun de furie, se zbătu, dar cu cât se agita mai mult, cu atât plasa se strângea mai tare, până la durere.

— Este imposibil de tăiat, de rupt, nu se uzează, preciză o voce care încerca să-și păstreze calmul, în ciuda unei ușoare ezitări. Nimic nu poate s-o sfâșie. Inutil să vă zbateți, orice sau oricine ați fi.

Lucrul se liniști, surprins. Toți cei care încercaseră să-i întindă o cursă regretaseră amarnic. În general, mureau strigând: „Nu, nu, vă rog!” Pentru că folosiseră magia împotriva lui, iar magia își luase un nou avânt în contact cu chitina sa, ca și cu solzii lui Sylver. Mica victimă era mai periculoasă decât credea el. Ea îi întinsese o cursă. Și nu folosisese magia.

Lucrul deschise botul plin de colți și țepușe.

— N-o să-l omori, spuse el, într-un șuierat plin de rea-voință. Ar fi nedrept, suntem doi în acest trup vrednic de milă. N-am reușit să-i distrug pe părinții lui, pe când pe tine și pe prietena ta o să reușesc s-o fac. Într-o zi sau alta.

Apoi, înainte ca Tara să aibă timp să-i răspundă, Lucrul închise ochii și corpul său monstruos fu înconjurat de un fel de ceață stacojie. În timp ce Lucrul dispăru, Sylver se întoarse și deschise ochii îngrijorat. Firul de păianjen pe care Tara îl folosisese urmărise mișcarea și-l înfășură zdravăn. Solzii se frecau de fir, dar acesta nu slăbi.

Trupul său minunat era aproape gol, acoperit doar de sarong. Acesta, se pare, nu-și dăduse seama de nimic. Tara se înroși. Dar nu-și asumă riscul să întoarcă spatele pericolului. Își concentrează cu grijă privirea pe chipul lui Sylver, în ochii lui.

— Domnișoară, spuse Sylver cu o voce sugrumată, Domnișoară, ce... ce v-am făcut? Spuneți-mi că sunteți bine...

Tarei nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Se temuse pentru viața sa, când monstrul se repezise spre pat și se trezise. Greșise folosind magia, instinctiv, înainte să-și aducă aminte că risca să fie descoperită. Odată Lucrul neutralizat, se duse să-i cheme pe Sylver și pe Angelica, pentru a se asigura că nu pățiseră nimic.

Fără să sufere, în aparență, Sylver era deja acolo.

— Mie... mie, nimic, răspunse ea încă în starea de șoc. (Arată spre pat.) Dar mi-ați masacrat pernele.

Ea reluă vorbirea la persoana a doua. În fond, părea că se adresează către două persoane din același corp. Așa spusese și individul acela.

Sylver aruncă o privire spre pat. Respirația i se opri o clipă când văzu dezastrul.

— L-ați așteptat! înțelese el. Știați că Lucrul e acolo?

— Ah, nu, deloc, răspunse sincer Tara. Dar deloc, deloc. Vă luasem drept băiat... o chestie... ceva special, dar nu mă gândeam la așa ceva, vă jur!

Ea îl mângâie pe Galant, care — agățat de umărul ei — dădea din cap, perfect de acord. Și lui îi fusese foarte teamă.

— Deci, cum a fost? întrebă Sylver.

— Cum am scăpat de dumneavoastră? M-am sculat de mai multe ori când mă credeam în siguranță. Apoi, am deprins obiceiul, când mă aflu în afara Palatului, să nu dorm în pat. Folosesc perne ca să formeze o siluetă sub pătură. Îmi împletesc un hamac, îl agăț de tavan și mă culc în el. E strâmt, deci, nu risc să cad. Așa se face că m-am aruncat pe dumneavoastră când m-ați atacat.

— Nu eram eu, răspunse, mohorât, Sylver. Era Lucrul.

Tara se apropie și-și fixă privirea în minunații ochi aurii ai lui Sylver.

— Ce sunteți?

Sylver ezită o clipă, dar el fusese cel care încercase s-o omoare pe Tara. Trebuia să fie cinstit.

— Nu știu.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta Tara.

— Cum așa, să nu știți?

— Nu vă pot da un răspuns mai bun, Domnișoară. Nu știu. Am căutat peste tot cazuri asemănătoare cu al meu. N-am găsit niciunul. Nici chiar printre oamenii-lup. Sunt unic. Singurul.

Și toată suferința singurătății i se simți în voce. Pe Tara o trecură fiori, din solidaritate.

— Nu înțeleg, spuse ea, mișcată. Și părinții dumneavoastră?

— Am fost încredințat mamei și tatălui meu de când eram bebeluș.

— Și nu știți cine sunt părinții dumneavoastră?

— Nu, părinții mei adoptivi nu mi-au dezvăluit adevărul până la opt ani, când am început să cresc aproape cât să-i depășesc în înălțime. Apoi, la nouă ani, am dobândit puteri de sorțitor. Ei vedeau bine că-mi puneam întrebări.

Da, piticii detestau magia. Ceea ce a atras întrebarea următoare:

— Pitici, nu-i așa? Vă bateți ca un pitic.

— Da, ați ghicit bine. În fiecare an sosea o sumă mare de bani, care le permitea părinților mei să nu mai locuiască în oraș, să-și organizeze propria fermă, să-și dezvolte culturile, căci, spre deosebire de mulți pitici, au progresat prin propriile lor forțe, nu muncind pentru alții.

— Ei nu știu că dumneavoastră sunteți diferit? Mă rog, nu diferit de ei, ci de alte ființe omenеști?

— Pe vremea aceea, solzii mei nu tăiau. Și mama mea adoptivă nu putea avea copii, căci genele lor nu erau compatibile. Mama mea îmi spunea „dar ceresc”. Doamne, cât îmi lipsește!

Și, văzând tulburarea Tarei, Sylver începu să plângă. Tara nu riscă să-l bată pe umăr, murmurând: „hai, hai, o să treacă”, pe de-o parte pentru că nu voia să i se ferfenițeze mâna până la os, pe de alta, pentru că nu vedea cum se va rezolva totul.

— Ați spus „nu eram eu, era Lucrul”. Nu controlați acest Lucru, nu-i așa?

Sylver scutură din cap; mă rog, încercă s-o facă, pentru că era imobilizat.

— Nu, el nu apare până când nu adorm, și nu întotdeauna. Îi place vânătoarea... Atunci, îl satur pe cât pot.

Exista un cuvânt care definea cazuri ca ale lui Sylver pe Pământ. Schizofrenie, dedublare de personalitate. Numai că,

din fericire, oamenii care sufereau de această boală pe Pământ nu se transformau fizic în mașini de omorât.

— Spuneți-mi, zise o voce în spatele lor, aveți numere de amuzamente exotice la patru dimineața?

Angelica, cu chipul verde de gelozie, contempla dezastrul și pe Sylver legat fedeleș. Și aproape gol.

Tara roși. Galant dădu din aripi, săcâit.

— Dacă-l voiai pe Sylver astfel legat, Moștenitoareo, trebuia s-o spui, ți l-aș fi lăsat de bunăvoie!

Și, înainte ca Tara să se apere, Angelica se întoarse pe călcâie, tanțoșă, și închise ușa.

— Sylver, spuse Tara.

— Domnișoară?

— Lucrul ar fi trebuit să aleagă altă cameră.

— Domnișoară!

— OK, OK! Să zicem că n-am spus nimic. Vă las legat, numai ca să se confirme bănuielile scorpiei? Sau vă eliberez? N-o să săriți pe mine... (Ea roși mai tare.) În fine, înțelegeți ce vreau să spun!

— Vă jur, Domnișoară, răspunse grav Sylver, riguros imunizat la sensurile duble, că n-am intenția să sar pe nimeni. Cum v-am spus, controlez Lucrul când sunt treaz.

— Așadar, trebuie să fie riscant de dormit cu dumneavoastră, nu se putu stăpâni să nu remarce Tara, tot spunându-și că era, într-adevăr, o cugetare ca ale lui Cal, și că prietenul ei o influența.

— Nu știu, Domnișoară, răspunse imediat Sylver, după ce solzii mei au devenit atât de tăioși, n-am mai dormit cu nimeni. Și, pentru siguranța părinților mei, exista cușca, bineînțeles.

— Părinții dormeau într-o cușcă?

— Nu, nu părinții, eu. Tata mi-a construit-o când am pierdut prima oară controlul Lucrului, acum un an. Din fericire, ferma noastră era foarte izolată. Am masacrat un spașunier. Am avut atunci spașun la grătar, rasol, umplut, rece, cald, prăjit... săptămâni în șir.

Tara schiță un zâmbet la încercarea lui de a glumi.

— Deci, dormiți într-o cușcă. Interesant.

— O cușcă foarte frumoasă, se grăbi să precizeze Sylver. Domnișoară?

— Da?

— E... e puțin incomod. Ați putea...?

El se strâmbă, arătându-i legăturile.

Tara șovăi puțin, imaginea monstrului plutind foarte clar în mintea ei.

— Sunteți sigur că nu există niciun risc?

— Vă dau cuvântul meu de onoare. Și dacă va trebui să vă atac, iată ce trebuie să faceți ca să mă înfrângeți. Bustul Lucrului este protejat de o chitină compusă din solzi suprapuși. Dar genunchii au articulații și nu au o bună protecție. Va fi suficient să-i distrugeți, pentru ca el să fie la cheremul dumneavoastră. Magia nu are efect pe o suprafață atât de subțire.

Tara fu surprinsă că el îi dezvăluia spontan o asemenea slăbiciune. Dar aprecia gestul la justa lui valoare. Băiatul îi inspira o încredere totală. Și ea trebuia să se poarte la fel.

Trase de trei ori de coardă și aceasta se desfăcu. Spre marea sa ușurare, hainele lui Sylver apărură din nou, după ce coarda îl eliberă. El își reveni, vru să se ridice, se împiedică de cearșafuri și se întinse cât era de lung. În cameră se auzi zgomotul surd.

— Ce mai puneți la cale de data asta? urlă Angelica din cealaltă cameră. Aici, cineva vrea să doarmă! Ocupați-vă de bazaconii în liniște!

De data asta, Tara și Sylver roșiră — o priveliște cât se poate de atrăgătoare. Băiatul se ridică și apoi rămase nemișcat. Îi era teamă să nu mai provoace vreo nenorocire.

— De ce... de ce vă pierdeți mereu echilibrul? întrebă Tara, privindu-l curioasă.

Sylver clătină din cap, dezolat.

— Habar n-am. Picioarele mele se duc întotdeauna în direcția opusă celei pe care o dictează creierul. Și, cum sunt foarte puternic și foarte greu, mi-e imposibil să-mi controlez mișcările. Și apoi, mi-e frică să nu rănesc pe cineva, așa că prefer să cad.

Schiță un zâmbet timid.

— Pereții și mobilele protestează mult mai puțin decât oamenii.

Da, evident.

Fără să-l piardă din ochi, Tara începu să înfășoare pânza.

— E uluitor, observă el privind-o cum strânge coarda netedă, lucioasă și cenușie în buzunar, e prima oară când văd un material care rezistă la solzii mei și la chitina Lucrului. Ce este?

— Un cadou, răspunse sobru Tara, vrând să evite să dea prea multe amănunte unei ființe care se putea transforma într-o mașină ucigașă îndată ce adormea.

— Acest material mi-ar putea folosi la confecționarea hainelor, dacă s-ar putea țese. (Arată cu mâna spre propria-i îmbrăcăminte.) Acestea se uzează foarte repede, în ciuda fierului de Hymilia din interior.

Având în vedere că era din fir de păianjen, pe care Drrr îl pregătise și-l vrăjise special pentru a i-l face cadou, da, se putea țese, deși coarda nu era destinată, în primul rând, să îmbrace pe cineva, indiferent despre cine era vorba. Dar Tara n-avea intenția să-i răspundă lui Sylver.

— Deocamdată, este singura metodă prin care pot să vă imobilizez în caz că se ivește vreo „problemă” și fără să vă fac rău peste măsură, explică ea calm. Sunt dezolată, dar n-o să vă spun ce este. Ar fi prea ușor pentru dumneavoastră să găsiți mijlocul să v-o scoateți.

Sylver se înclină, foarte țeapăn dintr-odată.

— Aveți dreptate, Domnișoară, nici nu m-am gândit. Vă rog să mă iertați.

Tara vedea bine că acest straniu băiat era cinstit. Îi zâmbi.

Fără a pierde din vedere o clipă că sub privirea deschisă se ascundea un monstru care ar fi fost încântat s-o devoreze în toată mărimea ei.

— Îi explicați dumneavoastră Angelicăi situația sau nu-i spunem nimic? întrebă ea.

Sylver nu dădu înapoi în fața dovezii.

— O s-o fac eu, Domnișoară, spuse el cu mult curaj.

Se înclină iar și ieși din cameră. Tara contemplă tavanul. Apoi se așează pe pat. Mă rog, pe ceea ce mai rămăsese din pat. Vai, vai, vai, hotelul o să-i pună, probabil, să plătească o avere.

Nu îndrăzni să cheme prin incantații un Reparus pentru a face să dispară stricăciunile; căzu pe gânduri. Acum, că Lucrul cunoștea locul în care Tara se ascundea noaptea, nu se putea lăsa surprinsă și a doua oară. Trebuia să găsească altceva. Și, până atunci, se puneau două probleme grave. Prima: cât timp

putea rezista băiatul fără să doarmă? Și a doua: putea ea să-și permită să călătorească în compania lui, acum, când era atât de periculos?

Un strigăt de groază răsună. Speriată, Tara se repezi în salon.

Angelica, cu spatele la perete, înfrunța Lucrul transformat iar în chestia aia plină de colți și flutura din mână. Mâna dreaptă.

— Angelica! Nu! urlă Tara.

Prea târziu. Mâna-de-Lumină străluci și-l străbătu pe Sylver, canapelele, peretele camerei, zidul casei vecine, acoperișul, o parte dintr-un castel de apă umplut de elementari care era cât pe ce să clocotească zdravăn, o jumătate de duzină de nori, pentru a sfârși prin a se pierde în noapte.

Nu rămase decât Sylver, o bucată de podea și, în fața lor, o sorțitoare stupefiată că-și văzuse dispărând peretele, patul, cămașa de noapte și acoperișul, și care-i contempla cu gura căscată.

Sylver, la fel de uluit că fetele mai erau încă în viață, spulberă iluzia pe care o invocase pentru a-i arăta Angelicăi cu ce semăna când adormea.

Dar de data asta, el nu mai avea sarongul pe el. Mâna-de-Lumină făcuse să dispară totul. Foarte jenat, făcu o incantație ca să se acopere.

Bruneta își privi uluită mâna.

— N-a mers, murmură ea cu vocea sugrumată. Pe colții cariați ai lui Gelisor, n-a mers!

— Ba da, te asigur de asta, zise Tara, încercând să-și încetinească bătăile rapide ale inimii, a mers super-bine. Ai distrus totul în jurul nostru.

— Nu, n-a mers, se revoltă Angelica. Prețiosul tău Sylver ar fi trebuit să fie pulverizat! De ce e încă în viață?

Asta era o întrebare curioasă. Nu-i păsa că era gata-gata să-l omoare pe Sylver, ci era neliniștită că nu reușise.

Tara trecu peste „prețiosul tău Sylver” și alergă în salon să recupereze ce mai putea din lucrurile lor și să le pună în robele de sorțitoare. Mă rog, în cele ale Angelicăi și ale ei, pentru că nu s-ar fi apropiat de Sylver pentru nimic în lume.

— Cred că stratagema ta cu Mâna-de-Lumină, explică ea repede, nu funcționează decât pe subiecte neînsuflețite (îl înșfăcă pe Galant, îi lipi masca și-l băgă în buzunar). Ai văzut, când colina a fost distrusă, mâna ta n-a atins copacii, ceea ce ne-a și făcut să cădem, de altfel (ea îndesă umplutura de câlți în brațele Angelicăi). Și de ce ai încercat să-l omori pe Sylver, ești într-o ureche?

— Mi-a fost frică, răspunse Angelica, morocănoasă, privindu-și mâna ca și cum ar fi trădat-o. Eram în camera mea când el mi-a cerut să ies (ea nu preciză că se așteptase la altceva). Mi-a explicat că încercase să te omoare, cum și de ce, și deodată... *poc!* S-a transformat ca să-mi arate cu ce semăna el când avea altă formă. Eu nu mă așteptam la asta, am crezut că-și pierduse iar controlul și am reacționat instinctiv. Nu era bună de nimic (își scutură mâna lăsând să-i cadă câlții), ar fi trebuit s-o distrugă!

— Nu cred că scuturând-o schimbă mare lucru, preciză Tara care avea un chef nebun să-i sugrume pe cei doi tovarăși ai ei. Ne-am străduit cât am putut ca să ne facem remarcați. (Ea adună de jos câlții și-i îndesă din nou în brațele Angelicăi.) Și sorțitoarea care ne-a ținut piept o să-și dea seama curând că i-am distrus apartamentul.

Într-adevăr, cu ochii scoși din orbite, sorțitoarea își recăpătă vocea pierdută din cauza uimirii. Își agita brațele urlând groaznic.

Tara nu îndrăzni să intervină. Ea ar fi putut să reconstituie totul, dacă fantomele erau capabile să-i recunoască magia — cu o cantitate atât de mare, riscau să fie reparați foarte repede.

— Sylver, întreabă ea, puteți reconstrui ceea ce a distrus Angelica?

— Nu de unul singur, declară băiatul, magia mea e destul de imprecisă, mărturisi.

— Ah, rânji Angelica, înțeleg acum de ce vă stă așa de bine împreună! (Ea aruncă din nou umplutura de călți, spre enervarea Tarei.) Uite, fă ca mine și învață!

Strâmbându-se pentru că era totuși dificil, Angelica reconstrui cele două ziduri, cel al hotelului și cel al casei din față, susținută de fluxul de magie al lui Sylver. Sorțitoarea, stupefiată, încetă să mai țipe. Apoi ei refăcură acoperișul și castelul de apă. În final, făcură același lucru cu amărâta de podea. Din fericire, fluxul n-o străbătuse complet și se mulțumise să facă să dispară ulucile de lemn fără să se atingă de grinzi. Ah! Sfârtecase, de asemenea, foarte frumosul covor roșu, brodat, din mătase de spalendital.

Dacă fantomele aveau puterea de a-i găsi pe oameni prin intermediul magiei lor, erau terminați. Tocmai dezvăluiseră locul în care se aflau, ca și cum ar fi agitat o mare pancartă luminoasă pe care scria: „Suntem aici!”

— Repede, Angelica, deghizează-te! îi ordonă Tara Angelicăi, care-i zâmbea lui Sylver, mulțumită de armonia lor magică.

Pune-ți la loc câlții, nu mai avem decât jumătate de minut înainte ca polițiștii să ajungă aici.

— De unde știi tu asta?

— Am numărat. Le ia în jur de un minut ca să intervină, și au trecut deja cincizeci de secunde¹. Repede, repede!

Angelica își adună câlții și ghemotoacele pentru fâlci, punându-le la locul lor în mare viteză. Își strânseseră îmbrăcămintea, Tara se transformă și o zbughiră. Ascensorul coborî cu încetineala unui melc și ieșiră în fugă. Sylver fu cât pe ce să distrugă o coloană, dar în ultima clipă reuși să-și păstreze echilibrul. Un triton mare era de gardă. Angelica îi aruncă o pungă plină de credite-mute, strigând:

— Am ștricat două sau trei cheștii în apartament, șuntem grăbiți, trebuie să plecăm!

Tritonul deschise gura.

Și, în același timp, o maree de gărzi invadă hotelul, copleșindu-i.

Fuseseră prea lenți.

Angelica, înspăimântată, înțepeni. Tara și Sylver, la fel.

— Tritonule, da, tu de colo, răspunde-mi, zise una dintre gărzi, înaintând arogant spre recepție. Am detectat o puternică

¹ Pentru cei care n-au urmărit cu atenție acțiunea sau își imaginează că, văzând nepriceperea mea la mate, nu știu să număr, mulțumesc, dar minutele din AltăLume sunt mai lungi. O sută de secunde fac un minut. (N.a.)

activitate magică, probabil încă un sonat care nu suportă publicitatea, dar nu se știe niciodată. Ai auzit sau ai văzut ceva, neomule?

Și, în gura sa, ultimul cuvânt sună ca o insultă.

Tritonul, care avea intenția să se supună, se încordă în bula sa de apă și își încreți nările.

— Nu știu, răspunse el cu răceală, strângând la piept punga pe care i-o dăduse Angelica, n-am auzit nimic.

— Voi de colo, grohăi gardianul, înciudat, înaintând spre Angelica și Sylver, ce faceți aici la ora asta din noapte?

Angelica, care se liniștise deja, era să deschidă gura, când tritonul interveni:

— Sunt clienți ai acestui hotel. Tocmai s-au întors.

Angelica închise gura, surprinsă de minciuna lui. Tritonul rămase impasibil.

— Ah... bine, mormăi gardianul. Atunci vom percheziționa etajele. Haideți, băieți! Găsiți-mi-l și pe-acest sonat!

Gărzile se năpustiră spre scări și lift, în vreme ce alții levitau pentru a ajunge mai repede. Nu rămase decât un singur gardian, care se postă lângă ușă, dar prea departe pentru a-i auzi.

— De ce ne-ați ajutat? murmură Sylver curios.

— Nu-mi place ce se întâmplă în Lancovit după ce ne-au invadat fantelele, răspunse cu onestitate tritonul. Și cu atât mai puțin tonul acestui gardian. Oamenii ne tratează de sus de câteva săptămâni. Asta nu-mi place deloc. Și-atunci, cred că voi demisiona, o să iau această frumoasă pungă pe care mi-ați dat-o și o să las gărzile să se descurce cu patronul meu. De cel de colo o să mă ocup eu. Profitați de situație și ștergeți-o!

Sylver îi mulțumi sincer. Tritonul îl chemă pe gardian, iar acesta înaintă spre el, curios. Tara, Angelica și Sylver trecură pe lângă el, fără ca acesta să le dea prea mare atenție. Aveau mare noroc că sorțitoarea de vizavi era prea uluită că-și văzuse zidul refăcut așa de ușor, pentru a se mai gândi să menționeze că fata brunetă și băiatul erau în compania altei fete care semăna perfect cu Moștenitoarea dispărută. De când cu poveștile astea cu fantome, sorțitoarea n-avea niciun chef să aibă de-a face cu autoritățile. Fără să țină seama că oricum voia să schimbe decorațiunile interioare. Singurul lucru pe care-l regreta era foarte frumoasa ei cămașă de noapte.

De-abia ieșiseră afară, că Sylver, Angelica și Tara o șterseră cu toată viteza, numai să mărească distanța dintre ei și hotel.

Trecuse bine de miezul nopții. Totuși, era aproape ca ziua, datorită luminilor panourilor publicitare; pe cer, cele două luni afișau, de asemenea, enorme reclame pentru un produs sau altul. Noaptea, proiecțiile erau atât de numeroase, încât treceau printr-o adevărată mulțime de personaje animate. Într-un fel, nu era rău pentru a evita gărzile. Cu inima bătând puternic, ei se ascundeau, pe cât posibil, de fiecare dată când vedeau o uniformă. Tara ceruse Hărții Vii orele de deschidere a magazinelor, mai ales ale celor de covoare zburătoare.

— Douăzeci și șase de ore din douăzeci și șase, evident, răspunsese Harta, disprețuitoare. E un Pubcity, aici nu se oprește nimic, niciodată!

Într-adevăr, când au ajuns, găfâind, un vânzător îmbrăcat într-o ciudată salopetă strălucitoare, mulată și în întregime roz, îi întâmpină cu efuziune, înconjurat de covoare zburătoare de sus până jos, în imensul magazin.

— Bine-ați venit, bine-ați venit, dragii mei clienți și clientele! Aici vă aflați la Regele covoarelor! Dacă nu vă veți găsi aici fericierea, înseamnă că ea nu există! Avem de toate, și mai mult decât atât! Minuni din patru colțuri ale AlteiLumi sau de pe Pământ, adaptate la lumea noastră și la gravitatea sa. Mici, mari, rapide, lente, unele mai confortabile decât altele. Ce doriți? Serviciul Pubcity sau serviciul cu plată?

Radia de bucurie când i-au confirmat că voiau serviciul cu plată și se lansă într-o grandioasă demonstrație volubilă a tuturor modelelor prezentate.

După trei minute, Tarei îi venea să-l muște, nu numai pentru că avea impresia că voia să le bage pe gât toată marfa din magazin, dar, mai ales, pentru că vocea lui nazală îi agresa urechile sensibile de lup. Chiar și politicosul Sylver făcea grimase care arătau că era neliniștit.

Tara se întrebă dacă Lucrul apărea și când Sylver era agasat. De data asta, aproape că și-o dorea. Lucrul l-ar fi devorat pe vânzător și ar fi avut și ea liniște.

Erau de vânzare tot felul de covoare. De la cel mai simplu — o carpetă mică, ce nu depășea treizeci de tatrolți pe oră, pentru cei cărora le fusese retras permisul —, la mașinării stratosferice capabile să treacă de la un continent la altul în mai puțin de o jumătate de oră. Vai! Ei nu puteau cumpăra aceste mici minunății, căci le trebuia un permis special pentru a conduce, fără să socotim completarea declarației private. Țările nu glumeau cu mașini capabile să străbată frontierele într-o clipă.

Tara nu era foarte familiarizată cu covoarele și apoi, cu înfățișarea ei de lup, nu prea putea să negocieze, iar Sylver nu știa nici el mai mult. Deci Angelica era cea care trebuia să cumpere

covorul. Alese mai întâi un luxos model sport. Foarte tipător. Roșu, cu o minunată caroserie. Echivalentul unui Ferrari pe Pământ. Tara începu să mormăie. Angelica înțelese mesajul și oftă. Apoi se întoarse spre un model mai neutru, cu opt locuri, țesut cu gri, cu volute argintii și roșii, care avea și o vortex-toaletă și un duș încorporat cu elementarul-de-apă. Fără să uităm o chicinetă și un foarte mic elementar-de-foc. Dulapurile din perete erau concepute după aceleași modele ca buzunarele sorțitorilor și puteau conține provizii care nu se stricau ani în șir.

— Rapid, confortabil, nu se demodează, îi asigură vânzătorul. Fotoliile se strâng și se poziționează oricum, bineînțeles devin și paturi, pe care le puteți pune foarte ușor în buzunarele dumneavoastră.

— Foarte bine, îl luăm, confirmă Angelica aruncându-i niște bani.

— Perfect, perfect, spuse vânzătorul, frecându-și mâinile. Avem un termen de predare de două săptămâni...

Angelica îi strecură în palmă o monedă de aur.

— De o săptămână, reveni vânzătorul.

Angelica agită încă două monede de aur, fără să i le dea.

— Vi-l ambalez imediat? întrebă vânzătorul, întinzând mâna.

Angelica dădu din cap.

— *E pentru o consumație pe loc. Completați-ne hârtiile și decolăm.*

— Imediat, Domnișoară.

Angelica îi strecură cele două monede de aur, iar acestea dispărură grabnic.

— Doriți cumva și serviciul nostru „Nu-mi place să gătesc”? le propuse el cu un zâmbet seducător. Pe lângă covor, vă furnizăm hrană pentru un an, înțelegând prin asta o selecție de opt mii opt sute de plante, fructe, legume, băuturi, brânzeturi, produse de patiserie etc.

La un gest de-al său, peretele din fund culisă și un ospătar apăru, îmbrăcat tot în verde, cu sute de farfurii plutind în jurul lui.

Tăra simți că tipul o să-nceapă să le povestească despre cea mai neînsemnată mirodeneie din cel mai insignifiant fel de mâncare și emise un mormăit de avertisment.

— *E perfect, aprobă Angelica. Șă le încarce pe toate, repede.*

Vânzătorul, oprit brusc din elanul său, păru decepționat, dar acționă iute. Zburând cu o viteză uluitoare, felurile de mâncare se precipitau în dulapurile covorului. Angelica dădu un ban de argint pentru tot.

— Și serviciul nostru „Totul e curat și miroase bine, dar eu n-am niciun amestec”? continuă excelentul vânzător. Vă furnizăm șervețele, hârtie igienică, detergenți, tot ce aveți nevoie, fără să apelați la propria magie.

Era șmecher. Știa că autoritățile ordonaseră să nu se folosească magia și profita de asta pentru a vinde tot ce se putea. Angelica, fără să ezite, cumpără și plăti. Apoi îl opriră înainte de a le vinde și cealaltă jumătate a orașului.

Rămânea o formalitate la care nici Angelica, nici Sylver nu se gândiseră. În vreme ce vânzătorul pregătea hârtiile vehiculului cu numele fantezist dat de Angelica, Tăra o luă deoparte și-i spuse, ascunzându-și mișcarea buzelor.

— Cere-i să debrânșeze dispozitivul care permite reperarea și oprirea vehiculului.

Angelica o privi. Apoi zâmbi.

— Nu ești așa de proastă pe cât pari, mică Moștenitoare, ai dreptate, nu m-am gândit la asta.

Uau! Tara era atât de surprinsă, încât rămase cu limba atârnată din gură. Ca Angelica să recunoască faptul că nu se gândise la ceva înaintea Tarei era un fel de minune.

Bruneta nu avu probleme să-l convingă pe vânzător să dezactiveze, apoi să scoată sistemul. Trebuie să fi fost obișnuit cu așa ceva, pentru că acționă repede. Și o altă monedă de aur dispăru în puțul fără fund al buzunarelor sale.

O clipă mai târziu, aveau documentele vehiculului și zburau din magazin.

În momentul în care erau pe punctul de a părăsi orașul, panourile afișau fața umflată (cu bumbac) a Angelicăi, a tritonului și pe cea a lui Sylver, care fuseseră filmați de scoop-urile de securitate ale hotelului. N-o remarcaseră pe Tara, luând-o, fără îndoială, drept un familiar.

Dedesubt, un avertisment: „Persoane periculoase, căutate pentru distrugere de bunuri private și pentru activități magice interzise!”

Sylver lăsă capul în jos sub gluga sa neagră și, norocul lui, reuși să scoată covorul, deși gărzile se uitau în aer ca să citească mai bine dacă avertismentul era însoțit de o recompensă sau nu.

Așadar, o luară-n zbor cu viteză maximă spre Hymlia și, după mai multe ore, se opriră pentru un foarte rapid mic dejun. Menghina se strângea și mai mult. Le era teamă, tresăreau la cel mai mic zgomot.

Mă rog, Angelica și Tara, pentru că lui Sylver nu părea să-i fie frică de altceva decât să nu rănească pe cineva.

Din fericire, AltăLumea era o planetă imensă, destul de puțin populată. Câmpia și pădurile erau adesea sălbatice, mai multe ca pe Pământ. Nu se întâlneau decât foarte rar cu covoare sau pegași și, de fiecare dată, trecuseră foarte repede pe lângă ei, deoarece călătorii ar fi putut să-i vadă. În plus, după ce citise modul de întrebuințare a covorului, Sylver ridicase geamurile și acoperișul și descoperise o foarte interesantă opțiune care le permitea să-i facă opaci, deci era imposibil de distins din exterior cine erau. Prilej și pentru unele decepții, pentru că pierdu câteva zeci de minute să priceapă cum să nu mai fie atât de opac geamul, încât să vadă afară.

Covorul n-a fost decât foarte puțin deteriorat.

Ar fi putut să ia masa pe covor, dar simțeau nevoia să-și dezmoștească picioarele, motiv să facă o escală. Găsiră o poieniță drăguță, bine ascunsă în mijlocul unei păduri roșii, stufoase.

Cum nu era nimeni prin jur, Tara își relua înfățișarea umană normală. Evita forma de vampyr și, chiar mai mult, pe cea moștenită de la Selenba, pentru că-i stârnea prea mult pofta de a bea sânge omenesc.

Și misteriosul Sylver trebuia să fie parțial om, căci de cum îl simțea, ea începea să saliveze. Curios, nu se petrecea același lucru cu Angelica. Tara deduse că dezagreabila tânără nu era om decât ca aspect, și că de fapt era, probabil, un demon din Limburi... sau, și mai probabil, că n-o iubea suficient pentru a avea poftă de sângele ei.

Exista o listă de meniuri disponibile, cu mii de mâncăruri și condimente pe care le comandaseră. Aleseră și înfulecară micul dejun cu plăcere.

Tara o remarcă pe Angelica, care, înainte, nu rata nicio ocazie de a sta în apropierea lui Sylver; acum stătea izolată în mod ostentativ. Îl privea cu un aer neîncrezător. Ea își scosese bumbacul care-i astupa gura, ca să poată mânca, la fel și restul de umplutură de câlți de care nu mai avea nevoie deocamdată.

— Va trebui să găsim o soluție, declară brusc bruneta. Refuz să călătoresc cu un tip atât de periculos...

Adevărul era că avea dreptate, iar Tara se întreba cum să abordeze problema.

Magnificul Sylver își lăsă ochii în jos. Și nu răspunse, pentru că suferința de a se vedea respins ar fi făcut să-i tremure vocea.

Tara rămase tăcută. În timpul fugii, ea se gândise. Și concluzia ei nu era deloc mai optimistă.

Angelica își încrucișă brațele.

— Ăsta... Lucrul. După ce Sylver adoarme, el iese, nu-i așa?

Sylver își ridică ochii aurii și dădu din cap.

— Atunci, e prea periculos. E de ajuns un moment de neatenție, un puseu de oboseală, și noi vom fi victime. Refuz să-mi asum riscul.

Sylver se încordă. Apoi se ridică dintr-o săritură, ezită pentru că-și luase prea mult avânt, era cât pe ce să cadă peste Angelica, iar aceasta țipă, după care, în sfârșit, el își regăsi echilibrul.

— Aveți dreptate, Domnișoară, articulă el lent, ca și cum fiecare cuvânt îi era smuls din gât, înnodându-se cu cel al Tarei,

atât părea de disperat, vă rog să mă iertați pentru neplăcerile pe care vi le-am produs. O să mă întorc la Travia ca să-i ajut pe cei din Rezistență. Vă mulțumesc că m-ați însoțit atâta vreme. Și iertați-mă că v-am pus viața în pericol.

Apoi, înainte ca fetele să poată reacționa, se întoarse și plecă. Tulburate de plecarea lui neașteptată, ele rămaseră tăcute până când el dispăru.

— *Slurk!* Rahat! exclamă Angelica. Ar fi putut să mai reziste puțin totuși!

Tara clipi, luptând împotriva unei bizare suferințe, în vreme ce cei doi sori din AltăLume se înălțau, umplând câmpia de o lumină glorioasă, ca un nimb.

— Ne-a pus în pericol, sublinie ea, și o știe foarte bine. E un noroc, pur și simplu, că nu m-a omorât în noaptea asta. Dar, Angelica, regret că nu poate veni cu noi. Chiar dacă nu sunt sigură că piticii au apreciat să aibă Lucrul printre ei.

— L-ar fi făcut bucățele, nu e genul lor să lase o jivină atât de periculoasă în viață, dacă-i atacă.

— Este o persoană conștientă, Angelica, nu un fleac pe care poți să-l elimini fără să stai pe gânduri.

Angelica îndepărtă argumentul făcând un gest agasat.

— Puțin important, fie un Lucru, fie un băiat foarte drăguț, ar fi putut totuși să protesteze. Tipul ăsta nu e foarte curajos!

Întrucât Sylver le salvase viața când cu atacul lui Cal, cu câteva ore mai devreme, Tara considera totuși că Angelica avea memorie scurtă.

Dar mai ales, era surprinsă de sentimentul de tristețe și de pierdere care-o însoțea de la plecarea lui. În plus, experiența de

Moștenitoare a Omois-ului îi sugera că era totuși foarte ciudat că Sylver le părăsise atât de repede.

Ele își reluară drumul. Rând pe rând, se schimbă ca să piloteze covorul pentru a înainta cât mai repede posibil spre țările piticilor, trolilor, vampyrilor și uriașilor.

Hymlia se afla în munții Tasdor. Tara bănuia că munții fuseseră botezați de un pitic. Adică, își meritau cu prisosință numele, căci erau plini de aur, pe care piticii îl vindeau oamenilor și tatrisilor.

Ele evită orașele, mulțumindu-se să doarmă pe covorul zburător, în scaunele care se transformau în paturi foarte confortabile. Era cald, dar râurile erau reci, iar Tara, precum și Angelica se simțeau foarte mulțumite să poată folosi minidușul covorului.

Fără să-și dea seama, Tara își recăpăta forțele. Mânca bine, conștientă de faptul că pierduse prea mult din greutate și din masa musculară. Și se antrena o oră în fiecare zi, pentru a-și pune în mișcare mușchii anchilozăți. Spre marea sa surpriză, Angelica — despre care ea credea că era leneșă și neserioasă — făcea la fel. Tehnica brunetei voinice se apropia binișor de cea predată de Imperator. Rapidă, brutală, eficientă. Tara nu comise greșeala de a-i propune Angelicăi să se antreneze împreună. Știa că una dintre ele risca să-și piardă viața. Tot acest exercițiu era epuizant, dar îi golea mintea de imaginile cu Robin, așa că trăia aceste momente cu un fel de ușurare.

Și, în fiecare noapte, Tara își strica ochii uitându-se în *Cartea Întunecatelor Secrete*, pentru a găsi mijlocul de a le elimina pe fantome.

De fapt, ele erau într-adevăr excluse din lume. Tara nu putea risca să se lase reperată consultând Piatra Vie, făcută din cuarț, adevărată rezervă de magie. De asemenea, nu avea nici ea însăși parte de consolarea de a putea discuta cu Piatra, cum se obișnuise de trei ani încoace.

Din fericire pentru Tara și pentru supraviețuirea lor, Angelica se prăbușise într-un ciudat mutism. Părea prost dispusă și nu vorbea deloc cu Tara, care o suporta fără să crâcnească — vorba aceea, trecuseră două luni fără ca ea să pronunțe vreun cuvânt, deci nu-i era greu. Între timp, simți că bruneta o observa cu atenție și asta o făcea să devină nervoasă.

Drept urmare, după șase zile de tăcere, tresări când Angelica îi vorbi.

Ele se aflau în mijlocul unei poienițe luminate de briliante sălbatice și traversată de un râuleț răcoros. La „serviciul toaletă”, descoperiseră antipiqqq și antimuștic care le proteja de gângăniile nedorite.

Se făcuse noapte, și Galant prinsese o briliantă pentru ca Tara să poată citi. Odată asigurată că pegasul în miniatură nu avea de gând s-o mănânce, mica zână înaripată se așeză pe spatetele ei și-i luminează *Cartea Întunecatelor Secrete*.

— E acolo, înăuntru, nu-i așa? o întreabă Angelica.

Surprinsă, Tarei îi luă un moment ca să-i răspundă.

— Ce să fie acolo înăuntru?

— Acolo, înăuntru, cauți metoda de a le omorî pe fante, nu-i așa?

Tara închise cartea cu un gest protector. Existau trei informații fierbinți în această carte, și ea n-avea chef ca Angelica să-și bage nasul de vulpe.

— Poate, răspunse ea prudent. De ce?

— Pentru că s-a făcut o săptămână de când sunt obligată să călătoresc cu tine și scoți tot timpul cartea asta stupidă, de parcă viața ta ar depinde de ea. Nicio carte nu poate fi atât de pasionantă. Nu e foarte greu de ghicit. Și încă mai puțin dificil să deduci că n-ai găsit nimic.

Tara scrâșni din dinți. Ea uita adesea că inamica ei, chiar dacă era rea, nu era și proastă.

— O să gălesc ceva, e doar o problemă de timp.

— Este o carte magică?

— Eh... da.

— Câte pagini are?

Tara n-avea nicio idee. Nu se uitase.

— Du-te la sfârșit, bate cu degetele pe ultima pagină și întreabă numărul de pagini, cartea trebuie să ți le afișeze.

Tara se supuse, conștientă că mai existau încă o mie de lucruri pe care ea nu le știa despre lumea ei natală... o, dar câte despre o alta străină!

Era cât pe ce să se sufoce.

— Cinci milioane șase sute cincizeci și două de mii opt sute douăzeci și opt de pagini! Este... e imposibil!

— Nu, este normal. Adesea, cărțile magice includ în mod egal alte cărți pe care autorii le citează ca exemplu. Aceștia le pun, astfel, la dispoziția cititorilor. O să citești până la sfârșitul zilelor tale, dacă vrei să găsești o soluție. Există metode foarte simple. Am văzut că pe copertă e scris *Cartea Întunecatelor Secrete*. Cunoscut această carte. Se spune că sunt compilate toate experiențele, viețile tuturor Împăraților și Împărăteselor din Omois, încă de la începutul Imperiului. Speri ca unul

dintre strămoșii tăi să fi luptat cu fătomele și să le fi învins, nu-i așa?

La naiba, Angelica era afurisit de bine lămurită. Având în vedere că tatăl ei se vedea la conducerea supremă a AlteiLumi și nu făcea din asta un mister, Tara ar fi trebuit să se îndoiască de faptul că Angelica era la curent cu tot ceea ce depindea de putere. Și, incontestabil, această carte transpira putere.

— Da, răspunse ea sincer, cam asta e ideea.

— Hm, ai noroc... la fel ca tine, și eu vreau ca aceste fătome nenorocite să fie învinse.

— De ce noroc?

— Pentru că, dacă nu mi-ar fi fost teamă că o distrug dacă încerc să ți-o iau, te-aș fi omorât fără să ezit.

Tăra înghiți în sec. Avea meritul că vorbea pe șleau.

— În plus, continuă Angelica, Măna-de-Lumină nu poate face orice. Nu distruge decât subiectele neînsuflețite. Și, din nenorocire, recunosc că tu ești mai puternică decât mine. Atunci, cum nu am de ales, trebuie să cooperez. O să te-ajut.

— Este... ei bine... foarte amabil din partea ta. Angelica, dar numai un Moștenitor al tronului din Omois poate citi *Cartea Întunecatelor Secrete*.

Angelica făcu un gest de nerăbdare.

— Evident! Mă iei drept imbecilă? Tu nu știi nimic despre asta. Dar eu știu cum să folosesc cărțile magice. Știi că poți alătura cuvinte, pentru a căuta întâmplări în carte?

— Da, se apără Tăra, am deja „fătomele mele” și „a distruge”, dar deocamdată tot ce am găsit este „fantoma a distrus”, „fătomele *au* distrus” etc., dar deloc „fantoma *e* distrusă”.

— Ai încercat cu o frază întreagă?

— Hmm... nu. Încă nu.

— Încearcă așa: „Cum să distrugi fantomele și să le trimiți la ele acasă.” Apoi ceri „funcții secundare” și înregistrezi „toate conjugările la toate timpurile, inclusiv *distruse, au distrus, au fost distruse, distrusesese, să distrugă, vom distruge* etc.”.

Tara se supuse, cu inima bubuindu-i în piept. Nu știa că putea să activeze funcțiile secundare. O să meargă?

Cartea afișă rezultatele. Erau cel puțin o mie de cazuri. Asta îi reducea considerabil munca. Nerăbdătoare, deschise la primul caz: „Nenorocitele de fantome, spunea fraza, au distrus totul, imposibil de gonit acasă!” Decepționată, trecu la al doilea: „Cum reușești să distrugi fantomele și să le trimiți la ele acasă?”

Fu cât pe ce să arunce cartea.

— La naiba, bombăni ea, ar trebui să-ți dea formule, în loc să se întrebe tot timpul! Am impresia că-și petrec zilele punându-și întrebări! Ce vreau eu este...

Brusc, se îndreptă, cu ochii strălucindu-i.

— Spune-mi, cărțile tale magice au rețete?

Angelica o privi uimită, apoi ironică.

— De ce, te-ai hotărât să renunți la tron și să te faci bucătăreasă?

— Da, ador să gătesc Angelici la grătar, răspunse Tara la fel de tăios. Nu, bineînțeles, dar această carte mi-a dat multe explicații despre atitudinile pe care să le ai în diferite ocazii. Atunci poate că strămoșii mei au fost răutăcioși și au pus o *addenda*, o chestie, ceva pe care descendenții lor să o poată consulta în caz de pericol? De genul „Dacă demonii din Limburi atacă, să confecționați o bombă antidemon cu păr de pisică și s-o pulverizați diminețile timp de cincisprezece zile”...

— La naiba, bombăni Angelica, aş dona această nenorocită de Mână-de-Lumină pentru a avea această carte. Mereu aceiaşi imbecili au noroc. (Ea ridică vocea.) Nu e bine cum cauţi, du-te în Index şi cere „formule şi soluţii”.

Tara consultă cartea şi găsi foarte repede ceea ce căuta.

Apoi gemu.

— Nu se poate! Aici spune că există peste o sută de mii de pagini cu formule!

— Reia fraza „cum să distrugi fântomele şi să le trimiţi la ele acasă”, o să vezi. Altfel, vei fi condamnată să citeşti această carte până la sfârşitul zilelor tale... care vor fi foarte puţine, dacă fântomele reuşesc să invadeze şi neoamenii.

Tara se ruga intens, în adâncul inimii ei. Bătea cu degetele pe carte, înregistra fraza cu declinările şi conjugările respective. Imediat se afişă un text:

„Cum să distrugi, să anihilezi, să omori, să masacrezi, să dobori, să ruinezi, să nimiceşti, să extermini, să asasinezi, să ucizi, să suprimi fântomele şi să le trimiţi la ele acasă, în CealaltăLume, la naiba, în Limburi sau în altă parte, sau să nu-ţi pese de momentul când pleacă.”

Se pare că autorul indicaţiilor despre cum să scapi de fântome voise să fie sigur că descendenţii săi vor găsi aceste informaţii, indiferent de formula pe care o foloseau în căutările lor.

Cumsecade băiat.

Textul continua:

„Fii atent, descendent din Omois, căci în teribila şi calda ţară a edrakinilor se află o maşinărie. Emanăţiile ei te vor mistui. Nimeni şi nimic nu te va putea îngriji. Sub tumulul din Arrutchir, sub pământ, se ascunde ceea ce le va face să dispară. Undele le

dislocă, le transformă în zdrențe. Mai ales AltăLumea și mai ales dacă Porțile sunt deschise spre alte lumi. Dintr-odată. Și asta e tot.”

— Daaa, urlă Tara, făcând-o să tresară pe Angelica, am reușit să gădesc!

— Am reușit să *găsim*, o corectă Angelica pe un ton acid. Hai, citește-mi ce zice. E ușor?

— Da, mai exact trebuie să mergem la edrakini, într-un loc care se numește Arrutchir, să dezgropăm o mașinărie și... haț! Dintr-odată, le-am jucat festa — distruge toate fantomele, de pretutindenii. Mulțumesc, Angelica, fără tine...

Tara se întrerupse, dându-și seama că Angelica o privea cu groază.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că te înșeli, exclamă Angelica. Citește-mi textul!

Tara se supuse. Când termină, Angelica se cuprinse cu brațele, de parcă i-ar fi fost frig.

— Suntem pierdute, anunță ea pe un ton funebru. Totul e compromis.

Tara simți cum entuziasmul ei se spulberă brusc.

— Cum așa?

Angelica ridică privirea.

— Știi tu cine sunt edraquinii, mică Moștenitoare? Știi tu ce monștri sunt?

— Uf, n-am studiat încă acest popor, cursurile au început cu popoarele cu care face comerț Omois-ul. Știu exact că Marele Edraquin trebuie să fie însoțit de soțiile-gărzi de corp peste tot pe unde merge și că ele sunt așezate cu fiecare ocazie într-un mod special.

Angelica strânse din ochi, arătând cât de incompletă era educația Tarei. Vorbi cu un ton aproape sepulcral pentru a-i descrie pe edrakini. Și pe Tara o luă cu frig pe șira spinării.

— Sunt animale, specii de feline corcite cu oameni, aproape fără nări, cu ochii îndepărtați spre spate, cu coama rasă și părul scurt, cenușiu, negru sau alb. Sunt vicioși și periculoși. De două ori au încercat să cucerească AltăLumea și de două ori strămoșii noștri din Lancovit s-au aliat cu alte popoare pentru a reuși să-i stăpânească. Sunt dintre cei mai mari sorțitori, dar magia le este rezervată doar Marilor lor Preoți. Cel care face magie îi atrage cu miile în câteva secunde. Și n-are timp să regrete. Când are noroc, este sacrificat celor doi zei pe lângă care Brenduc Hidosul pare un inofensiv și amabil băiețel, ușor nătâng. Acei zei îți iau sufletul, Tara, și te fac să suferi o veșnicie în foc și dureri. Aveți un iad și un rai în religiile voastre pe Pământ?

— Hmm... da. Este un loc unde sufletul păcătoșilor sunt torturate fără sfârșit de demoni, într-o suferință veșnică. De fapt, seamănă teribil cu ce spui tu.

— Nu, deloc. Imaginea infernului tău e un paradis prin comparație. Pentru că, acolo, nu contează dacă ai păcătuیت sau nu. De fapt, ei preferă victimele inocente, acestea sunt cele care suferă cel mai mult. Nicio porțiță de scăpare posibilă în CealaltăLume pentru victimele lor; odată ce-au pus mâna pe tine, nu-ți mai dau drumul niciodată. Este motivul pentru care niciun sorțitor, să zicem „normal”, nu se va duce pe insula asta blestemată. Edrakinii sunt sângeroși și n-au milă. Fac comerț cu negustorii, dar dacă te hotărăști să pui piciorul pe insula lor fără autorizația guvernului, nu reprezinți decât o pradă. Ca

tuturor pisicilor, le place să vâneze, dar, mai ales, să-și tortureze prizonierii. Dacă te prind, sinucide-te imediat, întrucât ce vei îndura după aceea va fi atât de cumplit, încât vei regreta din adâncul inimii că nu ești mort. Insula lor este o fortăreață prea caldă, prea umedă, pentru că, datorită magiei Marilor Preoți, domnește o temperatură care favorizează creșterea plantelor lor bune. Cu scopul de a controla populația, numai Marii Preoți și Asasinii au dreptul să circule. De aceea, ei au o poțiune pe care pot s-o pulverizeze pentru ca plantele să-i lase să treacă. Nimeni și nimic nu va putea niciodată să mă convingă să pun... nu, nu să pun... dar nici măcar să evoc umbra ideii de a pune piciorul pe această insulă blestemată.

Ea trebui să se oprească, pentru că-i ieșise limba de-un cot. Tara era consternată. Era un curs de la care lipsise, se pare. Și denumirea poliției lor, „Asasinii”, nu prevestea nimic bun. Angelica inspiră profund și reluă.

— În plus, nu știu dacă ai remarcat, dar există un pasaj foarte clar care spune că emanațiile mașinăriei îl omoară pe cel care o va porni.

— Da, am remarcat, recunosc Tara, abătută. Este punctul cel mai puțin important. Oricum, n-aveam intenția să mă mai întorc.

Pe degetul ei, inelul tresări... mă rog, e un fel de-a spune. Ce mai era și cu povestea asta? Inelul crezuse că Tara își reprimase orice chef de a deveni fantoma propriului ei spirit.

Se pare că nu.

La fel de surprinsă, Angelica își miji ochii.

— Cum așa?

Tara răspunse limpede:

— Să mă omor ca să-l întâlnesc pe Robin ar fi neproductiv, mai ales înainte de a fi reparat greșeala care l-a omorât. Era cât pe ce să fac asta, când am vrut să-mi provoc moartea prin înfometare.

Angelica era uluită. Asta era o informație interesantă! Apoi percută termenul folosit de Tara, „neproductiv”, nu? Stupida Moștenitoare încerca să-și pună în practică hotărârea. Fără îndoială, Tara nu-și dădea seama, dar Angelica n-avea atâta poftă să moară ca să facă asta. Trebuia s-o supravegheze, nici nu se punea problema ca ea să se eschiveze în ultimul minut. Astfel, Angelica prindea doi iepuri dintr-un foc. Elimina doi dintre cei mai importanți adversari ai tatălui ei, Tara și Magister, dintr-odată. Îi va plăcea la nebunie!

Inconștientă de gândurile ucigașe ale Angelicăi, Tara continuă:

— În schimb, să pieri salvând AltăLumea nu e interzis. *El* nu mi-a interzis asta.

— „El”? Cine-i „el”?

— Robin.

— Robin? Vrei să spui că ai vorbit cu el? După moartea lui? Angelica părea să creadă că Tarei îi filează o lampă.

— Da, mi s-a înfățișat fantoma lui. Mi-a interzis să mă omor. Dar nu mi-a interzis să mor pentru a-l întâlni. Vezi, nu mi-e frică. Sunt chiar nerăbdătoare.

Ah! În sfârșit, da, proasta de Moștenitoare avea într-adevăr poftă să devină fantomă. Pentru prima oară în viața ei, Angelica era incapabilă să-și găsească vorbele. Rămăsese mută, stupefiată.

— Vrei să te duci să locuiești cu fântomele? Ești complet nebună, sfârși ea prin a spune.

Tara surâse vesel. Dar dincolo de zâmbetul ei de bravadă, se vedea bine umbra groaznicei dureri.

— Vai, dar nu-i grav, nu-i contagios, nu riști nimic.

Angelica deschise gura pentru o remarcă foarte usturătoare, când un urlet cumplit le făcu să tresară pe amândouă.

Înainte ca ele să aibă timp să reacționeze, un cruiucc spintecat fu aruncat în poieniță, într-o baltă de sânge, și nimicit în fața lor, cu măruntaiele-i unsuroase țâșnind din el, urmat de o ființă pe care ele o cunoșteau bine.

Lucrul.

— Va fi amuzant să le explic că voi nu aveți niciun amestec, zâmbi el dezvelindu-și colții plini de sânge. Cred că vor face treaba în locul meu. Ciao, fetelor!

Și, dintr-o săritură, dispăru din poieniță.

Tara, ca și Angelica, sărise în picioare, cu inima bătând să-i sară din piept. Auzind zgomote în jurul lor, ea se transformă repede în vampyr. Doar ce termină, că vreo zece cultivori, foarte enervați, le împresurară.

Agitând o mulțime de furci. Ascuțite. Mai lipseau torțele și un doctor nebun care să fure creierul rău¹.

— Hoățele, hoățele! scuiă unul dintre ei, nebun de furie. Mi-ați furat cruiuccul, pe bietul meu Rossinet, pe care l-am îngrășat pentru sărbătoarea celor șase sute doisprezece zei și jumătate! O să plătiți!

Și, în plus, cruiuccul fusese botezat. O încurcaseră!

Dar Angelica nu trebuia pusă la socoteală.

¹ Da, recunosc, fac aluzie la Frankenstein. Și la Van Helsing, scena de început, cu cioclul și Dracula. Oameni, furci, torțe și un castel în flăcări. (N.a.)

— Exact, replică bruneta, cu un aer disprețuitor. O să plătim. Și suntem dezolate că animalul nostru de companie v-a provocat o asemenea neplăcere. Iată un credit-mut de aur. Cred că va acoperi de zece ori valoarea cruciccului dumneavoastră. Oh, și înainte de a pleca, cum am plătit această carne, vreau ca dumneavoastră să-mi pregătiți patru coaste și un jambon. O să le frigem pe drum.

Tonul rece al Angelicăi și moneda de aur pe care ea o învârtea neglijent între degete, ca Jack Sparrow în *Pirații din Caraibe*, îi subjugară pe cultivori. Furcile se lăsară în jos. Mulți dintre ei își scoaseră bonetele.

— Animalul... animalul dumneavoastră de companie? articolă slab cultivorul, care nu scăpase din ochi banul de aur. Pe manii strămoșilor mei, dar ce e ăsta? Un monstru scăpat din Limburi?

Angelica inventă repede, zicând pe un ton la fel de glacial:

— Este o... experiență de laborator. Tatălui meu îi place mult să încrucișeze speciile. O să-l punem în lesă data viitoare, nu vă faceți probleme. Mai mult, o să plecăm de pe teritoriul dumneavoastră peste câteva ore. Prietena mea, aici de față, e mult mai periculoasă pentru dumneavoastră decât animalul meu de companie, credeți-mă.

Cultivorul înghiți în sec când văzu ochii sângeroși ai Tarei, care se străduia din răspuțeri să pară implacabilă, lăsând să i se vadă colții lungi.

Trebuie să-i fi reușit, fiindcă el se dădu înapoi.

Slavă Domnului, el nu-și dădu seama că Tara se străduia din răspuțeri să nu lase bale peste tot, căci nu stăpânea întotdeauna noua sa proteză dentară.

— Ne-am înțeles? Întrebă Angelica.

— Da, da, Domnișoară. O să vi-l pregătim pe Rossinet imediat. Mulțumesc, Domnișoară.

Angelica îi aruncă banul, iar cultivorul îl încercă pe loc. Tara nu-și revenea ce tupeu avea fata asta. Nu i-ar fi venit niciodată ideea acestei stratageme, dar era în spiritul Angelicăi să crezi că toate lumea avea un preț.

Fie el în aur sau altceva.

N-a durat prea mult. Pentru a evita să atragă prădătorii, Cultivorii luară carcasa, lăsându-i Angelicăi patru frumoase coaste și un jambon. Apoi dispărură în umbră, comentând aventura, surescitați.

— Angelica?

— Tara?

— Va trebui capturat, știi?

— Ne-ai salvat de cultivori. Descurcă-te cu drăguțul de Sylver.

Și, înainte ca Tara să răspundă, Angelica se sui pe covor, rabată acoperișul și pereții și se încuie pentru noapte.

Tara suspină. Cuvântul „scorpie” era prea slab pentru a o caracteriza pe Angelica.

Urletele o făcură să se ridice dintr-o săritură. Hotărât lucru, această pădure era într-adevăr gălăgioasă. Imperatorul îi explicase de o mie de ori că nu trebuia să se grăbească spre sursa unui pericol potențial, înainte de a-l fi evaluat. De aceea, bătut cu degetele în geam, atrăgându-i atenția Angelicăi.

— S-a ivit o problemă, lasă-mă să intru, am nevoie de covor.

În silă, Angelica îi deschise.

— Ce problemă? întrebă ea, în timp ce Tara înălța covorul deasupra vârfurilor copacilor.

— Problema asta! arată Tara spre Lucru, înconjurat de cultivori.

După cum se vedea, ei aveau obiceiul să pună capcane pentru animalele sălbatice din pădure, și Lucrul căzuse într-una dintre ele. O cușcă ascunsă, care acum se legăna în aer, la capătul unei corzi.

Ceva nu era în regulă.

— De ce nu se eliberează? murmură Tara perplexă, cușca asta n-o să reziste prea multă vreme.

— Lucrul îi așteaptă pe cultivori să fie siguri că această cușcă îl va ține prizonier, îi explică Angelica. Odată convinși de asta, se vor apropia de Lucru și atunci...

— Lucrul se va elibera! continuă Tara, îngrozită.

— Da. Și va măcelări cu mult mai mulți. Cu siguranță, nimeni nu va avea timp să fugă. E șiret Lucrul ăsta. Pariez pe zece mii de credite-mute de aur că a căzut intenționat în capcană.

— Hm, nu fac pariu, pentru că și eu gândesc exact la fel ca tine. Și cum ai spus că e animalul nostru de companie, vom pica la mijloc. E de rău. Aș vrea să-ncerc ceva. Să nu te-amesteci.

— Dacă mori, o să-i reamintesc fantomei tale că tu mi-ai cerut să nu mă amestec, o asigură Angelica, zâmbindu-i răutăcios.

Tara manevră covorul să aterizeze, sări în poieniță și strigă:

— Fugiți, cușca va ceda, fugiți, mă ocup eu de asta!

Cultivorii din AltăLume nu erau ca pământeni. Ei știau că magia nu era întotdeauna controlabilă. Nu-și puseră întrebări.

O luară la goană ca nebunii, printre copaci, sub privirea furioasă a Lucrului.

— Începi să mă enervezi, mică ființă umană, scui pă ăel. Te încăpățânezi să-mi strici toate surprizele, e enervant!

Cu un gest dezinvolt, el rupse vergelele, distrugând complet cușca. Apoi sări cu un zgomot surd pe frunze și iarbă. Deși Tara, sub aspectul său de vampyr, atingea doi metri, Lucrul o depășea cu o bună jumătate de metru. Tara își înălță privirea spre el și înghiți în sec.

Și când Lucrul deschise brațele, expunându-și bustul chitinos, Tara avu impresia că în fața ei avea un bloc de ghimpi, țepușe și gheare.

Mult prea lungi, prea ascuțite și prea terifiante pentru gustul ei.

Închise ochii preț de câteva clipe, să cugete la ce să facă.

— Nu poți practica magia ta ieftină pe mine, mică ființă umană, grohăi Lucrul, lingându-și botul. De data asta, plasa ta deasă și urâtă n-o să mă mai ia prin surprindere. Păcat de tine!

— Sylver, nu ești un Lucru fără spirit, înfometat, răspunse Tara cât mai calm posibil, ținând seama de spaima sa intensă. Și el nu te controlează. Eu am încredere în tine. Îți încredințez viața mea.

Își lăsă brațele să cadă pe lângă trup și rămase nemișcată.

Era poate cel mai curajos act din viața ei.

— Greșești, rânji Lucrul.

Și, înainte ca Tara să aibă timp de reacție, el sări pe ea.

Ochii Tarei se măriră. Dar ea nu se mișcă. Nu încercă nici măcar să se ferească de laba mortală și de botul lacom.

Involuntar, Angelica strigă.

Tara era acoperită de masa de spini. Dacă n-ar fi fost vampyr, ceafa i-ar fi fost ruptă sub lovitură. Și dacă Schimbătoarea n-ar fi improvisat un fel de armură sub pielea costumului său, ea ar fi fost străpunsă.

Deasupra ei, Lucrul începu să tremure și să grohăie. De pe covor, Angelica scoase un urlet de groază.

Lucrul era pe cale s-o devoreze pe Tara!

Angelica n-o iubea prea mult pe Moștenitoare, dar asta ar fi fost, într-adevăr, o moarte groaznică.

Apoi, ca un coșmar care dispare, Lucrul dispăru și Sylver era culcat, cât era de lung, peste Tara, gata să atingă cu gura lui pe cea a tinerei, privind cu lăcomie în ochii de un albastru minunat. Ochii aurii și ochii albaștri se întrebau, se înfruntau.

Tara dădu să vorbească.

Înțelese ceva.

Și începu să urle.

— Sylver, vai, vai, vai, solzii tăi!

Îngrozit, băiatul se rostogoli pe-o parte. Tara se ridică într-o secundă și sări pe loc, biciuită de durere. Pe tot corpul, Schimbătoarea fusese pătrunsă de solzii băiatului.

Care făcu să reapară în mare grabă hainele sale. El nu se gândise că era dezbrăcat, în afară de sarongul pe care-l purtau concomitent Lucrul și el. Solzii făcuseră restul.

Schimbătoarea reușise să reziste la spinii și țepușele Lucrului, dar șocul fusese atât de violent, încât ea trebui să absoarbă energia cinetică pentru a face ca Tara să nu moară pe loc. Văzând că Sylver apăruse din nou, Schimbătoarea slăbi armura pentru a absorbi mai ușor energia reziduală, care o deteriorase.

Uitase pur și simplu de solzii lui Sylver. Care primiseră sarcina să-și aducă aminte de el (ei).

Băiatul incantă iute un Reparus, foarte stânjenit. Magia lui o lovi pe Tara, care suspină de ușurare, în vreme ce durerea se retrăgea. Schimbătoarea profită, de asemenea, de Reparus, căci găurile dispărură din costumul ei de vampyr.

Sylver se bâlbâi, cu ochii holbați de groază în fața hainelor pline de sânge ale Tarei.

— El... dumneavoastră... el nu... eu... sunt dezolat, sunt dezolat!

Își dădu seama că vorbea incoerent și inspiră profund.

— Sunteți curajoasă, Domnișoară, reuși el, în sfârșit, să articuleze, înțelegând ce se întâmplase. Lucrul ar fi putut să vă devoreze într-o clipă!

Tara căzu la pământ, cu picioarele moi de emoție.

— Doamne, mi-a fost frică, într-adevăr. (Ea se uită la prea frumosul băiat bulversat.) Spune, dacă ai putea să mă tutuiești și să-mi zici Tara, n-ar fi mai practic?

— M-ați lăsat să vă atac!

— Dar nu m-ai omorât. Te-ai oprit înainte de-a o face.

— Dar m-ați lăsat să vă atac!

— N-aș fi făcut-o dacă eram chiar Tara. Dar forma mea de vampyr e mai puternică.

— Dar m-ați lăsat să vă atac!

Creierul lui Sylver părea blocat pe o frază. El avea încă ochii sticloși, din cauza șocului.

Tara încercă să evite un nou „Dar m-ați lăsat să vă atac!”

— Perfect, în totalitate și definitiv exact, confirmă ea, sperând să oprească șuvoiul.

— Dar m-ați lă...

Nu sfârși.

— Stop, îl întrerupse Tara. Trebuia să-mi încerc norocul, altfel n-am fi putut călători niciodată cu tine fără să riscăm. Vezi? Poți controla Lucrul! Pe cât te controlează și el pe tine. Și n-o să-l lași să ne facă rău. Tocmai am dovedit. Sylver, ești genial! Poți rămâne cu noi! Asta valorează cât tot aurul din lume, crede-mă!

Tăcură pentru scurtă vreme. Neuronii lui Sylver, puțin deteriorați, se reconectară.

— Domnișoară, cu tot respectul pe care vi-l datorez, sunteți complet nebună, declară el, cu fața cenușie și mâinile tremurând.

Uf, schimbase registrul. Bineeee...

— Ești complet sărită de pe fix! urlă Angelica în spatele ei, rămânând prudentă pe covor.

— Ah, vedeți? adăugă Sylver. Domnișoara Angelica este de acord cu mine.

Reflectă o secundă și adăugă:

— Doar că ea țipă mai tare.

— Credeam că ai murit! urlă Angelica mai abitir. Și dacă tu mori, care alt imbe... pro... cine altcineva va merge la edrakini să activeze mașinăria antifantome?

Ah, Tara își spunea același lucru. O clipă, crezuse că Angelica își făcuse griji pentru ea.

— Gata, gata, sunt bine, declară ea ridicându-se și ștergându-se ostentativ pe față de praf, doar pentru a câștiga puțin timp înainte să plece, văzând că picioarele îi erau moi. Ar fi bine dacă am părăsi pădurea înainte de a se întoarce cultivorii.

Cred că am trăit suficiente emoții tari în seara asta. Și îți atrag atenția că Sylver a trebuit să facă magie ca să mă vindece. Gărzile au întârziat fără îndoială, pentru că nu e decât un Reparus, dar cultivorii vor veni. Prefer să fiu departe atunci.

Sylver clătină din cap, părând la fel de nefericit.

Se îndreptară spre Angelica exact când aceasta tuna și fulgera de mama focului, urcară pe covor și, după ce-și recuperară obiectele de camping, se duseră să se așeze pe un câmp, cu zeci de tatroli mai departe. Dar tot la liziera pădurii, care părea infinită.

Ei aveau loc berechet de dormit pe covor, dar Angelica refuză să rămână în apropierea lui Sylver. Chiar și când acesta o asigură că n-avea chef de dormit și că nu se va transforma într-un monstru.

Din fericire, covorul era conceput pentru oameni care călătoresc. În interior, găsiră lista cu ce aveau în dotare. Din care două mici corturi și paturi încorporate. Tara și Sylver le instalează în poieniță. Înainte ca Angelica să se încuie pentru noapte, Tara își făcu un duș și se spală pe dinți, apoi se duse să se așeze în fața cortului său, ținând în mână *Cartea Întunecatelor Secrete*. Citea tot ce putea despre fantome.

Dar în seara asta, Tara n-avea chef de citit. O mulțime de întrebări îi încingeau creierul.

Din care una o obseda. Înfruntând Lucrul, ea se confruntase cu riscul de a muri. Conștient. Cu speranța nebună că fantoma lui Robin se materializează ca ultima oară. Nu pentru a o salva. Era foarte conștientă că el nu putea face nimic, dar cel puțin ca să-i vorbească.

Dar el nu venise! Nu. El nu venise! Ea nu fusese, probabil, în pericol prea mare.

Totuși, ea... ea sperase. Oare nu apărea când ea trișa? Pentru că, să fim cinstiți, ea trișase. Bănuise că Bestia va sări pe ea și o va răni. Poate o va omorî. Dar nu era sigură. Își șterse o lacrimă.

Ea... ea suferea mult! Uneori, asta o cuprindea când nici nu se aștepta, ca un bici crud care-i lovea inima. Inspiră, apoi își suflă nasul, tristă.

Ce făcea ea era jalnic. Fără sens.

Patetic.

N-o să provoace un nou incident. Să-și dorească atât de mult să discute cu Robin, încât să-și riște viața, era o prostie. Când vor fi fantele amândoi, vor avea toată timpul să vorbească... o veșnicie. Ea se întreba cum era CealaltăLume. Nu putea să fie atât de bine ca aici, pentru că toate fantele aveau aerul că-și doriseră să plece de-acolo. Dar cu Robin o să i se pară perfect acolo, era sigură. Șterse cartea cu batista; nu era bună de nimic în seara asta.

Pe degetul ei, inelul încerca să-și revină din șoc. Ea nu știa, dar el amortizase în mare parte coliziunea ei cu Lucrul. Fără el, Schimbătoarea ar fi fost străpunsă.

Și purtătoarea ei ar fi fost moartă. Inelul se gândi. Nu putea s-o lase baltă.

Altfel, trebuia să găsească un alt purtător. Repede.

Brusc, Tara auzi un clinchet, urmat de un zgomot ca o căzătură, și-și ridică ochii, alarmată.

Sylver stătea în fața ei. Avea încă frunze în părul său lung, de culoarea orzului ars. Cădea atât de des, încât nici nu mai acorda atenție acestui fapt.

Avea între degete o zgardă, prevăzută cu un lanț lung. Din fier de Hymlia. Se prefăcea că nu observă nasul și ochii roșii.

— Povestea cu lesa este totuși o idee bună, spuse el, dovădind astfel că auzise altercația dintre ei și cultivori. Dacă mă legați de un copac gros, nu pot să fug. Cu atât mai puțin să vă fac rău. N-am nevoie de ea în seara asta, că nu mi-e somn, dar mâine sau poimâine, va fi folositor pentru a controla Lucrul, în pofida încrederii voastre în mine. Nu vă dați seama, Domnișoară, dar ați riscat enorm.

Tara roși, foarte stânjenită. Sigur că nu spusese că făcuse asta intenționat, pentru că ea iubea la nebunie o fantomă dar nu-și dăduse seama decât la moartea sa. Pe de altă parte, îi era recunoscătoare lui Sylver că o scosese din starea de proastă dispoziție.

— Spune, nu vrei să te așezi? Ești înalt și începe să mă doară gâtul.

Sylver o privea atât de atent, încât ea se întrebă o clipă dacă nu cumva avea ceva ciudat pe față. Mă rog, în afară de faptul că plânsese ca o mireasă. Apoi, el se așeză, fără să distrugă nimic, și încetă să se mai uite la ea.

— Ați avut încredere în mine, spuse el, și se simțea din voce în ce măsură îl mira, îl încânta și îl speria în același timp. Cum?

— Am învățat să reflectez, răspunse Tara. De trei ani, Imperatorul și Împărăteasa mă formează. M-au obligat să-mi dezvolt intuiția și să-mi folosesc creierul. Să caut ceea ce este invizibil, toate oportunitățile, toate drumurile de parcurs pentru a ieși dintr-o situație. Sylver, de când ne urmărești?

Sylver se așteptase la un răspuns, nu la o întrebare. Îi trebuia câteva secunde ca să reacționeze, atât de concentrat era la Tara.

— Imediat după plecarea mea, m-am transformat în Lucru, răspunse el docil. E prima oară când o fac voluntar și Lucrul a fost foarte surprins. Am alergat, el este incredibil de rapid și de rezistent, n-am avut nevoie să ne oprim ca să dormim sau să mâncăm, vânam pe parcurs. M-am îndreptat spre următorul punct de oprire pe care l-ați planificat înainte de plecarea mea. Am ajuns acolo cu câteva minute înainte ca dumneavoastră să decolați din nou. Din fericire, v-ați oprit noaptea și uneori chiar multă vreme (da, Angelica dormea tun și s-o scoli dimineața era o faptă de vitejie), altfel nu v-aș mai fi prins iar din urmă. Dar chiar și-așa, ați mers repede. Lucrul este rapid; și totuși, de-abia după câteva zile am reușit să ajungem în același timp cu dumneavoastră.

— Da, am bănuț. De ce nu ne-ai atacat? Nu suntem cu ade-vărat păzite, ai fi putut să omori sau să rănești grav cel puțin pe una dintre noi.

Ochii aurii ai lui Sylver clipiră, nesiguri.

— Eu nu știu nimic, Lucrul a găsit mai amuzant să vă sperie.

— Asta m-a și făcut să-l înfrunt. Tu nu ne atacaseși! M-am gândit că, inconștient, îi controlai sălbăticia. M-am hotărât să-mi asum riscul. Și în privința asta, îți datorez scuze.

— Poftim?

— Pentru ceea ce a inventat Angelica. Animalul de companie.

— Termenul ăsta vă deranjează, remarcă el. De ce?

— Hrrmmm (Tara își dresse glasul), pentru că nu e foarte amabil să te numim așa.

— Dar Domnișoara Angelica a avut dreptate. La urma urmei, tocmai vă lăsasem pe cap un cadavru ca să fiți atacate de cultivori. Deci, felul în care mă tratează n-are importanță, nu?

Nu era bănuitor băiatul ăsta. Cu atât mai bine.

— Nu, asta n-are importanță, recunosc eu ea. Am o întrebare. Cum îmi spunea mie unchiul vitreg, mai bine să ai cât mai multe informații despre oameni; astfel, îi poți înțelege când au reacții neașteptate și, câteodată, să le anticipezi.

— Da, și tatăl meu folosește acest gen de maxime: „Dacă înțelegi oamenii, o să te înțelegi pe tine însuși.”

Ei schimbă un zâmbet.

— Deci o să-nțelegi întrebarea mea. Știu de ce plec în căutarea mașinăriei de distrus fantome, la Patrok.

Sylver o întrerupse:

— Mașinăria antifantome de care vorbea (de fapt, ea urla, dar el avu tactul să nu insiste) Domnișoara Angelica adineauri? Se află la Patrok? La edrakini?

Minunatul său chip se întunecase. Se părea că toată lumea în afară de ea îi cunoștea pe edrakini.

— Ah! Da, tu nu erai acolo. Am găsit un mijloc de a distruge fantomele. Asta e vestea bună. Vestea rea este că mașinăria se află pe insula edrakinilor. Trebuie să mergem acolo, să acționăm mașinăria, iar ea să distrugă fantome, în vreme ce zeci sau sute de preoți furioși vor încerca să ne extermine. Spuneam deci, știu de ce mă duc acolo: trebuie să-mi repar cumplita greșală. Știu de ce Angelica merge acolo: vrea să-și salveze părinții. Dar tu? Tu ești cu noi de mai multe zile, cu toate că suntem în afara legii. Știu cât de groază le e piticilor să încalce legile. Atunci, nu te înțeleg. Care este motivația ta? De ce ne urmărești? De la plecare, te-ai hotărât să mă protejezi. Să devii un fel de gardă de corp. De ce?

Sylver se ridică, fără să se clatine deloc, atât era de emoționat de întrebarea Tarei.

— Pentru că v-ați asumat un risc de moarte, Domnișoară! Aveți nevoie de un cavaler rătăcitor!

— Poftim?

— De aceea v-am urmărit. Voiam să vă protejez, în ciuda Lucrului, dar nu știam că toată această cercetare a dumnea-voastră o să fie atât de grandioasă! Toate astea dau un scop vieții mele!

Tara îi adresă un magnific surâs, ca un soare, și el se simți profund tulburat. Tânăra asta avea ceva nevinovat și strălucitor în ea, care-i dădea imboldul s-o urmeze până la capătul lumii.

— Mda, sigur, spuse ea.

— Când am preferat să-mi părăsesc părinții, pentru că am socotit că reprezintă un pericol pentru ei, în ciuda cuștii, m-am întrebat ce meserie aș putea face. Am învățat să făuresc arme și forța mea e superioară celei a unui pitic. Dar cine-ar cumpăra arme de la un pitic care nu e pitic? *Idem* pentru bijuterii, pentru care, de altfel, nu sunt foarte talentat. Apoi mi-am amintit de epopeile pe care mi le povestea mama când eram mic. De căutări, de bravi cavaleri, de sumbri adversari. Și-așa, m-am hotărât să devin cavaler rătăcitor.

Vag, expresia îi spunea ceva Tarei. Văzându-i aerul întrebător, Sylver îi explică:

— Un cavaler care se luptă în numele binelui. Și e purtător al credinței pe Pământ, chiar dacă eu mă bat pentru bine, nu pentru o credință, oricare-ar fi ea. Și căutarea fantomelor este exact o aventură pentru un cavaler rătăcitor. Vă luptați cu

forțele răului, Domnișoară! Este... este mai mult decât speram când v-am întâlnit.

Chipul i se luminează, ochii aurii îi străluceau de entuziasm, pletele ca de zahăr ars îi încadrau obrazii; era atât de frumos, încât Tara simți brusc un nod în gât. Se strădui să se concentreze la ce-i spunea.

— Să revenim la povestea cavalerului rătăcitor. Deci, dacă am înțeles bine, tu te-ai hotărât să participi la căutarea noastră pentru că... îți lipsea aventura?

— Da.

El se așează iute pe vine, de parcă toată neîndemânarea îi dispăruse; își fixă somptuoșii ochi aurii în ochii Tarei și murmură:

— Vreau să vă păzesc. Și primul care va încerca să vă facă rău va regreta amarnic.

Tara îi simți răsuflarea pe gura ei și încercă să iasă din încurcătură făcând o glumă. Stătea prea aproape de ea, asta o făcea să se simtă stânjenită.

— Hm, ți-a băgat ceva în biberon mama ta adoptivă? Trebuie să fie ceva puternic totuși.

— În cărți...

— Nu suntem într-o blestemată de carte, interveni Angelica, în timp ce rabata pe furiș tavanul covorului și trăgea cu urechea la ei. Suntem în viața reală. Și nimeni nu întreprinde o căutare, pentru că, datorită ghicitorilor-de-adevăr din Sentivor, cei răi sunt pedepsiți de către guvernanți și nimeni nu asuprește pe nimeni pe planeta noastră, în afară de salterensi, sub pedeapsa că se vor transforma în broaște râioase. Nimeni nu are de învins dragoni, pentru că dragonii sunt mai civilizați decât noi și

singurii de combătut sunt drago-tyranozaurii care sunt o specie protejată!

Sylver se întinse, uitând că stătea pe vine și... se răsturnă. În timp ce se ridică și se așează iar, Tarei i se părea că bizara presiune pe care-o simțea se diminua.

— Trebuie să căutăm, protestă el. Trebuie să izgonim fântomele și să restaurăm ordinea.

— Asta nu mai e o blestemată de carte, ci o blestemată de căutare. Ascultă, drăguță, în momentul în care Tara va activa mașinăria, toată națiunea edrakină sau, mai degrabă, membrii ei cei mai de temut vor fi pe urmele ei. Și vor veni destul de mulți pentru a o ucide. N-o să reziste, pur și simplu e imposibil. Așadar, e o blestemată de misiune sinucigașă. Înțelegi acum?

Sylver găsea că Angelica folosisese prea mult cuvântul „blestemat”.

— Ah! făcu el. Dar suntem trei.

Angelica strânse din ochi.

— Și?

— Când pornești să cauți ceva, cifra trei este norocoasă. Eu sunt foarte mulțumit să caut în compania voastră. Mulțumesc.

— Grrrr! urlă Angelica. Tara, ți-l las, drăguț sau nu, e la fel de ȋicnit ca tine!

Și ea rabată furioasă acoperișul. Se auzi un *buf!* înăbușit, pentru că fusese prea grăbită, și o succesiune de înjurături.

Tara zâmbi, în schimb Sylver doar schiță un surâs timid. Toată stângăcia îi reveni și părea că nu se simte în largul lui lângă ea. Tara se întreba dacă era din cauza fricii de a nu o răni cumva sau din alt motiv.

— Deci, constată ea gânditoare, vii să-ți riști viața cu noi pentru... un ideal?

— Da, Domnișoară.

— Hm, nu știu care variantă e mai prostească: s-o faci din dragoste sau din datorie. Perfect, iată-te îmbarcat pe corabia noastră, fii bine-venit!

Ea îi întinse mâna și el o atinse cu precauție, retrăgându-și-o imediat.

— Și acum, că suntem oficial camarazi de arme, putem să ne tutuim, da?

Deși așezat, el își înclină bustul pentru a o saluta. Și continuă să-i vorbească politicos. Tara se simțea ca o doamnă în vârstă.

Primele ore trecură în liniște, tulburate doar de cri-cri-ul câtorva greieri păcăliți de generoasa lumină a celor două luni.

Sylver se ridică la miezul nopții.

Tara dormea, dar Galant veghea. Hotărâseră să se schimbe din patru în patru ore. Prudenți.

Tăcut ca o umbră... de fapt, nu... făcând tot atâta zgomot ca un drago-tyranozaur — având în vedere că intra în aproape toți copacii, ramurile, boschetele și diversele obstacole și își zgâria fața în rădăcini și gropi —, Sylver dispăru în pădure. Dintr-o săritură, Tara era în picioare; o luă pe urmele lui.

Pădurea era foarte aproape. Lunile — Tadix și Madix — luminau o poieniță în jurul căreia briliante sălbaticе își făcuseră cuibul. Oricine ar fi recunoscut armonia magică a acestui loc, căci un minunat mic templu în ruine, acoperit cu un covor de flori multicolore, lumina albastrul copacilor cu marmura sa albă.

Sylver se opri în mijlocul poieniței; roba de sorțitor dispăru de pe el, rămânând îmbrăcat doar într-un șort.

Tara era cât pe ce să se sufoce; murmură o scurtă rugăciune de iertare față de Robin — căci Sylver arăta ca o statuie de o incredibilă frumusețe, fermecătoare. Își prinsese pletele într-o coadă de războinic, împletită, care-i lăsa liberă fața sublimă, dând impresia că se tunsese. Inspiră adânc și-și relaxă umerii puternici. Pomeții înalți erau luminați de cele două luni.

Și sub razele lor, ochii lui păreau mai aurii ca niciodată.

El începu să facă o serie de exerciții de încălzire, punând să lucreze ușor mușchii, prin întinderi și răsuciri.

Iar la asta, nu mai era deloc neîndemânatic. Era atât de viu și de agil, încât Tara se întrebă pur și simplu de ce era atât de stângaci când nu se antrena.

Apoi, de-abia respirând, bombăni ceva, iar roba sa de sorțitor se transformă într-o armură de metal.

Ceea ce Tara găsea de prisos, odată ce era protejat, în aceeași măsură, de solzii săi.

Deodată, de nu se știe unde, o minunată sabie, bătută în pietre, cu lama acoperită de simboluri strălucitoare, apăru în mâna sa. Sylver se înclină, luă poziție, cu sabia pe lângă el, odihnindu-se într-o teacă atașată de armură. Avură loc o succesiune de mișcări și sabia se materializă în mâna sa, tăie un cap sau o mână virtuală, apoi reveni lângă el, ca un șarpe care se destinde.

Tara făcu ochii mari. Ceea ce vedea era pur și simplu imposibil.

El era pe cale să execute un N'a-ka-Rim. Drumul Sabiei.

Sylver era un Necruțător.

Numai că asta nu era posibil. Doar cei mai puternici pitici de autentică sorginte erau Necruțători. Și chiar dacă Sylver fusese crescut de pitici, nu avea în el nimic de pitic.

Fafnir, prietena ei pitică, roșcovană și războinică, îi vorbise cândva despre asta, atunci când Tara evoca justițiarii de pe Pământ. În AltăLume, fiecare popor avea brigăzile lui, însărcinate să supravegheze și să controleze puținii răufăcători care reușeau să scape de ghicitorii-de-adevăr. Elfii își aveau propriii războinici și vânători. Vampyrrii, Brigăzile lor Negre.

Iar piticii îi aveau pe Necruțători. Acești războinici urmau Drumul Sabiei încă de la cea mai fragedă vârstă. Toți piticii știau să se lupte cu securile, cu spadele, cu pumnalele. Făcea parte din cultura lor. Le plăcea să se bată și erau atât de rezistenți, încât mureau doar în cazuri excepționale. Dar cu Necruțătorii era o altă poveste. Aleși dintre cei mai însemnați pitici, adesea copii ai altor Necruțători, executau mai mult o artă decât se luptau. O artă atât de grea, încât le trebuia ani și ani pentru a o stăpâni. Pentru că, la origine, piticii nu erau croiți ca să se lupte cu săbiile.

Totuși, Sylver spusese că era la fel de tânăr ca ea. Ceea ce însemna că nu avusese decât cincisprezece, șaisprezece sau șaptesprezece ani pentru a studia Drumul Sabiei.

Tara știa din experiență cât de încet și dureros ajungeai să stăpânești această știință, căci ea fusese antrenată de Imperator de trei ani, mai multe ore pe zi. Acum, era capabilă să se lupte cu aproape orice fel de armă... în sfârșit, era destul de sigură că putea face rău cu arma sa, într-un moment sau altul.

Unui zid.

Unei statui.

Unei tapiserii.

Propriului ei picior.

Și, eventual, adversarului ei.

Recunosc, deci, cu ușurință perfecțiunea mișcărilor belicoase ale lui Sylver. Perfecțiune care le cerea cel puțin o sută de ani de antrenament tinerilor Necruțători. Ea recunosc și stilul, pentru că-l mai văzuse. Piticii fiind foarte pragmatici, iubind mult aurul și, cu siguranță, prețuind celebritatea, mai mulți Necruțători jucaseră în filme produse în AltăLume... și uneori chiar și pe Pământ, precum *Stăpânul inelelor*.

Împotriva prodigioaselor peceți.

După ce Fafnir îi vorbise despre Necruțători, Tara ceruse să vadă mai multe dintre aceste filme cu unchiul vitreg. Acesta era încântat să-i arate cum Necruțătorii se luptau cu săbiile și cum înfruntau victorioase rase mult mai agile, cu membri mai înalți decât ei. Abilă reflecție asupra faptului că Tara, cu înălțimea ei de un metru șaptezeci, era, în general, mult mai scundă decât adversarii săi.

La vremea aceea, când Tara văzuse un pitic sărind peste tot și sfârșind prin a-și învinge adversarul, era cât pe ce să moară de râs, în așa hal scena îi amintise de surpriza pe care-o avusese când, în Războiul Clonelor, îl văzuse pe Maestrul Yoda sărind ca un marsupilami¹ cu sabia lui de laser. Efectul era același și la Necruțători. Doar că ei erau mai păroși. Și mai puțin verzi.

Deși filmele erau evident romanțate, Tara își spusese atunci că spera din tot sufletul ca niciodată să nu i se încrucișeze

¹ Tigrul marsupilami, personaj creat de Andrée Franquin în 1952, a apărut la început în benzi desenate, apoi în celebre desene animate. (N.tr.)

drumurile cu un Necruțător. Și iată că avea unul în fața ei. Incredibil!

De asemenea, ea știa că niciun pitic n-ar fi antrenat o ființă um... pe altcineva în afară de alt pitic. De ce să riște să-l învețe tehnici de luptă pe un membru al altui popor, care le putea deveni dușman? Nu că era interzis (când era vorba de aur, piticii aveau puține interdicții), era de-a dreptul imposibil. Sau, cel puțin, prețul era atât de mare, încât nimeni nu putuse să și-l permită până-n prezent.

Încă o dată, Tara se afla în fața unui mister. Asta începea să însemne mult.

Când își scoase din nou sabia din teacă, o făcu printr-o mișcare atât de suplă și de fluidă, încât avu impresia că asistă la un fel de dans. Apoi se învârti ușor în loc, trasând un fel de cerc invizibil în jurul lui. Cercul său interior. Kin-ul. Nimeni nu trebuia să intre în acest cerc, atâta timp cât el avea sabia.

În realitate, nimeni nu putea să facă nimic împotriva unui Necruțător. În general, cel care încerca sfârșea sfârtecat în nenumărate bucăți. Nici măcar un thug cu patru brațe n-ar fi înfruntat un Necruțător.

Sabia lui era lângă coapsă, brațul destins. Tara clipi. Brusc, lama era în aer. Tara n-avu timp să vadă... *clic!* Sabia era din nou alături de el. Era atât de rapid, încât devenea o ceață. Sylver folosea în același timp forța incredibilă a corpului său și toată agilitatea și suplețea artei sale. Mișcarea următoare se dovedi a fi și mai rapidă. Deplasarea picioarelor, sabia în spate, adusă înainte, din nou în spate, printr-o mișcare extrem de rapidă. Sylver se apucase să se bată cu un dușman invizibil. Dacă l-ar fi atacat cineva în realitate, ar fi fost făcut pilaf în mai puțin de

câteva secunde. Drumul Sabiei te-nvăța că trebuia să-ți dobori adversarul cât mai repede posibil. Să nu-i lași timp de reacție. Cercul era inviolabil. Lama zbură, dus-întors, implacabilă. Tara avea un nod în gât de emoție, atât era de frumos.

Asta dură o oră. O oră de coregrafie impecabilă.

Deodată, Tara își spuse că talentul lui Sylver putea foarte bine să le salveze viața. În sfârșit, nu pe-a ei, a Tarei, pentru că ea va fi otrăvită de mașinarie, ci pe-ale lui Sylver și Angelicăi, da. Neputându-și folosi magia împotriva lui, edrakinii nu se așteptau să înfrunte o asemenea mașină de război. Și vor fi învinși. Numai dacă erau mai multe zeci, care să dispună de arme grele, altfel nimeni nu putea înfrunta un Necruțător. În afară de un alt Necruțător. Acordându-i încredere Lucrului, Tara își făcuse rost de un formidabil războinic de partea ei.

Da, era bine. Și asta o ușura de povara că ducea un nevinovat la moarte sigură, chiar dacă nevinovatul era destul de sărit de pe fix ca să i-o ceară el însuși. Și politicos.

În ceea ce o privește pe Angelica, era mai complicat. Tara înțelesese, discutând cu fata brunetă, că Mâna-sa-de-Lumină și știința ei puteau face diferența dintre victorie și înfrângere. Știind că Sylver ar putea s-o protejeze, o ușura de o mare povară... chiar dacă Angelica rămânea mult mai vulnerabilă.

Exercițiul se termină, în sfârșit.

Înainte de a-și pune sabia la loc, Sylver făcu ceva surprinzător. Își creștă un deget, ridicându-și solzii de la cealaltă mână, și lăsa să cadă câteva picături de sânge pe lamă. Aceasta le absorbi cum o hârtie absoarbe apa, făcând-o pe Tara să tresară.

Asta-i bună, nu numai că misteriosul Sylver era un Necruțător, dar mai avea și o lamă de sânge! Erau mai multe la

armurăria Palatului din Omois. Fiecare valora mai mult decât un mic regat. Trebuia să hrănești regulat lamele cu un pic de sânge, ca ele să nu moară. În schimb, ele nu se stricau niciodată, nu se toceau și rămâneau ascuțite și mortale. Numai un descântec puternic sau focul unui dragon, dat la maxim timp de cel puțin zece minute, putea să frângă o lamă de sânge.

Tara observă cu aceeași grijă că solzii lui Sylver îi puteau tăia propria piele, ceea ce nu se întâmpla cu pumnalele sau arbaletele.

Apoi, ea își puse întrebarea: desigur, el îi vorbise cu inima deschisă despre căutarea sa. Atunci, pentru ce motiv îi ascunsesse aptitudinile lui de războinic? Nu, nu i le ascunsesse, propriu-zis; dar împotriva gărzilor, el nu-și folosisese decât talentul cu securea, nu și pe cel cu sabia.

În tăcere, ea plecă spre tabăra lor și se culcă. Într-un târziu, când Sylver se întoarce șiroind de sudoare și se spală într-un torent de apă limpede, ea părea că doarme profund. Dar lăsase ușa întredeschisă și-l observa. Sabia lui dispăruse, iar el părea... liniștit.

A doua zi de dimineață, el se purtă perfect normal. O ajută pe Tara să pregătească micul dejun, se arse scăpând chiflele în foc, se lovi vrând să prindă un măr care-i scăpase, se împiedică de-un ciot, întorcându-se spre ea, era cât pe ce să-l străpungă pe Galant când scăpă un cuțit... rutină, ce mai!

Tara nu știa dacă trebuia să râdă sau să-i fie milă, dar el însoțise toate stângăciile cu o așa bună dispoziție, încât asta părea aproape normal.

În sfârșit, odată toate elementele aproape stăpânite, ei se așezară în jurul focului (cu bucătăria integrată a covorului; n-ar

fi avut cu-adevărat nevoie de ea, dar lui Sylver îi plăcea mirosul de lemn ars), destul de liniștiți (mă rog, mai ales Tăra, căreia îi era greu să adoarmă din nou, iar acum moțăia), pentru a sta de vorbă.

Se petrecu ceva curios. Tăra era pe punctul de a mușca din tartina sa cu pâine prăjită, unt de balbună și miere de bizzz, când, fulgerător, mirosul de pâine caldă, unic, delicios, îi invadă creierul. Ea își pierduse gustul în același timp cu pofta de viață. Era pentru prima oară, după săptămâni întregi, că dădea atenție mâncării, ea care, în mod normal, era gurmandă. Miroși pâinea cu plăcere, mușcă din ea și închise ochii de fericire când bogatele arome explodară în gura ei.

Trăia. Învinsese. Robin era mereu prezent în memoria ei, dar durerea, încet-încet, se estompase, poate pentru că Tăra era sigură că-l va reîntâlni curând.

Se întinse și respiră profund. Se simțea aproape bucuroasă, ca și cum o aștepta un minunat cadou, nu foarte departe.

Bineînțeles, nu-și dădu seama că n-avea nicio contribuție la această plenitudine. În sfârșit, nu prea avea. Inelul hotărâse s-o facă iar cât mai fericită. El minimaliză crizele de angoasă și de deprimare, îndepărtă imaginea lui Robin din mintea ei — cât putea de bine, ținând cont de faptul că ea opunea rezistență — și exagera toate ocaziile de fericire sau de bucurie. Întâmpinase puține greutăți cu acest concept, având la bază un inel demonic, dar între a se lăsa dus de natura lui profundă, care era de a distruge, și a aduce fericire și bucurie, cu scopul de a n-o pierde pe puternica lui purtătoare, nu prea avea de ales.

Odată terminat micul dejun, Tăra studie noul capitol de pe Harta sa Vie, apoi le explică tovarășilor ei drumul pe care

trebuiau să-l parcurgă. Ei cunoșteau mai bine planeta decât ea și, dacă Tara făcea vreo prostie, ei aveau să-i spună. Mai ales, Angelica. Dar fata brunetă rămase tăcută. Avea cearcăne. Și părul ei, pe care-l purta neglijent de obicei, era acum împletit într-o coadă strânsă. Părea severă și hotărâtă.

Inspiră profund, aruncă bucata ei de pâine în foc și declară:

— M-am gândit. Toată noaptea. Eu continui să merg spre Hymlia. Cu banii care au rămas, o să cumpăr un covor din următorul oraș. Grăbiți-vă să rezolvați problema înainte ca părinții mei să... înainte ca părinții mei să devină obezi!

Tara detesta să spună asta, dar o spuse totuși:

— Avem nevoie de tine, Angelica.

Bruneta se mobiliză și-i aruncă o privire bănuitoare.

— Nu pentru a activa mașinăria, o asigură Tara. Dar avem nevoie de tine pentru tumul. Ai spus că a face magie pe insula edraikinilor atrage preoții. Or, Mâna-ta-de-Lumină produce foarte puțină. Dacă-mi folosesc magia pentru a dezgropa mașinăria, în câteva secunde, vom avea jumătate din națiunea edraikină asupra noastră. Dacă, dintr-un motiv sau altul, trebuie timp pentru a declanșa mașinăria, o să murim degeaba. Tu trebuie să distrugi tumulul. Mașinăria este îngropată la treizeci sau patruzeci sau nu știu câți metri sub pământ, iar cel care a scris asta a trăit acum două mii de ani. Cine știe cât humus au depus copacii între timp? Adâncimea, probabil, s-a dublat. Tu ești singura care poți face asta, Angelica, singura!

Angelica își privi mâna, buzele ei schițară un rictus amar.

— Credeam că e un dar minunat, atât de puternic, constată ea cu ciudă, dar, de fapt, este un blestem care va sfârși prin a mă omori!

— Fără tine, n-avem nicio șansă, insistă Tara. Cu tine, să zicem că avem șanse de cincizeci la sută. E mult mai bine așa.

Angelica îi privi, apoi se hotărî:

— Nu!

Și se întoarse să plece.

Tara țipă:

— NU? Cum așa, NU? Nu ne poți face asta, Angelica!

Bruneta se întoarse, cu o figură răuvoitoare.

— Oh, ba uite că pot! Îmi iau lucrurile și plec. Numai tu și acest... cavaler rătăcitor, cum își spune, sunteți destul de proști pentru a fi atrași în aventuri primejdioase. Eu sunt pragmatică. E periculos. Nu merg. Asta-i tot.

Și fără s-o mai intereseze reacția Tarei și a lui Sylver, Angelica își luă lucrurile, îi salută cu o mișcare scurtă din bărbie și plecă. Ei o priviră cum se îndepărtează în mijlocul câmpului de... de ceva, care se ondula valuri-valuri sub sorii AlteiLumi.

Tara era cât pe ce să fugă după ea, dar imediat o mână înmănușată se așează pe umărul ei.

— Nu putem obliga un războinic să se bată dacă nu dorește, spuse Sylver pe un ton grav. Lăsați-o să plece, Domnișoară. Are acest drept.

Tarei îi venea să strige că Angelica era o mare egoistă vicioasă, dar se abținu. Sylver n-ar fi înțeles mânia ei, cu bizara concepție despre onoare pe care o avea. Ea se mulțumi să dea din cap și să consimtă.

Cu regret.

Tocmai pierduse un mare atu. Fără Angelica, plecarea devenea foarte complicată. Pe de altă parte, n-avea să aibă pe conștiință moartea fetei.

Înainte de a pleca, Sylver se hotărî să se uite la știri. El n-avuse timp să se uite până atunci, din cauza Lucrului; or, aveau nevoie să știe ce se petrecea în lume. Tara, vrând să rămână concentrată pe Patrok, se resemnă să activeze globul de cristal al covorului.

Sylver alese canalul de știri, douăzeci și șase de ore din douăzeci și șase.

Ecranul se aprinse și o mulțime de curteni și de reprezentanți ai diverselor națiuni, între care Regele și Regina Lancovitului însoțiți de suitele lor, le apărură dinaintea ochilor. Tara încruntă sprâncenele. Straniu... i se părea că-i recunoaște...

Apoi ceva o făcu să uite ceea ce tocmai văzuse.

Imaginea unui bărbat cu fața ascunsă de o mască sclipitoare, lângă o încântătoare brunetă cu părul lung și cu un aer neliniștit, apăru pe ecran.

Tara se ridică urlând, făcând-o să tresară pe Angelica deși aceasta se îndepărtase:

— MAGISTER! MAGISTER! E CU MAMA MEA! A LUAT-O PE MAMA!

Sylver aproape că-și astupă urechile, atât de ascuțit era țipătul. Ascultă atent comunicatul.

— Eu nu cred așa ceva, Domnișoară, asta nu-nseamnă că acest Magister a luat pe cineva, spune că fantoma lui a posedat-o pe Împărăteasă și că o să se-nsoare cu o anume Selena Duncan. Mama dumneavoastră, presupun?

Bulversată, Tarei i se tăiaseră picioarele și căzu în fața ecranului.

— Nu... nu înțeleg. Ce s-a-ntâmplat? Atunci... asta-nseamnă că Fabrice l-a omorât pe Magister?

După care, ultimele vorbe rostite de Sylver pătrunseră în creierul ei anesteziat de șoc.

— Cum adică „se însoară cu mama”? Mai arată-mi o dată secvența asta, te rog.

În depărtare, Angelica ezita. Înțelegea bine că se petrecea ceva, având în vedere strigătul puternic al Tarei. Oscilând între curiozitate și frică, sfârși prin a reveni.

— Dacă e o stratagemă pentru a mă face să mă întorc, te previn că...

Dar tăcu văzând figura Tarei.

— De data asta, ce mai e?

— Angelica! strigă Tara, cu ochii scânteind de furie. Magister a murit!

— Asta e mai degrabă o veste bună, nu? răspunse Angelica, uluită.

— Nu-nțelegi! A murit! E fantomă!

Era rândul Angelicăi să se așeze imediat, să nu cadă din picioare.

— Ce?

— A posedat-o pe Lisbeth! Și-a anunțat căsătoria cu mama mea acum două zile!

Sylver asculta foarte atent.

— În comunicat se spune că acest Magister a fost omorât, dar că trupul lui va fi refăcut, ceea ce-i va permite stăpânului său să se reintegreze. Atunci, se va căsători cu Doamna Duncan.

Tara sări în picioare.

— Plec în Omois!

Angelica sări și ea.

— Nici nu se pune problema! Nu poți să te duci acolo!

Tara își arată colții, și asta nu era o figură de stil. Bulversată, se transformase instinctiv în vampyr. Și nu în versiunea civilizată. Mai degrabă în cea care spunea: „Dacă mă împiedici, îți smulg capul și joc baschet cu el.”

Angelica nu dădu înapoi.

— Dacă te duci în Omois, o să fii prinsă! sublinie ea, mâni-oasă. Pe manii strămoșilor mei, Tara, el are toată puterea imperiului în mâinile lui! În schimb, dacă distrugi fantomele, o să scapi de el pentru totdeauna.

Tara înaintă, furioasă.

— Nu înțelegi. E vorba de mama!

Angelica înaintă și ea, privindu-se ochi în ochi cu Tara.

— E și soarta mamei mele în joc! Numai tu poți să le salvezi, Moștenitoareo. Pe-amândouă!

Era curajoasă. În ciuda tuturor defectelor, nu puteai să-i negi această calitate, nu în acest moment.

Tara o privi neputincioasă. Apoi o expresie urâtă îi trecu pe chip. Se simțea legată de mâini și de picioare. Angelica o pune în fața unui fapt împlinit. Perfect, îi va plăti cu aceeași monedă.

— Foarte bine. N-o să plec în Omois. Iar tu n-o să te duci la Hymlia. O să mergem amândouă la Patrok.

Ea se aplecă, făcând-o pe Angelica să se uite cruciș.

— Și sper să nu discutăm nicio clipă despre asta, că dacă nu, vă instalez acolo și plec în Omois s-o eliberez pe mama. S-a-nțeles?

Angelica deschise gura. Și o închise la loc. Avea aceeași soartă ca Tara. Era prinsă în capcană.

— Nu ești atât de nevinovată pe cât vrei să se creadă, constată ea cu amărăciune. Plus că știi să manipulezi oamenii pentru a obține ce vrei. Foarte bine! Mergem împreună să distrugem toate aceste fantome. Și dacă mor, crede-mă, te voi hărțui până la sfârșitul zilelor tale!

Deodată, Tara o privi, nu prea mulțumită de victoria ei; era palidă și consternată.

— Fantomele. Doamne, Dumnezeu! Ai dreptate, toate fantomele! Și deci Robin la fel! Nu pot să activez mașinăria înainte de a-i spune iubitului meu că trebuie să se întoarcă să mă aștepte în CealaltăLume!

— Dacă e fantomă, e un dușman pentru noi, replică Angelica.

— Robin? Niciodată! El m-a împiedicat să mor, Angelica, mă iubește, nu m-ar trăda niciodată.

— Dar e periculos. Ai auzit ce-a zis președintele vampyrilor? Tot ce știe o fantomă știu și celelalte, dacă ea se dematerializează. Dacă-i spui lui Robin ce încercăm să facem, o să dai totul peste cap! Nu ne putem asuma riscul.

— Robin știa unde mă aflu, o combătu Tara, cred că fantomele pot să țină un secret, ca și oamenii. Trebuie să-l previn cu orice preț.

— Nu!

— Ba da!

— O să te-mpiedic s-o faci!

— Cum, cu ridicola ta Mână-de-Lumină? Care mie nu poate să-mi facă niciun rău?

Sylver văzu magia curgând prin mâinile Tarei și se grăbi să intervină, astfel încât cele două fete să nu arunce în aer pădurea, câmpurile și probabil o parte din satul vecin.

— Și dacă ați face asta în ultimul minut? propuse el. Chiar înainte de a activa mașinăria? Îl chemați pe iubitul dumneavoastră defunct și-i explicați. Și-i lăsați timp să treacă în CealaltăLume pentru a nu fi distrus.

— După aceea, tu activezi mașinăria — sau poate c-o să fie activată dinainte, depinde cum funcționează — și o pui în funcțiune, continuă Angelica foarte repede, înainte ca Tara să găsească un argument de nezdruccinat. Odată pornită, dacă totul merge cum trebuie, poți să te-ntâlnești cu semielful în CealaltăLume.

Spre deosebire de Tara, torturată de scrupule că-i antrena pe cei doi în pericole groaznice, pe Angelica nu părea s-o deranjeze prea mult faptul că o condamna pe Tara la moarte.

Tara se liniști. Focul se retrăgea din mâinile ei și se stingea. Furia nebună care-i invadase sufletul dispăru. Inspiră profund, își destinse mușchii încordați pentru luptă și-i acordă victoria Angelicăi.

— De acord. Așa facem.

Angelica nu se dădu în vileag, dar o trecuseră toate căldurile. Și ea văzuse focul în mâinile Tarei și știa despre sine însăși că nu era atât de puternică precum blestemata de Moștenitoare.

— Știi cum să-l chemi? Ați stabilit un cod? O modalitate de comunicare? Nedetectabilă?

Tara zâmbi ironic.

— Oh! E ușor, e de-ajuns ca eu să fiu în pragul morții, că el și apare.

Angelica se strâmbă. Fata asta era nebună. Apoi, puse degetul pe rană.

— E o călătorie cumplit de periculoasă, sublinie ea, violentă, crede-mă, tu vei fi *adesea* în pragul morții. Să-mi dai cuvântul tău de onoare că n-o să-i spui nimic până când n-o să ne aflăm în fața mașinăriei.

Tara își mușcă buza, uitând că era vampyr și că-și făcea rău, dar dădu aprobator din cap.

— Ai cuvântul meu, sfârși ea de vorbit, lingându-și sângele care-i curgea.

— Dat fiind că totul e aranjat, interveni Sylver pentru a dezamorsa complet conflictul, Domnișoarelor, putem părăsi acest loc și să ne începem periplul spre destinația noastră?

Tara îi făcu semn că da.

Stinseră focul, strânseseră corturile și covorul se ridică îndreptându-se spre coastă, pentru a găsi insula edraikinilor.

La bordul lui, un băiat care nu știa cine e, o fată brunetă care încă se întreba cui îi făcuse ea atâta rău... de acord, într-o altă viață pentru că, în viața actuală, lista era prea lungă... ca să merite așa ceva, și o alta, blondă, care nu visa decât asasini, răzbunare și să plece în căutarea iubitului ei mort.

Astfel că numai Sylver vedea faptele eroice ale cavalerilor rătăcitori.

Se gândea neliniștit că aventura asta nu începea prea bine.

Păianjenii vâscoși

sau când vrei să bați groaza-n dușmani,
e ca și cum ai lua cea mai neplăcută formă posibilă

Aventura avea să se termine. Aici și acum. Magister o privea pe bătrâna Împărăteasă-fantomă care-l supraveghea, așezată deasupra patului său. Păstrase înfățișarea lui Lisbeth, nedorind să-și irosească magia pentru a-și regăsi corpul de bărbat. Și apoi, la urma urmei, cămășile de noapte erau foarte confortabile.

Ar putea s-o păstreze odată redevenit mascul?

Hm... Nu.

În ciuda iritării pe care i-o producea Elseth, care se încăpățâna să nu-l scape din ochi, Magister aruncă o privire mulțumită spre alaiul somptuos al Împărătesei Lisbeth. Femeia asta știa să trăiască. Ecran plat gigantic de cristal, computermagic super-perfecționat, săli de baie olimpice (erau trei), pat gata să primească o mică armată, acoperit cu cele mai scumpe blănuri, precum cea a micuțului g'ele din Arctica. Animalul se hrănea cu pește, era capabil să supraviețuiască la -80 de grade datorită

unui tip de antigel din sângele lui și murea primăvara, când temperatura creștea peste -20 de grade. Recoltatorii soseau atunci pentru a lua blana animalelor. Dar condițiile dificile, faptul că blana de un alb imaculat era greu de observat în zăpadă și pentru că animalele g'ele aveau tendința să se ascundă înainte de a muri, făceau sarcina anevoioasă, de unde și prețul astronomic al blănurilor. O cuvertură de mărimea celei de-aici costa cât veniturile anuale ale unui mic regat.

Spre deosebire de apartamentul Tarei, în care intrai direct în salon, cel al Împărătesei avea o anticameră, unde curtenii puteau aștepta să intre în audiență.

Mobilele de lemn aurit fremătau sub picioarele lor fine și arcuite, gata să fie folosite. Tapiseriile povesteau faptele de viteză ale strămoșilor lui Lisbeth, cât și numeroase episoade mai romantice. Vânătorii urmăreau animalele, sărind dintr-o frescă în alta. Pereții de marmură purpurie erau înveseliți de sfeșnice și felinare cu briliante, care luminau apartamentul ca în plină zi. Era suficient să apeși pe un buton și pereții deveneau de cristal, formând o gigantică fereastră unde Lisbeth dispărea pur și simplu când voia să petreacă un moment în aer liber. Dacă ferestrele sale dădeau spre magnificul parc al Palatului unde pășteau încântătoare căprioare, muuuui și alți dami albi, toate etajele de deasupra și de dedesubt erau locuite de soldați însărcinați cu păzirea sa. Trebuia să-i înfrunți înainte de a ajunge la ea.

Îl sperie o mișcare.

— E-n regulă? întrebă el pe un ton ironic, ridicând ochii spre plafon, vă place priveliștea?

Magister refuzase să lase corpul fizic al Esmeraldei să intre în camera lui, iar Elseth își părăsise gazda pentru a-l putea spiona

în liniște pe șeful sangravilor. Foarte amabilă, Esmeralda propusese să aștepte la ușă. Ea aprecia în întregime coabitarea cu fosta Împărăteasă. Lângă ea, soțul ei șchiopăta, având un picior de lemn viu (piciorul-balon fusese în final smuls din mâinile copilului, zburase și nimeni nu reușise să-l găsească deocamdată), aștepta și el ca bătrâna Împărăteasă să iasă.

Fantoma Împărătesei îl privi pe Magister disprețuitor.

— Măcar să fi fost fata mea care să locuiască în acest corp, îi replică ea, la fel de tăios.

— Pentru că nu puteți face nimic ca s-o eliberați, puteți s-o ștergeți, acum!

Elseth avu un surâs prefăcut.

— Nu.

— Cum așa, nu?

— M-am hotărât să vă fac viața grea, om de nimic, atât cât pot. Și cum bine știți, fantomele nu dorm. Vom petrece timpul împreună. Mult timp.

Magister strânse din dinți. O să-i fie rău. Și apoi mai rău. Deschise *Cartea Întunecatelor Secrete*. Originalul. Acela care era păstrat la Palatul din Omois și în care Lisbeth își consemnase viața. Cartea nu opuse rezistență — la urma urmei, corpul celei care o studia era al Împărătesei legitime.

Foarte interesată, bătrâna Împărăteasă-fantomă zburătăci până la căpătâiul lui și privi de sus peste umăr.

— *Cartea Întunecatelor Secrete!* recunosc eu, furioasă. Fantomă mizerabilă, nu-ți era destinată!

Magister refuză să răspundă. De două zile, căuta toate metodele de a le nimici pe celelalte fantome. Fără succes, cel puțin deocamdată. Însuși omniscientul Discutarium din

Omois, computerul viu cel mai perfecționat din galaxie, nu știa răspunsul.

Dar îl va găsi. Într-o zi sau alta îl va găsi.

Și bătrâna Împărăteasă va muri definitiv.

Deodată, el tresări. Pe ușă apărură un ochi și o gură pentru a-i anunța un vizitator, dar, grăbită, se deschise peste Selenă, nebună de furie, urmată de puma sa. El o evitase cu grijă, după anunțul viitoareii lor căsătorii, perfect conștient că ea nu va fi mulțumită. El se gândi că timpul va domoli furia femeii.

Se pare că se înșelase. El avu această vagă intuiție când două jeturi de magie se zdrobiră de scutul său (pe care-l instalase din prudență, nu de nebun), făcându-l să se îmbujoreze.

Prea ocupat să evite ca scutul să nu devină sită, nu văzu că o altă fantomă o urmărise discret pe Selenă și se strecurase sub dulapul care conținea bikini de-ai lui Lisbeth, invizibilă.

— AM TRANSFORMAT-O PE GARDA TA ÎN BROASCĂ RÂIOASĂ, AFARĂ! urlă Selenă. CEEA CE O SĂ FAC ȘI CU TINE, DACĂ O SĂ CONTINUI SĂ-MI DISTRUGI VIAȚA!

Bătrâna Împărăteasă aplaudă.

— Așa, bine zis, bravo fetițo! Dar un ton jos și amenințător e mai impresionant pentru adversari decât aceste exclamații melodramatice, crede-mă.

Selenă de-abia îi aruncă o privire. Măinile îi iradiau încă magie.

— Avea ordin să te lase să treci, răspunse Magister, cât se poate de liniștit, era inutil să te transforme. Trebuie să fi fost foarte uluit.

— N-a avut timp, mormăi ea micșorând puțin volumul.

— Și ce dorește dulcea și tandra mea logodnică? întrebă Magister, încercând să fie umil, ceea ce nu-i ieșea prea bine.

Împărăteasa rânji. Selenă nu părea tocmai o dulce și tandră logodnică. În fine, nu părea dulce și tandră orice-ar fi fost. Ți-o puteai imagina foarte lesne cu un cuțit între dinți.

— Vrei să te însori cu mine, îl admonestă Selenă pe un ton periculos de scăzut și amenințător (ceea ce-i plăcu mult bătrânei Împărătese; învăța repede, mititica). Dar o căsătorie este o uniune între două persoane care se iubesc și se respectă. Iar eu nici nu te iubesc, și nici nu te respect.

Magister se ridică dintr-o săritură și trupul său de bărbat îl înlocui pe cel delicat al Împărătesei, inclusiv masca.

— Dacă suntem căsătoriți, mă vei iubi, spuse el pe un ton ciudat de nesigur.

Selenă își prinse capul în mâini, ridică ochii spre cer... în sfârșit, spre tavanul camerei. Vocea sa își recăpătase toată vigoarea, ceea ce atrase din partea Împărătesei o exclamație de dezaprobare — *fff!*

— NICIODATĂ, ÎNȚELEGI? NICIODATĂ! LASĂ-MĂ-N PACE ȘI DU-TE-N LIMBURI!

Și ea ieși trântind ușa atât de tare, încât aceasta protestă puternic.

Masca lui Magister ezită între albastru și negru. Se făcea albastră când îl interesa ceva.

— Era mai dulce înainte de a-și regăsi fiica, zise el pe un ton gânditor și aproape ironic.

— Această dinastie Duncan, pe care Danviou a unit-o cu a noastră, mi se pare că produce indivizi cu adevărat interesați,

comentă bătrâna Împărăteasă, făcându-l să tresară pe Magister, care uitase de ea.

— Hm, așteptați s-o întâlniți pe Isabella Duncan înainte să spuneți asta, atunci o să știți cu-adevărat ce-nseamnă cuvântul „terifiant”, bombăni Magister.

Își lăasă corpul să se feminizeze și se băgă în pat. Asta după ce ordonase să-i fie schimbată garda, iar prima să fie băgată într-una dintre mlaștinile grădinii, ca să fie mai vigilentă data viitoare.

Își reluă lectura, atent, cu Împărăteasa stând deasupra creștetului său, arătând ca un semn de întrebare pletos și transparent.

Căuta.

Și, din nefericire, găsi. Înainte ca Împărăteasa să aibă timp să citească (el ascunsese textul, pe cât posibil), el închise iar cartea. Și se întinse în pat, surescitat. Iată! O mașinărie care se găsea... *Slurk!* Rahat! La edrakini. Asta era o problemă. În plus, mașinăria nu era selectivă. Distrugea pe toată lumea, nu doar un individ. Ar fi trebuit s-o oblige să revină aici, discret, apoi s-o activeze ca să scape de celelalte fante. Nu mai avea nevoie de ele, acum, că era în fruntea Imperiului Omois. Și dacă, din întâmplare, ar fi avut nevoie, o să-i fie întotdeauna ușor să se întoarcă în CealaltăLume.

Surprinzând-o pe Împărăteasă, el se ridică dintr-o săritură, își activă globul de cristal și porunci:

— Duceți-vă și căutați-l pe Vânător!

Ezită o clipă și adăugă:

— Și pe micul Besois-Giron.

Cu pas energic, străbătu camera în lung și-n lat, făcându-și planuri. Își reactivă globul de cristal și-i dădu o serie de ordine scurte. Surpriza îi paraliza o clipă pe interlocutorii săi, dar, fără-ndoială, imediat apoi aceștia i se supuneau.

Ușa se deschise, după ce fusese anunțată Selenba.

Unduindu-se, femeia-vampyr se strecură în cameră ca o felină albă cu ochi stacojii. Părea nemulțumită după ce el făcuse anunțul că se va căsători cu Selenba. Magister se întreba dacă nu trebuia să pună două gărzi în plus pentru protecția logodnicei sale, să nu cumva să i se întâmple un nenorocit de accident... mortal.

— Întunecate Stăpâne, se înclină femeia-vampyr.

Asta-l amuza. Nu trecuse mult timp de când i se adresa astfel, de parcă ar fi vrut să pună o distanță suplimentară între ei doi. Prea mult... formalism.

Pe neașteptate, el își reluă înfățișarea de bărbat și se apropie de femeia-vampyr. Apoi o înlănțui într-o arzătoare îmbrățișare, care-o zăpăci. Când o sărută, iluzia că-și ascundea adevăratul chip nu se șterse. Selenba nu-l cunoștea totuși. Dar îi plăcea gustul sărutărilor lui.

— Haide, haide, spuse el atingând gura roșie a femeii-vampyr cu degetul său înmănușat, gata cu îmbufnarea! Selenba nu va fi decât soția mea. Pe când tu, tu ești mâna mea dreaptă. Delicioasa mea executantă. N-o să te părăsesc. Niciodată.

Ea îl privi cu tristețe, cu un aer un pic inocent. Era abil în mânuirea cuvintelor și a oamenilor, Întunecatul său Stăpân. Și ea știa perfect de ce el o îmbrățișase. Pentru ca ea să creadă că era unica lui preocupare și să nu încerce să-i facă rău logodnicei sale.

Amuzant era că ea n-avea această intenție. Cel puțin, deocamdată. Devenind băutoare de sânge omenesc, ajunsese sterilă. Singurul ei regret era că renunțase la acest miracol: de a da viață.

Văzându-l pe fostul său logodnic, Safir Dragosh, cu sora sa, Satila, amintirea copiilor lor deșteptase un gol în inima ei. Ceva ce ea nu și-ar fi putut imagina înainte.

Dacă Selenă îi dăruia un copil lui Magister, atunci da, era nevoie ca ea să rămână în viață.

Dacă nu, ei bine, un accident se întâmplă atât de repede...

Necunoscând gândurile care o agitau pe tăcuta femeie-vampyr, Magister arată spre Împărăteasa-fantomă.

— Poți să mă scapi de acest dihor bătrân? Te rog, n-am chef să mă spioneze.

— Bine, Întunecate Stăpâne, răspunse cu răceală Selenba, care sări pe bătrâna Împărăteasă.

Aceasta se dădu înapoi, înciudată. Ar fi putut s-o înfrunte pe femeia-vampyr, dar îi omorâse și-i devorase prietenii-fantomă atât de repede, încât n-avusese timp să vină din CealaltăLume. Devenise un joc pentru ea, după ce fătomele o trimiseseră să valseze pe fereastră. Îi repera pe cei care-i erau aliați lui Elseth și se arunca asupra lor. Apoi îi devora.

De data asta, Elseth trebuia să cedeze teren. Ea trecu prin perete și dispăru.

Dar Selenba nu descoperi fantoma ascunsă încă după dulap.

— Bine, bine, murmură Magister, trebuia să te țin lângă mine mai des, minunată femeie-vampyr.

El era gata să-și exprime iritarea în privința lui Fabrice, când acesta, în sfârșit, deschise ușa camerei.

Băiatul trebuie că alergase, căci avea forma de om-lup. El strănută și corpul de om apăru. O clipă fascinantă, Magister avu impresia că lupul și băiatul se suprapuseseră, apoi animalul făcu loc omului.

Fabrice se înclină.

— Iertați-mă, Stăpâne, am venit cât de repede am putut.

— Erai în închisoare, nu-i așa?

Fabrice se albi la față. Magister chiar era puternic — dacă-i cunoștea bine pe oameni, ghicea ce făceau. Iar pe Fabrice, pe care-l studiasse pe toate părțile, chiar îl cunoștea bine.

— Da, răspunse el printre dinți.

— Ea cum se simte?

Fabrice nu se prefăcu deloc că nu înțelegea.

— Moineau... vreau să spun prințesa Gloria nu e bine. Ați refuzat să i se aplice un Reparus. Singurul lucru de care-și aduce aminte e că am biciuit-o. Sub aspectul de Bestie pe care ea și-l păstrează, în ciuda implorărilor mele, nu vede în mine decât torționarul ei. A încercat să mă omoare de două ori. Și a reușit a treia oară. Noroc că eram sub înfățișarea de lup, altfel mi-ar fi smuls capul.

Pe chipul lui se citea toată durerea pricinuită de acea întâmplare.

— Și dacă ți-aș spune că sunt gata s-o îngrijesc, să-i dau voie să se transforme în om, și, mai ales, să interzic fantomelor mele s-o posede?

— Stăpâne?

Fabrice era prudent, îi era frică de capcane.

Avea dreptate.

— Eu sunt, glumi Magister. Dar asta nu-i o problemă. Pune-mi întrebarea, băiete, întreabă-mă de ce. Și, mai ales, întreabă-mă cum.

— De ce, Stăpâne, cum? repetă docil Fabrice.

— De ce? Pentru că așa vreau eu. Cum? Asta depinde de tine.

Fabrice se îndoia. Buna și bătrâna bătă, precum și bunul și bătrânul ciomag. Magister fusese maestru în mânuirea lor.

Băiatul se conformă protocolului. Puse un genunchi în pământ și-și coborî privirea. Roba de sorțitor se întinse ca o mantie în spatele lui. Precum cele ale altor sangravi, era cenușie, dar purta emblema lui Fabrice. Un mamut albastru. Familiarul său omorât de dragoni și de wyverne. Pe care le detesta la fel ca Magister pentru ce-i făcuseră.

— Ce pot face pentru a-l mulțumi pe Stăpânul meu? întreabă el, cu inima strânsă.

Dacă Magister o să-i ceară să-și omoare prietenii, atunci o să aibă o mare, foarte mare problemă. Era ultima legătură. Dacă o tăia, era pierdut.

Pentru totdeauna.

Magister îl făcu să aștepte puțin, observând cu plăcere supunerea lui. Îi plăcea ca oamenilor să le fie frică de el. După aceea, ei i se supuneau mult mai ușor.

— Vreau să pleci la edrakini cu Selenba, îl anunță el cu vocea sa catifelată, și să-mi aduci o mașinărie. O mașinărie pe care o vei activa la Palat, odată ce eu voi fi revenit în corpul meu. Poți să faci asta pentru mine, băiete?

El trecu sub tăcere că mașinăria risca să-l omoare pe Fabrice cu radiațiile sale... Pe de-o parte, Magister nu avea atâta nevoie de Fabrice cum avea de mașinărie, pe de altă parte, oamenii-lup erau mai rezistenți decât oamenii.

La fel ca Tara, Fabrice, crescut pe Pământ, nu-i cunoștea bine pe edrakini. De aceea, Magister simți o mare ușurare când băiatul îi răspunse că va rezolva această sarcină cu plăcere.

Cum avea capul plecat, el rată culoarea care trecu peste masca lui Magister. Portocaliu. De surprindere. La fel și Vânătorul, care știa că Magister trimitea băiatul într-o capcană mortală.

— Tu o să te duci cu el, continuă Magister cu dezinvoltură adresându-i-se minunatei femei-vampyr. Și nu accept nicio slăbiciune. De la niciunul dintre voi. Ați înțeles?

Cu furie în suflet, femeia-vampyr se înclină. El o îndepărta cu această misiune imposibilă.

Dar Magister o cunoștea bine. N-o s-o lase să plece cu o idee falsă în cap.

— Nu este o misiune sinucigașă, continuă el sincer. Băiatul și cu tine trebuie într-adevăr să-mi aduceți această mașinărie, este o problemă vitală pentru siguranța noastră. Faceți-o repede, fiți vigilenți și iuți. Să te întorci la mine.

Selenba nu-i arătă, dar era ușurată.

Și, preț de o clipă, se întrebă de ce era el îndrăgostit nebunește de o ființă care nu știa decât să-l facă să sufere. Sau să se folosească de el.

— Să nu luați niciun posedat, le atrase atenția Magister. Doar thugii care vor fi sub ordinele voastre. Nu vreau ca fantelele celelalte să se îndoiască de ce vreau să fac. Ah, și fără

covoare. Acolo unde vă duceți, magia este... să zicem că este prost văzută.

— Pregătesc pegașii imediat, spuse Fabrice, care se întreba dacă putea oare să treacă să-și ia rămas-bun de la Moineau.

— Nu, îl surprinse Magister, nu folosesc la nimic. Pentru locul în care plecați, animalele de încălecat obișnuite nu sunt convenabile. Vă trebuie unele... speciale, pe care o să vi le procur eu. Să-mi aduceți aminte. Și niciun cuvânt nimănui. Cel care va îndrăzni să vorbească unei terțe persoane nu va avea timp s-o regrete, e limpede?

— Foarte limpede, Stăpâne, confirmă Fabrice, în vreme ce Selenba clătină din cap (la urma urmei, cu cine ar putea ea să discute ca lumea?).

Ea ar fi preferat să muște, căci să continue discuția nu prezenta mare interes.

Când ieșiră, fantoma ezită. Trebuia să-i urmeze? Dar ea nu vru să-și asume riscul. Fusesse destul de dificil, cu celelalte fântome învârtindu-se peste tot, să ajungă până la camera lui Lisbeth/Magister. Se înșurubă în jurul piciorului unui bufet, străduindu-se să devină din ce în ce mai întunecoasă, încât să se confunde cu lemnul negru.

Ei coborâră în subsolurile Palatului. Spre catacombe. Pe măsură ce înaintau, Fabrice simți cum părul scurt de pe ceafă i se zburlește. Respirația se transformă în gâfâit și Selenba îi aruncă o privire amuzată. Ea simțea frica băiatului precum câinele care simte un miros. Și se delecta. Fabrice strânse pumnii. După ce devenise om-lup, își pusese întrebarea ce s-ar întâmpla dacă ar înfrunta-o pe femeia-vampyr. Unul dintre ei ar muri, probabil. Și la fel de probabil, el va fi acela. Dar ar avea

timp s-o rănească foarte grav, iar gândul ăsta îl făcea să aibă chef să încerce.

Selenba îi aruncă o privire aspră. Mirosul băiatului tocmai se schimbaseră; acum, el simțea furie.

Lucru foarte util pentru Fabrice, când trecură de un zid uluitor de gros, distrus cu lovituri de magie, pentru a ieși într-un loc care semăna foarte mult cu un enorm osuar. Pentru nările lor sensibile, era ca o lovitură de bătă între ochi. Aproape în același timp, se sufocară și ochii li se întâlniră, înlăcrimați.

Magister făcu o incantație, și un aer proaspăt îi înconjură.

— Scuzați-mă, spuse el, masca făcându-i-se trandafir de amuzament, uitasem cât poate să miroasă de urât. Cred că micii mei prieteni sunt pregătiți acum.

El rosti o incantație într-o limbă șuierătoare. Cuvintele erau atât de monstruoase și de puternice, încât zgâriară urechile lui Fabrice și ale Selenbei, de parcă ar fi fost vii. Dacă Fabrice nu cunoștea limba, Selenba o identifică.

Era limba demonilor. Vorbită în Limburile Blestemate.

— *Ss t'vi ss'tvi, krr ss cchh ssi, stenchss, venchsst't!* psalmodie Magister. *Chhhvoul sss't choul!*

Încet, foarte încet, labele se desfăcură, membre putrezite, unite prin magie. Smulse dintr-un somn milenar, ele se ridicară, piei sfâșiate, chitină jalnică, prelingându-se într-un val negru care murdărea tot ce atinge.

Fabrice se dădu înapoi, înăbușindu-și o exclamație de groază.

În fața lui stăteau strămoșii putreziți ai păianjenilor din AltăLume. Păianjeni gigantiști, foarte mari, foarte periculoși. Părul lor cenușiu și năclăit îi acoperea în întregime, nelăsând goi decât cei opt ochi mici în care străluceau lumini malefice.

Mandibulele lor se agitau, gata să apuce, să sfărâme, să devoreze. În spate, acul lor cu venin, comparabil cu cel al unui scorpion gigantic, lăsa să se prelingă otrava prin care-și paralizau prada.

Fără șarade rafinate¹ pentru păianjeni. Doar un atac brutal și o moarte cumplită.

Cu un zdrăngănit groaznic, unul dintre păianjeni sări până la Magister, apoi se înclină în fața lui. El îl recunoscuse ca fiind stăpânul său, cel care-l trezise din somn.

— Acestea vor fi animalele voastre de încălecat, declară Magister. Sunt păianjeni vechi, contaminați de magia demonică a prietenului meu, regele demonilor. Elfii și sorțitorii au încercat să aibă grijă de ei, dar au murit unii după alții. Au fost abandonați sorțului lor, aici. Și zidiți de vii de propriii lor congeneri, în ciuda protestelor lui Demiderus. Păianjenii de la acea vreme i-au impus această povară ca să-și aducă aminte că el i-a angajat în războiul împotriva demonilor.

— E... e monstruos, înghiți cu greu Fabrice, care se lipise de zid, ca să fie cât mai departe posibil de ororile dezgustătoare. Cum... cum să urcăm pe... pe cheștiile astea?

— Vor avea șei, nu te neliști, tinere lup, sunt foarte confortabile, odată ce ai depășit problema mirosului. Nu dorm, n-au nevoie de mâncare; chiar dacă un rest de reflex îi împinge să atace tot ce e viu, pot întrece orice fel de tun, datorită pânzei lor, și sunt aproape indestructibili. Fără a mai pune la socoteală că

¹ Ca și sfincșilor, păianjenilor le plac foarte mult ghicitoriile și, mai ales, șaradele, pe care le spun victimelor lor. Dacă acestea găsesc răspunsul, pot fi cruțate. Dacă nu... ei bine, să zicem că vor regreta până la sfârșitul vieții. Care va fi extrem de scurtă. (N.a.)

vi se vor supune orbește și sunt reductibili luptători. Cred că sunt... ideali.

Se aplecă să mângâie creștetul plecat în fața lui, atingându-i mânășă.

— Vor inspira teroare, iar acolo unde vă duceți asta reprezintă o marfă prețioasă.

Fabrice și-a spus, pentru a mia oară după ce alesese să-i întâlnească pe sangravi, că Magister era total nebun.

Magister își șterse discret mânășă, apoi, în omoisiana clasică, le ordonă păianjenilor să-l urmeze. Fabrice era fascinat să vadă că păianjenii i se supuneau ca niște enormi cățeluși vâscoși.

Urmați de cohorta care lăsa dăre și care puțea groaznic, se întoarseră. Magister adusesse vreo douăzeci de păianjeni, ceea ce însemna că optsprezece thugi îi întovărășeau, doar unul sau doi păianjeni fiind folosiți ca să le ducă lucrurile.

Misiunea era serioasă dacă fusese nevoie să trimită atâția soldați. Ar fi fost bine să facă o cercetare asupra edrakinilor. Toate astea n-aveau darul să te liniștească.

În ciuda orei foarte matinală, era deja lume la Palat.

Și fețele păleau pe măsură ce ei înaintau. Oamenii se înclinău la trecerea lui Magister. Dar ochii lor urlau de repulsie.

Puf-puf-urile lor — un fel de cutii cu capac, răspunzând de cu curățenia de la Palat — gemeau de indignare în fața chingilor băloase care pătau podeaua perfect strălucitoare.

Se creă o adevărată cohortă de curățitoare isterice care-i înconjurau, absorbind tot ce produceau acești păianjeni. Multe dintre ele, cu capacele pocnind de indignare, fură înghițite de pânzele pe care păianjenii aveau tendința să le arunce asupra întregii lumi.

Vestea că în Palat existau păianjeni-zombi gigantici se răspândi cu repeziciune și coridoarele se goliră.

Magister conducea păianjenii vâscoși și-i chema pe nume în curtea de ceremonii. Acolo, pegasierii¹ și rândașii le aduceau scările și echipau păianjenii vâscoși cu șei confortabile, bine concepute. Se vedea că tocmai le fabricaseră, căci ajustau chingile și băteau ultimele cuie direct pe spatele păianjenilor. Ei nu simțeau durerea. Șeile nu era nevoie să fie scoase.

Din nou, în ciuda fricii pe care i-o inspira, Fabrice era frapat de eficacitatea lui Magister. Prevăzuse totul, în cele mai mici detalii.

El căzu în genunchi, arătând astfel că avea ceva de cerut. Magister se întoarse spre el. Era din nou în corpul Împărătesei, pe care-l folosea când dorea să dea ordine servitorilor de la Palat.

— Da, spuse Lisbeth cu voce melodioasă.

— Vă sunt supus întru totul, Întunecate Stăpâne, începuse Fabrice.

— Și ai dreptate, îl întrerupse Lisbeth.

— Mă voi însărcina cu această misiune și vă voi raporta această... tot ce veți dori, continuă Fabrice.

— Ai face cel mai bine.

— Ați spus că Bestia va fi îngrijită și ar putea să-și recapete aspectul omenesc fără să fie posedată.

— Odată misiunea îndeplinită, da.

— Totuși, nu-i posibil.

De data asta, nu primi niciun răspuns. Reușise să-l surprindă pe Magister.

¹ Rândașii se ocupă de cai, pegasierii se ocupă de pegași, logic. (N.a.)

— Și de ce, mă rog?

— Fiindcă, dacă nimeni n-o îngrijește, cu infecția care se va extinde pe spate, preciză Fabrice cu o voce puternică și clară, prințesa din Lancovit va muri în câteva zile.

Pegasierii și rândașii nu-și încetină munca, dar Magister știa că toată lumea din curte auzise. La urma urmei, nu era atât de prost puștiul ăsta.

— Foarte bine, spuse el pe un ton atât de amabil, încât Fabrice se înfioră; înainte de a pleca, ai aprobarea mea s-o îngrijești pe prințesa Gloria. Și, în caz că tu nu te vei întoarce, ea ar putea să-și regăsească forma umană, fără să riște să fie posedată.

Se aplecă apoi spre băiatul ingenuncheat și murmură doar pentru el:

— Dar dacă dai greș, mic Besois-Giron, dacă ratezi, posedarea nu va fi singura problemă pe care-o s-o aibă prietena ta, Gloria, ai înțeles?

Magia malefică apăsa asupra lui. Pieptul îl înjunghia. Își strânse o mână tremurândă pe pieptul tunicii. Totuși, vocea nu-i tremura.

— N-o să dau greș. Acum pot să mă duc s-o îngrijesc?

— Du-te!

Băiatul sări. Și se repezi, în ciuda durerii care-i sfredelea inima, cu toată forța mușchilor săi întăriți de transformarea suferită. În câteva minute, era la închisoare. Magister ordonase deja ca Moineau să fie plasată într-o celulă în afara zonei de influență a anihilatorului de magie de la închisoare. Era încă înlănțuită și reținută într-o cușcă din fier de Hymia, insensibilă la magie, ea însăși înconjurată de un câmp de forță; deci, nu

putea folosi magia ca să scape. Astfel, Fabrice putea s-o îngrijească fără ca anihilatorul să-i împiedice magia.

Un thug însoțit de un chatrux, hienă neagră uriașă, cu dinți otrăvitori, făcea de gardă. El deschise câmpul de forță și ușa cuștii pentru Fabrice.

Cu inima strânsă, acesta înaintă. Moineau gemea în pat. Rănila de pe spate se infectaseră cumplit. Într-un loc unde Reparus-ul fusese capabil să învingă microbii cei mai tenace, oamenii nu se preocupaseră să dezinfecteze. Biciul care folosea la pedepsirea lui Moineau fusese utilizat pentru a mânia un mic drago-tyranozaur într-un nou Țarc, cu câteva zile înainte. Animalul mușcase în joacă obiectul acela care-l înțepa și-l călăuzea împotriva voinței sale, și saliva lui plină de bacterii se depusese pe bici. Când îi sfâșiasă cu el spatele lui Moineau, bacteriile, încântate, se repeziseră strigând: „La masă!” Și acum, ele îi devastau corpul slăbit.

Blana îi era năclăită de sânge și sudoare. Se simțea groaznic. De-abia dacă-și dădu seama că fusese transferată dintr-o celulă în alta. Sub imperiul suferinței, spiritul de om dispăruse din ce în ce mai mult, făcând loc Bestiei.

Iar cea care deschise ochii galben-arămii, ca să-l descopere pe Fabrice la căpătâiul patului, nu era Moineau.

Furioasă, Bestia își adună puterile pentru a sări la el. Își amintea de el. Îi făcuse rău.

Dar era atât de slăbită, încât căzu din nou în pat, incapabilă să se miște.

— Gata, gata, iubita mea, spuse tandru Fabrice, nu te agita, am venit să mă ocup de tine. „Prin Reparus, răni, durere să dispară, vindecarea să apară!”

Focul negru țâșni din mâinile sale și o lovi pe Bestie pe spate; ea se arcui de durere. O clipă mai târziu, pielea și mușchii se regenerară; blana, smulsă de bici, crescua la loc. Din precauție, Fabrice îi aplică un anti-Microbus și un anti-Bacterius. În câteva secunde, magia se luptă și distruse infecția care o omora încet-încet.

Epuizată, dar vindecată, Bestia zăcea, încă incapabilă să reacționeze.

Fabrice termină prin transformarea lui Moineau în om. Corpul fermecător de adolescentă se ivi din blană, iar roba de sorțitoare o acoperi și, curând, dulcea Moineau se odihnea în brațele lui. Nu-i plăcea această poreclă, de care ea era atașată totuși. Pentru el, ea era frumoasa, minunata Gloria, foarte departe de simplul nume Moineau.

Tânăra deschise cu greu ochii de culoarea alunei, apoi și-i cufundă în ochii negri ai lui Fabrice.

— Ce... ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El îi îndepărtă cu tandrețe de pe față o șuviță de păr udă de sudoare.

— Magister mi-a poruncit să te biciuiesc pentru că refuzai să fii posedată de fantome, răspunse el, încă torturat de vinovăție. Apoi a ordonat să nu fii îngrijită. Rănile ți s-au infectat. Tocmai am obținut aprobarea să te îngrijesc.

Moineau închise ochii.

— Tu m-ai transformat din nou, ceea ce înseamnă că voi fi atacată de o fantomă? Sunt prea obosită pentru a redeveni Bestie.

— Nu, nu vei fi gazda unei fantome, răspunse Fabrice, mângâindu-i cu duioșie părul, am o învoială cu Magister.

Moineau deschise ochii, neîncrezătoare. Fabrice o învățase acest cuvânt tipic pământesc.

— O învoială? Ce fel de învoială?

— Trebuie să-i raportezi... ceva.

Moineau cunoștea bine politica. Chiar epuizată, chiar pe jumătate moartă, spiritul său strălucitor înregistra cele mai mici schimbări din vocea lui Fabrice. Și-l simți că era tulburat.

— În schimbul a ce?

Fabrice se revoltă.

— N-are nevoie să facă schimb de nimic, Gloria, e suficient să ordone și celălalt i se supune. Ți-am spus. Nici n-ai idee ce puterea are.

— Dar asta funcționează mai bine când oamenii sunt motivați, remarcă Moineau, neîncrezătoare. Atunci, haide, spune-mi ce ți-a oferit în schimbul loialității tale.

Fabrice închise ochii. Știa că ei n-o să-i placă asta.

— Viața ta, răspunse el. M-a lăsat să te îngrijesc. Și integritatea ta. N-o să fii posedată. Poți să rămâi sub înfățișarea ta de om. Asta-i învoiala.

Reacția lui Moineau îl surprinse.

— Ah, spuse ea calm, da, e logic. Deci eu trebuie să fiu foarte atentă în timp ce tu vei fi departe, n-o să-i dau niciun motiv să te pună în încurcătură. Unde te duci?

— N-am dreptul să-ți spun, răspunse Fabrice, necăjit.

Moineau se îndreptă ușor, scăpând din îmbrățișare. Chipul îi era posomorât.

— N-o să meargă, știi asta.

— Ce n-o să meargă?

— Povestea noastră. Când ai plecat, am crezut că mi se rupe sufletul, atât mi-a fost de greu.

— Dar tu m-ai părăsit! riscă Fabrice, nesigur.

— Te-am părăsit?

Moineau nu înțelegea cuvântul.

— Abandonat, lăsat, aruncat, părăsit, ce mai! Erai furioasă pe mine. Tu însăși ai spus că nu ne potrivim „fie că suntem împreună, fie că nu”, ai spus tu. „Nu putem avea un viitor împreună și refuz să sufăr pentru că tu nu știi ce vrei”, ai adăugat. Mi-amintesc de parc-ar fi fost ieri!

Totuși, chiar în propriile urechi, protestele ei păreau de-a dreptul patetice.

— Țsta nu e un motiv să te aliezi cu cel mai rău dușman al nostru, Fabrice, sublinie Moineau. Nimic nu poate justifica acest fapt.

— Tu... mă iubești totuși? întrebă Fabrice, nesigur.

— Te iubesc. Fie ca zeii strămoșilor mei să aibă milă de sufletul meu, da, te iubesc, chiar dacă n-am acceptat ca tu să mă faci să sufăr. Și apoi, ne-ai trădat. Zile și zile în șir nu am vrut decât un singur lucru. Să te regăsesc. Cu orice preț. Până-n momentul în care-am înțeles că făceam exact ca tine. Devenisem monomaniacă. Nu mă mai gândeam la tine, mă gândeam numai la mine, să-mi domolesc durerea. Și exact asta ai făcut și tu.

— Ce?

Moineau se aplecă și-și pironi ochii de culoarea alunei în ochii negri, cu gene lungi, ai lui Fabrice.

— Nu te-ai gândit decât la tine încă de la început, Fabrice, îl lovi ea, nemiloasă. Era tot ce te interesa. Tu și blestemata

ta luptă pentru putere. Și acum? Uită-te la tine. Ești puternic, desigur, dar ai devenit lacheul unui monstru. Un cățeluș ascultător care-i execută cele mai mici ordine. Pentru că mă credeai slabă, te-ai îndepărtat de mine. Dar eu sunt mult mai puternică decât tine, Fabrice, și știi de ce?

Fabrice avea gâtul atât de uscat, încât nu reuși să răspundă.

— Pentru că mie nu mi-a fost frică, spuse cu blândețe Moineau. Înțelegi? Nici că aș fi slabă, nici că te-aș pierde. Nu-mi-a-fost-fri-că! Dar tu ești un laș.

Băiatul tresări. Mânia se citea pe chipul lui, apoi, pentru că de două luni învățase să se controleze, sub pedeapsa cu moartea, se calmă.

Moineau nu-i lăsă timp să protesteze.

— Da, un laș, repetă ea, accentuând cuvintele precum un pitic lovind nicovala. Din lașitate te-ai aliat cu Magister. Din lașitate și, poate și mai rău, de frică. Acum, ai pierdut tot. Familia, pentru că tatăl tău a fost atât de rănit de trădarea ta, încât s-a retras din postul de gardian la Poarta de transfer din Tagon; noua ta țară, AltăLumea, fiindcă în Lancovit, ca și în Omois, sangravii sunt în afara legii; prietenii, care suferă din pricina acestui abandon, dar care n-au avut deloc de ales; și, în sfârșit, m-ai pierdut pe mine. La început, credeam că ai procedat ca într-un film prost. Te aliezi cu dușmanul tău, pentru ca după aceea să-l înfrângi mai sigur. Apoi, când ai reapărut lângă Magister, am înțeles, toată lumea a înțeles că nu era asta. Te-ai aliat cu cei mai răi. Dar oare pentru totdeauna? Erai pierdut pentru noi? Sau erai în stare să faci singurul lucru care putea să însemne că ți-ai reparat greșelile?

Băiatul strângea din dinți atât de tare, încât îl dureau. Unde a învățat dulcea și tandra Moineau să lovească atât de puternic? Și, mai ales, atât de just?

Magister îl ținuse departe de noutăți. Nu știa nimic despre tatăl său. Asta îl făcu să sufere.

Fabrice o contemplă — pe chipul ei se perindau o mulțime de emoții: neliniște, tristețe... teamă. Globul său de cristal sună și imediat se opri. Primi mesajul și lăsă o clipă capul în jos, strivit de o povară prea grea.

— Te iubesc totuși, zise el ridicându-se. Și apropo de „lașitate” mea, ai perfectă dreptate. Am comis o greșală cumplită. Să-l înfrunt pe Magister n-o va îndrepta așa ușor, pentru că e prea grosolană. Singurul lucru pe care-l pot face este să încerc să limitez pagubele. Și să mă rog pentru ca tu să poți să mă ierți. Într-o bună zi.

El se aplecă, dar nu încercă s-o sărute. Se mulțumi să atingă ușor obrazul catifelat al lui Moineau, apoi ieși din celulă, în timp ce tânăra se ridică, clătinându-se puțin, încă foarte slăbită în ciuda acțiunii Reparus-urilor lui.

Ea se apropie de bare și se agăță de ele, fericită de contactul cu fierul rece, răcorindu-și fruntea încă arzând de febră.

— Oh, Fabrice, nu înțelegi? Perseverând pe calea asta, pui în pericol întreaga noastră planetă. Dacă o să continui, îți pierzi viața.

Câteva lacrimi alunecară pe obrajii săi palizi.

— Și nu voi putea să fac nimic ca să te salvez.

Amintindu-și de ordinul transmis prin globul de cristal, Fabrice coborî cu mare viteză, după ce-și luă cu el tot ce-i trebuia.

— Iată harta și instrucțiunile, îi spuse Magister Selenbei, în curte. Fără magie acolo! Treceți prin Poarta de transfer a templului celor șase sute de zei și jumătate, până la mal, apoi luați covoare până la destinație.

Escorta lor era formată din cei mai buni luptători thugi. Niciunul nu fusese posedat.

Trompetele sunau lugubru, în vreme ce tobele avertizau orașul că imperiul trimitea soldați în misiune.

Porțile grele ale Palatului se deschiseră încet și valul negru care putea se răspândi pe străzi ca un puroi. Îngroziți, locuitorii din Tingapour, deja în picioare la acea oră foarte matinală, văzură defilând dezgustătorii păianjeni vâscoși, conduși de Fabrice și Selenba. Mulți dintre ei adresau o rugăciune zeilor lor pentru nenorociții pe care comandoul avea să-i nimicească.

Căci păianjenii erau atât de rapizi și sprinteni... în sfârșit, nimic și nimeni nu putea să le-o ia înainte.

N-aveau nevoie să se hrănească, dar, în numele unui instinct mort de multă vreme, în momentul în care unul dintre ei simțea vreo mișcare, își arunca pânza ca să prindă ce mișcase. Înaintarea lor era deci împiedicată de numeroase animale, oameni, copaci, flori, chestii care zburau în vânt, un balon răătăcit (arahnida care-l capturase, încântată, refuză categoric să-i dea drumul și-l făcu să plutească, ca un stindard roșu, deasupra ei), păsări, câini, pegași, pe care cu greu îi eliberau.

Selenba scrâșni din dinți, ceea ce pentru o femeie-vampyr era destul de spectaculos. Buna și vechea ei metodă „dacă nu

„Înaintezi, te ocolesc sau te omor” nu funcționa deloc cu păianjenii morți care nu simțeau durerea.

În curând totuși, ajunseră la Poarta de transfer și dispărură în templul care-o adăpostea. Destinația lor era coasta Viridis, unde doi mari transportatori îi așteptau pentru a-i duce cu ei până la Patrok, unde acostau în portul Kro.

Gardianul care-i lăsase să treacă a fost găsit golit de orice substanță, cu două găuri roșii în gât.

Selenba îl făcuse să tacă. Pentru totdeauna. Ea știa că fantomele tinere nu se întorceau imediat. Misiunea sa va fi fost terminată de multă vreme când el va da informații despre destinația lor.

În globul său de cristal, Magister îi privea cum dispar, unii după alții. Avu o vedere spectaculoasă asupra dinților ei lungi și ochilor roșii, apoi ea îl salută și trecu ultima. Transmisia se opri.

Se întoarse în patul său. După ce făcu un duș. Păianjenii ăștia puteau, într-adevăr.

Deodată, tocmai când voia să se culce, îi veni o idee, dictată de spiritul său paranoic.

Cine altcineva cunoștea secretul mașinăriei? Edrakinii știau de comoara pe care o posedau? Puteau să-l șantajeze? Să exercite un mijloc de constrângere asupra lui? Dacă această mașinărie era activată înainte ca el să revină în corpul său, va fi distrus, și la fel și ceilalți.

Deschise din nou *Cartea Întunecatelor Secrete* la sfârșit, pentru a vedea cum fusese mașinăria pusă în funcțiune la edrakini și de ce.

Și așa trecu jumătate din noapte. Dar sfârși prin a înțelege ce se întâmplase.

În trecut, incursiunile fantomelor nu-i deranjaseră foarte tare pe împărați și împărătese. Odată construită de către savanții omoisieni și dragoni, mașinăria nu fusese folosită decât de două ori. Și ultima oară se întâmplase cu mai multe mii de ani în urmă. Mașinăria rămăsese multă vreme în pivnițele Palatului. Utilitatea ei se pierduse în uitare. Și, într-o zi, chiar ideea existenței ei dispăruse.

Dar ea era totuși acolo. Și ce emana ea afecta ființele vii. Unuia dintre șamanii Palatului i se păruseră curioase toate bolile dezvoltate de servitorii care se duceau după vin și apă în pivniță. Și descoperise această uimitoare mașinărie care genera unde provocând mutații genetice. Pe vremea aceea, edrakinii nu deveniseră monștrii degenerați de azi. Ei studiau cu pasiune și atenție tot ceea ce aduseseră în patrimoniul genetic diferiților locuitori din AltăLume, în colaborare cu vampyrii și dragonii. Laboratoarele lor erau mai moderne și mai bine dotate decât cele din Omois.

Mașinăria le fusese deci încredințată pentru examinare. Construiseră un centru, la distanță de orașe, departe, în câmp, pentru a studia efectul undelor asupra ființelor. Locul se numea Arrutchir.

Le trebuiseră ani întregi edrakinilor să înțeleagă exact acțiunea mașinăriei. Nu numai că distrugea fantomele, dar denatura și ființele, deformându-le cumplit.

Din nenorocire, la momentul acela începuse Marele Război. Conduși de șeful lor nebun, delirând la ideea de a cuceri toată AltăLumea, edrakinii porniseră ofensiva.

După ce edrakinii fuseseră învinși, instalațiile și laboratoarele constituiseră primele ținte ale Aliaților. Cele din Arrutchir fuseseră distruse. Când armatele aliate debarcaseră, sorțitorii responsabili de refacerea insulei în colaborare cu edrakinii supuși nu pricepuseră care era importanța mașinăriei. Dar măsuraseră foarte bine efectele când primii dintre ei începuseră să se îmbolnăvească.

În loc să ducă mașinaria în Omois, preferaseră s-o lase pe loc, adânc îngropată în pământ. Așa se născuse tumulul din Arrutchir. Și rămăsese nederanjat până acum.

Magister respiră greu și se frecă la ochi. Era obosit, dar mulțumit. Era singurul care...

Ceva îi întrerupse gândurile pline de satisfacție. Ochii îi căzură pe o frază din cartea pe care continuase s-o răsfoiască neglijent.

O frază scrisă și semnată de Lisbeth:

„Am dat copia *Cărții Întunecatelor Secrete* Moștenitoarei mele, tânăra Tara Duncan, astăzi”, spunea fraza. „Sper că textul îi va face cunoscută o viziune limpede a modului în care Împărații și Împărăteșele din Omois au domnit și au murit pentru țara noastră. Mi-e teamă ca ea să nu fie atât de independentă și de sălbatică, încât să fie foarte greu să-i dovedesc dragostea pe care o am pentru poporul nostru. Dacă nu reușesc, atunci imperiul nostru va avea parte de mari necazuri.”

Magister se ridică, toată oboseala dispărându-i instantaneu.

— Împărăteasă proastă și idioată, mormăi el, nu se încredințează asemenea secrete unei puștoaice de cincisprezece ani! Așa se educă un copil?

Începu să se gândească. Până-n prezent, avusese nevoie de Tara, fiindcă doar ea — și Împărăteasa — era capabilă să-i

înfrunte pe Cei-Care-Păzesc și pe Cei-Care-Judecă, gardienii obiectelor demonice, plini de puterea Limburilor. Acum, că se afla la conducere în Omois și, mai ales, poseda corpul Împărătesei, descendentă din Demiderus, nu mai avea nevoie de Tara. Putea face treaba singur. Și, mai ales, acum o cunoștea bine. Ea îi pusese în pericol supraviețuirea. Trebuia să lovească primul. La urma urmei, ea îl omorâse.

Și nu trebuia decât să-i plătească exact cu aceeași monedă.

Își promise un singur lucru. Mama Tarei, Selena, nu trebuia să afle niciodată.

El se transformă, purtând iar hainele și masca lui Magister.

Apoi coborî în laborator. Avea nevoie de o anumită fiolă.

Care conținea sânge.

Odată întors în apartamentele sale, răsuci inelul negru pe care nu-l scotea niciodată de pe deget, de când fusese omorât. Un cadou de la Regele Demonilor. Folositor. O ciudată formă întunecată apărui în fața lui și se materializă repede într-o încântătoare fetiță blondă, cu un surâs nevinovat.

Evident, faptul că ochii îi erau perfect negri și scânteiau de focurile infernului putea ridica o îndoială asupra calității ei de fetiță.

— Aveți nevoie de mine, Întunecate Stăpâne? zumzai ea bucuroasă.

Din cauza ei, din gelozie, Vânătorul, începuse să-i spună așa. Pentru că fetița îl numea în felul acesta cu respect, pe când femeia-vampyr nu vedea în asta decât ironie.

— Am o treabă pentru tine, Xoarachivanridrovulatrêvil, preoteasă a Limburilor, braț înarmat al răzbunării, confirmă el. Îți mulțumesc că te-ai arătat sub adevărata ta formă, te așteptam.

— Dumneavoastră mă așteptați? Ador să fiu așteptată. Nu sunt eu o zeiță a morții și a sângelui?

În locul încântătoarei fete, apăru un demon roșu — strălucirea ochilor galbeni tiviți cu negru îți făcea rău. Coarnele îi erau lungi și trosneau, arzând cu flăcări negre. Coada i se termina cu un pumnal la fel de negru, asortat cu ghearele. Totul la el nu era decât hidoșenie și totuși, într-un anumit fel, era frumos. Corpul, foarte lejer îmbrăcat, se termina nu cu un vârtej ca la majoritatea efriților din serviciul Omois-ului, ci în cospite despicate ca de căprioară. Și membrele sale lungi erau acoperite cu o blană de un violet delicat, dungată cu negru.

— O zeiță? se amuză Magister. Nu exagera, Xoara. Iată despre ce e vorba. Ți aduci aminte de Tara Duncan?

— Om, cincisprezece ani. Magie puternică. De negăsit de peste două luni. V-a omorât, recită docilă Xoarachivanridrovulatrévîl, da, îmi amintesc.

Magister răsuflă greu, agasat de acel indiferent „V-a omorât”. Îi întinse fiola.

— Hm. Nu singură. Pe scurt. Iată un eșantion din sângele ei, pe care l-am recuperat din laboratoarele Palatului. Prin intermediul acestuia, ar trebui să poți s-o urmărești pe nerușinata care a-ndrăznit să se măsoare cu mine.

— Ați ocărât-o adesea, Întunecate Stăpâne, remarcă demonul fără niciun tact după ce luă fiola.

Sub mască, Magister făcu o grimasă.

— Parcă am un spin în inimă de când a venit pe planeta asta. Astăzi e ziua în care am hotărât să-l scot.

Șeful sangravilor uitase un amănunt: demonii nu se simțeau în largul lor în preajma metaforelor.

— V-ați hotărât să scoateți ce?

— Spinul.

— Care spin?

Magister se ciupi de vârful nasului, degetele trecându-i prin mască.

— Hrrrrmmm, își dresă el vocea. Vreau-s-o-omori-pe-Tara-Duncan. E clar, acum?

Femeia-demon făcu o grimasă. La rândul ei.

— Dar ați vorbit despre spin. De unde puteam să ghicesc că vorbeați despre această Tara? Mama ei este o driadă? Descinde dintr-un copac? Pot s-o fac să ardă, dacă doriți.

Magister își impuse să aibă răbdare. N-avea deseori de-a face cu femeile-demon ale Limburilor din al cincilea cerc, căci ele refuzau să-și hăituiască victimele, dacă nu puteau să le omoare. Însă oamenii care-l căutau, în general, aveau nevoie de ele vii. Sau cel puțin în stare să răspundă la întrebări. Regele Demonilor îl prevenise. Ele erau, probabil, cele mai eficiente ucigașe din galaxie, dar trebuia să evite să facă pe deșteptul cu ele. Pe de-o parte, ele nu înțelegeau, pe de altă parte, îl omorau pe cel care le enervase.

Și ele se enervau foarte repede.

El se întoarse la bizara femeie-demon roșie care-i aștepta răspunsul.

— Este, probabil, mai puternică decât tine, Xoara, îi spuse el, nu încerca să-i dai foc. Nu, nu se trage dintr-un copac. E inteligentă și vicleană. O găsești, apoi o omori, repede, pe tăcute, prin surprindere.

Femeia-demon se micșoră și-și reluă înfățișarea de fetiță adorabilă. Apoi își băgă degetul mare în gură, îl supse o clipă, îl scoase și întrebă:

— De ce pe tăcute?

— Poftim?

— Ați spus: „O găsești, apoi o omori, repede, pe tăcute, prin surprindere.” Să găsești, să omori, repede, surprindere, înțeleg. Dar de ce pe tăcute?

— Pentru că e nevoie de discreție, nu știi!

— De discreție?

— Lasă, nu e important.

— Atunci de ce vreți s-o fac pe tăcute?

Masca lui Magister începu să devină roșie. Femeia-demon nu știa, dar ea era la un pas să moară. Zgomotos.

Apoi, el își reveni. Avea nevoie de ea. Oftă.

— Nu pe tăcute, dacă nu vrei tu, capitulă el.

— Nu eu sunt cea care...

— *SLURK! RAHAT!* înjură Magister. Fă cât zgomot vrei. Adu trompete, cascade, focuri de artificii, tunete și fulgere, dacă vrei, dar fă-o repede. Este un pericol pentru mine, ca și pentru stăpânul tău. Du-te acum! Ea e, probabil, în drum spre Patrok. O s-o găsești fie pe continentul nostru, fie direct pe insulă.

Femeia-demon șovăi. Nu era foarte coerent omul ăsta. Trebuia s-o omoare pe tăcute sau cu zgomot? Trebuia să știe totuși!

Ea desfăcu fiola cu sânge și o mirosi. Apoi își puse o picătură pe limbă. Mirosul delicios i se întipări în memorie. Imediat, ea reuși să „simtă” toate locurile unde Tara se ducea în Palat. Erau ca niște linii roșii, dintre care cea mai recentă o ducea în

sala de transfer. Ar fi trebuit să „guste” cu regularitate sângele tinerei fete pentru a o urmări, iar ea spera să aibă destul sânge pentru asta.

Xoara se înclină în fața lui Magister, puse la loc capacul fiolei și o așeză într-un buzunar la pieptul ei perfect, apoi porni la vânătoare.

Ușa se închise după ea. Magister oftă, apoi lăsa corpul lui Lisbeth să-și recapete chipul. Obosit, se culcă și ordonă luminii să se stingă. Era deja dimineață, va încerca să prindă două ore de odihnă, înaintea primelor audiențe.

Și primul care-l va deranja o să regrete pentru tot restul vieții.

Sub bufet, fantoma tremura. Ea se infiltra prin perete și ieși în coridorul de piatră aurie. Selena. Trebuia s-o găsească pe Selena!

Nu văzu silueta întunecată, cu patru brațe, care se desprinsese din perete și începu s-o urmărească.

Selena tocmai își lua liniștită ceaiul de dimineață, savurându-și tartina cu unt de balbună și dulceață de miam, când o fantomă se ivi în fața ei, urlând.

Tresări atât de violent, încât ceașca îi sări din mână, căzu și se sparse, spre necazul covorului moale și roz. Puma ei îl scuipe pe intrus.

Sări în picioare, gata să se bată cu fantoma, chiar dacă știa că nu-i servea la nimic. Și perfect conștientă că să arunce în agresor cu o tartină cu dulceață n-o s-o ajute prea mult.

— O S-O OMOARE PE FIICA NOASTRĂ! urlă fantoma, cu lacrimile curgând, dar dispărându-i înainte să atingă covorul. O s-o omoare pe fiica noastră!

Cum fantoma nu părea că vrea să atace și cum își frângea mâinile de disperare, Selena simți că inima-i bate din nou rezonabil — vreo nouăzeci de bătăi pe minut — și se hotărî ca de data asta să nu facă o criză.

Urletul fantomei sfârși prin a trece dincolo de spaima ei.

Și brusc, ea îl recunoscuse.

Danviou. Defunctul ei soț.

Scăpă tartina din mână.

Fantoma era un bărbat frumos, voinic, cu părul blond, străbătut de aceleași șuvițe albe ca ale Tarei. De obicei, minunații săi ochi albaștri străluceau de aceeași ironie care părea să spună: „Ce naiba am făcut de-am ajuns într-un asemenea iad?” Semănau mult, într-adevăr. Acum el părea mult mai puțin ironic și mult mai înspăimântat.

Ah! Și plutea în aer, era destul de transparent și cât se poate de mort. Remarcă, de asemenea, că, spre deosebire de alte fantome care aveau adesea toate culorile curcubeului, Danviou părea mai degrabă decolorat.

— Pe manii strămoșilor mei, exclamă Selena, furioasă, m-ai speriat de moarte!

Fantoma păru surprinsă de reacția sa. Încetă să urle și se proțăpi în fața ei.

— Ai înțeles ce ți-am spus? Fiica noastră! Fiica noastră!

— Având în vedere că urlai, da, am înțeles, răspunse Selena sarcastică. Cine o s-o omoare și pe care dintre ele?

Fantoma rămase cu gura căscată.

— Ce... cum adică, pe care dintre ele?

— Păi da. Tara sau Mara? Jar e băiat, deci este, se pare, în afara discuției.

Stupefiată, fantoma uită că era fantomă, vru să se așeze și trecu prin planșeu. Selenă se aplecă.

— Hai! Danviou! Rămâi cu mine, te rog!

Puțin stânjenită, fantoma reapăru.

— Scuză-mă, ce-ai spus mai exact?

— Pe lângă Tara, tu mai ai... adică eu am avut doi gemeni, Jar și Mara. Când tu ai murit și Magister m-a răpit, eram însărcinată. În două săptămâni. Motiv pentru care nu ne-am dat seama.

— E... e... nu știam nimic! Vestea n-a ajuns până în CealaltăLume! Nimeni nu mi-a vorbit despre asta! Idioții! Din fericire, am venit în AltăLume!

Selenă se încruntă.

— Vrei să spui că Magister te-a invocat? Te-a făcut să vii din CealaltăLume? Având în vedere că tu ești soțul meu și că el vrea să mă ia în căsătorie, asta mi se pare cel puțin ciudat...

Danviou zâmbi viclean.

— Nu... tocmai. Să spunem că m-am alăturat unui convoi care pleca spre AltăLume. Nimeni nu știe că sunt aici. Mă rog, nimeni în afară de tine. De fapt, puțin contează. Explică-mi totul.

Selenă îi povestește viața ei de prizonieră a lui Magister, cum, timp de zece ani, sangravul crescuse copiii lui Danviou, încercând să-i facă marionetele sale. Dacă dăduse greș cu Mara, care-l ura, era mai puțin sigur că ratase cu Jar. În prezent, aflat sub implacabila tiranie a Isabellei pe Pământ.

Fantoma își luă zborul spre plafon, uitând, de emoție, să împărtășească suferințele soției sale.

— Am trei copii! Două fete și un băiat! E... e...

— Uimitor, da, știu, replică rece Selena. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Care dintre cele două fete este amenințată? Chiar dacă am deja o idee vagă, mi-ar plăcea să știu cine e și de ce.

— Locul ăsta e sigur? Întrebă brusc Danviou, încercând să preia controlul discuției.

— E cam târziu să-ți faci griji pentru asta, îl ironiză Selena, dar răspunsul e da. În fiecare zi, în lipsa mea, Magister ascunde scoop-uri și microfoane peste tot la mine în apartament, și când mă întorc mă grăbesc să le ard pe toate. Asta îl amuză mult. Așadar? Care dintre ele?

Danviou îi povesti ce auzise spionându-l pe Magister. Arrutchir, mașinăria, Xoara, ordinul de a o omorî pe Tara, tot.

Selena își mușcă vârful unui deget, privi în sus, apoi îl scoase din gură, agasată.

— Tara, nu? De ce nu mă mir? E mai bine așa. Mara e mai vulnerabilă. Tara o să se descurce.

Fantomei îi pieri vocea.

— ...?

— Ea a înfruntat pericole mai mari decât o neînsemnată femeie-demon din Limburi, preciză Selena. Deocamdată, nu este principala noastră problemă.

Danviou nu-și credea fantomaticelor sale urechi.

— Păi, Selena, poți să repeți, te rog, nu sunt sigur că am înțeles bine.

— Ai surzit odată cu înaintarea în vârstă? Sau fantomele înțeleg mai greu decât oamenii?

De data asta, fantoma s-a încruntat.

— Nu ești prea prietenoasă, Selena. Pari furioasă.

Selena înaintă spre el, iar el se dădu înapoi.

— Furioasă? De ce-aș fi furioasă? scrâșni ea. La urma urmei, m-ai mințit doi ani, ascunzându-mi cine erai tu în realitate, te-ai lăsat omorât, abandonându-mă acestui... acestui monstru! N-am niciun motiv să fiu furioasă, nu-i așa? Numai că, în trecut fie spus, nu ți se pare asta foarte grav! Având în vedere faptul că erai mai interesat că ai încă doi copii, decât de PRIZONIERATUL MEU!

Ultimul cuvânt atinse pragul subsonic.

Fantoma făcu o grimasă.

— Tu... urli prea tare, draga mea. Te asigur, nu sunt surd!

— Surd, nu! urlă și mai tare frumoasa Selena. Dar idiot, iresponsabil și imbecil, asta da! Cum ai putut să-mi ascunzi ceva atât de important?

Fantoma se fuduli cu demnitatea ei.

— Că fata noastră a fost amenințată, dar am venit tocmai ca să...

— CĂ ERAI IMPERATORUL OMOIS-ULUI! scuipă ea.

Fantoma făcu o mică grimasă de neputință. Sunetul se apropia de limita durerii. El reluă:

— Oh, despre asta e vorba? Aveam motive foarte întemeiate și...

Danviou înțelese că nu avea interesul să tergiverseze.

— Nu voiam să mă întorc în Omois. În Lancovit, eram perfect anonim. În ciuda anunțurilor că eram căutat, nimeni nu făcuse nicio legătură între imaginea Imperatorului care dispăruse și pictorul care lucra la curtea din Omois. Eram exact soțul

tău. Și Isabella ar fi fost prea mulțumită ca eu să fiu Imperator, în loc de pictorașul amărât pe care-l vedea în mine.

Selena se apropie din nou, nas în nas, iar el era gata-gata să se dea iar înapoi. Vocea tinerei și fermecătoarei femei brunete se reduse cu mulți decibeli, devenind rece și ascuțită:

— Timp de zece ani am fost prizoniera unui monstru sângeros, fata noastră a fost crescută de Isabella, care nu e tocmai un model de dragoste maternă, Tara e permanent în pericol din cauza stupidei tale moșteniri, și tot ce găsești tu drept scuză este că nu voiai să-i faci pe plac mamei mele? Cât de imbecil poți fi?

— Un imbecil care și-a plătit foarte scump greșelile, răspunse Danviou sincer. Cât pe ce să moară.

Selena se dădu înapoi, la rândul ei, lovită de vorbele lui.

— Hm!

— Și de când ai tu încredere în fata noastră de cincisprezece ani, ca să înfrunte o ucigașă femeie-demon și s-o înfrângă?

— De când l-a omorât pe Magister, a inițiat o lovitură de stat la dragoni, a distrus tronul lui Silur și Scepтрul blestemat, a oprit mașina din Stonehenge activată de un dragon nebun, a salvat Pământul cel puțin de două ori de o invazie a demonilor, a distrus-o pe Regina Roșie și i-a eliberat pe oamenii-lup de pe Continentul interzis după milenii de sclavie, dejucând un complot ce viza să treacă AltăLumea prin foc și sabie. Cu toate obligațiile de Moștenitoare și cursurile de fiecare zi.

Danviou rămăsese uluit de tot ce făcuse Tara.

— Deci, fata noastră? Tara?

— Da, confirmă cu fermitate Selena. Fata noastră. Tara. Puterea ei este impresionantă. Ea mai are și ciudata capacitate

de a se ataşa de elementele de valoare. Prietenii şi-ar da viaţa pentru ea şi invers. Am adus pe lume o adevărată luptătoare, Danviou, şi chiar dacă ştiu că detestă să spun asta, se achită cu mult curaj de sarcina ei. Este o dulceaţă de copil. Sunt mândră de ea.

În vocea ei se reflectau toată dragostea şi tot orgoliul de mamă. Danviou era emoţionat. Şi la fel de mândru; totuşi îi era destul de greu s-o identifice pe înfricoşătoarea Tăra des-crisă de Selena cu imaginea fetei drăgălaşe pe care o revăzuse cu trei ani în urmă, atunci când fusese chemat de Judecător în Limburile demonice. Apoi, se gândi că, precum toate mamele, Selena avea tendinţa să exagereze calităţile copilului ei.

Fără să-şi dea seama, Selena se îmblânzise mult.

El zâmbi tandru, neîncrezător.

Selena nu-i dădu nicio atenţie.

— În plus, continuă ea, îţi semnalez că de două luni e imposibil s-o contactez. Pur şi simplu, a dispărut. E clar că se ascunde. Eu n-am... nu avem deci cum s-o prevenim.

— Şi globul ei de cristal?

— Danviou, nu e proastă. L-a deconectat de multă vreme. În plus, linia asta e ascultată mai mult decât oricare alta. Dacă i-am lăsa un mesaj ca s-o prevenim, Magister ar afla imediat. O să descopere că eşti aici. Şi eu n-aş vinde scump pielea ta de fantomă.

Danviou o privi.

— Nu mă iubeşti, nu-i aşa? întrebă el trist.

Selena îl privi sincer, în faţă, pe cel pe care-l iubise atât de mult.

— A trecut multă vreme, Danviou, prea multă. Și ce viitor am avea împreună? Tu ești fantomă!

Danviou se întoarse și se așează lângă Selena.

— Dar eu încă te iubesc, Selena. În fiecare moment petrecut în CealaltăLume m-am gândit la tine. La clipa în care tu vei veni și, în sfârșit, vom fi împreună.

— Vrei să mor? exclamă Selena, șocată.

— Da! În fine, nu! Dar asta o să se-ntâmple totuși într-o zi, și nu mă interesează dacă o să fii bătrână și ridată, eu...

Selena se ridică dintr-o săritură.

— Cum adică, bătrână și ridată?

Danviou înțelese puțin cam târziu că făcuse o greșală enormă.

— Nu, în sfârșit! Nu, nu, vreau să spun *când* vei fi bătrână și ridată, dacă mori, nu e grav că ajungi în acest stadiu, înțelegi.

— Nu, nu înțeleg, răspunse Selena cu maxilarele încleștate. Și știi ceva, Danviou?

— Ce?

— Nu-mi aduc aminte deloc de ce eram îndrăgostită de tine! Și înainte ca Danviou să poată reacționa, ea ieși trântind ușa, ratând cu exactitate vârful cozii pumei care o urma.

Fantoma rămase cu gura căscată.

— Dar... dar... Selena!

Însă ușa rămase închisă. Și mobila minunatei camere roz părea că-și bate joc de el pe la spate.

— Ptiu, ce imbecil sunt! bombăni Danviou. Cum am ajuns de la „fata mea e în pericol!” la „nu vreau să-ți mai vorbesc!” Ah, femeile! Bine, fie că ea vrea sau nu, eu trebuie să găsesc un mijloc să-i vorbesc fiicei mele și s-o previn în legătură cu Xoara.

Nu pot s-o găsec pe Tara. Dar femeia-demon, da. Deci, trebuie s-o urmăresc pe femeia-demon...

Se răsuci în jurul lui, fir subțire de fum, și dispăru prin perele, razant cu plinta. O găsi pe femeia-demon pe punctul de a interoga gărzile, în sala de transfer. Pe cel căruia i se adresa și pe care-l ținea de gât, suspendat, îl scutura cu un aer agasat.

— Nu, nu, nu e asta. Vreau să știu unde a plecat mica ființă umană care miroase atât de bine. Tara Duncan este numele ei.

Dinspre gâtul gardianului se auzi o alarmantă trosnătură și tipul amuți. Femeia-demon îi făcu vânt pieziș, cu ciudă.

— Într-adevăr, sunteți o rasă foarte fragilă. Nu înțeleg totuși cum ați făcut pentru a-i învinge pe marii demoni din Limburi. Ciudat. Deci, cine e la rând?

— Travia! strigă un gardian care cerceta febril arhivele. A plecat în Travia. Am trimis escuade de gărzi și fantele în Lancovit, dar a fost imposibil de găsit. Ne gândim că a părăsit Castelul Viu imediat după sosirea ei.

— Țțț, țțț, nu sunteți aici pentru a gândi, gardian. Mă-ntorc la Castelul Viu. Vom vedea dacă ea mai este acolo sau nu.

Gărzile activară tapiseriile de transfer și-i expediară în câteva secunde. La fel și pe fantoma care se încolăcise în jurul taliei femeii-demon.

Selena și puma ei se strecurau discret în Palat.

Mă rog, cât de discret se putea, având în vedere că doi gardieni și o jumătate de duzină de fantele curioase le însoțeau,

ceea ce înseamnă că mai era destul loc pentru și mai multă discreție. Desigur, Selena mințise. Și scena pe care o jucase în fața lui Danviou fusese în mare parte fictivă.

Ca o violonistă extrem de talentată, Selena se folosisese de furia ei pentru a-l convinge.

Iar el ascultase muzica ei, oh, da!

Ea nu ezitase să-l înșele. La urma urmei, era o fantomă. Cine putea cunoaște adevăratele lui intenții? Era posibil să fi spus adevărul despre mașinăria antifantome. Pentru a-și salva fiica sau pentru a-și salva pielea de fantomă?

S-ar fi putut și să fi mințit. Pentru a o obliga s-o trădeze pe Tara.

Sambor îi trimise o imagine. Acea a lui Danviou și a Selenei îmbrățișați. Puma avea oroare de conflicte. Dar Selena o respinse.

Mergând din ce în ce mai repede prin Palat, ea își spuse că nu putea să-și asume riscul — credea lucrul ăsta, se convingea că așa era. Nicio fantomă nu era demnă de încredere. Chiar dacă văzuse că bătrâna Împărăteasă părea să fie de partea ei, nu era o certitudine. Și dacă Danviou ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi știut că niciodată în viața ei n-ar fi putut să-și lase fiica să fie amenințată de pericol fără să încerce s-o prevină.

Atunci de ce avea lacrimi în ochi? De ce avea atâta nevoie de cineva în care să aibă încredere? De un umăr puternic pe care să plângă?

Mânioasă, își șterse lacrimile.

Grăbi pasul și se repezi spre închisoare.

Fantomelor nu le plăcea prea mult locul ăsta, din cauza micii statui care anihila magia. Nu c-ar fi putut să le omoare, dar le afecta suficient încât să nu se simtă în largul lor.

Bine.

Rămânea să scape de gărzile ei.

Trecu de numeroase puncte de control și avu nevoie de o anumită cheie pentru a vorbi cu un anumit prizonier.

Doamna Kali — șefa închisorii, o magnifică femeie-thug cu șase brațe, ca și guvernatoarea — i-o dădu, reticentă. Și o preveni că va trebui să-și avertizeze superiorii.

— Cred că aveți o mulțime de superiori, zise Selena calm, și trebuie, bineînțeles, anunțați după gradele ierarhice? Unul câte unul?

Femeia-thug zâmbi chinuit. Înțelesese.

— Trebuie să-l anunț pe sergentul meu, care va trebui să-l anunțe pe căpitan, apoi pe comandant și, în sfârșit, pe șeful nostru, Maestrul Xandiar. Este încă foarte devreme. Asta ar trebui să ia timp.

Selena îi întoarse zâmbetul.

— Perfect. Vizita mea n-ar trebui să fie lungă.

Nu pierdu vremea și ajunse, în sfârșit, la locul unde statuia nu mai acționa, deși proteja restul închisorii pe raza unui cerc inviolabil.

Celula lui Moineau.

Selena le ordonă gărzilor să se țină la distanță, iar ele se supuseră fără să comenteze. Aveau ordin să păzească, nu să spioneze. Ca majoritatea thugilor, nu erau posedate. Și-și păstraseră afecțiunea pentru mama Moștenitoarei lor.

Totuși, tresăriră când, cu un gest brusc, Selena carboniză scoop-urile care supravegheau închisoarea. Alarma se declanșă, dar se opri foarte repede. Ah! Femeia-thug continua s-o ajute.

Cu ochii ieșiți din orbite de uimire, Moineau se apropie cu greu de gratii și-i zâmbi Selenei. Avea formă omenească; era foarte slăbită după cele două luni petrecute sub înfățișare de Bestie.

— Doamna Duncan, exclamă ea, cărui fapt datorez această onoare?

Selena se simți imediat vinovată că nu venise mai demult. Cu tot ce se întâmplase, ea nu se dusesese nici la închisoare, nici la infirmerie unde se aflau cei care fuseseră răniți în invazie.

Strecură cheia în broască și deschise iute ușa.

— Spune-mi Selena, draga mea. O să am nevoie de tine. Moineau nu păru entuziasmată.

— Ce faceți? întrebă ea, cu o voce gătuită de surpriză.

— Aici? Te eliberez, de ce?

— Dumneavoastră... dumneavoastră mă eliberați? Dar...

— Trebuie s-o găsești pe fiica mea și s-o previi că o femeie-demon a fost trimisă pe urmele ei ca s-o omoare. Se numește Xoara, poate lua orice înfățișare, inclusiv pe cea a unei rude sau a unei adorabile fete, întruparea ei preferată, după cum mi s-a spus. Tara nu trebuie să aibă încredere în nimeni! Și e bine să știe că Magister a trimis și o escuadă pentru a recupera o anumită mașinărie, capabilă să distrugă toate fantomele care se află în AltăLume. Care mașinărie este îngropată la edrakini, pe insula Patrok.

Moineau își reținu respirația. O mașinărie?

— Magister e un viclean, el nu le-a explicat edrakinilor ce face această mașinărie, continuă necăjită Selenă, dar i-a prevenit că Tara ar putea să se ducă pe insulă. Deci, vor face totul pentru a o ucide pe Tara. Între Xoara și edrakini, Tara riscă să nu mai scape. Cineva trebuie să-i transmită ce am aflat.

Moineau absorbi valul de informații ca și cum ar fi fost lovită de un dragon. Apoi, își luă capul în mâini, se duse până-n fundul celulei și scoase un geamăt disperat.

— Nu pot să plec! Nu pot!

Selenă se aștepta la orice, numai la asta nu. Apoi, văzând disperarea lui Moineau, înțelese.

— Din cauza lui Fabrice, nu-i așa?

— Da, el... eu...

— Spune-mi, tânără prințesă Gloria, știi ce se va întâmpla dacă fiica mea găsește înaintea tuturor mașinăria antifantome?

În sfârșit, dacă Tara reușise să descopere că există o mașinărie și locul unde se află...

— Fantomele vor fi distruse și...

— ...și Magister. Da. Cred, deci, că va fi bine să poți să-l convingi pe prietenul tău Fabrice că a reveni în tabăra celor buni e cea mai bună alegere.

Moineau o privi consternată.

— „Trebuie să raporteze ceva!”

— Poftim?

— El a spus așa: „Trebuie să raporteze ceva!” Misiunea lui Fabrice! Despre care n-a vrut să-mi vorbească! Escuada! Asta e, trebuie să găsească mașinăria! Și să i-o aducă lui Magister!

Ah! Țsta era un detaliu pe care Selena n-avea intenția să i-l dezvăluie lui Moineau. Dar poate că-i va fi de folos, la urma urmei.

— Da, răspunse ea ferm. El conduce această expediție. Cu Selenba.

Moineau ezită.

— Mi-a vorbit de o învoială. Viața mea în schimbul îndeplinirii acestei misiuni.

Selena își mușcă buza. Magister se pricepea foarte bine să te convingă să-i fii loial. Prin șantaj, recurgând la sânge și moarte în caz de nereușită. Dar asta se va întoarce împotriva lui, dacă Moineau urma același raționament ca și ea. Selena își ținu respirația.

Tânăra n-o dezamăgi.

— Dar e o catastrofă, explodează ea, dacă Fabrice și Tara au același țel se vor înfrunta! Mai ales dacă...

— ...mai ales dacă Fabrice crede că succesul său e garanția vieții tale.

O surprinse că Moineau sări și ieși din celulă, complet scoasă din minți.

— Trebuie să-i gădesc!

— Da, aici suntem de acord.

— Dar cum să facem? întrebă Moineau, fixându-i pe cei doi gardieni care se încruntaseră văzând că prizoniera ieșea din celulă.

Selena ridică un mic obiect și i-l dădu.

— Cu ajutorul ăstuia. E un Transmitus automat. Serviciul de gadgeturi al laboratoarelor din Omois mi-a fabricat mai multe. Am folosit unul ca să scap de Magister, când m-a atacat,

acum câteva luni. A întărit anti-Transmitus-urile pentru ca nimeni să nu poată să intre în Palat sau să iasă fără acordul lui. Dar când Elseth l-a transformat pe-acel curtean în baloane, corpul lui Lisbeth a fost transferat printr-un Transmitus automat. Identic cu al meu. Cred, deci, că Magister n-a blocat acest tip de Transmitus. Fără incidentul cu tronul, nu mi-aș fi dat seama. Ți-l dau pe-acesta, te va transporta automat în Lancovit, în casa pe care o mai are încă mama mea Isabella.

Moineau se încruntă.

— Ar trebui, poate, s-o previn.

Ea o cunoștea pe implacabila bunică a Tarei și n-avea chef să fie transformată în frigăruie.

— Degeaba. Ea se află pe Pământ. Odată ajunsă în Lancovit, trebuie să te-ndepărtezi imediat de locul în care ai aterizat. Sunt în stare să repereze Transmitus-urile cu ajutorul sateliților. Să nu te lași capturată din nou, ar fi o mare prostie. Încearcă să-i contactezi pe cei din Rezistență, ei știu că ești o prietenă de-a Tarei și te vor ajuta. Dacă nu ajungi acolo, du-te pe insula edrakinilor. Fii foarte, foarte atentă, acolo nu trebuie să folosești magia.

Moineau dădu din cap. Îi cunoștea pe edrakini. Și ciudatele lor tabuuri. Luă micul glob luminos de magie, cu un aer în-doielnic.

— Și dacă nu funcționează?

— Atunci, vom găsi altceva, o asigură Selena, care n-avea absolut nicio idee despre ce va face dacă planul ăsta avea să eșueze, dar n-avea intenția să-i mărturisească lui Moineau.

Aceasta puse întrebarea care-i ardea buzele:

— Dumneavoastră de ce nu-l folosiți? Ca să fugiți?

— Prefer să vă ajut din interior. Iată un glob de cristal. Numărul lui nu e înregistrat în anuare, eu am cealaltă jumătate a lui, care vine tot de la laboratoare. Putem vorbi fără să fim spionate. O să te-anunț dacă intervine ceva important.

Brusc, Moineau se îngrozi... adică, se îngrozi din nou.

— Dar... Sheeba?

— Unii gardieni mi-au rămas fideli, în ciuda fricii pe care le-o inspiră Magister. Pantera ta este deja liberă și a fost ascunsă în timp ce eu veneam aici. Magister n-o va găsi, Palatul e imens. Voi veghea asupra ei. Dar nu pot să vă facilitez revederea, căci întâlnirea ar fi prea complicată.

Tânăra clătină din cap, nu prea convinsă, dar supusă. Spera ca Sheeba să stea liniștită, simțind că legăturile dintre ele se relaxaseră.

— Du-te acum, o atenționează Selena, gărzile încep să-și spună că se întâmplă lucruri ciudate.

Moineau ridică privirea. O mulțime de oameni, printre care și Xandiar, sosea din fundul biroului de la capătul culoarului. Cele două gărzii ale Selenei se apropiară, nesigure.

Ele nu mai aveau mult timp la dispoziție. Moineau o îmbrățișă puternic pe Selena.

Apoi se dădu înapoi și aruncă globul în fața ei.

Se produse o lumină orbitoare și, când se risipi, Selena, ușurată, văzu că Moineau nu mai era. Funcționase!

Ea nu observă umbra care dispăruse în întunericul închisori.

Minunatul ei zâmbet se șterse, când gărzile se năpustiră asupra ei, urmate de fantoma care-l poseda pe Xandiar, pe

jumătate isterică. Ea puse mâna pe blana aurie a lui Sambor ca să se calmeze.

Acum, trebuia să-l înfrunte pe Magister.

Și, mai ales, să pună la cale complotul care-i va permite să-l elimine.

Lucrurile erau pe cale să se complice.

Cal vampyrul

sau cum să faci o chestie genială

și nimeni să nu te felicite, pentru că nimeni nu știe

Lucrul privea cadavrul de mooouuu și se veselea. În fine, un psihopat în ultimul stadiu de demență ar fi putut lua asta drept răs.

Ah, i-au pus frâu! Ah, credeau că în vreme ce vâna era inofensiv pentru ei! Ei bine, curând, au lăsat-o mai moale. Înainte de sfârșitul acestei stupide călătorii, el va fi reușit să le devoreze pe cele două fete drăguțe.

Își linse botul și-i dădu voie amărâtului să-l ia pe elan.

Corpul monstruos și plin de țepi lăsă loc magnificului Sylver. Care-și reținu un scâncet de oroare când privirea îi căzu pe carcasa eviscerată. În sfârșit, ce mai rămăsese din ea.

Uneori, reușea să stăpânească Lucrul, ca atunci când o atacase pe Tara. Alteori, acesta îl domina, reușind să-i controleze creierul, deconectându-i-l. Nu-și recăpăta cunoștința decât în fața faptului împlinit. Era... enervant.

În apropiere, curgea un râuleț limpede. Se duse să se spele în el. Tot corpul îi era acoperit de sânge.

Și ceea ce îl deranja mai mult, era... că asta nu-l deranja. Mai degrabă îndrăgea mirosul sângelui. Putea fi un fel de vampyr? După știința sa, era singura rasă care iubea sângele într-atât încât s-ar fi hrănit numai cu el.

Își pipăi dinții cu vârful limbii. Nu, absolut omenești. Scoase un suspin de frustrare. Încă o pistă care zbura.

Își scoase hainele. Altfel n-ar fi putut niciodată să se spele peste tot. I se adresă Lucrului, nemulțumit.

— Imbecilule, spuse el cu vocea ridicată, dezbrăcându-se, nu puteai să scoți hainele tale... hainele noastre, înainte să decimezi turma? Asta m-ar fi scutit să le spăl!

În străfundul spiritului său, auzi un răs răutăcios. Nu, Lucrul n-avea intenția să-i ușureze viața.

Era gol pușcă, și chiar atunci o voce din spatele lui îl făcu să plonjeze în apă. Piticii erau foarte pudici și Sylver nu dispunea, ca majoritatea dintre ei, de suficient păr ca să-l ascundă.

— Vorbeai singur, Sylver? spuse vocea.

Angelica, încântată că-l regăsise pe Sylver, privea cu lăcomie superbul spectacol. Umerii băiatului, mușchii formați în ani de antrenament cu securea și sabia aveau albeața alabastrului. Sub soare, trupul lui strălucea, aprins de lumină, până la șuvițele caramel șiroind de apă. Și când îi privi pântecul, Angelica găsi că nici măcar expresia „tablete de ciocolată” nu spunea suficient despre perfecțiunea mușchilor săi abdominali.

Miam, miam...

Ea sfârșise prin a se obișnui cu Lucrul, de-a lungul ultimelor zile. Chiar dacă refuza mereu să doarmă în compania lor și se

închidea în fiecare noapte în covor, își recăpătase pofta de viață și căuta cu înfrigurare un mijloc să-l seducă pe Sylver, fără să-și piardă pielea. Și nu în sens figurat.

Pentru că, spre deosebire de Sylver și de Tara care nu-i cunoșteau pe edrakini, Angelica nu ignora posibilitatea de a muri, prostește, pe această insulă blestemată. În momentul în care Tara va activa magia, edrakinii vor fi pe ei.

Și nici Mâna-de-Lumină, nici puterea Tarei, nici mașinăria antifantome nu va mai putea să-i salveze.

Faptul că unicul său act de altruism pentru a salva nenorocita asta de planetă risca foarte bine să nu fie cunoscut niciodată îi dădea frisoane.

Tara, care înțelesese perfect cât de multe îi reproșa Angelica, evita cu prudență subiectul. Dar își făcea griji.

Sylver, terorizat de ideea de a n-o răni pe vreuna dintre cele două fete, se izola din ce în ce mai tare. Or, una dintre forțele despre care-i vorbise Tarei unchiul său vitreg, Imperatorul, în cadrul lecțiilor lor zilnice, era armonia.

— Tara, spunea Sandor (după ce-i descrisese o scurtă ciocnire de trupe, o capcană sau, mai direct, un război câștigat de un mic batalion de soldați în fața unei mari armate), combatanții trebuia să știe că puteau conta unii pe alții, orice s-ar întâmpla. Dacă nu există încredere, nu există nici misiune.

Cât despre ei, nu prea exista încredere între membrii echipei.

Mai mult, în ciuda siguranței sale, Tara simțea că remușcărilor îi rod convingerile, zi după zi. Știa că avea nevoie de Sylver și de Angelica. Se ruga în fiecare moment să găsească o soluție care să-i permită să îndeplinească singură misiunea.

Singurul ei regret era că, fără îndoială, nu avusese timp să-și ia la revedere de la prieteni și de la mama ei. Atunci, ea se hotărâse să pună pe hârtie, în *Cartea Întunecatelor Secrete*, ultimele sale zile și toată dragostea pe care o purta familiei sale. Nu se considera în măsură să facă asta, pentru că nu era Împărăteasă în exercițiu, dar voia să rămână ceva de la ea și cartea era prea prețioasă pentru a fi distrusă. Într-un fel sau altul, ea se va întoarce în Omois. Din fericire, exemplarul ei nu se multiplica automat cu originalul. Altfel, n-ar fi putut scrie nimic.

Poate că mama ei se consola știind că ultimele gânduri ale fiicei sale îi fuseseră adresate.

Așteptând acel moment, ea privea înfruntarea dintre Sylver și Angelica. Sylver voia să-și recupereze hainele, abandonate pe mal. Iar Angelica voia să i le ia.

Dar nu erau în întregime de acord cu metoda. Sylver insistă ca Angelica să i le arunce, iar Angelica se gândea că era de preferat ca Sylver să vină pe mal.

Și, nu, asta n-o deranja deloc. În cazul că s-ar fi pus problema. Pe care nimeni nu și-o pune, de altfel.

Tara își ascunse un zâmbet și, din întâmplare, privirea i se opri pe mooouuu-l spintecat. *Yerk!* La naiba! Și-o ridică spre cele două capete și... își ținu respirația.

— Angelica?

— Ce? întrebă sec fata, furioasă că era deranjată.

— Spune-mi că acest mooouuu n-are zgardă.

Angelica se întoarse o clipă, Sylver profită să sară... și să plonjeze la fel de repede. Angelica n-avu parte decât de sclipirea unor fese albe.

— Ai trișat! îi strigă ea, în timp ce băiatul, mulțumit, se îmbrăcase rapid cu tot ce-i căzuse în mână... și nu obligatoriu cu ce trebuia.

Angelica o ucise pe Tara cu privirea. Ea cerceta animalul care zăcea, înconjurat de muște bâzâind în extaz.

— Îți confirm. Acest mooouuu are două zgărzi. Una la fiecare gât.

— *Slurk!* Rahat!

Înjurătura asta îi venea pe limbă spontan, din ce în ce mai des.

— Nu vreau s-o spun, dar cred că avem din nou un cultivor de despăgubit. Spune-mi, Sylver, Lucrul atacă animale sălbatice, în mod normal; credeam că asta îl amuză mai mult decât să taie beregata animalelor domestice. Mai ales că poate să le fugărească.

— În aparență, nu, răspunse Sylver, care încerca să-și recupereze încălțăminte din mijlocul râului, fără să-și spargă capul. Cred că face asta ca să ne enerveze.

— Ai putea să-i spui că a reușit. Începe să mă scoată serios din pepeni.

Sylver, ca toți piticii, nu se simțea în largul său când se vorbea la figurat.

— Din ce pepeni? întrebă el, politicos.

— E o expresia care înseamnă că mă scoate din sărite.

— Care sărite, Domnișoară?

Părea vag neliniștit, ca și cum Angelica risca să sară dintr-o clipă în alta.

Tarei îi era milă de el.

— Ne enervează. Asta înseamnă că ne enervează.

— Știi, Sylver, n-are nimic de-a face cu picioarele tale, îl ironiză Angelica, deci poți să ieși din acest râu și să termini să te îmbraci. Nu mai e nimic interesant de văzut.

Un *pleoșc!* răsunător salută remarca ei sarcastică. Sylver, puțin mirat, se scufundă, în vreme ce încălțăminteia lui victorioasă era dusă de curentul apei. Dintr-o săritură ajunse la suprafață, se scufundă pe jumătate și o luă în susul apei scuipând.

— Trebuie să-i lăsăm cultivorului un credit-mut de bronz lângă acest cadavru, spuse el, ud learcă, încălțându-se cu pantoful rătăcit.

Tara despături Harta pentru a vedea unde se aflau exact. Trecuseră de mult frontiera dintre Lancovit și Viridis, depășind Tiran și Osor, cele mai mari orașe din această țară, din fericire, puțin populată.

Deodată, Sylver își încreți nasul său perfect.

— E... e ciudat, spuse el, simt... ceva, un miros pe care nu-l cunosc.

Zburaseră jos toată noaptea și aterizaseră cu două ore mai devreme, așa că de-abia se luminase de ziuă.

Tara îndoi Harta, în ciuda protestelor sale, se duse până-n vârful colinei și-i făcu semn lui Sylver să i se alăture. Ea, care locuise lângă mare, în sud-vest, recunoscuse mirosul.

Ajunseseră la capătul călătoriei lor continentale. Sub ochii uluiți ai lui Sylver se întindeau valurile nesfârșite ale Mării Cețurilor.

Lui i se pusese un nod în gât.

— E... e minunat, reuși el spună.

— Ce de apă! E udă. Sărată. Înțepă, bombăni Angelica, care n-avea simț poetic. În care te îneci, cu o mulțime de gănganii ciudate. Te-ai plictisi foarte repede.

Nimic mai potrivit ca o Angelică să strice o descoperire minunată.

— Acum, trebuie să găsim un vapor, spuse Tara.

Ceilalți doi o priviră cu un aer uluit.

— Un vapor? întrebă Angelica. La ce ne trebuie?

— Ca să navigăm până la Patrok.

— Covorul e arhisuficient. Ajung să nu mai cred că ei vor să facă din tine Moștenitoarea Omois-ului. Nu știi nimic despre această planetă!

Tara deschise gura. Și o închise. În realitate, n-avea încă reflexele celorlalți locuitori din AltăLume. Dar dacă asta îi juca-se adesea feste, de asemenea, îi salvase deseori viața, pentru că ea făcuse lucruri pe care alții le considerau imposibile.

— Deci, rezumă ea, n-avem nevoie să ne ascundem la bordul unui vapor, cu riscul să ne facem reperați de căpitan, puși în lanțuri, sfârșind ca sclavi care vâslesc până la sfârșitul zilelor?

Angelica și Sylver făcură ochii mari.

— Magia pune în mișcare vapoarele, Domnișoară, răspunse domol Sylver, eu nu prea văd de ce oamenii vâslesc, chiar dacă ființe-nonso folosesc uneori bărci cu vâsle. Și dacă dumneavoastră aveți sclavi pe Pământ, mi se pare că, poate, cercetarea mea ar trebui să-nceapă, mai degrabă, pe planeta dumneavoastră.

— Nu, nu, n-avem. Am glumit, zise Tara foarte repede.

Pentru o clipă, uitase că nu era cu Fabrice, care ar fi înțeles, pentru că avea simțul umorului.

Își reținu un suspin. Îi lipseau cumplit prietenii.

Plecară de-acolo din două motive: pentru a se apropia de coastă și pentru a se îndepărta de mooouuu, după ce îi strecurară un credit-mut de bronz între dinți.

Nu-și puteau imagina că vor crea astfel legenda „creditelor-mute magice”, căci, printr-o ciudată întâmplare, numeroase animale omorâte proveneau din același sat. Și valoarea creditelor-mute era net superioară celei a animalelor.

Șmecherași erau peste tot. Cei care furau foarte mulțumiți să câștige bani fără să facă nimic și cei care voiau să forțeze norocul.

Evident, cei care tăiau beregata animalelor lor, sperând să găsească un credit-mut de bronz în gura lor a doua zi de dimineață, au fost cu adevărat decepționați.

Din prudență, Tara și tovarășii săi așteptară noaptea pentru a se aventura pe apă. N-aveau chef să fie reperați și existau multe ambarcațiuni și covoare, pegași și alte mașini zburătoare, sus, în aer sau jos, pe Mare. În locul în care se aflau, coasta era abruptă și valurile loveau violent stânca. Ei văzură tineri sorșitori, ființe-nonso și tritoni surferi scoțând țipete puternice de bucurie, zburând aproape pe crestele spumoase ale valurilor albastre uriașe.

O clipă, Tara se simți cuprinsă de o gelozie feroce. Ei aveau vârsta ei și toată viața înainte, în vreme ce ea n-avea parte decât de datorii și suferință. Și preț de o fracțiune de secundă, gândul meschin de a lăsa totul baltă și de a se alătura găștii

pentru a se bucura de surf, soare și apa care te răcorește îi trecu prin minte.

Apoi, îi trecu. Mai ales când trei dintre ei luară o căzătură zdravănă și ieșiră uzi flească, împrôșcând apă peste tot.

La urma urmei, surful era supralicitat.

În sfârșit, cele două luni, Tadix și Madix, răsăriră. Noaptea era foarte diferită în AltăLume decât pe Pământ. AltăLumea era aproape de centrul Galaxiei și stelele o comprimau. Noaptea strălucea. Fluxul crea valuri gigantice sub atracția lunilor, și Tara se umplu de admirație pentru pescarii curajoși care le înfruntau. Era minunat și imens în același timp. Își privi tovarășii ca să vadă dacă-i împărtășeau încântarea. Sylver îi zâmbi. Și el era impresionat. Se bucurau împreună de acest moment divin.

Dar Angelica nu simțea la fel, prea terorizată de ceea ce-i aștepta pentru a mai aprecia peisajul.

Chiar înainte de plecare, se uitară la știri. Un val de atentate împotriva fantomelor avusese loc în Lancovit. Regele și Regina Lancovitului fuseseră victime sau, mai degrabă, după reacția lor, beneficiari.

Ei apărură la știri, cu bandaj în jurul gâtului, obrajii buhăiți, șiroaie de lacrimi de ușurare. În mod bizar, erau acoperiți cu o pătură strălucitoare. Tara înțelese imediat că era din sare.

— Era un vampyr (sau o femeie-vampyr), anunță Regele Bear, cu o satisfacție sălbatică. Lumina era stinsă, noi nu l-am văzut, dar el a atacat pușlamaua de fantomă care mă poseda, apoi a nimicit-o pe cea care-o poseda pe Regina mea. După care, a dispărut. Dar a lăsat un mesaj în atenția celor care ar avea poftă să ne posede din nou.

Regele scoase din buzunar o bucată de hârtie pătată de sânge și o plasă brutal pe obiectivul celui mai apropiat scoop. Textul apăru scris cu litere mari:

ȘTIU CUM SĂ VĂ GĂSESC
ȘTIU CUM SĂ VĂ DISTRUG
N-O SĂ AM MILĂ
PUNEȚI DIN NOU MÂNA PE EI
N-O SĂ MAI VEDEȚI ZIUA DE MÂINE
SEMNAT: DRACULA

Tara izbucni în râs, făcându-i să tresară pe cei doi tovarăși ai ei.

— E Cal! exclamă ea, murind de râs văzând semnătura. Adoră filmele de pe Pământ. El e, sunt sigură! A trebuit să-și elibereze familia și a profitat de situație, ca să facă un pic de curățenie în Lancovit. Oh, lui Magister n-o să-i placă, nu, n-o să-i placă deloc!

Într-adevăr, lui Magister nu-i plăcu.

Imediat după difuzarea înregistrării care făcu audiență pe toate canalele din AltăLume, Omois anunțase că-și închidea frontierele și rupea relațiile diplomatice cu Krasalvia. Vampyrrii au protestat viguros, susținându-și nevinovăția. Niciunul dintre ei, niciodată, nu băuse sânge de om, i-ar fi otrăvit, le-ar fi micșorat speranța de viață etc. În plus, dependența de sânge omenesc îi făcea mai mult sau mai puțin nebuni.

Cristaliștii care năvăliseră în Krasalvia pentru a-l întreba pe președintele vampyrilor îl crezuseră. De fapt, el spunea doar adevărul. Erau doi vampyri băutori de sânge în Omois,

unul la Vilain. Dar cel din Lancovit tocmai se întorsese în Krasalvia, rănit.

Deci, oficial, președintele vampyrilor fusese sincer neliniștit de acest vampyr băutor de sânge omenesc, știind că el n-avea niciun vampyr înregistrat în prezent în Lancovit.

Mă rog, în afară de Tara Duncan.

Asta era o lovitură dată de A'rno și Kyla, fiica președintelui vampyrilor.

A pune „tact, diplomație și discreție” în aceeași frază cu numele lui A'rno și al Kylei era un oximoron. Imposibil!

Întrebată, Kyla subliniase că singurii doi vampyri care scăpau total de sub controlul Krasalviei erau Selenba, aliata lui Magister, deci automat nevinovată de această ticăloșie, și... Tara Duncan.

Din acel moment, jocurile erau făcute. Mai ales când A'rno, puternic prin statutul lui de elf apolitic, iubitul fiicei președintelui vampyrilor, exagerase spunând că el găsea „absolut formidaaaaabilă!” bătălia pe care o dădea Tara.

Spre consternarea tot mai mare a Tarei despre care toată lumea era convinsă că se afla în spatele agresiunilor, pe măsură ce se afișau înregistrările. Fără a mai socoti că unii, răutăcioși, își aminteau că ea fusese crescută pe Pământ. Și că Dracula era o legendă pământească care fusese prezentată în numeroase cărți, dintre care prima era scrisă de Bram Stoker, a cărei operă fusese ecranizată de multe ori.

Angelica o privi, cu un surâs răutăcios.

— Toți cred că tu ești vinovată.

— Da, am văzut, mulțumesc!

— Dar avantajul este, remarcă Sylver, că vă vor căuta în Lancovit, Domnișoară, nu aici. E un lucru bun.

— Hm, în calitate de Moștenitoare a Omois-ului nu sunt sigură că mi se pare potrivit ca toată lumea să mă ia drept o fată care bea sângele oamenilor și devorează fantome.

Angelica râse în hohote. Tara n-avusese ocazia s-o vadă astfel... mă rog, cu excepția unui râs sarcastic sau răutăcios. Acum, râsul ei gâlgâit exprima o adevărată bucurie. Iar hohotele ei se întetiră până într-atât, încât tânăra se tăvălea pe jos și se ținea cu mâinile de burtă. Sylver și Tara schimbă priviri nedumerite.

Evident, să-i vadă pe cei doi adolescenți contemplând-o cu un aer uluit nu îmbunătățea deloc situația. Când ridică ochii spre ei, Angelica își relua râsul nebunesc.

— Cal trebuie să fie furios, sfârși ea prin a spune încântată, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Furios, de ce? El a salvat regatul, nu?

— Dar tocmai asta e genial. A reușit să înșele garda din Lancovit, le-a băut sângele suveranilor săi, i-a eliberat de fantome, ceea ce e o adevărată vitejie demnă de o medalie, iar tu îi retragi tot creditul! Ohhh, ce deliciu!

• Ah! Tara îi înțelegea mai bine veselia. Angelica avea dreptate. Cal nu avea discernământ. Celelalte victime... ca să zicem așa... ale vampyrului fuseseră interogate de cristaliști. Toate aveau răni la gât, care, în ciuda Reparus-urilor, se cicatrizară prost. În total, cincisprezece membri ai guvernului fuseseră eliberați de sub influența fantomelor. Iar noile fantome, avertizate de ce le aștepta (cele care încercaseră să ignore avertismentele fuseseră imediat devorate), hotărâseră în bloc

să sfideze ordinele lui Magister și să refuze să posede oamenii din Lancovit.

Fantomelor începu să li se facă frică de întuneric. Căci vampyrul — sau misterioasa femeie-vampyr — nu ataca decât când era întuneric beznă.

Toate serviciile secrete de pe diferite planete știau asta. Era pur și simplu imposibil să le protejezi douăzeci și patru, douăzeci și șase sau treizeci și două de ore din treizeci și două. Și cu atât mai puțin de un vampyr care n-avea nevoie de magie pentru a se transforma și a înfrânge cele mai eficace apărări.

Drept urmare, deloc nebune, fantomele fugiră. În foarte scurt timp, nu mai rămăsese niciuna în Lancovit. Cele mai multe dintre ele își dăduseră seama, în sfârșit, că în CealaltăLume era foarte liniște — era un loc mult mai calm, unde nimeni nu risca să fie devorat —, așa că se întoarseră acolo.

În fine, o singură întrebare ardea pe buzele cristaliștilor: în ce moment se va duce Tara în Omois să-l înfrunte pe Magister? Pariurile își luau zborul și pariorii făceau averi. Ceea ce fusese o invazie majoră era pe cale să se transforme în altceva.

Într-o înfruntare.

Pe care Tara avea ferma intenție de a o câștiga, trimițându-l pe Magister la dra... în altă parte.

Ea se ridică dintr-o săritură.

— Trebuie să mergem acolo!

Angelica tresări.

— Ah! Nu începe iar, ți s-a spus deja că...

— Nu la Lancovit! La Patrok. Cu cât îi lăsăm mai mult timp, cu atât Magister va putea face mai multe pagube. Eu sunt chiar mirată că n-a declarat încă război unei jumătăți de AltăLume.

Să rupi relațiile diplomatice, să închizi frontierele e, într-adevăr, o mare problemă, oriunde-ai fi. Și cu relațiile comerciale... ce face cu ele bruta asta? De-abia când n-o să mai aibă pe masă pâine sau carne o să înțeleagă cât a greșit; dar o să fie prea târziu!

Angelica, mirată, clipi.

— Noi probabil c-o să murim pe insula asta infernală, iar tu-ți faci griji pentru comerț?

Încurcată, Tara făcu o grimasă. Fusese educată de Împărăteasă și Imperator să vadă binele imperiului înaintea binelui individului. Înlătură obiecțiile cu un gest. O să aibă destul timp altă dată să explice acest punct de vedere.

Sări la bordul covorului și plecară spre Patrok.

Marea necuprinsă nu era pustie, în depărtare. Pluteau pe deasupra a numeroase scene de pescuit; sau vedeau cum erau mulse enorme balbune roșii, al căror lapte, unt și smântână erau atât de faimoase în AltăLume.

Când pescarii salutară covorul care zbura pe deasupra lor, Angelica scrâșni din dinți și-l făcu să se ridice. Cu cât erau mai discreți, cu atât mai bine. Dădură de mai multe platforme de odihnă destinate covoarelor și pegașilor care se deplasau. Cum ei erau trei, puteau să-și permită să nu se oprească. Puneau în lanțuri Lucrul — care nu prea aprecia asta — ori de câte ori Sylver simțea nevoia să doarmă.

Și Galant, Tara sau Angelica (aceasta din urmă bombănind mult, căci îi era frică de Lucru) asigurau paza.

Elementarul-de-apă, deși mic, era suficient pentru toaleta sumară și, din când în când, făceau baie în mare, plonjând de pe covor.

Sylver, care se scufunda foarte bine, dar înota foarte prost, rămânea la bord, gata să intervină dacă una dintre fete avea probleme.

Scăldatul deveni o ocupație foarte rară din ziua în care se întâlnește cu un kraken. În sfârșit, mai exact, după ce „un imbecil de kraken îi confundase cu micul său dejun”, cum avea să spună Angelica mai târziu.

Când reușise să-și recapete glasul.

Erau pe cale să survoleze în liniște valurile agitate de o ploaie torențială, din fericire bine adăpostiți sub bula care acoperea covorul, când un enorm tentacul se ridică și-i înhăță. O clipă după aceea, alandala, cei trei tovarăși și pegasul plonjară într-o viziune teribilă: botul dotat cu un număr incomensurabil de dinți al unui kraken înfometat.

Nu avură timp să reacționeze, că se și aflau în gura lui urât mirositoare, în compania unei balbune cu un aer mirat, a trei bărci în care membrii echipajelor se luptau cu tentaculele prin lovături de sabie și prin magie și a mii de pești în agonie.

Sylver încerca să-și recupereze sabia, gata să-și înfrunte soarta, Tara și Angelica urlau, magia activându-se în mâinile lor, când krakenul testă gustul a ceea ce prinsese. Nu simți decât ceva rece și necomestibil și, foarte ocupat cu cele trei bărci, hotărî că nu merita osteneala să-și țină ocupat un tentacul pentru ei.

Și-i scuipe, pur și simplu.

Violența reacției lui propulsă covorul în înaltul cerului. Stabilizatorii fiind puțin îmbâcsiți de saliva krakenului, covorul începu să coboare. Angelica sări și relansă magia.

Timp de o clipă plină de neliniște, covorul li se păru prea afectat ca ei să mai plece din nou, temându-se cu toții că se vor

prăvăli în marea furioasă. Dar au avut noroc. În momentul în care atinseră creasta valurilor, covorul se redresă și porni din nou. Prudentă, Angelica îl plasă la suficientă înălțime pentru ca niciun kraken să nu poată să-i prindă.

— Trebuie să ne întoarcem! urlă Sylver, făcându-le să tresară pe cele două fete.

— Ce? exclamă Angelica.

— Marinarii ăia! Trebuie să ne întoarcem să-i ajutăm!

Angelica îl privi ca pe unul care și-a pierdut mințile.

— Vrei să ne întoarcem în gura acelei bestii, ai ceva la cap?

— Da, trebuie să-i ajutăm! Vor muri!

Angelica zâmbi sarcastic și, îndepărtându-se, îi pasă comanda.

— Dacă reușești să-i găsești, poftim, Sylver, te rog!

Avea dreptate. Sylver, înnebunit de neliniște că nu-i putea ajuta pe marinari, întoarse covorul și-i căută timp de o oră. Dar krakenul trebuie să fi plonjat pentru a-și îneca victimele... în sfârșit, cele care nu erau pești, pentru că nu-l mai găsiră deloc.

Sylver a trebuit să se declare învins și, cu moartea în suflet, îndreptă covorul spre Patrok. Cele două fete îngrijiră cucuiile și contuziile cât mai bine, cu mici Reparus-uri, și mai ales rănilor lui Galant care-și strivise tendoanele de la o aripă.

Dar Tara îl privea pe Sylver cu alți ochi. Până acum, ea socotise că băiatul era incredibil de amabil, mereu bine dispus, în ciuda rănilor și cucuielor, și de un optimism frizând inconștiența, chiar dacă tristețea singurătății îl apăsa. Ea constată că, acum, era profund uman, sub solzii săi ciudați, și că viața

aproapelui era atât de importantă, încât era gata s-o sacrifice pe-a lui.

Era interesant.

Apoi, simțindu-se vinovată, renunță la idee. Nu voia s-o intereseze niciun băiat. Nu.

Totuși, când Sylver îi zâmbi prietenește, îi întoarse zâmbetul.

Angelica își miji ochii, bănuitoare. N-o plăcea pe Tara, pe Sylver îl găsea stupid, Lucrul, înfiorător, și nu visa decât să se întoarcă în patul său moale din Lancovit. Dar nici vorbă să-l lase pe băiatul ăsta drăguț blestematei de Moștenitoare.

Curând, ajunseră să vadă insula. Bărcile, covoarele și alte mijloace de transport cu care se întâlniseră pe drum se răriseră până la dispariție. Își aleseseră bine momentul, sorii apuneau deja și cădea noaptea.

Spre marea surpriză a Tarei, având în vedere cumplita reputație a edraikinilor, șase vaporașe și alte ambarcațiuni își aruncară ancorele în golful pe care ei îl aleseseră pentru a acosta pe insulă.

Chiar în dreptul unui sătuc, pe jumătate ascuns de jungla imensă.

— De ce-or fi aici? întrebă Tara, curioasă. Credeam că e periculos!

— Pentru plante, răspunse Angelica, cu buzele subțiate de frică. Edraikinii au cultivat plante care nu există nicăieri în altă parte. Plante de extaz, de vis, de bucurie, de tristețe, plante de suferință. Și plante de moarte. Fiecare, tratată cum se cuvine, produce un suc minunat. Sau e folosită ca atare. Știi planta bang-bang?

Tara se înfioră. Da, în timpul călătoriei sale în Krasalvia, trolii o acuzaseră că e traficantă de bang-bang.

— O știi, răspunse ea scurt.

— Planta e originară de-aici. Edrakinii i-au vândut-o unui negustor care a căzut în munții Tasdor și s-a strivit cu încărcătura lui cu tot. În foarte scurt timp, planta bang-bang a colonizat o mare parte din pădure. Trolii o foloseau pentru rezolvarea problemelor cu dinții și altele. Oamenii, pentru extazul pe care-l provoca. Până la moarte.

Sylver făcu o grimasă. Cu nenorocirea care-l copleșea, el nu putea concepe că ar putea cineva să vrea să-și piardă controlul propriului corp.

— Dacă-nțeleg bine, aceștia sunt un fel de... traficanti? sugera Tara care văzuse pe Pământ multe filme cu acest subiect.

— Traficanti? Nu, aceștia sunt chiar comercianti. Nimeni nu le interzice să comercializeze aceste produse. Și multe dintre plantele lor sunt ingrediente la fel de apreciate ale poțiunilor șamanilor. Produsele lor omoară, dar și vindecă. Îți amintești ce i-au pus pe cap tipului care se pierduse cu firea în Pubcity?

Tara dădu din cap. Oh, da, își amintea.

— O floare de absorb, capabilă să filtreze luminile și sunetele cele mai agresive, protejând astfel creierul. În stare sălbatică, florile de absorb folosesc sunetele, pe care le absorb, apoi le restituie sub forma undelor zgomotoase, cu scopul de a se apăra sau de a ataca. Ele trăiesc în grup. Și sunt foarte periculoase. Cea din Pubcity a fost modificată pentru a absorbi sunetele fără a le descărca imediat. Dar infirmierii n-au interes să uite să le descarce, altfel i-ar face terci.

— Și această floare vine de-aici, nu-i așa?

— Da. Tot edrakinii au creat-o. Ei nu sunt traficanți, așa spune mai degrabă că sunt excelenți biologi, ale căror produse sunt mai „vandabile” decât altele.

Angelica scoase din buzunar o broșă magnifică. Pietrele erau fixate în petalele fragile ale unei flori-insectă ale cărei aripi bâzâiau ușor. Din aur, smaralde, rubine, floarea se transformă deodată. Aurul se întunecă, deveni aramă, apoi argint cenușiu maleabil, smaraldul se transformă într-un strălucitor safir, în vreme ce rubinul deveni pură explozie de lumină, diamant scânteietor ca o piatră prețioasă vie. Tara mai văzuse ceva asemănător — arborele umbrelă-de-soare. Efectul era incredibil.

— Este unul dintre produsele lor, explică Angelica, ochii scânteindu-i. Ei numesc asta t'hoculină. O floare-de-piatră. E greu de recoltat, pe stră-stră-bunicul meu l-a costat o avere; familia mea o consideră una dintre cele mai prețioase comori.

Hm... Categorical, planeta asta era greu se înțeles. Iar Tara nu avea multe afinități cu oamenii care creaseră floarea de bang-bang. Chiar dacă trebuia să recunoască faptul că fragila frumusețe a florii de piatră o emoționa.

O altă întrebare nu-i dădea pace. Care era motivul pentru care Angelica se plimba cu o asemenea comoară în buzunar, dacă ea era considerată de către familie o bijuterie atât de importantă?

Nu-i puse această întrebare. În schimb, îi zise:

— Le permit oamenilor să vină pe pământurile lor?

Angelica deveni ironică:

— Oh, da, dacă-și asumă riscurile și pericolele. Mușteriii tind să le ceară edrakinilor să vină ei pe vapoarele sau covoarele lor. Uneori, unii bieți nebuni, neavând destui bani sau putere pentru a cumpăra plante, acostează. Edrakinii se fac că nu-i văd. Apoi, îi urmăresc îndeaproape. Unele plante sunt foarte, foarte agresive. Între plantele demente și preoții la fel de demenți, ei au puține șanse de supraviețuire. Iar ceea ce povestesc supraviețuitorii nu-ți stârnește cheful de a face turism pe insulă, crede-mă.

— Se poate survola insula?

— Foarte de sus, da, altfel ar trebui modificat tot traficul aerian. Dar din momentul în care încerci să zbori mai jos, sorții zeilor edrakinilor fac să cadă covoarele, ca la salterensi. Trebuie să mergem pe jos. Și dacă ar fi să ne luăm după hartă, mai sunt cel puțin cincizeci de tatrolu de-aici de unde ne aflăm acum.

Căutară cu mare grijă locul cel mai apropiat în care puteau să acosteze. Din fericire pentru ei, Arrutchir nu era foarte departe de mare. Într-o junglă la fel de deasă ca asta, ei ajunseră să înainteze cu câțiva tatrolu pe zi, ceea ce era deja foarte bine.

Își puseseră în robele lor de sorțitori tot ce puteau transporta ca alimente și apă. Vânzătorul le spusese despre covor că-l puteau plia și pune într-un buzunar.

Tara își mușcă ușor buza și deschise *Cartea Întunecatelor Secrete*.

— Să traversați pădurea edrakinilor fără să fiți mâncați, bătu ea darabana pe carte.

Apărură mai multe situații. Mă rog, mai puține decât se aștepta ea. De fapt, nu erau decât două cu adevărat interesante. Împărații și Împărătesele din Omois nu avuseseră ocazia să se rătăcească pe insulă. Dar doi dintre ei făcuseră acolo o vizită oficială, ca urmare a înfrângerii edrakinilor, și semnalau că „uleiul zeilor” îți permitea să te deplasezi prin pădure fără să fii atacat de plante.

Din nenorocire, „uleiul zeilor” nu se găsea decât în temple. Unde trăiau preoți sângeroși, gata să-l sacrifice pe cel care le trecea pragul.

În mintea ei prinse contur un plan. Își imaginează în detaliu sătucul albastru ascuns de vegetația prodigioasă... și ea albastră. Dar nu de un albastru-închis. Nu. Într-o mulțime de nuanțe de albastru strălucitor, de la turcoaz la vibrantul albastru al safirului. Era foarte, foarte vie această pădure. Copacii se agitau nervos, și nu din cauza vântului.

Hm... Plantele. Multe, multe plante.

Brusc, ea surâse. Dar și ea avea o plantă! Și nu conta care! Scoase din Schimbătoare mantia de elf a lui Robin. Sylver se încruntă. Din mantie, Tara scoase o mulțime de lucruri, dintre care multe total străine, pe care se grăbi să le aranjeze. Era la fel de surprinsă să dea de somptuoase coliere de aur, cu rubine și smaralde, inele, tiare și diademe¹ care-i aduseră o privire tăioasă din partea Angelicăi. Apoi, armele, unele mai ascuțite decât altele.

În sfârșit, dădu peste ceea ce căuta.

¹ Cadoul duhului arcului, Llilandril, care era cam hoață. Robin folosea aceste bijuterii cu mare precauție, pentru că elfii trăiau foarte mult, iar el n-avea chef să se trezească pe cap cu adevărații proprietari, despre care nu știa nimic. (N.a.)

Mugurul Copacului Viu. Cu doar câțiva ani în urmă, pentru a scăpa de o cireadă furioasă, Tara, Robin, Fafnir, Fabrice, Moineau și Cal se refugiaseră pe crengile desfrunzite ale Copacului. Și fuseseră foarte surprinși când acesta le vorbise. Singurul copac rămas viu din câmpie (din cauza secetei) se ridica precum un schelet singuratic, aproape mort. Robin deviasse un izvor pentru el.

Copacul îi mulțumise lui Robin, făcând să crească muguri, frunze și flori minunate. Apoi, el își desprinsese un mugur și i-l dăduse lui Robin: „Folosește-l pentru creșterea culturilor voastre”, i-a spus el. „Nu va fi nevoie să spui decât atât: «pentru Copacul care trăiește, această cultură repede crește». Și-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.”

Robin, care, ca toți elfii, întreținea un raport simbiotic cu pădurea, testase mugurul. Descoperise că acesta putea să-l protejeze de alte plante, în timpul unei expediții deosebit de periculoase, în mijlocul unui câmp cu urzici de foc.

Tara strecură mugurul nu în buzunarul Schimbătoarei, ci într-un buzunăraș din dreptul inimii. Apoi, aranjă mantia. Înțelese intenția lui Robin. Era o dispoziție testamentară. Inima i se strânse. Chiar și mort, Robin continua s-o protejeze.

Construcțiile din sat erau joase și lungi, lipsite de eleganță, în mijlocul frumuseții agitate a pădurii. Cu puține ferestre, ca și cum edrakinii preferau să trăiască în întuneric. Acoperișurile înclinate luceau de umezeală. Era cald în AltăLume datorită a doi sori, roșu și albastru, dar jungla părea incredibil de jilavă și stufoasă. Apoi, Tara își aminti de ceea ce-i spusese Angelica. Că edrakinii manipulau clima pentru a reproduce o atmosferă

tropicală propice dezvoltării plantelor. Acum, în toiul nopții, cele două luni răsăriseră și luminau pădurea.

În vreme ce Tara căuta mugurul, o escuadă de oameni murdari debarcase pe plajă, în apropierea sătucului. Imediat, se porni să sune o trompetă. Într-o parte, se deschise o clădire pe care Tara n-o remarcase și lăsă să treacă vreo zece edrakini, mult mai puțin numeroși decât cei cincizeci de pirați care puseseră piciorul pe insulă.

— Repede, strigă Tara, să profităm ca să ne instalăm!

— Să ne instalăm? Așa de aproape de sătuc? Ești nebună, o să ne observe!

— Nu, să profităm de diversiune, și da, trebuie să rămânem aproape de sat!

— De ce?

Tara se transformă în vampyr; zâmbi dezvelindu-și colții.

— Pentru că o să atacăm templul!

Zeii edrakinilor

sau, într-adevăr, există oameni
care ar trebui să evite să se înfurie

Au fost masacrați.
Decimați.

Multă vreme, Tara păstră în memorie ceea ce le făcuseră edrakinii pirăților, contrabandiștilor sau cine-or fi fost nebunii care-i atacaseră. Cei mai viguroși dintre cei cincizeci de membri, probabil mult mai numeroși decât totalitatea locuitorilor din sătuc, râseseră batjocoritor când edrakinii îi atacaseră. Totuși, asprii lupi de mare erau pregătiți. Purtau veste de protecție împotriva ghearelor, care se dovediră cât se poate de eficiente, și-i surprinseră pe edrakini. Dar dacă organele lor vitale erau protejate, își neglijaseră picioarele și brațele.

Edrakinii îi hăituiseră.

Și le tăiaseră membrele.

Erau foarte iuți. Când nu-și foloseau ghearele, aruncau lame încovoiate, închise la culoare, care tranșau totul fără efort. Oamenii reușiseră totuși să-i omoare pe mulți dintre ei. Și

pierduseră jumătate din efective. Cinci împotriva a douăzeci și cinci nu era o proporție favorabilă lor.

Văzând că fuseseră sfârtecați, pirații se retraseră în pădure. Edrakinii se sfătuiră între ei, într-o curioasă limbă șuierătoare, și se aruncară pe urmele lor, lăsând morții la pământ.

Tara profită și lăsă covorul lângă pădure.

— Repede, repede, le spuse ea celorlalți doi în șoaptă, coborâți!

Apoi apăsă pe butonul care plia covorul și-l strecură în buzunar.

Robele lor de sorțitori se transformară în uniforme de Hoți Patentăți, negre, cu dungi întunecate, care se contopeau cu umbra și-i făcea aproape invizibili. Sylver se înfofoli complet, inclusiv fața, ca să nu-l dea de gol solzii opalescenți.

Se ținea foarte aproape de Tara, atât de aproape, încât era cât pe ce s-o atingă de mai multe ori. După ce pusese piciorul pe insulă, părea într-adevăr nervos. Tara îi făcu semn să treacă în fruntea micului lor grup, plecând de la principiul că un cercetaș aproape invulnerabil era un avantaj. Galant, cu aripile dungate în negru și gri, îi urma.

Tinerei îi veni amețeala gândindu-se la bieții oameni care fuseseră sfârtecați, dar reprezentaseră o diversiune bine-venită. Nimeni și nimic nu se clintea în sat când ei se apropiară.

Spre deosebire de așezările oamenilor, populate de tatrisi, elfi sau gnomi, edrakinii nu prea aveau activitate noaptea. Sau nu pe străzile din Kro, satul de coastă.

Ca niște umbre, ei alunecară spre templul care stătea de strajă peste așezare. Sylver era atât de atent să nu facă vreun pas

greșit sau vreun zgomot, încât Tara își simțea propriii umeri încordați, prin simpatie.

Cu răsuflarea întretăiată, apăsăți de frica de a nu fi descoperiți, își atinseră, în sfârșit, ținta.

Templul era o clădire mare, albastră, cu fațada simplă. Era ciudat faptul că nu era împodobit cu sculpturi, ca toate templele pe care Tara le văzuse în AltăLume.

Nu era grațios. Nu era frumos, era greoi în proporții și nu inspira mare lucru. Nici măcar un fel de groază difuză pe care Tara se aștepta s-o resimtă.

Ușa pe care li se permisesese edrakinilor să intre rămăsese larg deschisă. Fie că preoților nu le era teamă de intruși; fie că intrușilor le era prea teamă de preoți ca să încerce să intre în templu.

— Rămâneți aici ca să stați la pândă, le șopti Tara celor doi complici, eu o să-ncerc să gădesc faimosul ulei al zeilor și să-l fur. (Ea scoase covorul pliat din buzunar și i-l întinse lui Sylver.) Dacă nu mă întorc în zece minute, plecați fără mine, înseamnă că m-au capturat, iar voi nu puteți face nimic pentru mine.

Sylver vru să protesteze, dar Tara nu-i lăsă timp. Intră iute în templu, cu Galant miniaturizat pe umărul ei.

Interiorul templului era luminat blând de flori albe care atârnav din tavan. Tara nu reuși să-și dea seama din ce fel de piatră era construit templul. Părea foarte dură... și, în mod bizar, calduță. Prudentă, avu grijă să nu se apropie prea mult. Mai ales de flori, care luminau ca niște mici proiectoare.

Dacă exteriorul templului nu era sculptat, artiștii se răzbu-naseră în interior.

Iar imaginile nu erau prea simpatice.

Se pare că zeilor edrakinilor le plăceau tentaculele, colții, ghearele, pustulele, furunculi, fluidele vâscoase și să înfulece tot ce exista. Scenele înfățișau edrakini sacrificați (de bunăvoie?) în cinstea zeilor. Tara își stăpâni o senzație de greață. Aceștia se oferiseră bucuroși spre sacrificiu, iar sculptorii insistaseră asupra detaliilor.

Ea hotărî că pereții și statuile nu meritau o cercetare mai atentă și se concentră asupra misiunii sale. Să găsească uleiul zeilor.

Brusc, scutură din cap. Percepu un fel de... zumzet. Speriată, privi în jurul ei, căutând să afle de unde venea. Dar originea zgomotului era imposibil de localizat. Se concentră. Era... era ca un murmur ușor.

Venea din interiorul craniului său.

Aha, grozav! Era pe cale să înnebunească. Genial. După o clipă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și pentru că totuși ea era grăbită, se puse în mișcare. Și alungă penibilul zumzăit din capul ei.

Părea că în templu nu era nimeni. O enormă amforă era așezată la piciorul unei statui cumplit de respingătoare și, evident, mai mare decât celelalte. Capetele ei pline de tentacule colcăitoare, ca și corpul său, aproape că atingeau plafonul. Era în întregime neagră, ai fi crezut că e sculptată în bazalt, dar tentaculele erau galbene și roșii. Efectul era curios. De jur împrejurul sălii, mii de flori roșii și negre parfumau atât de tare aerul, încât aproape că nu se mai putea respira.

Încet, Tara se apropie. Deschise amfora și văzu un ulei albatru-deschis.

Bine, bine. Fie era faimosul ulei al zeilor, fie erau îngrășă-minte pentru plante sau combustibil pentru lămpi.

Ori chiar o chestie groaznic de corozivă, care-o să-i ardă pielea și oasele.

Având în vedere că n-avea niciun chef să se lase omorâtă de un lichid necunoscut, rezistă impulsului de a-și înmuia degetul; luă o bucățică de pânză din buzunar și o înmuie pe aceasta. Apoi, cu mari precauții, se apropie de una dintre florile luminoase. De cum o atinse pânza, planta se retrase cu un fior de dezgust.

Bravo!

Ea ignoră în cât timp acționa uleiul, căci era grăbită. Desfăcu buzunarul Schimbătoarei și introduse capul amforei. De îndată, Schimbătoarea se dilată și o înghiți cu totul.

Peeeerfect!

Se întoarse.

Se trezi nas în nas cu un edrakin.

Edrakinul își arată colții.

Tara făcu la fel.

Edrakinul păru destul de mirat.

— O fată-vampyr? șuieră el. Ce face o fată-vampyr blestemată de zei pe insula noastră?

— Curse, zise Tara torcând, forțându-se să fie arogantă ca Selenba, acum, când genunchii îi tremurau. Și tu n-o să mă bați la cap, nu, pisicuțo?

Edrakinul urlă și-și scoase ghearele. Tara înghiți în sec. OK, să nu le spui niciodată edrakinilor „pisicuțo”.

Tara îi zâmbi... în sfârșit, își dezveli și mai mult colții.

— Ascultă, fii rezonabil. Prietenii tăi sunt în pădure, pe cale să sfârșame... să îndeplinească tot ce au de făcut. Lasă-mă să trec, înainte ca unul dintre noi să regrete amarnic.

Mă rog, mai ales ea.

Edrakinul era derutat. Își încreți nasul aproape inexistent.

— Blestemată de zei! Ai accepta judecata zeilor noștri în loc să lupți?

Orice, decât să atragă atenția așezării asupra lor. Dar Tara trebuia să fie prudentă.

— Care este învoiala?

— Poftim?

— Vreau să spun: care sunt condițiile?

— Să ne rugăm.

Oh! Un concurs. Cel pe care-l vor dura cel mai repede genunchii?

— Asta-i tot?

Edrakinul surâse răutăcios.

— Unul dintre miile de zei care ocrotesc acest sat îi va răspunde celui căruia dorește să-i acorde o favoare.

— OK. Și ce i se-ntâmplă celuiilalt?

— E omorât.

Tarei i se opri o clipă respirația. Și nu stătu mult pe gânduri.

— Cool!

— Deci, accepți.

— Nu. Cred că prefer lupta.

— E prea târziu, blestemată de zei, eu am început deja să mă rog. (El se așează pe burtă și urlă, frecându-și urechile rotunde de felină de pe vârful craniului, de parcă ar fi vrut să și le

dezlipească.) ASCULTĂ-MĂ, ZEUL EDRAKINILOR! TRĂS-NEȘTE-O PE-ACEASTĂ BLESTEMATĂ CREATURĂ!

— Ei, e o înșelătorie! (Tara se lăsa ușor în genunchi.) Și cum te rogi zeilor pe această planetă?

Pentru moment, zeii nu păreau să-l asculte pe edrakin, pentru că acesta țipa cât îl ținea gura, în van. Tara ridică privirea spre înspăimântătoarea statuie și, mecanic, îi adresa un mesaj:

— Dac-ai putea să nu-l asculți pe sonatu-ăsta, mi-ar face mare plăcere.

O voce tună în mintea ei, făcând-o să se strâmbe.

— Crezi în mine?

Tara, cu ochii ieșiți din orbite, consideră că nu era chibzuit să răspundă „nu foarte mult” și se rezumă la un timid:

— Îhhh... da?

Imediat, se produse ca o monstruoasă ruptură între dincolo și aici. Ea își astupă urechile, căci se auzea de parcă un ferăstrău uriaș se încăpățâna să taie un munte.

Zeii veneau.

Tara se porni să urle.

Statuia zeului se mișcă, apoi ceva căzu rapid de sus, în fața Tarei.

Cu zgomot: *pleosc!*

Era Ceva. Un Foarte Mic Ceva.

Era plin tot de mici tentacule.

Uluitor. Să vezi ceva mic murind, având în vedere că aterizase de sus.

Tara încetă să urle și constată că acel Ceva era copia perfectă a enormei statui.

Formidabil, era unul dintre zeii edrakinilor!

— Dar ce se întâmplă... De ce sunt atât de mic? Întrebă el.

Tara se aplecă, rezistând furioasă poftelor de a-l strivi.

— Cum?

Zeul își dresă vocea. Părea că-l dor capetele. În sfârșit, ceea ce-i servea drept capete.

— Spuneam: de ce sunt așa de mic?

— Eh... nu știu.

Zeul își frecă două dintre capete, suspină și încetă să se mai uite cruciș. Privi în jurul lui. Și suspină din nou.

— Nu ești foarte credincioasă, nu, creatură blestemată de noi? constată el, ridicându-și och... zecile de ochi spre Tara.

Tara trecu peste „creatură blestemată” care începuse s-o calce pe nervi.

— Dumneavoastră nu sunteți zeul meu, deci, nu, vă mărturisesc că nu sunt, se scuză ea.

Zeul își ridică unul dintre tentacule și o privi cu un aer degustat.

— De-asta, deci. Noi ne hrănim cu credința credincioșilor noștri. Tu nu crezi în mine, în consecință, eu sunt foarte mic. Ce fericire că nu mă văd ceilalți, că altfel și-ar bate joc de mine un secol! Să revenim la oile noastre. Ce pot face pentru tine?

Ah, zeii erau considerați citiți în capul oamenilor. Dar nu și asta, după cum părea.

— Eh... trebuie să ajung la tumulul de la Arrutchir, răspunse ea mașinal.

— Perfect; și de ce?

— Pentru a dezgropa o mașinărie care va distruge fantelele — una dintre ele l-a omorât pe iubitul meu.

Brusc, ea tresări. Ce făcuse? Îi dezvăluise țelul ei unui dușman de moarte. Strânse din ochi. Nu simți magia, în schimb, parfumul florilor era...

Înțelese.

Florile. Ele secretau un parfum care te obliga să spui adevărul. Așadar, zeii foloseau subterfugii pentru a-și controla credincioșii. Acum, că știa asta, era capabilă să reziste.

— Nicio problemă, răspunse zeul foarte mulțumit, o să te duc acolo.

Tara făcu ochii mari, buimăcită. Ce? Chestia asta cu tentacule era pe cale să-i propună s-o scoată din balega traducului în care ea era băgată până la gât?

— E-adevărat? întrebă ea neîncrezătoare, cu vocea sugrumată.

— Da, desigur! Eu te transport, distrug tumulul, tu iei mașinăria și — *hop!* — distrugi fantelele și totul revine la normal. Te întorci pe continent și-ți reiei viața. Pot chiar să-l reînvie pe iubitul tău, dacă vrei, fără griji.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Tara învățase o mulțime de lucruri pe-această planetă. Și, în special, că se obține foarte rar ceva fără să dai nimic în schimb.

Ea își aruncă ochii spre zecile de ochi ale micului zeu.

— Și ce vrei în schimb?

— Absolut nimic.

— Absolut nimic?

— În sfârșit, voi, voi considerați asta nimic, dar noi, noi îi dăm importanță. Vreau sufletul tău.

Deși era cu mult mai mic decât ea, Tara, înspăimântată, se dădu înapoi. Aceste șmecherii nu erau ale zeilor, ci mai degrabă ale demonilor!

— Sufletul meu? Nici pomeneală, sunteți într-o ureche!

— Nici chiar în schimbul reînvierii iubitului tău? șopti zeul ispititor. E un joc de copii pentru mine, știi?

Tara se gândi un moment, cu inima strânsă. Apoi își dădu seama că existau anumite sacrificii pe care ea nu era gata să le facă.

— Nu, pentru nimic în lume. Sufletul este al meu și așa va rămâne. Cere-mi altceva.

— De fapt, e singurul lucru pe care-l ai și are valoare pentru noi.

El îi întoarse spatele, ceea ce, în privința lui, era într-adevăr un fel de-a spune, pentru că el n-avea așa ceva; se târî spre edrakin care, pe jumătate ridicat, privea scena înspăimântat.

Pe măsură ce zeul se apropia de edrakin, creștea; până când atinse înălțimea Tarei.

— Hm, mai bine, constată el cu satisfacție. Excelent adorator, într-adevăr. Cred că n-o să te omor imediat.

Edrakinul se aruncă din nou pe burtă, într-un gest de supunere abjectă. Că zeul lui răspunsese mai degrabă creaturii blestemate decât lui părea să nu-l deranjeze prea mult.

Zeul făcu un semn și un fel de scaun plin de găuri pentru tentaculele sale se materializă în spatele lui. Se așează, mulțumit.

— Presupun că ai profanat templul nostru pentru ulei, având în vedere că, se pare, amfora a dispărut. Vreau să ți-o las, dar ce-mi propui în schimb?

— Am bani..., răspunse Tara pe un ton puțin speriat.

Zeul respinse propunerea cu un gest din tentacule.

— Ce vrei să fac cu ei? Nu-mi mai trebuie nimic... material.

Tarei nu-i venea să creadă că era pe cale să negocieze cu un zeu.

N-avea niciun sens. Pe Pământ se ruga pentru ca dorințele, nevoile, speranțele sale să fie îndeplinite. Pe AltăLume, trebuia să discute cu principalii interesați. Tara prefera de departe sistemul pământean.

Mai ales că, neștiind toate regulile care funcționau pe această planetă de sonați, trebuia să cerceteze situația. Să vadă dacă sinceritatea funcționa.

— Știți ce? N-am nicio idee despre ce vreți dumneavoastră, spuse ea, în vreme ce Galant se agita pe umărul ei, nervos la gândul că ea era pe cale să provoace o arătare capabilă să-i omoare dintr-un singur gând, deci, dați-vă arama pe față, spuneți-vă pretențiile și o să meargă mai repede.

Zeul zâmbi; nu era prea drăguț. Nu cu dinții-ăia.

— Aveți un limbaj foarte sugestiv, voi, oamenii. Noi, zeii, trebuie să evităm metaforele, sub pedeapsa de a le vedea că se înfăptuiesc. Îmi voi „da arama pe față”, cum zici tu. Îți permit să iei uleiul nostru. Plata va fi o falangă. Uleiul plus transportul până la, să zicem, jumătatea drumului, două falange. Uleiul plus transportul până la destinație, degetul întreg.

Tara își reprimă o senzație de vomă.

— Vreți... vreți să vă plătesc serviciile cu degetele mele?

— Eh! protestă edrakinul, nici nu e foarte scump! Vărul meu a plătit o mână întreagă pentru casa lui!

O clipă mai târziu, își acoperi gura cu palma, speriat că îndrăznise să vorbească. Tara nu se jenă.

— O mă... dar e într-o ureche, de ce a plătit cu... pierderea unei mâini, când putea s-o construiască el însuși?

— E mai repede așa, replică edrakinul, și apoi e o casă construită de un Zeu!

Se simți enormă majuscula cuvântului! Tara era dezgustată. Dar ce erau acești zei care-i făceau să-și plătească serviciile cu sânge și carne? Mai ales când credincioșii lor nu aveau nevoie de ei. Doar dacă...

Zeul își agită tentaculele văzând reacția Tarei.

— Oh! presupun că tu crezi despre credincioșii mei că-și pun la loc degetele, mâinile, picioarele etc. pe care li le luăm noi? Nu, nu, nu-i deloc așa. N-ar fi cinstit. Doar preoții noștri au dreptul să folosească magia. Iar credincioșii noștri consideră o mare onoare să ne dea o parte din ei înșiși; să și-o pună la loc n-ar fi... onorabil. Deci, dacă-mi dai degetul, nu vei putea să-l mai pui la loc, este complet interzis.

Tara începu să dea înapoi.

— Eu... sunt dezolată, dar nu pot. Nu cunosc obiceiurile de pe planeta voastră, dar știu că dacă aveți ceva care-mi aparține — sânge, carne, salivă, păr —, puteți apoi să mă vrăjiți.

Zeul avea un aer surprins. Și puțin jignit.

— Micuț, pot să te vrăjesc cum vreau și când vreau, n-am nevoie de nimic pentru asta, sunt un zeu totuși!

— Da? Cu atât mai rău; nu vă dau nimic. Și vă înapoiez amfora, dacă doriți.

Înainte ca zeul să poată reacționa, Schimbătoarea se supuse ordinului neuzit al Tarei. Amfora fu aruncată ca o rachetă

afară din buzunarul ei și se strivi de zeu, umplându-l de lichid albastru și uleios, stropindu-i pe Tara, pe Galant și pe edrakin. Furios, orbit, zeul își îndreptă tentaculele spre Tara, care se lăsa în jos cu toată viteza, așa că zeul îl carboniză pe edrakin, care se ridicase, stupefiat. Și-l omorî pe loc.

Imediat, lipsit de adoratorul său, zeul se făcu mic.

— *Slurk!* Rahat! Înjură el. Iar începe!

Tara n-așteptă să vadă ce s-a întâmplat, ca s-o șteargă. Sări din templu ca un ghepard, trecu prin fața Angelicăi și a lui Sylver consternați și o zbughi spre pădure. Era acoperită de lichidul uleios, iar plantele turcoaz se îndepărtau din calea ei, dezgustate.

Sylver și Angelica nu-i puseră întrebări. Alergau după ea cu mare viteză. Înaintau destul de repede pentru ca plantele să nu aibă timp să se închidă peste ei.

Tara încetini puțin. Dacă Angelica găfâia și încetinise și ea viteza în spatele lor, Sylver rămăsese în rând cu fata-vampyr. În sfârșit, fără efort, e puțin exagerat, să zicem că el își revenea admirabil și o ajungea din urmă când se poticnea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, trecând ca un buldozer prin tufișuri și ierburi, pe care Tara le sărea sprintenă.

El evită o creangă, se agăță cu violență de o liană, o smulse și-și continuă cursa, cu un ochi pe jumătate închis din cauza socului.

— Am discutat cu un zeu, găfâi Tara, străduindu-se să alerge mai încet pentru ca Angelica să-i poată urma.

— Un ce?

— Un zeu, un zeu de-al edrakinilor.

Sylver digeră informația.

— Și?

— A ieșit prost. Cred că s-a supărat.

Ca pentru a-i sublinia fraza, templul începu să erupă, părând victima unei furii intense; acoperișul său zbură la mulți tatroli depărtare. Pădurea deveni brusc tăcută, atentă. Apoi zeul se risipi. Tara înțelese că zeii erau invocați de credincioși pentru a acționa în lumea reală. Fără un suport edrakin, zeul nu putea face nimic împotriva ei... deocamdată.

Sylver deschise larg ochii săi fantastici.

— Da, cred că nu e prea mulțumit. De ce?

Tara îi povesti ce se întâmplase în templu, observând, în același timp, ce se petrecea în jurul ei. Văzu că, spre deosebire de Angelica — care-i urma și avea un snop de liane foarte interesate în spatele ei —, plantele îl evitau cu grijă pe Sylver. Ca și cum corpul lui le respingea. Era foarte ciudat. Din nou, ca tot ceea ce-l privea pe misteriosul Sylver, ea își depozită informația într-un sertăraș al creierului, lângă celelalte date: „are o armură naturală, practică Drumul Sabiei, a fost crescut de pitici, se poate transforma în ceva înspăimântător, nu trebuie să fie atins, le provoacă aceeași frică și plantelor... e ciudat în întregime, dar își poartă povara cu inocența unui copil, și e foarte, foarte amabil.”

Apoi, ca și cum n-avea nicio idee despre locul unde se afla, se opri.

Trebuia să se orienteze față de Arrutchir. Cu răsuflarea tăiată, Angelica se opri și ea, cu mâinile în lături.

— Îmi... îmi pu... îmi puteți explica de ce alergăm în halul ăsta?

— Tara a supărat un zeu, explică Sylver foarte serios. E de preferat să ne îndepărtăm, cred. Nici chiar Lucrul nu-i poate rezista unui zeu. Nu că aş fi încercat vreodată; de altfel, e prima oară că mi se încrucişează drumul cu al unui zeu, deci, nu ştiu, dar presupun că nici chiar carapacea mea n-ar potoli furia unei divinităţi.

Angelica făcu ochii mari.

— Oamenii nu-ţi ajungeau, îl ironiză ea, pe jumătate ghemuită ca să-şi recapete suflul, ai trecut la stadiul superior, nu-i așa, Moștenitoareo? Acum înfrunți zeii? Ce-ai în plan după aceea? Hmm? Pentru că în materie de dușmani puțini îți lipsesc! Iar mai presus de zei, nu prea mai e altceva!

Unul dintre copaci lansă un tentacul spre Angelica; întorși cu spatele, nu-l puteau vedea.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, Tara o luă în brațe.

Angelica era atât de surprinsă, încât nu mai mișcă. Apoi informațiile ajunseră la neuronii ei și se eliberă, indignată.

— Ehhhh, nu-i în regulă, nu? Ce faci?

Tara surâse ironic.

— Te mângâi, de ce?

— Mă mân... (Angelica, îngrozită, se eliberă.) Nu te apropia de mine!

În spatele ei, tentaculul, dezgustat, se dădu înapoi.

După frica pe care o încercase, Tara nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Sylver și Angelica o priveau cum se ținea cu o mână de burtă și cu una de gură pentru a nu face zgomot, cu ochii plini de lacrimi.

Apoi Sylver o privi pe Angelica, înlemnită, și observă că era unsă cu uleiul zeilor. Și că plantele se îndepărtau de ea cu repeziciune, deși, în timpul alergării, ele o urmăriseră îndeaproape.

— Oh! spuse el, înțeleg, ați uns-o pe Angelica s-o protejați, nu-i așa?

Incapabilă să vorbească, Tara dădu din cap afirmativ.

Angelica își privi hainele unsuroase și scoase un suspin de ușurare.

— Pe strămoșii mei, chiar că m-ai speriat, zăpăcito!

Tara nu-i spuse că era dezolată, pentru că nu era deloc. Ea se concentră iar la misiunea ei, se simți foarte inspirată și scoase Harta. Norocul ei, erau pe drumul cel bun. Se străduia să-și alunge din minte fața îngrozită a Angelicăi, numai pentru a nu izbucni iar într-un râs nebun, dar îi era foarte greu.

Misiune, misiune, misiune. Concentrare.

— Deocamdată, preoții edrakini îi urmăresc pe pirați, le spuse ea. Nu se vor întoarce la templu așa curând. Și zeul a făcut ca templul să explodeze. Cred că edraikinilor le e destul de frică, așa încât să nu se apropie de el. Dar din momentul în care un credincios îi va trece pragul să-l întrebe ceva pe zeul său, atunci...

— ...atunci o să avem probleme mari; mă rog, mai ales *tu*, pentru că Sylver și cu mine vom fi fugit de mult, concluzionează Angelica, făcând o grimasă. Deci, așteptând acest moment interesant, ce facem?

— Înaintăm cât de repede posibil. Poate că or avea altceva mai urgent de făcut decât să ne carbonizeze.

— Pardon, replică Angelica, să *te* carbonizeze, eu n-am făcut nimic!

Tăra sări fără să răspundă; o zbughi în pădurea albastră. Sylver o urmă, izbindu-se de crengi și rădăcini, iar Angelica nu avu de ales.

La urma urmei, pe urmele lor venea un zeu.

Fabrice

sau cum un carnivor devine vegetarian
împotriva voinței lui

Era exact motivul pentru care ei căzură în ambuscadă.

Pentru că alergau. În întuneric, în spatele Tarei. Mai preocupați de zeul de pe urmele lor decât de ce se întâmpla în fața lor.

Proastă idee. Să uiți de-așa o chestie, în această lume, era absolut nerecomandabil.

Căci diversiunea produsă de oameni cu câteva clipe mai devreme era pe cale să se întoarcă împotriva lor.

Marile feline nu reușiseră să prindă toată prada. Dacă oamenii n-aveau ulei să se protejeze, păreau să dispună de alte mijloace pentru a se apăra împotriva plantelor din pădure.

Foarte repede, edrakinii își dădură seama că oamenii fusese ră răi. Ei nu te masacrau fără un motiv întemeiat. Sacrificaseră o parte dintre ei pentru a se putea afunda în junglă, în mici grupuri dispersate. Ei știau exact de ce plante aveau nevoie, iar

edrakinii strânseseră din dinți, căzând pe grămezi uriașe de plante decimate. Incapabili să-i localizeze pe oameni, dacă aceștia nu-și foloseau magia, hotărâseră să organizeze ambuscade în diferite locuri din pădure.

Pânze de păianjen, aproape invizibile, întinse peste câteva gropi împrăștiate prin junglă. Este bine cunoscut că animalele au tendința să meargă pe drumul cel mai liber dacă nu sunt vâdate. În întuneric, în pofida ochilor ei de vampyr, Tara nu băgă de seamă când o groapă se deschise în fața ei. Ea se avântă în... pânda de păianjen. Și se trezi pur și simplu imobilizată.

Dar când începu să dea din mâini ca să se elibereze, corzile de mătase se mișcă.

Și odată cu acestea, sunară clopoțeli. Grămezi de clopoței agățați peste tot. Când edrakinii auziră clopoțeli, exclamațiile lor ascuțite răsunară în pădure.

Sylver se opri la fix. Își roti mâinile, și solzii i se ridicară cruzi, tăioși.

— Stai! îi porunci Tara, străduindu-se să se miște cât mai puțin, ia uleiul de tolis din buzunarul meu, el are puterea să mă elibereze. Nu cred că reușești să tai corzile înainte de a fi prins și tu în ele.

Sylver se opri din gesticulat și, evitând pânda, reuși să scoată uleiul din buzunarul Tarei.

— Angelica, întreabă el, puteți s-o eliberați pe Tara? Dacă o ating eu, o rănesc.

Se simțea din voce ce greu îi era. Și, în ciuda pericolului care-i amenința, Tara era din nou sensibilă la durerea lui. Angelica bombăni, dar unse pânda și o eliberă iute pe Tara.

Sylver nu făcu niciun comentariu, dar Tara văzu bine că fruntea lui era încruntată în timp ce ea scăpa de mătasea care-o strânsese. Făcu legătura cu pânza care imobilizase Lucrul. *Slurk! Rahat!*

Acum, el știa că uleiul de tolis neutralizează pânza de păianjen. Tara pierduse cel mai bun mijloc de a stăpâni Lucrul. În sfârșit, până când ciudatul animal care coabita în corpul lui Sylver să fie capabil să găsească tolis pe această insulă.

Se îndepărtară cât mai mult posibil de clopoței, dar edrakinii erau pe urmele lor. Și marile feline erau prea periculoase pentru ca Tara să accepte să le înfrunte. Chiar și cu Sylver lângă ea. Ea știa că, mai devreme sau mai târziu, ele vor folosi magia. Și se va prinde jumătate de nație de edrakini de figură în treizeci de secunde, anihilând orice șansă ca AltăLumea să fie salvată.

Atunci, o luară la fugă. Până-și pierdură suflarea.

Și Angelica suferea. În așa măsură, încât nu mai avea putere să înjure și să protesteze. Conștient de calvarul ei, Sylver îi confecționează rapid un fel de apărătoare pentru umeri, din fier de Hymlia, pe care o fixă pe umărul său pe sub brațul Angelicăi, ca s-o susțină. Asta îi ajuta să meargă mai repede, dar Tara știa că ei n-o să reziste multă vreme.

Iar edrakinii câștigau teren.

— Eu... eu nu mai pot, mormăi Angelica. Gata. Trebuie să mă opresc. Acum!

Chipul ei cenușiu dovedea că nu se prefăcea. Era la capătul puterilor.

Dar Tara auzi ceva și se opri brusc.

Recunoscătoare, Angelica se prăvăli, aproape incapabilă să mai respire. Sylver se aplecă peste ea, iar chipul lui îi reflecta neliniștea.

El se îndreptă. Tara nu văzuse cum, dar sabia lui de sânge i se materializase în mână.

— Vreau să rămân aici împreună cu Angelica, declară el. Trebuie să continuați misiunea singură, Tara Duncan. Sabia mea și cu mine vom avea grijă de trupul ei, cu riscul vieții mele.

— Și acum spui asta? reuși să îngaimă Angelica. Poți avea grijă de trupul meu cum vrei, deși, mărturisesc, sabia ta n-a intrat deloc în... ce mi-am imaginat pentru noi doi!

Ea avea încă puterea să glumească.

În regulă.

Edrakinii erau la două minute de a pune mâna pe ei.

Nu era în regulă.

Trebuia să transforme ecuația. Asta o învățase pe ea unchiul său, Imperatorul. Să încerce să distragă inamicul, să-l surprindă. Deodată, ea auzi din nou zgomotul, în fața ei. Văzu că drumul era de fapt o potecă proaspăt făcută.

Destul de largă pentru a lăsa să treacă un grup numeros. Privi urmele cu ochii ei de vampyr. Urme ciudate, ca făcute de... păianjeni gigantici.

Or nu existau păianjeni în Patrok, era sigură de asta. Aceștia păreau aduși, căci, puțin mai departe, văzu o cataramă de hamuri. O expediție! Aici? În același timp cu a ei? Era de rău.

Brusc, ceva îi atrase atenția, pe jos.

Se aplecă, luă un smoc de păr blond, îl mirosi, gânditoare, ca și cum se întreba cum ajunsese părul acolo...

Se aruncă pe Angelica, iar ea tresări, o ridică în brațe ca pe un copil și o luă iar la fugă.

— La naiba! sughiță Angelica. Va trebui, într-adevăr, să te dezobișnuiești să mă mângâi la tot pasul!

— Nu te mângâi, îți salvez viața, gâfâi Tara. Taci din gură!

Angelica ar fi protestat mult și bine, tocmai din orgoliu, dar și ea avusese un profesor intransigent. Care o învățase că, uneori, era bine să-și vadă de treabă. Închise gura.

Iar Tara porni pe urmele pe care le descoperise. În mâna ei strălucea un smoc de păr. De păr blond.

De păr de lup.

În pădure era pe cale să se întâmple ceva. Fabrice, cu simțurile lui de om-lup, auzise. Acel ceva frângea ramurile, ca scos din minți. Și văzu ce se întâmplă în jurul lor, da, Fabrice putea să înțeleagă.

Pădurea asta era nebună.

Oamenii ăștia erau nebuni.

Toată blestemata asta de insulă era nebună.

Mai bine-ar fi fost ca un tsunami să scufunde tot, asta le-ar fi dat timp să câștige. Își mirosi brațul cu dezgust. Uleiul albastru păta tot ce atingea. Unul dintre păianjeni nu fusese acoperit la timp și pădurea îl înghițise de parcă n-ar fi existat niciodată. Cum putea ea să anihileze ceva deja mort? Drept urmare, Fabrice, îngrozit, se ungea conștiincios înainte de fiecare plecare. Și rămânea sub înfățișarea de lup. De data asta, n-avea chef deloc de vânat.

Deocamdată, se aflau într-o poieniță pe care o formaseră distrugând copacii și plantele, care se apăraseră energic. Tocmai își așezaseră tabăra, în ciuda proastei dispoziții a Selenbei, care bombănea pentru că pierduseră mult timp cu edrakinii pentru a-și recupera cei doi ghizi.

Fabrice avea impresia că arborii erau pe punctul de a se deplasa pentru a-i înghiți în somn.

El sfârși prin a adora acest ulei.

Erau cât pe ce să posteze santinele, când auziră zgomotul.

Care venea în mod cert spre ei. Selenba îl percepușe și ea, datorită infernalelor ei simțuri supradezvoltate.

— Hm, făcu ea, simt... simt... sânge. Nu e al unui edrakin, e al unui om.

— Al unui om? Ce-ar face un om pe această insulă put... (întâlni la timp privirea ghizilor edrakini și renunță la calificativ) pe această insulă?

— Al unui om, da; oamenii vin din când în când, confirmă una dintre cele două mari feline, cu un aer gurmand. Nu rămân.

— Îi vânați?

— Îi mâncăm.

Fabrice se strădui să nu înghită prea zgomotos.

— După ce le-au oferit sufletele zeilor noștri, bineînțeles, adăugă al doilea edrakin, conștiincios.

— Da, desigur, reluă primul, ai dreptate, zeii se servesc primii, noi îi venerăm!

Își frecă urechile rotunde de felină din vârful creștetului, ca și cum și le-ar fi spălat viguros, aruncându-și priviri anxioase între ei.

Atunci, zgomotul ce se propaga prin pădure ajunsese la ei cu violență.

Edrakinii crezură că zeii lor îi agresau. Sau le trimiteau un mesaj. Sau nu erau mulțumiți. Pe scurt, simțiră cea mai cumplită spaimă. Teroarea unuia dintre cei doi ghizi era atât de puternică, încât muri pe loc, lovit de o criză cardiacă. Al doilea, cu ochii sticloși, se așeză pe vine frecându-și craniul mai-mai să-și smulgă urechile.

— Eu sunt un credincios fidel, eu sunt un credincios fidel, eu sunt un credincios fidel...

Cu un răget sălbatic, intrusul se ridică. Brăzdat de răni cauzate de plante, se proțăpi în fața lui Fabrice, care-i recunoscuse deja chipul, cu inima strânsă.

Moineau.

— Măi, măi, măi, făcu Selenba apropiindu-se cu grație, e iubita ta, nu? (Se aplecă și șușoti:) Spune-mi deci, crezi că a venit să te facă să plătești loviturile de bici? Nu, pentru că eu, în locul ei, aș fi furioasă pe tine. Foarte furioasă.

Fabrice nu avu timp să reacționeze. Moineau îl simți și, cu o mișcare violentă, îl aruncă în iarbă. O clipă după aceea, ei dispărură și zgomotul luptei lor făcu să se cutremure copacii.

— Puștii ăștia! mormăi Selenba, dezgustată. În final, mi-am schimbat părerea (lovi răutăcios cu piciorul în coastele edrakinului încă prosternat), arată-ne drumul, vreau să mai mergem câteva ore, am pierdut destul timp.

Ca niște fantome, edrakinii apărură pe urmele lui Moineau. Și plecară la fel de repede, în ciudați. Prada lor se afla în mâini-le femeii-vampyr, nu discutară cu ea pentru a o recupera.

Thugii ridicară tabăra.

Nimeni nu punea întrebări. Thugii erau nervoși. Neștiind foarte bine cine se temea mai mult, pădurea, edrakinii sau femeia-vampyr, nu mai riscaseră să se facă remarcați întrebând-o pe Selenba de ce nu-l aștepta pe Fabrice.

La urma urmei, ea nu mâncase de două zile și nu țineau să sfârșească drept gustare.

— Hei, strigă Selenba aproximativ în direcția luptei, după ce vă faceți bucați și-o să ne reîntâlnim, vă amintesc că uleiul nu funcționează decât două zile! Dacă vreți să supraviețuiți, trebuie să ne prindeți din urmă. Distracție plăcută, copii!

Și dădu semnalul de plecare.

Moineau era pe cale să câștige, semeață. Fabrice avea impresia că fusese trecut prin vârtelniță. Bestia nu se jena să-și folosească ghearele și colții, știind foarte bine că lui Fabrice îi era foarte rău, dar n-ar fi murit. Deodată, lupta era destul de inegală, pentru că Fabrice, știind c-o putea omorî fără să vrea, se abținea din răspuseri.

De fapt, Moineau era nebună de furie. Aproape împotriva întregii lumi. Împotriva Tarei care adusese fantomele în AltăLume. Împotriva iubitului ei care, crezând că o ajută, o trădase... și o biciuise. Împotriva lui Magister, la gâtul căruia își pusese ea colții. Împotriva celor din Rezistență, al căror vapor o lăsase prea departe de insulă, drept pentru care trebuise să înoate mulți tatrolți — și nu suporta să aibă blana udă. Împotriva pădurii, care tot încercase s-o mănânce, după ce

pusesese piciorul în ea. Împotriva edrakinilor care o urmăriseră, crezând că ea era unul dintre pirați. Împotriva Universului care-i dăruise dragostea și i-o luase înapoi imediat, de genul „ai vrut-o? bine, n-o s-o ai!” Atunci, ca să-i treacă nervii pe toți, era pe cale să-l omoare pe Fabrice.

Care sfârși prin a înțelege că era cel mai bine să nu faci nimic. Să nu te miști, să încasezi lovituri, ca un boxer prea năucit ca să mai răspundă la atac.

Moineau continua să maltrateze corpul moale de om-lup, cu impresia confuză, de furie, că nu terminase totul de filtrat.

Cu o labă, disprețuitoare, ea îi administră o ultimă lovitură, care-l propulsă într-un copac. O ploaie de frunze și de crengi căzu peste el, dar copacul era prudent, pentru că după tot ce văzuse, se hotărâse să rămână liniștit fața de cei doi plecați cu sorcova.

Fabrice nu mai mișcă. Rănile i se închideau cu o viteză halucinantă, dar el nu se mișcă. Încet-încet, furia care pusesese un vâl roșu în fața ochilor lui Moineau se retrase. Ea se apropie neîncrezătoare. Lupul deschise ochii aurii, dar nu făcu nicio mișcare. Mai mult, îi oferi gâtul. Punctul lui cel mai vulnerabil.

— Pfui!..., scuipe Moineau împreună cu un smoc de păr. Tu nu ești lup, oferindu-mi gâtul tău nu mă vei înduioșa!

— Poți să faci cu mine ce vrei, gâfâi lupul, clipind, nu vreau să mă bat cu tine. Omoară-mă dacă trebuie, am obosit de tot acest krokdul¹.

Moineau tresări. Cuvântul era trivial.

¹ Eu, una, cred că sunt prea multe înjurături în acest volum, nu-i așa? Și n-am nici cea mai vagă idee ce-nseamnă *krokdul*, în afară de faptul că arată că vorbitorul este foarte, dar foarte prost-crescut. (N.a.)

— Nu te plânge, răspunse ea, nu prea dornică să-l ierte, tu ai stârnit războiul ăsta uriaș, aliindu-te cu Magister.

— Nu eu am provocat revenirea fantomelor! protestă Fabrice. Dacă Tara nu declanșa catastrofa, eu aș fi fost cel care l-ar fi omorât pe Magister. Și fantoma lui ar fi încă în Limburile din CealaltăLume, unde sper că dușmanii lui, numeroși, i-ar fi spart capul! Aș fi fost un erou, Gloria!

De fapt, un erou mort, pentru că sangravii l-ar fi ucis imediat dacă Magister murea, dar prefera să treacă sub tăcere acest amănunt.

Moineau măsură lupul din cap până-n picioare, cum era prăvălit lângă trunchiul copacului.

— Jalnic erou, gâfâi ea, lăsându-se pe vine, ea, o creatură de trei metri cu blană și colți. Erou jalnic care face lucruri jalnice.

O clipă, Fabrice avu intenția să protesteze, dar Moineau avea dreptate, din nefericire. După ce el se trezise între mandibulele unui păianjen, gata să lupte pentru viața lui și pentru a dezlega blestemele de șarade, înțelesese că nu era făcut să trăiască aici.

Era încăpățânat.

Greșise.

Ea era pe cale să se ridice și să dispară în pădure, când el o luă de braț și o apropie cu duioșie de el.

— Cum spui tu, suspină el, spre marea surpriză a lui Moineau. Dar dacă n-aș fi venit, nu te-aș mai fi întâlnit.

Își scufundă ochii lui de lup în ochii de culoarea alunei ai lui Moineau.

— Și asta, murmură el atât de încet, încât ea trebui să se aplece, asta n-o regret pentru nimic în lume.

Și înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, lupul sărută Bestia.

Mă rog, își puse botul pe-al ei, pentru că, la drept vorbind, s-o sărute nu era deloc lesne.

Lui Moineau îi pieri vocea... și uită ce avea să-i spună. Se dădu înapoi, rupând contactul. Dar privirea îi rămase glacială, iar băiatul înțelese că un mic pupic n-avea cum s-o înduioșeze prea ușor.

El avea o mulțime de lucruri să-i spună, dar pe buze îi veni o singură întrebare:

— Dar cum ne-ai regăsit? o iscodi el, neliniștit. Cum ai venit pe-această insulă „blestemată de zei”, cum bine zic edrakinii?

Botul păros rămase nemișcat.

— De ce vrei să știi? sfârși ea prin a întreba cu un aer bănuitor.

Fabrice căscă ochii, înțelegând substratul.

— Nu pentru a le spune lui Magister sau Selenbei..., în sfârșit, Moineau, mai exact, vreau să știu cum ai ajuns aici, pentru că mi se pare totuși o incredibilă coincidență că ai reușit să dai de noi iar!

Ca pentru a-și sublinia onestitatea, el se transformă din nou. Băiatul seducător cu ochii negri și părul blond îi luă locul lupului cu ochii aurii.

Moineau ezită. Într-o străfulgerare, își revăzu periplul. Întâlnirea sa neașteptată, la Castelul Viu, cu Cal devenit domnul Vampy — „beau sânge de om și-mi place asta”. Schimbul lor de informații vitale despre Tara, în drum spre Hymlia, despre ce știa Cal și despre Patrok.

Cu Tara în afara jocului, Moineau n-avea de ales. Ea nu putea devia de la drumul ei pentru a se duce la Hymliia s-o prevină pe Tara în legătură cu Xoara. Dar ea putea găsi mașinăria antifantome și, dacă era posibil, s-o activeze. Cal îi dăduse o mână de ajutor, ca ea să poată să se îmbarce rapid pe vaporul închiriat de tritonul MontagneCristaux, care reușise să scape din atacul de la han.

Cu tot ceea ce se petrecuse în Lancovit, s-ar fi putut scrie o carte intitulată *Aventurile lui Caliban Dal Salan, vampyr împotriva voinței lui*. Dar el n-o însoțise, pentru că nu-și terminase misiunea.

Moineau se îmbarcase, cu impresia îngrozitoare că era părăsită de toată lumea — fără Cal, fără Tara, fără Fafnir pentru a o susține.

Iar Robin murise! Pe toți zeii din AltăLume...

Nu-și amintea de ultima oară când se simțise așa de singură și-i fusese la fel de teamă.

Traversarea îi dădu tinerei timp să reflecteze. Avea să-i urmărească pe Fabrice și Selenba și să le fure mașinăria după ce ei ar fi recuperat-o. Să ajungă înaintea lor era imposibil, din păcate.

Moineau acostase lângă locul unde spionii Rezistenței îi spusese că acostase și escuada lui Fabrice și a Selenbei și, neavând nicio idee despre locul unde se aflau ei acum, le observase, pur și simplu, urmele.

Vâscoase.

Destul de fetide.

Acești păianjeni erau o oroare. Spre norocul ei, totul era atât de impregnat de ulei, încât era suficient să rămâi în mijlocul drumului pentru a evita atacul plantelor.

Unele totuși n-o ratau când se apropia cam mult, de unde și rănille ei. O dureau, o înțepau, dar nu îndeajuns pentru a o opri.

Nu era departe, când fraierii de edrakini începuseră să se agite în toate direcțiile, dar nu ea era cea care-i vâna. Apoi victimele lor dispărură, se pare, iar acești imbecili porniră pe urmele ei. Deci ea fugi, fără să-și dea seama că Selenba se oprise să campeze. Spre ghinionul ei, ieșise brusc în mijlocul taberei.

Ar fi trebuit să profite de surpriză și să fugă, dar, când se află în fața lui Fabrice, văzu roșu înaintea ochilor. Ea sări pe el în loc s-o șteargă. Era atât de furioasă, încât se prăbuși în ceea ce ea numea latura ei de Bestie. Puterea, forța, intensitatea Bestiei o copleșeau uneori în așa măsură, încât o făceau să uite de latura ei omenească. Atunci, ea se lăsă pradă violenței.

Și, mai rău decât orice era faptul că, uneori, asta îi plăcea cu adevărat.

Se justifică, de asemenea, spunându-și că ea se bătuse cu Fabrice pentru că știa că el îi respecta forța, dar avea tendința să uite asta când o vedea sub înfățișarea ei fragilă de om.

Însă, în realitate, faptul că-i trăsesese o chelfăneală zdravănă reprezentase un moment de satisfacție deosebită.

O merita cu vârf și îndesat! Categorie, ce nerod!

Toate aceste gânduri îi trecură prin minte într-o străfulgere. Fabrice aștepta totuși răbdător ca ea să răspundă.

— V-am urmărit, răspunse ea laconic.

— Cum? Ultima oară când te-am văzut, erai prizoniera lui Magister, în închisorile din Omois, care nu sunt cunoscute, după câte știu eu, drept niște cluburi de vacanță.

— Să spunem că prietenii mei, cei care-mi sunt credincioși (*poftim!*), mi-au dat o mână de ajutor. Și acum, iată-mă.

— Lasă-mă să ghicesc. Vei încerca să activezi mașinăria, nu-i așa? Ești singură?

Moineau șovăi. Apoi se hotărî să fie sinceră; el nu părea agresiv și, oricum, Selenba nu era idioată; acum, că știa despre Moineau că era încolțită, ea va fi cu ochii-n patru.

— Da. V-am urmărit, dar cum n-am de ales, va trebui să înfrunt jungla și să încerc să merg mai repede decât voi.

— E o nebunie, o să mori devorată de vie!

— Nu, sunt rezistentă sub această înfățișare, o s-ajung acolo. Nu-ți cer să te bați cu Selenba, dar dacă ai putea să încetinești avansarea escuadei, ajutorul tău va fi apreciat. Odată distrus Magister și ordinea restabilită, o să ne reluăm viața normală.

Fabrice scutură din cap.

— Selenba n-o să te lase niciodată să te apropii de mașinărie. După părerea mea, încă de când te-a văzut, a trimis gărzi de cercetași pentru a securiza poziția Arrutchirului.

— Nu mi-e frică de Selenba. (Ea riscă totul, cu un aer seducător:) Noi doi o putem înfrânge. Știi și tu, o știu și eu.

— Nu, mai sunt și thugii. Ar fi sinucidere curată.

Asta o enervă pe Moineau, în ciuda dorinței sale de a rămâne calmă.

— Nu facem nimic care să ne ducă la sinucidere. În sfârșit, Fabrice, vei deschide ochii? Nu înțeleg. Mai degrabă, nu *te* înțeleg.

Fostul Fabrice ar fi răspuns că voia puterea etc. Dar nu băia-tul ăsta. Care, de două luni, traversa iadul. Și ceea ce-i zdrobea cu adevărat inima lui Moineau era teama care strălucea în ochii băiatului. Asta și faptul că el își încleștase mâna pe piept cu o grimasă de durere. Acolo unde palpita inelul magiei demonice.

Oare Moineau trebuia să-l omoare ca să salveze AltăLumea? El nu știa, dar ea avea ascuns în blană un pumnal mic de argint. Al cărui vârf — atât de ascuțit, încât semăna cu al unui ac — putea să pătrundă cu ușurință până în inima lui de om-lup. O asemenea rană i-ar fi fost fatală. Era singurul mijloc de a omorî un om-lup, căci ei aveau o reacție alergică violentă la argint. După care ar fi trebuit s-o atace pe Selenba și să scape de thugi. Apoi, să activeze mașinăria. Toată ființa ei era concentrată asupra acestui scop.

Era gata să ezite, roasă de neliniște, când Fabrice îi zâmbi.

Apoi, el, părând profund uluit, își ridică privirea către copacul care străjuia locul unde se aflau.

— Oh! făcu el.

Moineau se întoarse pe jumătate, ridicând fața spre cer.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, Fabrice îi dădu un pumn puternic cât să omoare un bou, iar ea se prăbuși leșinată.

Se transformase din nou cu bună știință. El știa că Moineau, ca toată lumea, uita mereu că trupul lui de om era la fel de puternic ca și trupul lui de om-lup.

Inconștientă, Bestia se transformă, Moineau reluându-și imediat aspectul normal.

Fabrice se ridică dintr-o săritură, scuturându-și mâna, gemând.

— Ah! Doamne, ce-are fata asta la cap de-i așa de tare?

Oasele i se așezară la loc trosnind sec, iar el se strâmbă de durere. Apoi se aplecă, luă corpul iubitei, de parcă ar fi fost un snop de fân, și se afundă în pădure, pe urmele cetei lui.

Adevărul e că nu avea de ales. Selenba l-ar fi jupuit de viu dacă o lăsa pe Moineau să plece. Mai mult, Pădurea ar fi devorat-o de vie, căci văzuse bine că nu avea nicio protecție cu ulei. Făcuse asta spre binele ei.

Moineau o să fie furioasă când se va trezi.

El nu se putu împiedica să nu zâmbească. Un mic surâs trist.

Iar în roba de sorțitoare a lui Moineau, un pumnal mic și mortal de argint, ascuns, aștepta răbdător.

Angelica

sau când te afli într-un mediu cu adevărat ostil,
e mai prudent să-ți ții mâinile în buzunare...
altfel le poți pierde prosteste

Trei perechi de ochi urmăriseră toată scena. Tara, Sylver și Angelica, care datorită puterii mușchilor vampyrici ai Tarei și ai celor la fel de eficace ai lui Sylver putuseră să sară mult mai sus decât oamenii normali. Și reușiseră să se cațere într-un copac pentru ca edrakinii să le piardă urmele.

Lupta dintre Fabrice și Moineau se dovedise a fi... interesantă.

Le fusese într-adevăr frică, când Fabrice ridicase ochii spre copacul lor și întinsese un deget făcând: „Oh!”

Dar nu-i văzuse.

Era un șiretlic pentru a o păcăli pe Moineau.

Tara închisese ochii când el o lovise pe prietena ei. Apoi îl lăsase să plece. Acesta fusese cel mai eroic act săvârșit de ea de multă vreme încoace. Și o făcuse să sufere cu adevărat.

Odată ce toată lumea se afla suficient de departe pentru ca ei să coboare în siguranță, regăsiră stabilitatea pământului, încă tulburați de ceea ce văzuseră.

Sylver și Tara schimbă o privire și, preț de o clipă fulgerătoare, fură uniți de același sentiment de imens regret — Sylver, pentru că știa că nu va putea s-atingă pe nimeni niciodată și-i invidia pe Fabrice și pe Moineau; și Tara, că pierduse tot și trăia din amintiri.

Își mutară privirile unul de la celălalt; Tara se frământa. Sylver, la rândul lui, avea chef să-și scoată sabia și să taie această pădure pentru a șterge suferința din ochii Tarei.

— Nu arată rău Fabrice, micul pământean, spuse Angelica — vocea-i era târăgănată, acum, că-și recăpătase răsuflarea. Dar deloc rău.

Ea întrerupsese tăcerea și Tara făcu o grimasă.

— Angelica?

— Hm?

— Eu, în locul tău, m-aș întreba de ce sunt atrasă, în mod sistematic, de oameni avizi de putere și de-a dreptul periculoși, ba chiar de-a dreptul psihopați.

— Nu numai de ei, remarcă Angelica, fără să se simtă jignită; mi-ar fi plăcut să mă apropii mai mult de magnificul Sylver și, fără stupizii lui solzi, asta s-ar fi întâmplat de mult.

Sylver o fixă cu superbii lui ochi aurii și reuși să rămână impasibil. Dar o ușoară colorare a pomeților și privirea lui pasionată arătau că nu era insensibil la declarația Angelicăi. Fără a ști bine de ce, asta o agasa pe Tara.

— Și el, continuă Angelica, nu vrea puterea, ci vrea să fie un frumos cavaler rătăcitor. Un foarte, foarte frumos cavaler rătăcitor. Vezi, nu-mi plac numai psihopatii!

— Ceea ce te-a sedus la el trebuie să fie Lucrul, chicoti Tara, făcându-i semn să coboare glasul. Fii atentă, ei nu sunt prea departe!

— Ei sunt aici pentru același lucru ca și noi, nu-i așa? Întrebă Angelica, ignorând remarca Tarei. Magister a găsit și el informația? Vrea mașinăria?

— A posedat corpul mătușii mele, era logic să descopere existența sa într-o zi sau alta în *Cartea Întunecatelor Secrete*.

— Iertați-mă că vă plictisesc, făcu Sylver, dar cine sunt acești oameni?

Și se simțea în vocea sa cât de... bizară i se păruse scena.

Tara îi explică repede. El dădea din cap. Da, iubirile complicate... le putea înțelege. Ceea ce-i plăcea mai puțin era faptul că o grămadă de lume se află pe această insulă cu același scop ca și al lor.

Se priviră toți trei. Căutarea lor tocmai se transformase în competiție.

Și premiul câștigătorului era salvarea sau dominarea Altei-Lumi.

De jur împrejur, vacarmul junglei își reintra în drepturi.

Plecară cu mare atenție în direcția Arrutchir, dar, prudenți, paralel cu drumul deschis de păianjeni.

De când intrase în pădure, Tara n-avusese timp să observe mediul înconjurător. Acum, că surescitarea și frica se tociseră lăsând locul concentrării, simțurile de vampyr îi aduceau o mulțime de informații.

Mai întâi, jungla asta era plină de viață. Și nu numai plante nebune care încercau să-i transforme în biftec tartar la fiecare pas. Păsări albastre cu gâtul de un roșu strălucitor, broaște, șerpi, insecte cu irizații, dintre care unele erau atât de frumoase, atât de grațioase, încât ea s-ar fi oprit să le privească dacă n-ar fi avut un zeu, plus edraikinii pe urmele ei. Pădurea era atât de variată colorată, încât era greu de știut dacă aveai de-a face cu o pasăre, cu o insectă sau cu o floare. Culorile străluceau sub cele două luni, Tăra nu putea decât să-și imagineze cum arătau toate astea sub lumina sorilor din AltăLume. Copacii cei mai spectaculoși, pe lângă umbrelele-de-soare multicolore pe care ea le cunoștea deja, erau copacii de safir. Albaștri, transparenti, seva curgea prin nervurile lor de safir într-o tihnită pulsație sistolică. Când erau străbătuți de o rază de lună, păreau că se aprind în mii de străluciri, ca niște imense diamante albastre.

Era monstruos de frumoasă această pădure. Monstruoasă, căci plantele păreau câteodată atât de diforme, atât de ciudat de mutante, încât ele inspirau groază, în ciuda frumuseții lor. Pentru că edraikinii torturau aceste plante, le schimbau pentru ca ele să le furnizeze ce le trebuia lor. Aproape că se putea simți suferința lor.

Toate făceau mult zgomot, ba chiar unele plante... cântau. Una modula un sunet care era reluat de alta, apoi de încă o alta, până când sute, mii de plante cântau la unison. Uneori, era atât de ciudat, încât ți se făcea părul măciucă, alteori era atât de frumos, încât Tăra avea lacrimi în ochi.

Singurul lucru care o deranja, într-adevăr, era zumzăitul insistent pe care-l auzea, care te scotea din minți. Ea își băgă un deget în ureche și îl agită viguros. Asta n-o liniști cu nimic.

Își alungă senzația din minte, hotărâtă să se concentreze la drum. Deocamdată, puteau înainta fără a-și face griji, plantele se îndepărtau destul de docil. Dar Tara auzise ce spusese Selenba. Uleiul nu acționa decât două zile. Ca să parcurgi patruzeci de tatroli (parcurseseră deja zece) în mai puțin de două zile părea dificil. În curând, trebuia să fure ulei de la Selenba. Vai! Era ciudat, pentru că ei n-ar fi trebuit să-i fie frică, la urma urmei, viața ei se va termina curând, și totuși, da, incontestabil, îi era frică. Mai rău, era terorizată.

Tara le făcu semn celorlalți că ea pleca după vești, și se transformă în lup.

Tăcută în mijlocul acelor zgomote, Tara se apropie de grupul care mergea anevoie. Dacă pomii se îndepărtau mai mult sau mai puțin din drumul păianjenilor, aceștia erau adesea prea mari pentru a se strecura printre copacii fixați bine în rădăcini, iar thugii erau atunci nevoiți să doboare obstacolele care-i deranjau. Asta le turba pe plante și, păianjenilor, în pofida uleiului, le smulgeau pielea, coaja și uneori picioarele, fără ca aceste vietăți să poată să se apere cu adevărat. Înaintarea celor trei era mult mai ușoară și mai discretă. Tara arboră zâmbetul ei strălucitor de lup.

Care dispăru când văzu că Selenba o legase fedeleș pe Moineau, pe un păianjen. Ea se neliniști că prietena ei era încă inconștientă.

Cum, pentru moment, nu putea face nimic ca s-o ajute, observă convoiul. Uleiul era transportat pe un alt păianjen și

păzit cu grijă de doi gardieni foarte vigilenți. Nu aveau să-și abandoneze unica șansă de supraviețuire, uleiul.

Tăra îi înțelegea perfect.

În vârful picioarelor, făcu cale-ntoarsă.

Se întoarse la tovarășii săi și încremeni, îngrozită, când îi întâlni.

Plantele îi atacaseră!

Angelica ținea în mână o floare-de-piatră.

Tăra înțelese imediat.

Angelica trebuie să fi văzut floarea și pusese mâna pe ea. Copacul trecu peste sila lui față de ulei și o atacă pe cea care culesese una dintre prețioasele sale flori. Sylver zbură în ajutorul Angelicăi. Sabia lui tăia lianele cu o asemenea viteză, încât aveai impresia că ploua în jurul lui. Solzii săi tăioși făceau restul cu tentaculele care încercau să se ridice.

În ceea ce-o privește pe Angelica, asta era altă poveste. Tânăra, cu ochii plini de groază, nu putea nici măcar să-și folosească magia ca să se salveze, ceea ce-i condamna pe toți, căci brațele-i erau imobilizate la spate de tentacule — copacul o luase cu el, încet dar sigur. N-avea o gură furioasă cu care s-o înghită, dar Tăra bănuia ce se va întâmpla dacă pomul reușea s-o cucerească pe Angelica. O s-o strivească încet sub trunchiul lui și o să se bucure de sucurile ei vitale.

Problema era că seva copacului se întărea când se usca și că tăișul sabiei de sânge a lui Sylver, imposibil de tocit, se acoperea

totuși de sevă din ce în ce mai dură și din ce în ce mai de nerecunoscut. În curând, lama nu va mai tăia nimic și Tara își simțea furia surdă.

Ea examinează situația. Sub înfățișare de lup, era vulnerabilă. Deci se transformă din nou în vampyr, își lungi ghearele și se aruncă în spatele copacului. Pe el trebuia să-l atace, nu tentaculele lui.

Prea ocupat să-și aducă prada înapoi, copacul nu simți la început brutala ofensivă a Tarei împotriva trunchiului său. Cu ghearele sale capabile să taie oțelul, ea despică lemnul moale, ca și cum ar fi fost hârtie. Nu i-a trebuit prea mult timp pentru a ajunge la inima arborelui. Atunci tentaculele s-au aruncat asupra ei, dar răul era făcut. Sylver avu, în sfârșit, destul răgaz pentru a-și pune la punct tăișul și a-și scoate cele două securi. Reuși s-o elibereze pe Angelica, care tremura din toate măduarele. Era cât pe ce să atace și copacul, dar nu avu timp decât să se îndepărteze, căci, gemând agonice, copacul se clătină, apoi se prăvăli cu un bubuit ca de sfârșitul lumii.

Tara apărură din cealaltă parte, acoperită de sevă.

— Toată lumea-i bine? șopti ea, satisfăcută.

Sylver se mulțumi s-o privească, de parcă, brusc, devenise incapabil să vorbească.

— Tu ce făceai, la naiba, murmură la rândul ei Angelica, neîndrăznind să urle, a trecut cel puțin o oră de când ne luptăm!

— Doar câteva minute, i-o reteză Sylver. Mulțumesc, Domnișoară, ne-ați salvat viața. Nici solzii mei, nici scârba pe care plantele se vede că o au față de mine nu păreau să descurajeze acest copac.

Ah, remarcase și el. Nu reușea să se facă iubit nici măcar de plante, iar amărăciunea din vocea sa arăta că asta îl îndurera mult. În locul lui, Tara ar fi fost mulțumită că plantele demen-te de pe această insulă n-o iubeau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tara.

— Nimic, răspunse cu vioiciune Angelica, băgând floarea în buzunar.

Dar Sylver nu știa să mintă.

— Domnișoara Angelica a fost imprudentă, dezvălui el, spre marea iritare a acesteia din urmă. A vrut să culeagă o floare-bi-juterie, mai mare și mai frumoasă decât aceea pe care o are familia ei. Copacul a atacat-o. Îmi pare rău că a trebuit să-l omorâți; la urma urmei, el nu făcea decât să se apere.

Tara făcu o grimasă. Da, e-adevărat, dar, în sfârșit, chiar nu avusese de ales — altminteri, în câteva minute ar fi fost morți cu toții. Avea deja destule morți pe conștiință, pentru a nu-i salva măcar pe aceștia doi.

De bine, de rău, ei scăpară de sevă. Sylver curăță cu grijă lama de sânge, după care o luară iar pe urmele păianjenilor.

Și atunci, începu. Tara simți greutatea unei privi îndreptate spre ea. La început crezu că o supraveghea Angelica, dar aceas-ta era mult prea ocupată să pândească arborii, pentru a o inte-resa ce făcea Tara. Și, când ea întoarse capul, îl surprinse pe Sylver că o privea țintă, de parcă n-ar fi văzut-o niciodată.

Din acel moment, el n-o mai slăbi din ochi. Tara nu știa foarte bine cum să reacționeze. Sylver era atât de ciudat și ar fi fost așa de ușor să-l rănească, încât nu îndrăznea să-i pună întrebări.

Dar asta o făcea să se simtă foarte incomod. Nu, nu incomod. O neliniște. În așa măsură încât, neglijând să-l supravegheze unde se ducea, el se lovea sau cădea de două ori mai mult decât de obicei.

La orele două noaptea, trupa Selenbei se opri să doarmă, în sfârșit, la mai puțin de un kilometru în spatele ei.

Uleiul cu care Tara era impregnată ar fi trebuit să mai aibă efect încă o zi și jumătate, dar Angelica n-avea destul pe hainele sale. Plantele începuseră să se apropie de ea. Tara se hotărî să se ducă să fure ulei înainte ca Angelica să facă o criză de nervi și să dea în vileag dușmanilor propria lor prezență. Ea se transformă din nou și se strecură spre tabăra inamicului.

Dușmanul era bine organizat, iar Tara invidia la thugi corțurile aliniate, cercul format de ulei, paturile confortabile. Aveau să doarmă mai bine decât ei în noaptea asta, era sigur. Prudentă, ea se lungi și așteptă cu o răbdare de... lup.

Nu departe de thugii epuizați de drum, păianjenii nu dormeau, dar un cuvânt al Selenbei îi amortise ca și cum magia întunecată îi părăsise brusc. Nu mai mișcau.

În mijloc, Fabrice se certa cu Moineau. Iar.

Tânăra fusese coborâtă de pe păianjenul ei și legată de un pat. Ea era sursa nemulțumirii lui. Cantitatea de înjurături pe care o cunoștea dulcea și timida Moineau îi amintea Tarei că părinții ei și cu ea locuiseră în munții Tasdor cu piticii și că oamenii care mânuiesc ciocanul și hârlețul au, cu siguranță, o mulțime de forme de a-și exprima nemulțumirea când ciocanele și hârlețele lor întâlnesc degete și picioare în loc de roci și minerale.

Dintr-un misterios motiv, Fabrice părea mulțumit că era insultat. Hotărât lucru, devenise foarte ciudat.

Ceea ce spuse în continuare le lăsa pe amândouă, în același timp, cu gurile căscate.

— Nu servește la nimic să urli așa, pentru că știu că mă iubești!

El vorbea neobișnuit de tare, de parcă ar fi vrut ca toată lumea să-l audă bine.

Bestia rămase cu gura căscată cel puțin zece secunde.

Apoi își reveni.

— Acum, sincer, nu. Nu este tocmai sentimentul pe care-l încerc.

— Ba da, ba da, o asigură categoric Fabrice, legănându-se pe călcâie, cu un aer suprem de satisfacție, știu că mă iubești, altfel de ce ai fi venit să mă cauți în fundul acestei jungle oribile?

Edrakinul supraviețuitor îi aruncă o privire întunecată, dar nu mai avu o altă reacție. Zeii îi judecaseră mult mai bine decât el pe-acești străini blestemați de ei.

Tara plescăi din limbă, amuzată. Era curioasă să audă răspunsul lui Moineau.

— Dintre... dintre toți idioții egocentrice și debili cu care am avut de-a face, tu ești, într-adevăr, cel mai... cel mai... ah, dacă eram liberă, la naiba, Fabrice, încetează o clipă să te mai gândești la tine!

Dar ea se opri înainte de a-l fi carbonizat în întregime pe Fabrice, al cărui surâs se ofilise puțin. Selenba înainta și nu era o problemă pe care s-o discute în fața ei.

— Crezi că ea a venit pentru tine? toarse femeia-vampyr, încolăcindu-se în jurul lui Fabrice, ca o pisică mare și înfiorător de periculoasă. Nu pentru tine a venit, ci pentru mine!

Fabrice căscă ochii lui negri.

— Cum?

— Sigur, ce credeai?

Fabrice părea că nu înțelege nimic. Moineau o iubea pe Selenba?

Femeia-vampyr îi văzu expresia și izbucni în râs.

— A venit să mă omoare, bineînțeles. Și să mă împiedice să duc această mașinărie întunecatului nostru stăpân. Dar acum, că tu ai prins-o, o s-o ducem înapoi la Palat; sunt sigură că întunecatului nostru stăpân va fi mulțumit de tine, foarte mulțumit.

Și-l ciupi prietenește de obraz pe Fabrice, fără să-i pese de mișcarea lui de recul, după care dispăru în cortul ei, râzând înfundat.

Fabrice veni spre Moineau.

— Sunt dezolat, murmură el, dar ea crede că sunt un mare nătâng, iar asta nu-mi pică prea bine.

— Deci ești de partea mea, șopti Moineau, plină deodată de bucurie; o să mă ajuți?

Fabrice îi aruncă o privire consternată. Care știnse speranța din ochii lui Moineau.

— Sunt dezolat. Dar, nu. Dacă stăpânul meu vrea această mașinărie, atunci o va avea. Ți-am spus, Moineau, n-am niciun mijloc să lupt împotriva lui. În special după ce m-a infectat cu magia demonică. Este... ca un animal care-mi roade inima. Și

când va devora tot, nu va mai rămâne nimic din mine. Doar o carapace goală.

— Până atunci, nu-i atât de rău, nu, să fii locotenentul favorit al viitorului stăpân al lumii?

Încercă să glumească, dar gluma lui nu prea era potrivită.

Moineau închise ochii. N-ajunsese să comunice cu el; se simțea infernal. Ar fi vrut să-l deteste, dar îi era imposibil. Dacă ar fi fost arogant, ar fi putut, dacă ar fi fost crud, ar fi putut. Dar el era nefericit și distrus și se simțea clar în vocea lui cât de frică-i era de Magister. Îl înțelegea. Și ei îi era frică.

Deci, ea îl iubea totuși, în pofida a tot ce-i făcuse.

Deschise iar ochii. Trebuia să găsească un mijloc de a-l convinge să-și depășească această frică și s-o ajute să activeze mașinăria. Pentru că, dacă-i vorbea, nu ajuta la nimic, n-avea decât o singură armă. Tăcerea. Ea își întoarse fața de la Fabrice și își lăsă capul în jos.

De îndată, băiatul sări în sus.

— Gloria, ești bine?

Moineau nu răspunse; închise ochii.

Timp de câteva minute, Fabrice îi vorbi, dar ea refuză să-i răspundă. Descumpănit, renunță și se duse să se culce și el.

În tufiș, Tara scutură din cap. Cei doi nu ieșiseră din impas. Într-un anumit fel, îl înțelegea pe Fabrice. Situația în care se afla era insuportabilă. Și magia demonică din sângele lui nu-l ajuta. În ziua în care ar fi avut de ales între dragostea lui pentru Moineau și frică, risca să fie distrus. Căci Tara vedea bine cât de puternică era influența lui Moineau asupra lui. Tara se ruga pentru ca Selenba să nu estimeze această influență la justa ei valoare. Spre deosebire de Fabrice, femeia-vampyr n-ar fi ezitat

nicio secundă s-o omoare pe Moineau, dacă ea ar fi bănuir că-i puna misiunea în pericol.

Șovăi. Trebuia să încerce s-o elibereze pe Moineau și să riște să-și dezvăluie prezența sau pur și simplu să fure un urcior cu ulei?

Făcu ceea ce o învățaseră Imperatorul și Împărăteasa. Cântări situația. Moineau se afla în centrul taberei, expusă tuturor privirilor, chiar dacă urcioarele cu ulei se aflau la periferie, căci Selenba parcase păianjenii destul de departe de tabără, din cauza mirosului. Un singur thug le păzea, epuizat de dificultatea drumului. Și își legăna capul. Nu va trece mult și va adormi.

Alegerea era simplă. Uleiul.

Ca o umbră, Tara se strecură până la păianjeni. Uleiul își făcea încă efectul, căci plantele nu încercau să se apropie de blana ei năclăită. În timpul nopții, urcioarele fuseseră depozitate pe jos. Ea se târî pe burtă. Înainte de a pleca, își închisese blana la culoare, vopsind-o cu negru și cu albastru. Era aproape invizibilă. Copacii erau atât de numeroși, încât lumina lunilor nu pătrundea până la pământ. Pentru ca lumina să nu i se reflecte în ochi, îi ținea pe jumătate închisi.

Asta nu era de ajuns.

Fulgerător, paznicul se ridică, complet treaz. Și privirea lui se fixă clar pe ea. Tara înlemni, cu inima cât un purice.

O văzuse. Era pe punctul de a fi descoperită.

Paznicul înaintă, cele patru mâini ale lui fluturând broaște¹ pe care i le încredințase Magister. Tara nu îndrăzni să

¹ Armă asemănătoare unei mitraliere, pe jumătate rezultat al tehnologiei, pe jumătate, al magiei, care funcționează într-un mod destul de... aleatoriu. (N.a.)

înghită. Împotriva acestor broaiete n-avea nicio șansă, și nici nu putea să-și folosească magia.

Era pierdută.

Deodată, o voce răsună în spatele ei.

— E-n regulă, nu trageți!

Trei oameni zdrențăroși, cu hainele ferfeniță din cauza plantelor și ghearelor edrakinilor, năvăliră în poieniță. Fără să le pese de paznic, înaintară, trecură de Tara (pe care nici n-o văzuseră) și se opriră în mijloc. Duceau saci enormi plini de plante care se zbăteau cu putere.

Toată tabăra se sculase acum. Era zadarnic orice ai fi încercat.

Tot pe tăcute, Tara se dădu înapoi și se afundă în pădure. Trebuia să aștepte.

Din nefericire, fusese ultima ocazie să se apropie de urcioare. Oamenii observaseră și ei urcioarele cu ulei și încercară să pună mâna pe ele. Dintr-odată, Selenba, prudentă, hotărî ca urcioarele să fie depozitate în cortul ei.

Tara înjură în gând. Oamenii îi cerură Selenbei permisiunea de a le însoți.

— Oh, sigur că o să veniți cu mine, susură Selenba.

— Nu, protestă edrakinul, trebuie să-i sacrificăm zeilor!

— Pe tine, indigenule, mârâi Selenba, nu te-a întrebat nimeni. Am spus că ne vor însoți, n-am spus de ce!

Și înainte ca ei să aibă timp să facă vreun gest, ea se năpusti asupra unuia dintre ei și-l transformă într-o masă copioasă.

Fabrice își întoarse privirea, pe când Moinău, cu ochii larg deschiși, își arăta dezgustul. Ceea ce se petrecea era monstruos. Cu cât aliații lui Fabrice comentau mai mult atrocitățile, cu atât

mai mult se clătina loialitatea lui Fabrice. Și când el va fi pregătit, ea va fi acolo.

Foarte repede, omul încetă să mai țipe, în timp ce veninul femeii-vampyr se răspândea în organismul său. Dar cei doi tovarăși ai lui urlau de groază, iar thugii se abținură să nu-i ucidă ca să-i facă să tacă. Chiar dacă se simțea că spectacolul femeii-vampyr care se hrănea cu viață de om îi indigna.

Tara trebui să-și înfrângă impulsul care o împingea să se alăture festinului. Corpul ei de vampyr avea nevoie de sânge. Ea trebuia să se transforme din nou în om și să ia o masă normală, altfel i-ar fi fost atât de foame, încât ar fi fost incapabilă să se lupte la nevoie.

Deocamdată, nu mai putea face nimic. Se retrase în tăcere și se pierdu în adâncul pădurii.

Când se întoarse la tabăra lor, Sylver veghea, părând teribil de neliniștit. Scoase un suspin de ușurare când ea își făcu apariția, umbră mângâietoare.

Galant o primi călduros pe sora lui de cruce. Sylver așteptă ca ea să se transforme și a fost surprins când și-a luat înfățișarea umană. El înțelese când o văzu scoțând din buzunare o serie de sandviciuri, la care se repezi cu înverșunare. Galant, la rândul său, avu dreptul la o porție mare de grăunțe pe care le înghiți cu plăcere. Fiind un pegas-vampyr, erau toate bune și frumoase, dar nimic nu valora cât o rație bună de ovăz.

— Ce s-a întâmplat? Ce era cu țipetele alea? o întrebă în șoaptă Sylver, ca să n-o trezească pe Angelica.

— Niște tipi, probabil dintre pirații scăpați teferi în noaptea asta, au încercat să fure ulei, dar au fost prinși.

— Și?...

— Selenba... să zicem că a avut o cină bună în seara asta.

— Văd, spuse Sylver, imposibil. (La urma urmei, Lucrul era capabil de mult mai mult rău!) Ați reușit să furați ulei?

— Nu, regretă Tara, a fost imposibil să mă apropii. Și acum, Selenba îl ține la ea. Va trebui să ne descurcăm fără. Dar cred că am o idee. Vino să vezi.

Mergând cu pași mărunți prin pădure, o luă pe drumul făcut de păianjeni. Sub pernțele ei sensibile, simțise altceva decât frunze, ramuri și, ocazional, bucăți moarte de păianjen.

Ulei.

Thugii, păianjenii, Selenba și Fabrice erau unși cu acest amestec. Lăsaseră puțin și pe drum, nu suficient pentru a-i proteja. În schimb, Tara putea paria că poienița în care se oprișeră va fi acoperită cu ulei a doua zi, după plecarea lor. Sperând că soarele nu va absorbi totul, era suficient ca ei să se ~~tăvălească~~ pe-acolo pentru a fi protejați.

Când se întoarseră la Angelica, aceasta era împresurată de plante care încercau să rupă barajul prea slab creat de ulei.

N-aveau să petreacă noaptea așa.

— Ar trebui creată un fel de baricadă, spuse Sylver, ceva care să ne protejeze de plante noaptea.

— Da, spuse Tara, sper că mugurii vor deveni utili împotri-va acestor vegetocarnivore.

Sylver îi zâmbi.

— Foarte... drăguț cuvânt.

Ea scoase mugurul Copacului Viu. Va accepta să „lucreze” pentru ea? Nu putea face magie, dar magia mugurului era pur vegetală. Edraikinii n-o vor detecta.

În sfârșit, așa spera ea.

Invocă magia sa vegetală, modulându-și gândul pentru a spune limpede ce voia, apoi, supunându-se unui ordin în mintea sa, ea desenă pe pământul fertil al pădurii un cerc mare în jurul lor. Mugurul începu să scuipe sute de semințe, care se îngropară în pământ.

De îndată, copaci asemănători Copacului Viu începură să crească într-un cerc perfect. Trunchiurile lor erau atât de apropiate, încât nicio plantă, nicio ramură nu putea să treacă. Apoi copacii își uniră crengile în vârf, și nicio liană nu ar mai fi putut să treacă pe sus. Aveau impresia că se află într-un enorm cort vegetal. Tara zâmbi mulțumită.

— E foarte eficace, spuse sobru Sylver. Cum procedează?

— Plantele din această pădure au fost „pervertite” prin magia edrakinilor. Singurul mod de a ne proteja era să le punem față-n față cu propriile noastre plante. Asta a făcut mugurul Copacului Viu. Și-a aruncat propriii spori și i-a făcut să crească instantaneu.

— Dar nu mai putem ieși de-aici, remarcă Sylver.

— Asta nu e important. Mugurul îi va face să se îndepărteze mâine. Deocamdată, suntem în relativă siguranță, dar eu prefer să instituim ture de gardă, pentru orice eventualitate.

Când s-a sculat pentru tura ei de gardă, Angelica n-a fost foarte mulțumită să afle că va trebui să se tăvălească pe jos a doua zi de dimineață, dar nu prea avea de ales. Plantele, pe măsură ce eficacitatea uleiului se diminua, prindeau curaj din ce în ce mai mult. Era surprinsă de peretele vegetal, pe care-l aprecia la justa lui valoare. Nu dormise bine, tresărind la cel mai mic foșnet.

Avusese și vise ciudate.

Tara, redevenită vampyr după ce-și luase masa, dormise liniștită câteva ore. Cum se făcu ziuă, își reluară drumul.

În locul unde Selenba și Fabrice își făcuseră tabăra, era într-adevăr ulei pe jos. Mirosul era cumplit, dar Tara, Galant, Angelica și chiar Sylver se tăvăliră pe jos mulțumiți... ținându-se de nas.

După asta, tentaculele nu se vor mai apropia de ei.

Înaintau mereu paralel cu drumul, în caz că Selenba, bănuitoare, ar fi lăsat capcane pentru cei care o urmăreau, când Angelica păși pe un fel de creangă care se rupse cu un zgomot asurzitor. Ea tresări, făcu un pas și tresări din nou când piciorul ei întâlni o altă creangă moartă ascunsă sub mușchiul albastru. Se încruntă. În fața ei, Sylver rupse o creangă, apoi încă una. Pe măsură ce mergeau, înaintarea lor devenea tot mai zgomotoasă. Deodată, în fața Angelicăi, o plantă roșie își desfăcu petalele trandafirii, ca trezită de trosnituri. Angelica păli și se opri imediat.

— Sylver, strigă ea, Tara, nu vă mai mișcați, nu faceți niciun zgomot!

Tara, care era pe punctul să ridice piciorul, îl puse la loc... pe o creangă care se rupse.

Imediat, de jur împrejurul lor, plantele roșii se desfăceau, ca o armată ascunsă care-și încercuia inamicul căzut într-o ambuscadă.

Angelica nu mai era albă, era de-a dreptul cenușie de frică.

— Absorbți, șopti ea. Nu mișcați, murmurați ca vântul printre copaci, altfel vom muri cu toți!

Tara nu înțelegea. Absorbți? Precum cei pe care polițiștii din Pubcity îi pusese ră pe capul fugarului? De ce era Angelica la fel de înspăimântată?

Panicați, nici Sylver, nici ea nu îndrăzniră să pună întrebări.

— Trebuie să ne mișcăm foarte, foarte încet, ordonă Angelica, s-au trezit acum; cel mai mic zgomot le va alimenta inima și ele vor întoarce sunetul ca o undă care va ciopârți totul în calea lor. Așa se hrănesc. Oasele și fluidele victimelor servesc drept îngrășămintă pentru semințele lor.

Împietrită de groază, Tara păli la rândul ei, observând că obiectul pe care-l luase drept creangă era de fapt un os. Și erau cu miile.

Se aflau în mijlocul unui osuar.

Ea se așeză în chip de „pantera roz”, pe vârful picioarelor.

Din fericire, vampyrii erau renumiți pentru marea lor agilitate și precizia mișc... *trosc!*

Se mai rupse o creangă.

Slurk! Rahat! Dar porcăriile astea erau peste tot! Tara se imobiliză și ridică piciorul în chip de „flamingo roz”. Angelica o fulgeră cu privirea.

— Vrei să ne omori, neisprăvito? gâfâi ea.

— Sunt peste tot, murmură Tara, furioasă, cum vrei să ieșim din capcană? Eu pot să mă transform în liliac și să-mi iau zborul, dar voi, voi sunteți blocați aici!

— Exact, de aceea avem nevoie ca tu să găsești ceva care să ne fie de folos tuturor. Fă apel la instinctul tău de vampyr, răspunse Angelica, în șoaptă, voi aveți obiceiul să vă hăituiți prada totuși!

Tara se concentrează. Dacă era la vânătoare, într-un mediu ostil, cum ar fi făcut?

N-ar fi mers pe deasupra, ar fi mers pe dedesubt.

Și-și lăasă piciorul să alunece sub humusul gras, îndepărtând oasele care-i așteptau cu nerăbdare dedesubt. Ridică brusc piciorul, proiectându-le departe. Căzând din nou pe mușchi, nu făcu niciun zgomot. Angelica schiță un zâmbet palid.

La urma urmei, mica Moștenitoare nu era chiar inutilă.

Sylver și cu ea îi urmară exemplul Tarei. Plantele la pândă fremătau, petalele lor căutau cel mai mic suspect, dar cei trei intruși își găsiseră ritmul. Cu prudență, avansau pas cu pas.

Dar oasele fuseseră dispuse ca un imens grătar. Nu erau numai la suprafață. Erau și pe dedesubt. Și Sylver era greu. Și foarte neîndemânatic. Avu totuși impresia că se sprijinea ușor, dar își pierdu echilibrul, piciorul i se strivi violent de plasa de oase și mușchi. Răsună un *trosc!* zgomotos.

Și se dezlănțui infernul.

Tara, Angelica și Sylver plonjară, cu brațele deasupra capului, protejându-și ochii și urechile cât puteau mai bine. Cu tot zgomotul pe care-l făcuseră, florile erau foarte încărcate și grupuri de unde succesive țâșneau, pulverizând totul în calea lor.

Apoi totul se calmă, în vreme ce florile așteptau, atente, ca să vadă dacă supraviețuise vreunul bombardamentului.

— Toată lumea e bine? murmură Sylver.

— Da, miorlăi Tara cu o voce slabă, dar am greș... Bine, și acum ce facem?

— Salvați-vă, Tara, o sfătui Sylver. Dacă lăsam prea mare distanță între noi și escuadă, vor ajunge la mașinărie înaintea noastră și vom pierde orice șansă de a învinge fantomele.

— Nu obligatoriu, argumentă Angelica, care n-avea chef ca Tara să-i părăsească; putem totuși s-o recuperăm pe drumul de întoarcere, va trebui să plece tot pe jos și Transmisus-urile nu funcționează aici, și nici covoarele. O frumoasă ambuscadă și totul va fi în regulă!

Sylver nu părea convins, dar nu comentă. Vedeă bine că Angelica era terorizată.

Și soarta lor era definitiv pecetluită când cinci ucigași edrakini își făcură apariția în tăcere, în afara cercului de flori.

Edrakinii rămaseră tăcuți, doar pentru a nu le servi drept țintă florilor, dar ochii lor scânteiau de amuzament. Prada era bine prinsă în capcană. Unul dintre ei se dădu înapoi; după aceea, luând o piatră mare, o aruncă în mijlocul celor trei adolescenți.

Piatra făcu *poc*!

Florile făcură *bang*!

Pe Tara o dureau cumplit urechile. Florile nu reacționară decât la sunet și nu-i țintiră, altfel de multă vreme ar fi fost morți toți trei. Edrakinii se aplecară și începură să-i bombardeze cu pietre. Cele care cădeau pe oase declanșau salve de sunete distrugătoare, împiedicându-i să se miște, dar celelalte îi vizau mai direct, iar Sylver o auzi pe Tara gemând surd când o piatră o atinse la cap, făcând să-i curgă sânge.

Nebun de furie, Sylver se întoarse, securea sa zbură ca fulgerul și unul dintre edrakini se prăbuși, uitându-se chiorăș la arma care tocmai i se înfipsea între ochi.

Furioși, ceilalți au vrut să recupereze securea cu scopul de a-i întoarce politețea, dar au fost incapabili s-o scoată din capul tovarășului lor. Părea că arma făcuse corp comun cu el.

Deodată, prudenți, ei se adăpostiră în spatele copacilor pentru a-și arunca pietrele, ascunzându-se de când Sylver părea să trimită o a doua secure.

— Tara, ești bine? întrebă Sylver foarte neliniștit.

— Trebuie să iau o piatră-n gură că te-ai hotărât să mă tutuiești, remarcă Tara în șoaptă. Văd dublu, dar sunt în regulă.

— Nu avem mult timp, gemu Angelica.

— Pot să încerc să înfrunt undele sonore, cred că armura mea de solzi o să mă protejeze.

— Nu, reacționează prompt Tara. Nici nu se pune problema. O să te dezintegrezi!

Ea se adăposti repede când o ploaie de pietre redeclanșă florile. Angelica, ghemuită, plângea în hohote de frică.

Edrakinii nimereau din ce în ce mai bine.

Aveau să sfârșească uciși cu pietre sau făcuți bucățele. Tara trebuia să-și folosească magia, n-avea de ales.

Puterea curgea prin mâinile ei, când, deodată, se produse un fapt nemaipomenit.

O enormă formație de trompete izbucni, supraîncărcând florile care se deschiseseră mult pentru a absorbi surplusul de zgomot. În același timp, fulgere, tunete și un foc de artificii bubuiră, în vreme ce o monstruoasă femeie-demon se materializă, chiar deasupra lor, indiferentă la anti-Transmitus-uri. Urlă atât de tare, încât vocea ei acoperi atât trompetele, cât și tunetele:

— Eu, Xoarachivanridrovulatrêvil, demon din al cincilea cerc, trimisă de Magister, te condamn, Tara Duncan, la mo...

Nu avu timp să-și termine fraza.

Florile supraîncărcate își descărcară toată violența sunetului pe Xoara, pe edrakini și pe pădure.

Ei de-abia au avut răgazul să vadă expresia buimacă a Xoarei înainte ca ea să fie nimicită de lovitura violentă.

Tot ce se găsea în picioare pe o distanță de douăzeci de metri fu ras la propriu, inclusiv majoritatea florilor, care explodară.

Bucăți din femeia-demon, din trompete și din edrakini curgeau din plin peste tot.

Furtuna se mai liniștise puțin, când Tara și Angelica se simțiră înșfăcate de un pumn ferm. Sylver le puse la loc pe picioare și plecară, complet surzi, prin ce mai rămăsese din pădure. O lăsă pe Angelica o secundă, ca să-și recupereze securea, înfiptă nu într-un creier, ci într-un trunchi de copac, și o porni și mai iute. Tara, deși pe jumătate moartă, începu să numere. De când apăruse chestia aia roșie, se scurseseră în jur de cincisprezece crocodili chiori. Ea numără șaisprezece crocodili chiori, șaptesprezece crocodili chiori, optsprezece crocodili chiori, nouăsprezece crocodili chiori, douăzeci de croco...

Sylver le dădu drumul brusc și le acoperi cu crengi, ceea ce nu era prea greu, având în vedere că pădurea era plină de ele. Din fericire, ei se aflau deja în interiorul junglei, suficient de stufoasă pentru a-i ascunde eficient.

Zeci de Mari Preoți edrakini se materializară exact în locul în care văzuseră apărând o femeie-demon roșie. Tara nu riscă să vorbească, dar observă că edrakinii erau rapizi. Au avut nevoie de mai puțin de douăzeci de secunde pentru a repera locul în care cineva făcuse magie pe insula lor.

Foarte rapizi.

Din fericire pentru Tara și prietenii ei, edrakinii văzură bucățile de demon și corpurile semenilor lor și crezură că avu-
sese loc o înfruntare mortală. Terenul era devastat, dar ei nu
depistară urme de-ale lui Sylver sau de-ale adolescentelor. Era
un lucru bun, pentru că Tara n-ar fi avut putere nici să omoare
o muscă.

Edrakinii rămaseră într-adevăr perplecși când găsiră cinci
enorme trompete înnegrite și pe jumătate distruse. Unul dintre
ei a vrut să folosească una; sunetul a fost atât de puternic, încât
i-a făcut să tresară pe toți tovarășii lui, iar edrakinii au fost cât
pe ce să-și înghită dinții. Ei nu risară nimic cu absorbției supra-
viețuitori, pentru că aceștia erau total incapabili să înmagazine-
ze cel mai mic sunet pentru multe zile de-aici înainte.

În continuare, se feriră să mai atingă sau să mai sufle în
ceva.

Asta dură multă vreme. Atât de multă, încât Tara era gata-gata
să adoarmă. Doar teama de a nu face zgomot dormind o împie-
dică, și pe bună dreptate.

Noroc că uleiul zeilor funcționa și pe animale, și mai ales pe
insecte, nimeni nu veni să-i muște sau să-i ciupească pe cei trei
adolescenți, ei reușind să rămână ascunși.

Un edrakin, o bătrână felină cu colții cariați și îngălbeniți de
vreme, ordonă să fie organizată o percheziție pentru a afla dacă
existau supraviețuitori... sau victime potențiale. Doi edrakini
începură să scotocească de jur împrejurul scenei carnagiului.
Sub privirea îngrijorată a lui Galant, ascuns într-un copac.

Pegasul, cu inima bătându-i tare, îi observă trecând doar la
cinci centimetri de capul Tarei.

Dar ei nu-i văzură. Bătrânul edrakin fornăi pe nas, nemulțumit, când ei se întoarseră cu coada între picioare, dar nu insistă.

Edrakinii luară cu ei tot ce găsiră, apoi dispărură unul câte unul.

Tara se gândi că Selenba va trimite pe cineva să facă ample cercetări privind deflagrația care zguduise toată pădurea, dar femeia-vampyr nu părea să se îngrijoreze. Nimeni nu se întoar-se. După mai mult timp, Tara și prietenii ei considerară că drumul era liber.

Amețiți, dar nu din cale-afară, se ridicară, se scuturară de praf și comunicară cum puteau mai bine. Ar fi vrut mult să se odihnească o clipă, dar nici Selenba nu se opri-se.

În cele din urmă, opțiunea să înainteze în paralel nu era așa de bună.

Mai ales când cădeau în capcanele plantelor demente.

Se hotărâră să-l trimită pe Galant înainte, ca să detecteze orice pericol și să rămână pe poteca făcută de thugi și păianjeni. Era mai ușor de înaintat, chiar dacă prin asta puteau să fie descoperiți; cel puțin, thugii experimentau cele mai neplăcute surprize în locul lor. De altfel, în mai multe rânduri, ei văzură urme de sânge, ceea ce dovedea că vegetația nu pierdea întotdeauna.

După o clipă, Angelica întrebă cu o voce slabă:

— A înțeles cineva ce s-a întâmplat?

— Erau trompete, spuse Sylver, pe tonul puțin nesigur al celui care se întreabă dacă n-a băut prea mult.

— Și apoi un foc de artificii, se fandosi Tara pe tonul la fel de nesigur al celui care se întreabă: A) dacă a avut halucinații; și B) dacă n-ar fi fost mai bine să-și cumpere niște ochelari buni.

— Și fulgere și tunete, remarcă Angelica pe un ton obosit.

— Foarte spectaculos!

— Ai auzit ce-a zis femeia-demon?

Tara era pe punctul de a clătina din cap, dar se răzgândi. Avea impresia că dintr-o clipă în alta capul i se va desprinde de trup.

— Da, că era trimisă de Magister, dar mi s-a părut totul foarte bizar înainte de declarația ei.

— Hm, și că o chema Xoara nu mai știu cum, se fandosi Sylver care avea impresia că dinții lui aveau un chef nebun să-i zboare din maxilar.

— Știe cineva de ce a urlat atât de tare?

— Zgomotul era din cauza tunetelor, focului de artificii și trompetelor, iar ea n-avea ce să facă. Ghinionul ei, florile au vizat-o direct. Era cam în momentul în care timpanele mele au explodat.

— Ți-au explodat timpanele? întrebă Sylver, foarte îngrijorat, dar...

— Nu, nu, spuse Tara, era o glumă, timpanele mele n-au nimic... în sfârșit, mă dor tare, dar asta-i tot.

Angelica și Sylver o priviră cu un aer curios.

Apoi, Angelica puse întrebarea:

— Și ai idee care-i motivul pentru care Magister a trimis o femeie-demon ca să te omoare cu trompete și foc de artificii?

— Și cu tunete, Angelica, nu uita de tunete, adăugă cu gravitate Sylver.

Urmă un moment de tăcere.

Ei se priviră. Angelica încercă să reziste, dar era peste puterile ei. Izbucniră în râs. Așa tare, încât se tăvăliră pe jos. Ghemuiți, cu lacrimile curgându-le pe obraji, se aflau în mijlocul unei păduri care putea să le ia viața dintr-o clipă în alta, dar erau incapabili să se oprească. De fiecare dată când vreunul dintre ei încerca să-și recapete suflul, ceilalți hohoteau:

— Și cu tunete, nu uita de tunete!

Tara crezu că n-o să reușească niciodată să se mai oprească din râs. La dracu, asta chiar era bună! Îi dureau obrazii și burta. Dacă edrakinii ajungeau în acel moment, i-ar fi cules ca pe niște... flori..., odată ce-și reveneau din uluiala de a fi văzut oameni tăvălindu-se de râs în mijlocul a ceea ce trecea drept cea mai periculoasă pădure din lume.

În sfârșit, Angelica își șterse lacrimile.

— Cred că nu vom ști niciodată de ce... s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Ea refuza categoric să pronunțe cuvintele „trompetă” sau „tunet”. O dureau destul de tare mușchii abdominali.

Tara era de acord.

— Va rămâne unul dintre misterele acestei ciudate păduri. Dar sper din tot sufletul că Magister va ști într-o zi că asasinul lui n-a salvat viața. Atunci, răzbunarea mea va fi completă!

Galant reveni din misiunea lui de cercetaș cu o imagine stranie în minte, care o făcu pe Tara să tresară. Și era pe punctul s-o facă să izbucnească iar în râsul ei nebunesc.

— Un balon? Se plimbă cu un balon?

Galant dădu afirmativ din cap. Nervii pegasului, deja bine zdruncinați de tot ceea ce se petrecuse, erau pe punctul de a ceda când descoperise balonul roșu plutind vesel deasupra unui păianjen. Care părea că va rezista mult. Tara nu-l văzuse când îi urmărise sau încercase să fure ulei, căci păianjenul îl ascundea în majoritatea timpului, de teamă ca prietenii săi să nu li-l ia.

— Ce ți-a spus? întrebă Angelica foarte curioasă.

— Că Selenba se plimbă cu un balon.

— Nu!

— Ba da!

— Ce fel de balon?

— Roșu.

Rămaseră o clipă să mediteze la ciudata informație. Toți trei, cu un zâmbet puțin nătâng pe buze.

— Toate astea devin din ce în ce mai bizare, oftă Angelica. Și e ceva ce nu înțeleg deloc. Credeam că Magister voia să te păstreze în viață pentru a avea acces la obiectele demonice?

— Știi ceva, tocmai ne-a arătat că n-avea atâta nevoie de mine. La urma urmei, are corpul Împărătesei, are acces la obiectele demonice când vrea!

Brusc, Tara văzu cum Angelica pălește și se dă înapoi, cu ochii plini de groază, fixați într-un punct, deasupra capului ei.

— Deloc, spuse o voce în spatele ei, care o făcu să tresară violent. Și paznicii sunt fantome, chiar dacă sunt niște fantome destul de speciale. Le-am vorbit și le-am avertizat. Dacă Magister încearcă să pună stăpânire pe obiectele demonice, paznicii îl vor împiedica. Au promis să nu facă rău corpului

surorii mele. Într-adevăr, o să mă amuze teribil; dacă acest derbedeu încearcă s-o facă, va avea o surpriză foarte neplăcută.

Tara se întoarse, dar ea recunoscuse deja vocea.

În fața ei, plutind în aer, era Danviou, fostul Imperator din Omois și fantomă de profesie.

Tatăl ei.

Nunta

sau când aranjezi o căsătorie,
e mai bine ca și mireasa să fie de acord

Lui Magister îi era rareori frică. Era rareori impresionat. Dar acum simțea că trebuia să facă o excepție.

În fața lui se afla T'eal, șeful asasi... președintele oamenilor-lup.

Mult mai mare decât strămoșii lui, anasazii, cu ochii și părul de un negru ca obsidianul, emana o aură care evoca energia unei guri de cuptor. Magister aproape avea impresia că simte căldura lui.

Omul-lup era rezervat și nemulțumit. Eroina sa, Tara Duncan, nu era acolo. Îl bănuia pe Magister că o ține prizonieră undeva și refuza să înceapă negocieri de pace cu fantoma, atâta timp cât nu era sigur că tânăra era teafără și nevătămată.

Era prima dată când Magister nu mințea și i se părea extrem de agasant ca nimeni să nu-l creadă.

— Vă asigur, spuse el cu vocea tranșantă a Împărătesei, că n-am absolut nicio idee de locul unde se află, în acest moment, Tara Duncan. Am pus s-o caute (asta era perfect adevărat, erau anunțuri că era căutată în cele patru colțuri ale lumii!), dar a fost imposibil să pun mâna pe ea.

Spre marea sa surpriză, omul din fața lui respiră profund în timp ce vorbește:

— Simt că spuneți adevărul, sfârși prin a recunoaște președintele oamenilor-lup. Sau cel puțin corpul pe care-l purtați e convins. Vă voi acorda beneficiul îndoielii.

Magister făcu o grimasă. El păstrase corpul Împărătesei în timpul discuției sale cu lupul, pentru că se gândea că acesta din urmă va fi mai amabil cu o femeie decât cu un bărbat. Dar lupul n-avea nicio treabă și el se comportă cu Împărăteasa ca și cum îl „vedea” pe Magister în spatele magnificului corp feminin.

— Încheiem un acord de pace? întrebă Magister, ca și cum asta n-ar fi avut nicio importanță.

— Nu, răspunse clar T'eal, până când n-o vom vedea pe Tara Duncan, nu vom semna niciun acord. Nouă, poporului lupilor, nu ne place foarte mult modul în care dumneavoastră îi tratați pe locuitorii din AltăLume. Nu vă sfătuim să continuați pe acest drum.

— Unul dintre ai voștri lucrează pentru mine, totuși.

— Un lup tânăr care nu cunoaște interesul haitei, i-o reteză T'eal. Va învăța. Noi îl vom învăța.

— Sunteți nou-venit pe scena internațională, răspunse liniștit Magister, luptând pentru a nu-și arăta furia,

dumneavoastră nu știți, deci, că e ilegal să ameninți un suveran în exercițiul funcțiunii?

— Dar dumneavoastră nu sunteți un suveran, răspunse cu dezinvoltură președintele. Dumneavoastră sunteți un uzurpator.

— Dar dacă ne declarați război, soldații acestei țări vor lupta împotriva dumneavoastră!

— Poate, admise T'eal, armata e loială șefilor și națiunii. Vom vedea dacă, fața-n față cu lupii mei, soldații dumneavoastră sunt la fel de patrioți.

Pe neașteptate, el se transformă: un enorm om-lup negru apără în fața lui Magister. Acesta trebui să-și reprime mișcarea de recul instinctiv a corpului. Căci ființa se ținea pe două picioare, colții aveau mărimea unui pumnal lung, iar ghearele nu erau mai prejos.

— Nu cred, grohăi el, trecându-și o limbă trandafirică peste impresionanta dantură falsă, că soldații dumneavoastră au cea mai mică idee despre ce înseamnă să lupți împotriva noastră. Dacă n-aveți milioane de arme capabile să ne omoare, pur și simplu n-aveți nicio șansă.

— Eu nu vreau război, declară Magister ridicându-se, și, contrar a ceea ce se spune în media, nu sunt xenofob. Îmi doresc doar ca dragonii să părăsească planeta noastră și să ne lase s-o conducem după bunul nostru plac. Asta-i tot. Este singurul motiv al prezenței mele aici.

— S-o conduceți după placul *dumneavoastră*, mai degrabă, îl corectă T'eal, care era sătul de despoți venetici ca Regina Roșie. Poate că suntem nou-veniți pe scena internațională, cum spuneți dumneavoastră, dar nu suntem proști. Deocamdată,

nu vom interveni. Dar dacă în răgazul pe care vi l-am fixat, Tara Duncan nu s-a întors, atunci considerăm asta ca pe o declarație de război din partea dumneavoastră.

Magister era gata să-și ridice privirea spre cer. Dar ce aveau toți cu Tara Duncan?

Ziua nu se anunța prea bună.

Selena era nebună de furie. Magister nu reacționase când descoperise că ea o eliberase pe Moineau.

De fapt, i se păruse mai degrabă nostim.

După aceea, executase gărzile care n-o supravegheaseră pe Selena. Mesajul era clar. „Vreți s-o ajutați pe viitoarea mea soție, nicio problemă, faceți-o! Și apoi veți muri.”

Noile gărzi erau cu mult mai prudente. Ea nu putea face un pas fără ca ele să nu-i sufle-n ceafă — lucru teribil de sâcâitor.

Deodată, ea își vărsă nervii pe Magister, care încerca să se arate amabil, ceea ce era, să fie clar, exact contrar caracterului lui.

— Ai făcut toate pregătirile pentru căsătoria noastră, draga mea? întrebă Magister pe un ton seducător.

— Nu mă căsătoresc cu tine, răspunse limpede Selena.

Ei se aflau în apartamentul lui Lisbeth pe care Magister tocmai îl redecorase după gusturi „mai” masculine. Nu era rău. În sfârșit, pentru cineva căruia-i plăcea negrul și metalul rece. Mobila avea un design deosebit și venea de pe Pământ, importată cu mare osteneală. Selena avea impresia că dacă s-ar așeza pe unul dintre fotolii, ar aluneca pe pielea prea lucioasă. În plus, ele nu se deplasau ca mobila din AltăLume și era să-și spargă capul din cauza lor. Ceea ce îl amuză mult pe Magister.

Brusc, o frapă o idee. Și dacă Magister era pământean? Asta ar explica de ce fusese total necunoscut până acum câțiva ani. Asta ar explica de asemenea ura lui față de dragoni. Ceilalți altmundani îi iubeau mai degrabă. Era pe punctul de a aprofunda căutarea, ar fi putut s-o cheme pe mama sa care era pe Pământ și...

Vocea lui Magister îi întrerupse gândurile.

— Oh! Ba da, o să te căsătorești cu mine. Și știi de ce?

Selena nu-i răspunse. Cunoștea bine acest mic joc. El voia ca ea să acționeze, ea nu voia, el amenința că omoară o duzină de persoane și, evident, ea ceda. Selena se înfioră. Uneori, nu ceda. Nici el. Oamenii mureau. Apoi ea nu se mai juca.

— Pe cine o să mai omori de data asta, ca să mă faci să mă supun ție? întrebă ea.

Chipul Împărătesei căpătă o expresie șocată.

— Departe de mine o asemenea idee, draga mea, nu, îmi propun doar să-ți înapoiez ceva mult mai prețios.

Selena așteptă. Împărăteasa zâmbi.

— Îți dau înapoi amintirile. Mai exact cele de la nașterea lui Jar și a Marei. Și a vieții lor cu tine. Nu sunt eu extrem de bun?

Selena îl privi cu neîncredere. Pentru a-i sustrage pe Jar și pe Mara de sub influența mamei lor, pe care el o găsea prea tandră, Magister îi lansase un Amemorus. Ea uitase tot despre copiii ei. Și ei o uitaseră pe mama lor. Ei chiar credeau că erau copiii lui Magister. Ceea ce, bineînțeles, era fals.

Iar acum, îi propunea să-i redea amintirile. În schimbul consimțământului ei.

Omul ăsta era într-adevăr un gunoi. Dar planul ei de a-l învinge presupunea o aparentă supunere. Ea își plecă deci capul, ca și cum s-ar fi dat bătută.

— Ai câștigat, spuse pe un ton moale.

— Ca-ntotdeauna, zâmbi Împărăteasa. Foarte bine, deci am acordul tău pentru căsătoria noastră.

— Da, dacă-mi dai înapoi toate amintirile, inclusiv cele în legătură cu tine.

Împărăteasa se încruntă.

— Acelea nu fac parte din târg, scumpa mea.

— De ce, sunt atât de neplăcute?

— Nu pentru mine. Dar nu știu dacă...

— Magister!

— Da?

Trebuia să-i reziste puțin, altfel el n-ar fi crezut în capitularea ei.

— Asta nu e o tocmeală. Îmi vreau înapoi memoria întreagă, intactă. Acum. Altfel, îți poți lua adio de la căsătorie.

Magister zâmbi. De fapt, Selena nu știa, dar el era obligat să-i redea amintirile. După un anumit interval de timp, după moartea corpului unui sorțitor, magia se estompa. Mai avea puțin și, oricum, își recăpăta de la sine memoria. Acum se folosea de asta ca să obțină ce voia.

Își împreună mâinile și clătină din cap.

— De acord, ce-mi dai în schimbul tuturor amintirilor?

— Ce mai vrei de la mine?

— Dragostea ta. Vreau ca după căsătoria noastră să-mi dai dragostea ta.

Selena îl privi surprinsă. Îi era greu să suprapună imaginea perfecte sale cumnate cu cea a foarte musculosului Magister. Acesta o înțelese, căci o mască acoperi chipul de femeie și corpul se masculiniză brusc. La sfârșitul metamorfozei, Magister se afla în fața ei, la fel de impozant și de crâncen dominator.

Apoi, subit, chiar dacă ea era pregătită să-i răspundă folosind replica favorită a fiicei sale — „nici în vis” —, știind că asta, cu siguranță, îl va enerva, valul amintirilor o lovi cu violența unui ciocan și ea se ofili ca o floare tăiată. Leșină. Lângă ea, puma își pierdu și ea cunoștința.

Magister înjură. Fusese prea lent. Asta să-i fie învățare de minte să se mai joace cu viitoarea sa victi... cu viitoarea sa logodnică. El o ridică, fericit că pusese un covor gros care-i amortizase căderea.

Privi cu tandrețe fața frumoasă a Selenei. Doamne, cât o iubea pe-această femeie! Ea era singura lui slăbiciune.

O așeză pe pat. Foarte repede, ea deschise minunații ei ochi de culoarea alunei, cu verde (precum cei ai mamei sale, Isabella) și auriu.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Grozav, nu-și mai amintea nimic, șocul fusese prea puternic!

— Ți-am redat amintirile după ce ai consimțit la căsătoria noastră, ai uitat? spuse el, cu falsă amabilitate.

Selena își puse o mână tremurătoare pe frunte. Da, își amintea. Dar nu se simțea atinsă de magie. Ce mai făcuse în plus Magister?

Ca un val, amintirile — pe care Magister reușise să i le șteargă în toți acești ani — năvăliră iar. Dragostea ei pentru Danviou,

disperarea când Magister îl omorâse, apoi o luase pe ea. Primul Mintus pe care i-l aruncase ca s-o facă să-l uite pe Danviou. Nașterea gemenilor, prezența lor care atenuase pierderea soțului și îndepărtarea de fiica ei adorată. Lupta împotriva lui.

Pe neașteptate, se ridică și suspină ușurată.

Ea nu-i cedase lui niciodată! Niciodată! Această bănuială oribilă îi otrăvise existența. Dar, pentru singura oară în viață, Magister respectase pe cineva. Voia ca ea să vină la el de bună-voie, nu prin magie. Atunci, când viața devenise mai dificilă pentru Selena, el îi furase amintirile.

Câtăva vreme, fusese fericită, neștiind cine era ea și ce-i făcuse el. Dar foarte repede, umorul ei picant și replicile prompte și vioaie îi lipseau lui Magister și-i redase amintirile. Mă rog, majoritatea. Nu lansase un Amemorus decât atunci când constatase că le insufla copiilor valori negative.

În sfârșit, negative pentru el. Loialitate. Compasiune. Disciplină. Respect. Empatie. Mai rău, dragoste. Deci, îi îndepărtase de ea, iar ea îi uitase. El voia să-i facă discipolii perfecți. Îi crescuse în frică și sânge. Mara nu se supusese, dar Jar se dovedise promițător. Băiatul înțelegea noțiunea de putere, dar la fel și pe cea de „nu contează prin ce mijloace”. Selena spera din tot sufletul ca Isabella să reușească să-l învețe pe nepotul ei că puterea fără onoare duce la catastrofe.

Ea îl privea pe Magister. El rămânea rezervat, gata să reacționeze dacă ea îl ataca. De data asta, ei nu-i era teamă.

— Nu m-ai forțat niciodată să te iubesc, spuse ea cu blândețe.

— Îmi place mult să trișez pentru a obține ce vreau, răspunse el surprins de amabilitatea ei. Dar să trișez cu tine? N-ar fi

fost același lucru. Te iubesc la nebunie, Selena, nu trebuie să uiți asta niciodată.

— O să-ți arăți chipul într-o zi?

El tresări, mirat.

— Dacă totul merge bine, dacă pun stăpânire pe această țară, dacă reușesc să eliberez AltăLumea de dragoni, atunci da, îmi vei vedea chipul, toată AltăLumea îmi va vedea chipul. N-o să mai am nevoie să mă ascund. Tu și cu mine vom stăpâni această lume.

În toate astea, cel mai ciudat era că el nu înțelegea, nu admitea ca ea să nu-l iubească. El credea că ea îl va iubi obligatoriu dintr-un moment în altul.

Însă asta n-avea să se-ntâmple niciodată. Dar acum, că ea îl înțelegea puțin mai bine, era rândul ei să-l manipuleze pe manipulator.

— Hm, tu, eu, Tara, Jar și Mara. O adevărată familie. Dar pentru asta, ar trebui ca Tara să fie încă în viață. Trebuie s-o chemi înapoi pe Xoara.

El tresări de parcă l-ar fi înțepat o viespe. Ea își ascunse satisfacția, continuând pe un ton neutru, de parcă ar fi discutat despre prețul laptelui.

— Și dacă-i faci rău Tarei, poți să-ți iei adio de la căsătoria noastră. O vreau aici, ca domnișoară de onoare. Liberă. Nici în închisoare, nici încătușată.

Magister nu contestă că trimisese o femeie-demon s-o omoare pe viitoarea lui fată vitregă. Nici nu întreabă de unde avea Selena informații și nici de când. Se mulțumi să spună rece:

— O să-ncerce să mă omoare, știi.

— Poate (Selena ridică din umeri), dar tu ești mai puternic decât ea (așa, să-i gâdilăm nițel orgoliul) și ești fantomă, nu riști mare lucru. Și, odată revenit în corpul tău, vei ști să te protejezi foarte bine.

— N-am nicio idee în ce loc se află, preciză el pentru a patra oară în acea zi (începea să se sature de această frază). Chiar dacă mă îndoiesc că e în Lancovit, pe cale să-mi devoreze fantomele.

Da, asta presupunea întreaga planetă, chiar dacă nimeni nu găsisese urme ale fetei... în sfârșit, în afară de oamenii atacați, cu două găuri mari în gât.

— Nici vorbă de căsătorie, atâta timp cât fata mea nu-i aici, teafără și nevătămată, se impuse ea, foarte calmă.

Magister vru să vorbească, dar ea ridică mâna prompt întreprindându-l.

— Nu încerca să mă contrazici. Ca să-ți arăt că sunt binevoitoare, o să mă ocup de cununie, chiar și de rochia mea de mireasă. Dar nu se va întâmpla nimic până n-o voi avea pe fata mea lângă mine.

De acum și până o s-o găsească, Selena avea timp destul să-și construiască un plan ca să evadeze.

Și, mai ales — mai ales! — spera din toată inima ca Tara să fi găsit și să fi activat mașinăria, și ca AltăLumea să scape... mă rog, de Magister.

Odată închisă ușa în urma ei, Magister putu să scrâșnească din dinți după plac. Mai întâi, oamenii-lup, apoi Selena, toată lumea voia ca Tara să se întoarcă. Asta, într-adevăr, te făcea să turbezi!

Deocamdată, n-avea de ales. Nu era pregătit să-i înfrunte pe oamenii-lup, căci, dintr-un motiv pe care el nu reușea să-l priceapă, gărzile refuzară să-i dea înapoi obiectele demonice. Or, el avea nevoie de ele, căci erau probabil singura forță care-i permitea să-i înfrângă pe lupi. Și pe dragoni, bineînțeles.

Își învârti inelul.

O femeie-demon roșie apăru.

Magister tresări.

Nu era Xoara. Aceasta avea blana în dungi galben-lămâie.

— Poftim? întrebă femeia-demon terminându-și de pilit o gheară.

— Unde e Xoara? întrebă Magister cu inima cât un purice.

— A murit, răspunse liniștită femeia-demon.

Magister deschise gura uluit... și scăpă, împotriva voinței lui, un scheunat de neîncredere.

— Cum?

— Da, o poveste sinistă cu trompete, n-am înțeles foarte bine. Aveți nevoie să vă omor pe cineva?

— Ce? Nu, nu, nici vorbă!

— Atunci de ce m-ați chemat?

Și cu o biciuire disprețuitoare de coadă, femeia-demon în dungi dispăru.

Magister n-avu puterea s-o cheme înapoi pentru a-i plăti obrăznicia. Își privi inelul.

Pe toți demonii din Limburi, ce mai inventase afurisita asta de Tara?

Apoi zâmbi cu răutate sub mască. În afară de demoni, nimeni nu știa că Xoara murise. Foarte bine.

fantoma

sau să fii invizibil și intangibil și să poți spiona oamenii,
la urma urmei, e o exagerare, mai ales când nu ești capabil
nici să bei repede o bere bună

— **E** o fantomă! spuse Angelica, respirând greu, suntem
pierduți! Tara, sari și mușc-o, altfel ne va denunța!
— Nu, n-o să sar. Și n-o să mușc pe nimeni, cel
puțin deocamdată.

— Ce? Ba da, grăbește-te!

— Nu e comestibilă.

— Ce tot spui, Tara, ești sonată, e...

— ...tata.

— Poftim?

— Danviou, fostul Imperator, tatăl meu. Bună, tată!

Danviou îi observă părul în dezordine, rana sângerândă de
pe frunte și dinții lungi.

— Draga mea, arăți îngrozitor, ce mai faci?

Dacă ea aștepta complimente pentru chipul ei, greșea.

— Mi-ar fi prins bine o mângâiere, acum, imediat, spuse Tara întinzând brațele.

În afară de o vagă senzație de frig, ea nu simți mare lucru și fantoma, la fel de frustrată, o luă în brațe cum putu mai bine.

— Sunt dezolat, mi-ar fi plăcut într-adevăr... să fiu real!

— Și mie, tată, și mie. Îmi lipsești atât de mult!

— Mama ta și cu tine îmi lipșiți la fel de mult. Dar, Tara, ce-ai făcut este...

— Iresponsabil, idiot, imbecil, periculos, stupid, am folosit deja toate calificativele, nu-ți face griji.

— De fapt, am vrut să spun admirabil.

Tara rămase cu gura căscată.

— A, da?

— Da, și dacă asta ar fi mers, aș fi fost atât de mulțumit că m-am întors! Sunt, cu adevărat, dezolat că n-ai reușit. Cel puțin am avut privilegiul de a te revedea și de a o revedea pe mama ta. Foarte pe fugă.

Avu un surâs la fel de fermecător precum cel al Tarei, și Sylver, înțelese de unde venea farmecul puternic al tinerei.

— Cum te descurci, draga mea?

— S-ar putea și mai bine, nu încetăm să cădem în capcane în această pădure. Tu ce faci aici?

Subînțelesul era clar. Cum îi găsisese și, dacă el reușise s-o facă, oare vor putea și alții? Îi pusese el în pericol?

— Se întâmplă că eram acolo când Xoara a fost însărcinată să te omoare. Deci am urmărit-o, știam că o să te găsească. Am vrut să intervin înainte ca ea să te atace, dar m-a surprins materializându-se direct pe insulă, după ce trimisese trompetele. Anti-Transmitus-urile nu păreau s-o deranjeze. N-am avut

timp să te previn. Tu ai anihilat-o înainte. Frumoasă lovitură, draga mea.

O plantă îl înhăță și spinii i se răspândiră prin piept, dar el o ignoră. Planta, frustrată, se retrase pocnindu-și petalele tari, ca de os.

Tara se înfioră și răspunse:

— Aici n-am niciun amestec, tată. Chiar se punea întreba-rea: „De ce trompete?”

Danviou le povesti scena dintre Xoara și Magister, iar cei trei adolescenți erau gata-gata să izbucnească într-un râs nebun. Dar fantoma se grăbea și le făcu semn să-și continue drumul.

— Am fost s-o văd pe mama ta, încheie el.

Tara înlemni dându-și seama că, bucuroasă să-și revadă tatăl, uitase să ceară vești despre mama ei.

— Oh, ea e bine?

— Da, a urlat la mine să mă asurzească. Cred că seamănă din ce în ce mai mult cu Isabella.

Schimbară un zâmbet.

— Deci e bine. Ce ți-a spus?

— Vrei să spui în afară de „cretin” și „imbecil”? Că tu ai salvat această lume de o jumătate de duzină de ori, și că o femeie-demon de nimic nu era în măsură să te oprească. Eu n-am crezut-o, dar în cele din urmă am recunoscut că avea dreptate, mama te cunoaște bine.

Nu într-atât. Fără Xoara, Tara n-ar fi rămas atâta timp în acel loc; iar fără absorbți, Xoara ar fi luat-o, probabil, prin surprindere. Avusese foarte mult noroc. Asta era. Să fii erou, la final. Să ai multă, mult baf... Și să supraviețuiești pentru a putea depune mărturie.

De jur împrejur, pădurea fremăta — roșu, verde, violet, albastru, galben, cât să-ți dea dureri de cap. Niciunul nu era în apele lui. Tara sângera la cap, Angelica șchiopăta, doar Sylver părea în plină formă. Era aproape enervant.

— Și povestea asta cu căsătoria? reluă fata, sincer neliniștită pentru mama ei.

Fantoma se întristă.

— Și ăsta e un motiv pentru care trebuie să activezi repede mașinăria. Dacă acest despot arogant își închipuie că se va căsători cu soția mea, se înșală amarnic.

Ah, tatăl ei încă mai era îndrăgostit de mama ei. Ce bine!

— Din nefericire, derbedeul ăsta a reușit să pună mâna pe Lisbeth, reluă fantoma. E o lovitură de maestru. Dacă pune mâna pe obiectele demonice, atunci această lume e pierdută. El va chema demonii, va vâna dragonii și cei pe care-i iubesc vor deveni sclavi. Nu trebuie să se întâmple una ca asta!

Neliniștea din vocea lui alungă toată pofta de râs a Tarei, a lui Sylver și a Angelicăi.

— Eu credeam că tot ce știe o fantomă știu și celelalte, nu-i așa, Maiestatea Voastră Imperială? întrebă politicos Sylver. N-o puneți pe fiica dumneavoastră în pericol aflându-vă aici?

— Excelentă remarcă, băiete, aprobă fantoma, dar noi ne împărtășim informațiile numai dacă vrem.

— Atâția oameni au suferit din cauza mea, gemu Tara. Oh, tată, Robin a murit!

Ea se aștepta s-o compătimească, dar el spuse:

— Cine e Robin?

Da, evident.

— L-ai întâlnit, tată, știi, cu Judecătorul, era și el acolo, semielful!

— Ah da? Și era... cine era el, mai exact?

— Era iubitul meu.

Danviou se opri dintr-odată și o privi fix, încruntat.

— Ce? Un semielf? Glumești?

— Eh... nu, de ce, ai ceva împotriva semielfilor?

— În sfârșit, Tara, tu știi cum sunt elfii, incontrollabili, ireponsabili; va târî Imperiul Omois în orice disp...

— Aaaaah, gata, spuse Tara pe un ton atât de amenințător, încât el se opri brusc, n-o să-ncepi și tu acum!

— Scuzați-mă, interveni Angelica pe un ton sarcastic, când fantoma și Tara, față-n față, se sfidau din priviri, având în vedere că Robin a murit, nu credeți că această discuție e puțin suprarrealistă?

Tara coborî privirea și umerii îi căzură. Fantoma, foarte încurcată, se răsuci în aer.

— Pe colții cariați ai lui Gelisor, draga mea, sunt cu adevărat dezolat. Nu știu ce m-a apucat. Un vechi reflex de Imperator. Iartă-mă. Sunt dezolat pentru prietenul tău.

Tara dădu din cap, simțind că tatăl ei era sincer. El schimbă subiectul.

— Trebuie să-mi spuneți cum veți proceda, poate am cu ce să v-ajut. Nu știu, să fac o diversiune?

Ei îl priviră. Fostul Imperator îi măsura din priviri, bătând ușor cu palma în aer, părând nerăbdător.

— Deci?

În fața fostului Imperator, planul lor... nu mai arăta ca un plan.

— Ne-am gândit să ajungem până la tumul, Angelica trebuia să distrugă colina cu Mâna-sa-de-Lumină.

Danviou o privi pe Angelica plin de interes.

— Faceți parte din dinastia Brandaud?

— Da, Alteța Voastră Imperială. Am această... onoare. Dar nu știam că am această putere. Și n-am descoperit decât cu foarte puțin timp în urmă. Aș fi preferat să am Mâna-de-Mort; cel puțin, am fi putut dezintegra și tumulul, și escuada care e însărcinată să recupereze mașinăria.

— Ah! o războinică, foarte bine.

— Și apoi activăm mașinăria, încheie Tara enervată de aprobarea tatălui său.

Danviou o privi îngrozit.

— Nu poți!

— Cum așa, nu pot, tocmai mi-ai spus că...

— Da, trebuie să distrugi fantomele, nu, nu trebuie să activezi mașinăria; dacă o faci, radiațiile te vor distruge!

Tara își luă un aer încăpățânat.

— Cu atât mai bine, așa te voi reîntâlni și-l voi găsi și pe Robin. Deși să fie în AltăLume acum, eu...

— Nu, răspunse sec Danviou, nu este.

— Poftim?

— El trebuie să fie în CealaltăLume deja, pentru că nu percep nicio fantomă de semielf. Noi nu ne putem localiza reciproc, dar putem ști ce fel de fantome sunt prezente în AltăLume. Și nu e niciuna de semielf.

Neîncrederea se citea pe fața Tarei. Și se crispă.

Robin o părăsise! Plecase în CealaltăLume fără s-o aștepte!

Angelica era îngrozită. Cine-o să activeze mașinăria dacă Tara renunța?

Pe neașteptate, Sylver se așează în fața Tarei, fără s-o atingă, dar atât de aproape, încât ea îi simțea răsuflarea pe frunte. El își coborî spre ea ochii auri, în vreme ce minunatul păr caramel îi dansa în vânt.

— O voi face eu, nu te neliniști. Nu trebuie să mori. Nu vreau să mori. Îți interzic.

Tara făcu ochii mari.

— Poftim?

— Tatăl tău are dreptate. Ai muri, e sigur. Eu, cu solzii mei, nu risc nimic.

— Dar dacă, de fapt, tu..., începu fantoma lui Danviou.

— Domnule fantomă, vreau să spun... Maiestatea Voastră Imperială! interveni Angelica.

— Da?

— Vreți ca fata dumneavoastră să rămână în viață?

— Da.

— Atunci, închideți-o.

Fostul Imperator nu era obișnuit să i se vorbească pe acest ton și se încruntă, înainte să-și dea seama că fata brunetă avea dreptate.

Sylver zâmbi, iar zâmbetul lui era de o tandrețe pasionată.

— La urma urmei, adu-ți aminte, sunt un cavaler rătăcitor. Acest gen de misiune mi se potrivește.

Tara se desprinsese și se dădu înapoi, în afara aurei tulburătoare a lui Sylver. Inima îi bătea cu putere și gura i se uscaseră. Fără-ndoială, o urmare a atacului absorbților.

— Nici nu se pune problema, răspunse ea cu o voce nesigură. Eu am adus fantomele pe această planetă, eu le voi vâna. Punct.

Sylver și Danviou deschiseră gura în același timp, dar Tara ridică mâna, autoritară.

— Aveți dreptate. Înțelegeți-mă bine. În afară de atunci, la început, când eram încă sub influența șocului și când durerea era atât de intensă, eu n-am vrut niciodată să mor. Moartea e rece, terifiantă, neagră și n-are nimic romantic. Dacă n-aș fi știut că voi deveni fantomă și o să trăiesc cu tine, tată, și cu Robin, nici nu mi-aș fi imaginat vreodată să mor. Nu sunt proastă, și cu atât mai puțin lașă. Dar acum lucrurile sunt clare. Robin a plecat din nou. Nu mă vrea. El e mai înțelept decât eram eu. Acum înțeleg.

Vocea îi tremură când rosti ultimele vorbe.

Ignorându-i suferința cumplită, tatăl ei era cât pe ce s-o ia în brațele sale de fantomă, atât era de mulțumit, când ea ridică mâna.

— Dar... căci există un dar, nu pot lăsa pe altcineva să-și asume enorma mea greșală și să plătească pentru ea cu viața. Eu voi activa mașinăria. Până atunci, îți fac o promisiune, tată. Îmi asum forma de băutoare de sânge omenesc înainte de a activa mașinăria. Vampyrul sunt extrem de tenace și mai ales BSO. Radiațiile nu vor avea timp să-mi facă rău, sunt sigură.

— Draga mea, răspunse cu gravitate Danviou, tu ești cea mai demnă Moștenitoare a Imperiului Omois pe care nu vreau s-o vadă Lisbeth. Dar... căci și eu am un dar... nu mă gândesc nicio clipă că nu voi încerca să găesc o altă soluție.

— Trebuie să pleci, se mulțumi ea să-i spună tatălui ei, chiar dacă i se strângea inima de durere, altfel și tu vei fi distrus de mașinărie. Dar înainte de a trece iar în CealaltăLume, spune-i la revedere mamei. Mai spune-i și că o iubesc. De acord? Totul va merge bine, ai încredere-n mine.

Angelica ridică ochii spre cer. Și *pac!* Ploua cu despărțiri sfâșietoare. Ea avea dreptate. Fantoma pierdu orice măsură și izbucni în hohote de plâns, care, bineînțeles, o făcură să plângă și pe Tara; pe scurt, totul era foarte lacrimogen și destul de zgomotos. Noroc că edrakinii care-i urmăreau muriseră, altfel micul lor grup ar fi fost reperat. Tara își suflă nasul și, în sfârșit, fantoma își luă la revedere.

Dispăru. Nici el n-a fost afectat de Transmitus-uri. Edrakinii vor fi mulțumiți să afle că anti-Transmitus-urile lor, pretinse inviolabile, nu funcționau nici pe fantome, nici pe demoni.

Angelica urmărea cu dispreț scena lacrimogenă.

— Spune, o persiflă ea, răutăcioasă, a făcut bine că a fugit acum șaptesprezece ani, nu era prea potrivit pentru jobul lui!

Tara îi aruncă o privire sumbră, apoi continuă să pășească pe drumul deschis de păianjeni. N-avea chef să discute cu Angelica despre familia ei.

Chiar dacă trebuia să admită, împotriva voinței ei, că aceasta nu greșise în totalitate.

Și apoi, era prea distrusă din cauză că o abandonase Robin, ca să mai aibă poftă de vorbă. Cum putuse s-o părăsească? El îi spusese să continue, dar apoi plecase în CealaltăLume fără ca măcar să-și ia la revedere...

Declarația lui o uluise.

Îngândurată, mergea ignorând lianele care fluierau în calea ei, frustrate că nu puteau s-o facă bucățele.

Deodată, în fața lor, văzură un corp în convulsii, atacat din toate părțile de plante.

Cu sufletul la gură, gândindu-se imediat la Fabrice sau Moineau, Tara se repezi într-acolo.

Plantele se îndepărtau pe măsură ce ea se apropia, descoperind corpul pe care Tara îl întoarse grăbită.

Slavă Domnului, nu era unul dintre prietenii săi!

Era unul dintre oameni. Fusesse golit de sânge, pentru că atunci când plantele îl ciopârțiseră, nu sângerase. Și murise de o bună bucată de vreme.

Tara își șterse fruntea cu o mână tremurătoare. Trebuia să găsească un mijloc de a-și elibera prietenii, mai degrabă de a o elibera pe Moineau și de a-l convinge pe Fabrice, înainte ca Selenba sau Magister să-i omoare.

Făcură popas pentru ultima lor noapte în pădure. Existau multe animale mari, fără-ndoială, pentru că tot ce era mai mare decât un iepure era automat atacat de plante; pe de altă parte, protejați de ulei, ei nu riscau mare lucru. Totuși, era destul de greu de suportat. Tara reconstrui iute cercul cu ajutorul mugurului.

Nu doriră să aprindă focul, din prudență, dar era inutil, jungla era destul de jilavă și caldă, încât ei nu visară decât sloiuri de gheață și banchize.

Și pentru a pune capac la toate, ploua. O mică ploaie caldă care dură toată noaptea. Și se infiltră, fără probleme, prin acoperișul format de copacii mugurului.

Angelica dormi, dar somnul ei fu agitat, căci ea gemu și țipă de două ori.

Tara, acoperită de către Schimbătoare cu un poncho cu glugă, ținu piept junglei. Incapabilă să doarmă, ea ceruse să fie de gardă prima. Bietul Galant se agățase de-o creangă, sub o frunză enormă care-l proteja de ploaie. Încercă să-și usuce pielea udă. Tara se transformase din nou în om, pentru a putea să mănânce normal amândoi. Ezitase, căci țiuitul din urechile ei părea mai puternic când era om decât când era vampyr, apoi se resemnă. Inspiră profund aerul jilav al nopții.

Măine. Măine vor ajunge la așezarea Arrutchir.

Iar ea n-avea nicio idee ce-o să facă. Un fel de veveriță zburătoare, galben cu trandafiriu, trecu pe deasupra capului său. Când crease peretele de copaci, trebuie că o prinsese înăuntru. Brusc, tresări. Putea să zboare! Luase formă de liliac! Avea labe ca să apese pe buton sau să facă tot ce trebuie ca să activeze mașinăria și să-și ia zborul cu toată viteza, evitând astfel radiațiile. Da, era o idee bună.

Sylver se apropie atât de tare de ea, încât ar fi putut s-o atingă dacă avea solzii ridicați. Văzând că era cufundată în gânduri, se așeză în fața ei.

— Am douăzeci de ani, declară el.

Tara își ridică privirea albastră spre el. Din nou era frapată de frumusețea lui și, din nou, ceva îi strângea gâtul.

— Poftim?

— Am douăzeci de ani. Sunt un Necruțător. Mă rog, să zicem că am formația unui Necruțător, pentru că piticii nu m-au desemnat ca atare, dar tatăl meu este un Necruțător. Eh, știi ce este un Necruțător?

Dacă Tara nu ar fi fost atât de concentrată la planul ei, ar fi răs de agitația lui Sylver.

— Da, știu ce este un Necruțător.

— Pentru că Necruțătorii sunt invin... poftim? De unde știi?

— N-aveam încredere în Lucru și te-am supravegheat cu Galant. Te-am văzut antrenându-te. Erai magnific, Sylver, credeam că e o artă care le-a luat piticilor secole ca s-o stăpânească?

— Tatăl meu spune că e total anormal, răspunse Sylver cu mândrie. Îi era suficient să facă un gest și eu eram capabil să-l repet. Era destul de ușor. Nu aveam decât doi ani când a descoperit că eu îl imitam atunci când se antrena cu mama.

Tara făcu ochii mari.

— Și mama ta e o Necruțătoare?

Certurile trebuie că erau interesante acasă la ei.

— Da, zâmbi Sylver. Ei sunt foarte mari pentru niște pitici, supli și sprinteni, deloc ceea ce trebuie pentru lucrutul în mină, dar perfecți pentru mânuirea sabiei, ca și părinții lor, cândva. Cred că este motivul pentru care am fost încredințat lor. S-a știut că ei vor fi cei mai buni protectori.

Durerea că fusese părăsit îi răzbătea în voce. Tara își stăpâni impulsul prostesc de a-l îmbrățișa. Pe de-o parte, pentru că ar fi fost ciopârțită, pe de alta, pentru că băiatul ar fi fost foarte jenat. Și ea la fel.

Ea își încrucișă brațele, uitând de ploaia care-i picura pe față. Schimbătoarea se întinse ca s-o protejeze mai bine.

— Ai încercat să-ți găsești adevărații părinți?

— Nu, răspunse Sylver. Părinții mei mi-au spus că era vorba de bani. Exista un avertisment foarte clar. N-am încercat niciodată să-i găsesc pe adevărații mei părinți. Dacă aș fi făcut-o, banii încetau imediat să mai sosească. Or, părinții mei au nevoie de acești bani pentru a-și dezvolta ferma, pentru că nu-și exercitau meseria de Necruțători din cauza mea. M-am hotărât, deci, să nu-i mai caut niciodată.

Apoi schiță un zâmbet trist, care-i frânse inima Tarei.

— Acestea fiind spuse, dacă vreodată, din întâmplare, dau peste ei, înțelegerea va fi fost respectată. Atunci, pe parcursul călătoriei mele, stau cu ochii larg deschiși și cu urechile ciulite. Acum, că știi cine sunt, ar trebui să ai încredere în mine ca să te protejez. Magia nu poate să mă atingă și, cu sabia mea, sunt aproape invincibil. Edrakinii nu vor putea să-mi facă nimic, ghearele lor nu mă vor răni mai mult decât magia lor. Lasă-mă să activez mașinăria. După aceea, ne vom întoarce împreună.

Își scufundă ochii aurii în cei ai Tarei, și ei păreau să cuprindă toată durerea și hotărârea lumii întregi.

Dintr-odată, făcu un gest incredibil — el, care nu atingea pe nimeni niciodată. Cu vârful degetelor înmănușate cu fier îi atinse obrazul Tarei.

— Nu pot să te las să mori. Tu ai dat un sens vieții mele. Fără tine, eu n-aș fi știut nimic despre acest sentiment ciudat care unește oamenii.

Tara avea impresia că era paralizată. Nimeni nu o privea niciodată așa. Ca și cum ea ar fi fost ceva incredibil de frumos și, în același timp, de inaccesibil.

— Ce... ce vrei să spui? reuși ea să articuleze.

El o privea pe Tara cu ochii plini de durere.

— Nu înțelegi, spuse el. Tu nu înțelegi.

— Nu, nu înțeleg, se bâlbâi fata complet distrusă. Eu nu sunt telepată. Dacă vrei să înțeleg, explică-mi!

El șovăi un moment, apoi declară cu înflăcărare:

— Să fiu aproape de tine e ca și cum sunt lângă un foc puternic. Flacăra ta mă încălzește și mă hrănește... dar îmi arde inima.

Tara vru să protesteze, dar la sfârșitul frazei închise gura fără să mai stea pe gânduri.

El nu se mai apropie de ea, și totuși aproape că o atinse, uitând de solzii săi tăioși.

— Cunosc dragostea și o înțeleg. Ea i-a unit pe părinții mei, care se iubesc, m-a unit pe mine cu ei, pe care-i iubesc și care mă iubesc. Nu m-am gândit niciodată că va fi posibil totuși să iubesc pe cineva așa cum te iubesc pe tine, care mi-ai salvat viața.

Tarei îi vâjâiau urechile. Ce? Ce spunea el?

— Nu înțelegeam la început. Te ascultam, păreai, în același timp, tristă și totuși puternică. Încet-încet, mi-ai intrat în suflet. Apoi în inimă. Și când mi-ai salvat viața, când mă băteam cu acel copac și ai apărut tu, plină de sevă și frumoasă de să-mi pierd mințile, atunci am înțeles, în sfârșit.

Tara simți că ochii i se umplu de lacrimi, că nu era doar dragoste în vocea lui Sylver, ci și o intensă rugă.

— Dacă tu nu ești aici, continuă el pe un ton grav, aproape violent, eu nu văd decât cenușiul și frigul din această lume. Când zâmbești, oh, Tara, aș putea scrie un poem doar despre surâsul tău. E... e ca un soare. Nu știi, n-ai nici cea mai vagă idee cum mă simt apoi. Am impresia că mă încălzesc și că totul

va fi bine din nou. Când plângi, tristețea ta îmi frânge inima. Lumea se prăbușește într-un ocean de lacrimi care mă ard și-mi fac rău. Nu-mi ceri nimic, și totuși aș putea să plec să cuceresc lumea, dacă ai vrea. La început, nu te vedeam. Erai prea mare, n-aveai barbă, n-aveai securi. Apoi, încet-încet, am deschis ochii. Ești atât de curajoasă, încât asta te aseamănă cu nebunia, ești deschisă și compătimitoare... și la fel de încăpățânată ca un pitic, fără-ndoială. Iubești cu tot atâta forță cu câtă urăști. Și nu știam că ochii tăi atât de albaștri ar putea cuprinde un univers întreg.

Tara, cu un nod în gât, simți că toate certitudinile i se clatină.

Lacrimi aurii șiroiau din ochii lui Sylver. El lăsă capul în jos.

— Dar, murmură el, să nu te pot atinge, să nu te pot strânge în brațe e ca o agonie fără sfârșit. Uneori e atât de dureros, încât nu mai pot respira. Este... este insuportabil.

Înălță capul și ceea ce ardea în ochii lui o ardea și pe Tara.

— Nu voi putea niciodată să mă apropii de tine. Să te ating ar însemna să te rănesc și prefer să-mi tai o mână decât să risc să-ți curgă sânge. Saliva mea ar putea să te ardă, totul în mine e toxic pentru tine.

Buzele lui aproape că le atinseră pe ale Tarei. Aproape.

— Iar asta mă omoară.

Înainte ca ea să poată articula vreun cuvânt, el se ridică dintr-o săritură și dispăru în întuneric.

Tara simți că i se taie picioarele și se ghemui pe solul ud. Ce se întâmplase? Nu înțelegea mai nimic. Acest băiat, pe care-l

cunoștea doar de câteva zile, tocmai îi spusese că era dragostea vieții lui?

Lacrimile începură să-i curgă. Nu voia deloc asta. Nu voia să iubească din nou. Era... era prea dureros. Era ca și cum l-ar fi trădat pe Robin, ca și cum l-ar fi uitat. Nici nu se punea problema.

Mai rău era cu inocența lui Sylver. El era atât de deschis în stângăcia lui, atât de vulnerabil, încât era imposibil să nu-l înțelegi. El nu folosisese cuvinte mari pline de lirism, nu se inspirase din ce ziceau alții. Vorbise cu propriile-i cuvinte. Sincere, puternice, directe. Și cu aceste cuvinte o emoționase, da!

Aproape că nu dormi deloc. Avea o ciudă teribilă pe Sylver. Era atât de sigură pe ea! Ar fi activat mașinăria, ar fi salvat AltăLumea și, dacă reușea să supraviețuiască acestei aventuri, ar fi putut să se închidă în durerea ei.

Și iată că toți complotau împotriva ei cu dragostea lor. Aceea a tatălui ei, a mamei ei, a... a lui Sylver... Singura care voia s-o vadă că dispărea era Angelica.

Reuși, în sfârșit, să adoarmă câteva clipe, când se luminează de ziuă, și visă zei.

Mă rog, era mai degrabă un coșmar. Ei îi explicară că n-o urmăriseră pentru că se așteptau ca ea să reușească înainte să-și piardă orice speranță. Era foarte amuzant. Pe deasupra, ei știau că ea e neliniștită și că această neliniște era ca o masă delicioasă pentru ei. Tara își aminti că urlase de furie în vis, dar zeii se mulțumiseră s-o privească, întinzându-și ghearele și colții spre ea, înainte de a dispărea chiar în momentul când s-o atingă. Ea se trezise prost dispusă. Visul era prea real. Și explica de ce zeul nu mai apăruse.

Singurul avantaj al acestui vis era că-i abătea gândul de la Sylver. Între declarația celui care voia s-o iubească și a celor care voiau s-o omoare, nu era foarte greu de ales căreia să-i acorde atenție. Chiar dacă se hotărî să nu le vorbească tovarășilor ei. Pentru a nu se trăda cât era de înfricoșată, ea își prelungi muțenia încăpățânată.

Angelica nu știa ce se întâmplase, dar, de dimineață, când văzuse ochii roșii ai Tarei și aerul îndurerat al lui Sylver, nu trebui să se întrebe prea mult cât fac doi plus doi.

În timp ce mergeau prin ploaie, ea se apropie de Sylver. Pasul lui era și mai șovăitor în dimineața asta; plus că tipul era deja plin de noroi din cauza căzăturilor. Ea ar fi urlat de frustrare dacă ar fi fost la fel de neîndemânică, dar se mulțumea să-l accepte. Mai rău, ea se gândea că el nici n-o remarcase măcar.

— Despre ce vorbești aseară? întrebă ea pe un ton degajat. Tara părea obosită de dimineață.

Băiatul nu știa să mintă. Piticii erau sinceri până la insultă.

— I-am spus cât de mult mă doare că nu pot s-o ating. Și cât îi sunt totuși de recunoscător că m-a făcut să trăiesc un sentiment pe care nu mă gândeam că l-aș putea trăi vreodată: dragostea.

De data asta, Angelica se împiedică și era cât pe ce să cadă. Sylver își continuă drumul, fără să-i pese de ea. Din obiceiurile piticilor nu făcea parte nici galanteria, la care femeile erau mai tari decât bărbații.

— Pe manii strămoșilor mei, exclamă Angelica atunci când reuși să-l prindă din urmă, ce-ai făcut?

— I-am declarat iubirea, de ce?

Angelica scrâșni din dinți. Mai întâi pentru că ar fi preferat să-i facă ei această declarație, nu unei impertinente; dar mai ales pentru că n-avea chef ca dragostea lui Sylver s-o sustragă pe Tara de la datoria ei.

După aceea, îi apărură un surâs în colțul gurii. Va trebui să procedeze în așa fel încât cei doi să nu-și promită mai mult și să nu înainteze pe acest drum. Numai ca să complice mai mult situația, ea clătină grav din cap.

— I-ai provocat multă durere, atacă ea pe un ton trist.

— Durere? De ce? întrebă imediat Sylver.

— Încă nu și-a revenit după dragostea pierdută, Sylver, cum crezi că a primit declarația ta? Nu-i vezi ochii roșii? Din cauza ta a plâns toată noaptea!

Îngrozit, băiatul se întoarse spre ea.

— Eu? Dar n-am vrut s-o fac să plângă!

— În locul tău, nu i-aș mai vorbi niciodată despre asta, ar fi și mai rănită dacă ai continua.

Sylver reflectă o clipă, apoi dădu din cap.

— Ai dreptate, Angelica, mulțumesc pentru sfat. N-o s-o mai plictisesc cu sentimentele mele.

Angelica își ascunse un surâs, apoi adăugă:

— Dar eu, tu știi, eu pot să te ascult!

— Poftim?

— Da, știi, poți să-mi spui că mă iubești, o să primesc foarte bine declarația ta. Acum eu n-am niciun iubit. Pică bine, nu crezi? Și dacă asta iese, ceea ce nu e sigur, n-ai nicio idee cum să faci să-ți dispară solzii ăștia stupizi? Pentru că, sincer vorbind, nu sunt deloc practici.

Băiatul făcu ochii mari, aproape panicat. Dar Angelica îi vorbi vesel în continuare, fără să-i pese că nu primea decât răspunsuri monosilabice.

Apoi, ea tăcu.

Ajunseseră.

În fața lor se ridica tumulul Arrutchir.

Vampyrul

sau să dai de o femeie drăguță pe balconul ei
nu e neapărat un fapt glamorous

Selena se afla în camera ei, la fereastră, gândindu-se la organizare sau la cât de dificilă era revolta împotriva fantomelor (în sfârșit, mai ales împotriva lui Magister), când o femeie-vampyr căzu de sus.

Mai precis, o femeie-liliac-vampyr care se izbi de ea violent, trimitând-o de-a rostogolul pe spate. Liliacul se strivi de coafura roz și aurie și rămase acolo să se smiorcăie jalnic.

Înspăimântată, Selena își activă magia, gata să dezintegreze intrusa. Încântat de distracție (hohoho, o chestie nostimă care zbura), Sambor puse o labă posesivă, cu gheare, pe bestiolă. După aceea, se dădu înapoi cu un răget surprins. Căci aceasta începu să se umfle, să crească, până când ajunse să aibă corpul unui tip voinic, cu ochii roșii, îmbrăcat într-un costum de piele și mătase neagră a Hoților Patentați, pe care Selena nu-l recunoscu imediat.

Cum el nu părea să aibă chef s-o agreseze, ea amână magia.

— O-la-la, făcu el, ținându-și capul în mâini, Tara nu mi-a spus că să furi e atât de complicat! Pe balega traducului din AltăLume, ce mă doare tărtăcuța! Și apoi, am uitat că dumneavoastră aveți drept familiar o pisică!

Sambor scoase un răget. Cum adică „o pisică”?

La auzul numelui fiicei sale, Selena întrerupse magia și se precipită.

— Dar cine...

Ea se opri dintr-odată, recunoscându-l pe vampyr. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Cal?

— Iuhu, eu sunt!

— Pe manii strămoșilor mei, Cal, cum te-ai transformat în vampyr?

Ea răspunse la propria-i întrebare, înainte ca el să apuce să-i explice.

— Ce proastă sunt, Tara, bineînțeles, ea te-a transformat, nu-i așa? Cum a făcut și cu ea?

Cal dădu din cap strâmbându-se, pentru că asta îi făcea rău.

— Uf, suspină el, noroc că organisme de vampyr sunt rezistente, altfel, având în vedere de câte ori am fost ucis, aș fi murit de comoție cerebrală de multă vreme!

Selena îl ajută să se ridice. El nu intrase niciodată în apartamentul tinerei și clipi în fața rozului și auriului.

Dar prudent, păstră pentru el comentariile sarcastice. Un fotoliu cu picioare delicat arcuite, supraîncărcat cu încrustații de sidef și aur, alunecă sub fesele lui. Un fermecător gheridon roz se așează în apropierea lui, în cazul în care ar fi vrut să-și

pună un pahar pe el. Era atât de încărcat cu dantele roz, încât nici nu i se mai vedeau picioarele.

Din momentul în care se așează, Selena îl bombardă cu întrebări:

— Ai văzut-o pe fiica mea? Cum se simte? De ce te-a transformat? Ce s-a întâmplat? Ea unde e?...

Se întrerupse brusc atunci când el deschise gura.

— Nu, uită ultima întrebare. Nu vreau să știu, toleranța mea la suferință nu e atât de mare, și dacă Magister descoperă că am această informație, ar putea s-o folosească împotriva ei. Dar pentru celelalte, te ascult.

Docil, Cal îi povesti tot ce se întâmplase cu Tara după invazia fantomelor. Selena se cutremură aflând cât de mult suferise fiica ei. Ar fi dorit atât de mult să fie acolo pentru a o ajuta și a o consola!

— Mulțumesc, spuse ea, după ce el îi dădu aceste prime răspunsuri, i-ai salvat viața, ești un erou. Deci tu te-ai luptat cu fântomele din Lancovit?

Cal zâmbi cu toată gura.

— Întâi i-am eliberat pe părinții mei, apoi pe Rege și pe Regină, am continuat cu principalii miniștri, apoi fantomelor a început să le fie teamă și au fugit din Lancovit. Mi-am pus familia la adăpost, după care am venit la Universitatea Hoților Patentăți din Omois. Cei din Rezistență îmi spusese că acolo era contactul meu.

Se opri o clipă, ca și cum ar fi re trăit surpriza.

— Și contactul meu era Mara.

Chipul Seleni se luminează.

— Mara? Magister a căutat-o la fel ca pe Tara. El credea că a plecat la țară. Vrei să spui că în tot acest timp ea era la universitate?

Cal dădu din cap.

— Da. Noi știm să ne ascundem bine. Profesorii ei au protejat-o de soldați și de fantome. Universitatea a fost atacată, bineînțeles, mulți conducători de vârf au fost posedați, tocmai din acest motiv riscant, numai rangurile inferioare știau unde se află Mara. Ea a lucrat la coordonarea mișcării începând cu Omois. Ea... Doamnă, fiica dumneavoastră cea mică e foarte matură pentru vârsta ei, știți asta.

El nu menționează acest amănunt, dar fiica sa cea mică, de treisprezece ani, îi sărise de gât când el sosise, iar sărutul ei nu fusese deloc inocent.

— Magister a făcut-o să crească foarte repede, răspunse cu amărăciune Selena.

— Ea mi-a dat noile coduri pentru a pătrunde în Palat, ea mi-a spus că pot avea încredere în dumneavoastră și iată-mă.

Schimbară un zâmbet.

— E în siguranță? E ascunsă¹?

Cal ezită, apoi răspunse deschis:

— Vreți să spuneți Tara? Eh, Doamna mea, nu sunt foarte sigur că aceste două vorbe — Tara și siguranță — nu se exclud una pe cealaltă. Să spunem că, ultima oară când am văzut-o, nu părea să se îndrepte spre vreo capcană. Totuși, vă cunoașteți

¹ Da, știu, asta vă aduce aminte de o chestie: „E în siguranță? E ascunsă?”, întrebare pusă de Gandalf lui Frodon. E un mic omagiu adus maestrului meu, domnul Tolkien. (N.a.)

fica. Ea va căuta o metodă de a face să plece toate aceste fantele și, după părerea mea, o va găsi.

— Și, deci, se pune pe ea în pericol. O să-ți dau propriile mele informații și...

— Le am deja pe cele despre Moineau, o întrerupse repede Cal. Știu despre mașinărie și despre Fabrice.

— Oh? Te-ai întâlnit și cu Moineau? Ești un băiat foarte ocupat. Dar nu mi-ai spus esențialul. Ce-ai venit să faci aici?

Băiatul îi arată pe rând trei degete.

— Unu, spuse el, am venit să-l recuperez pe Blondin. Sunt luni de zile de când suntem despărțiți și asta mă face să sufăr. După cum îl cunosc, trebuie să se fi ascuns în Palat. Doi, am venit să verific dacă El n-a trecut din CealaltăLume în AltăLume. Am fugit atât de repede, încât nu l-am văzut. Trei, am venit să văd dacă pot să vă dau o mână de ajutor. Am curățat Lancovitul, mă rog, o bună parte din el; poate aș reuși să fac același lucru și aici.

Selena îl privi atât de fix, încât el se întrebă dacă avea ceva între dinți, vreun deget, sânge... Apoi ea îi aruncă un zâmbet atât de răutăcios, atât de tăios, încât el se înfioră.

— El nu știe că tu ești vampyr, murmură ea cu satisfacție.

— Cine?

— Și crede că ești Tara, continuă Selena fără să-i răspundă.

— Vorbiți de Magister, nu-i așa?

— Deci, dacă începi să distrugi fantele aici, el va crede că Tara s-a întors ca să-l sfideze.

— Vă asigur, începeți să mă speriați.

— Dacă eu sunt totuși mai amabilă și mai prevenitoare cu el, va crede că-i ascund ceva. Ca, de exemplu, prezența fiicei mele.

— Sigur, confirmă Cal, total pierdut, dar fascinat de modul în care funcționa mintea Selenei.

— Va pune toate gărzile pe urmele tale...

— Sunt obișnuit, Doamnă, sunt un Hoț Patentat... în sfârșit, aproape.

— ...o să-ți întindă curse.

De acord, ea nu-l asculta, inutil să răspundă. Cal se mulțumi deci cu un „hm” cât se poate de neutru.

— Așadar, el se va concentra exclusiv pe tine. Asta o să-l scoată din minți: că-i sfidezi puterea la el acasă.

— Hm...

— Bine, evident, toate jurstalele vor vorbi despre asta, cristaliiști o vor adora. Crede-mă, o să am grijă să circule informația. Și cum va fi concentrat aici, el nu se va mai ocupa de Tara. Asta îi va da mână liberă fiicei mele să facă... ceea ce trebuie să facă. Da, este excelent. Asta îmi va consolida planul.

Cal se rezumă să spună „hm”, tot gândindu-se despre ce naiba vorbea. Ce plan? Selena se ridică, surprinzându-l.

— Câte fantome poți omorî pe oră? întrebă ea brusc.

— Hm?

Ea pocni din degete, nerăbdătoare.

— Cal, mă asculți? Câte fantome poți să omori pe oră?

Ah? Acum trebuia să răspundă?

— Doamna mea, nu e la fel ca și cum ai mânca niște chifle, protestă el. Și trebuie să se facă întuneric, întuneric beznă.

— Întuneric? De ce?

— Pentru că fantomele luminează, dar numai în întuneric beznă, și pentru că nu vreau să mă păcălesc. După aceea, pentru că nu vreau să omor gazda, ci numai parazitul; și pentru că nu vreau să mă vadă, deoarece „victima” mea rămâne vie. În sfârșit, dacă dumneavoastră vreți ca Magister să creadă că sunt Tara, eu trebuie să rămân „misteriosul vampyr care omoară fantome”. Inspir cu mult mai multă groază fiind necunoscut.

— Ai dreptate. Să fim misterioși și ascunși și să-i distrugem viața lui Magister.

— Dar în vreme ce eu voi vâna, dumneavoastră va trebui să-mi găsiți familiarul, e foarte important.

— O să ți-l caut.

Cal se ridică, inspirând groază, și-și lăasă degetele în jos.

— Foarte bine, cu cine-ncep?

— Xandiar. Începem cu Xandiar.

Mașinăria

sau cum poate o chestie foarte mică
să producă pagube enorme

Lucrările de excavare începuseră deja. Tabăra era înconjurată de aceleași flori strălucitoare ca în templu. Ele luminau scena ca în plină zi.

I s-ar fi spus *Mumia 2*, dar mai bizar.

Tara se înfioră.

Thugii lucrau la cazma și la lopată, pentru că edrakinii interzisese practica magiei. Humusul care se acumula era destul de moale, dar Tara calculă că le mai trebuia cel puțin două zile de săpat ca să ajungă la mașinărie.

— Norocul nostru, șușoti Angelica, care se târâse până la Tara, fac munca în locul nostru!

— Singura întrebare este: cum o să scăpăm de ei?

Atunci înțeleseseră de ce Magister trimisese în expediție păianjenii care trăiseră cu mulți ani în urmă. Odată deshămați, enormii păianjeni cu coadă de scorpion începură să sape cu cele opt piciorușe ale lor, cu o agitație vecină cu nebunia. Bulgări de

pământ zburau peste tot, improșcându-i pe Selenba și Fabrice care priveau de la adăpost. S-ar fi spus că erau gigantice excavatoare.

Tara observă că timpul necesar se micșora. Cu această viteză, nu le mai trebuia decât câteva ore! *Slurk!* Rahat!

Din fericire, când păianjenii ajungeau la stratul întărit de timp, ritmul se schimba. Ei nu se puteau epuiza, căci metabolismul lor nu resimțea oboseala, dar chitina de pe labe se rupea și se tocea într-un ritm accelerat. Pământul era atât de tasat, încât era tare ca stânca. Curând, n-ar fi avut decât cioturi de labe cu care să sape.

Tara și prietenii săi auziră înjurăturile Selenbei explodând în toată pădurea.

— Nu pare foarte mulțumită, remarcă Sylver. Ce limbaj!

— Mie mi se pare un stil aproape pitoresc, zâmbi Angelica; în orice caz, are imaginație!

Femeia-vampyr își scoase globul de cristal.

Îl agită în fața edrakinului supraviețuitor.

— Ce-o să se-ntâmple dacă-l folosesc? întrebă ea pe un ton crispat.

— Vor sosi preoții poporului meu și vă vor sacrifica zeilor.

— Mie nu mi-e frică de preoții tăi.

Edrakinul zâmbi, și nu era un drăguț.

— Dar, vă rog, faceți-o, asta va pune capăt misiunii mele și ne va scăpa de voi, toyouli¹ mizerabili ce sunteți!

Selenba îl ignoră și își activă globul de cristal.

Și magia, în același timp. Pentru orice eventualitate.

¹ Edrakinii li se adresează străinilor cu apelativul *toyoul*, care ar putea să însemne chiar *străini*; sau... orice altceva. (N.red.)

Deasupra globului se formă o imagine. Magister, în corpul său de Împărăteasă, cu ochi amenințători, părând nebun de furie. Dat fiind decalajul orar dintre insula Patrok și Omois, în acesta din urmă se făcuse deja noapte — orașul se vedea în întuneric pe fereastra din spatele lui Magister.

— Întunecate Stăpâne, spuse Selenba, punând un genunchi în pământ și plecându-și fruntea, am nevoie de mai mulți păianjeni, aceștia nu reușesc să sape atât de repede! Puteți face ca edrakinii să suspende anti-Transmitus-urile o clipă, timp în care să mi-i trimiteți? Sau am putea obține autorizația de a practica magia? Așa nu ne-ar lua decât câteva secunde...

Magister n-o asculta, captivat, se pare, de altceva. Uimită, Selenba înălță capul și văzu imaginea lui Xandiar, flancat de două gărzi de thugi, cu gâtul înfășurat într-un pansament, ca și cum un Reparus i l-ar fi aplicat, dar nu funcționase prea bine. Marea căpetenie a gărzilor făcu o grimasă de ură, zbatându-se între foștii săi subordonați. Ei îl imobilizaseră cu brutalitate.

— De cât timp ați fost eliberat? întrebă aspru Magister.

— De vreo oră, Alteța Voastră Imperială. Nu ne-am dat seama imediat. Nu l-a regăsit pe Prim-ministrul dumneavoastră, care se pare că a fost și el atacat. Fantomele lor... par să se fi evaporat. Nu le-am găsit nicăieri. (Arată spre gâtul lui Xandiar.) Șeful nostru a fost mușcat. Asta e clar opera unui vampyr.

Era foarte subtil. În vocea gardianului se simțea o bucurie imperceptibilă, totuși certă. Magister o percepu și el.

— Ea e, ea e, cu siguranță! Ticăloasa de Tara Duncan! O să mi-o plătească! urlă el.

Înainte ca femeia-vampyr să aibă timp să reacționeze, el întrerupse comunicarea. Stupefiată, ea fixă globul de cristal redevenit negru.

— Dar... ce s-a...

Își veni în fire, conștientă de privirea curioasă a gărzilor.

Edrakinul se uită iscoditor de jur împrejur, cu expresia cuiva care așteaptă materializarea lui Moș Crăciun de la o secundă la alta.

Era extrem de decepționat.

Moș Crăciun trebuie să fi fost ocupat în altă parte. Nu veni nimeni, în afară de câteva insecte care se apropiară și plecară iar, zumzând scârbite după ce simțiseră uleiul zeilor.

Edrakinul nu-și reveni. El se așază, muștrându-se de unul singur, și începu să se roage pe un ton disperat.

Selenbei nu-i venea să creadă că Magister îi închisese în nas. Privirea i se umplu de o promisiune de violență. Ea își recupără cortul, cu un mers furios.

Și Tara auzi râsul proaspăt al lui Moineau. Cel puțin prietenii ei apreciaseră spectacolul femeii-vampyr reduse la tăcere.

— Oi avea o geamănă sau o clonă pe undeva? șopti Angelica, sincer intrigată.

— Nu știu, dar nu cred. Era, într-adevăr, furios. Se pare că totuși cineva e pe cale să-i gonească fantelele aliate. Te gândești la ce mă gândesc și eu?

Angelica nu avu nevoie să reflecteze prea mult.

— Eu mă gândesc că tu te gândești la Cal că se află în Omois, nu-i așa?

— Da, el sau alt vampyr. Oricum, Selenba n-a avut ajutorul pe care se baza, iar asta e bine pentru noi!

— În orice caz, o asigură Angelica, nu exista nicio șansă ca Magister să obțină vreo autorizație: nici să folosească magia, nici să oprească anti-Transmitus-urile. Deja este foarte ciudat că a putut folosi globul de cristal, fără să fie dezintegrat de preoți. Trebuie că aceștia au avut altceva de făcut, altfel ar fi intervenit.

În capul Tarei dansau imaginile vâscoase ale zeilor. Nu, edrakinii nu interveniseră pentru că zeii le interziseseră s-o facă.

Ei așteptau o ocazie mai bună. Asta spusese în visul ei. Pentru a-i strivi orice speranță. Genial, ea ar fi trebuit să călătorească împreună cu zeii. Și să activeze mașinăria înainte ca ei să poată s-o împiedice. Singura consolare era că ea nu murea lent, de efectul radiațiilor. Acolo, va muri foarte repede. Și într-un mod cel puțin strălucitor, luptându-se cu arătări nemuritoare cu destui colți și tentacule, spre binele ei.

Avea genunchii înghețați și stomacul i se-ntorsese pe dos.

Angelica, neștiind de teroarea Tarei, se concentrează asupra thugilor. Își notă cu grijă cum era organizată paza.

Fără păianjeni suplimentari, Selenba nu putu să înainteze atât de repede pe cât ar fi vrut. Totuși, interzise ca păianjenii și thugii să se oprească.

Ei lucra toată noaptea.

Intrară într-o mare alertă când Selenba, constatând subit că nimeni n-o făcuse praf pentru că folosisese globul de cristal, se hotărî să facă magie. O activă și o îndreptă spre tumulul care începuse să descrească foarte repede.

Edrakinii nu interveniră, confirmând ceea ce gândise Tara.

Dar zeii aveau mijloacele de a-i pedepsi pe cei care nu se supuneau ordinelor lor.

Pădurea intră în erupție. Măturând barajul cu uleiul zeilor, plantele puseră stăpânire pe cei trei thugi, pe omul destinat dineului Selenbei și pe cei trei păianjeni pe care-i dezmembrară literalmente sub ochii camarazilor lor. Mandibulele arahnidelor și pânzele pe care le aruncau pentru a imobiliza plantele, nu mai mult decât săbiile thugilor cu patru mâini, nu reușiră mare lucru împotriva vegetației. Urletele lor răsunară multă vreme în urechile Tarei, ale lui Sylver și ale Angelicăi, îngroziți. Rămaseră cu ochii în patru în cazul în care uleiul nu mai funcționa pentru ei, dar zeii aveau, desigur, alte planuri pentru Tara. Plantele îi ignorau.

Selenbei nu-i păsa că-și văzuse masacrare trupele, dar când lianele amenințară s-o ia și pe ea, își dezactivă magia. Plantele se retraseră de îndată, ducând cu ele bucăți de thugi, de om și de arahnide.

Selenba să priceapă o dată pentru totdeauna. Magie = Moarte, ecuația era simplu de înțeles. Ea urlă după thugii speriați și după arahnidele impasibile și munca începu din nou. Edrakinul nu spuse nimic, dar micul lui zâmbet de satisfacție vorbea pentru el.

Tara se dădu înapoi, urmată de ceilalți doi.

— Țineți, șopti Tara, iată uleiul de tolis, o să vă apere de firele arahnidelor.

— Nu riscăm ca ăsta să se bată cap în cap cu uleiul zeilor? întrebă Angelica neliniștită. N-am chef ca plantele să mă găsească, pe neașteptate, apetisantă.

— Nu, începu Tara. (Apoi, reluă:) De fapt, nu știu nimic sigur, dar trebuie să ne asumăm riscul.

Sylver dădu exemplu la uns. Plantele rămaseră la distanță. Angelica și Tara făcură la fel. Robele de sorțitori se camuflară în culori vii care-i acoperiră până-n creștet pe cei trei aflați la pândă. Astfel, erau invizibili. Tumulul era înconjurat de copaci de safir, soarele presăra flori fermecătoare, dintre care unele aruncau raze de lumină ca să le cadă prada. Cu sorii din AltăLume, stelele sau lunile, fiind mai multă lumină, cei care se aflau în interior n-aveau nicio șansă să fie detectați.

Săpând, păianjenii deranjau mii de insecte, iar Angelica, intrând de gardă prima, se hotărî să dubleze stratul hainelor cu care era îmbrăcată... pentru orice eventualitate.

Avea oroare de insecte.

Tara și Sylver se retraseră mai departe în pădure pentru a fura câteva ore de somn. Se hotărâseră să se schimbe unul pe celălalt la fiecare trei ore. Tara nu voia să refacă peretele de copaci vii, pentru eventualitatea în care erau nevoiți să acționeze rapid.

Ea reuși să doarmă și avusese dreptate că zeii îi făcură o nouă mică vizită. Se trezi cu un urlet mut. Se ridică leoarcă de sudoare, tremurând.

— Tara, șopti neliniștit Sylver, ești bine?

— Da, răspunse Tara la fel de încet, eu... tocmai am avut un coșmar. Du-te înapoi.

— Nu dormeam. Ar fi enervant ca Lucrul să preia controlul când suntem atât de aproape de țintă.

— Da, mai ales dacă ținem cont de umorul său cel puțin ciudat. Ai avut dreptate.

În întuneric, vocea lui Sylver căpătă o inflexiune tandră:

— Poate mâine vom muri toți... sau peste câteva ore. Tara, aș vrea să-ți mulțumesc. Angelica mi-a spus să nu-ți mai vorbesc despre asta, dar...

— Angelica! exclamă Tara cu o voce înăbușită. Ce i-ai povestit Angelicăi?

— Că ți-am spus cât de mult te iubesc. De fapt, cred că te iubesc de când mi-a fost frică de tine.

Tara se pregătea să bombăne că Angelica n-avea desigur cum să fie la curent cu micile lor întâmplări, când ultima frază îi răsună în creier.

— Poftim?

— Da, când te-ai transformat în vampyr băutor de sânge omenesc, mi-ai spus că eu miroseam foarte bine. Era prima oară când mă priveai de parcă eram ceva de mâncare, delicios... *fraged*. Mi-a fost frică.

Ah, faimoasa lui onestitate! Tara trebuia să recunoască: franchețea lui Sylver îi plăcea foarte mult.

— Voi, altmundanii, suspină ea, aveți totuși o concepție stranie despre dragoste. Și Fabrice, deoarece este îndrăgostit de Moineau, pentru că aceasta e capabilă să-i sară la gât. Voi nu știți că dragostea e dulce, e caldă, e tandră, nu e „care dintre noi îi va trage primul o chelfăneală celuiilalt, dragostea mea?”

Tara auzi în întuneric un sunet înăbușit. Îi trebuiră câteva secunde să priceapă că Sylver râdea.

— Noi, piticii, spuse el amuzându-se, nu prea avem obiceiul să vorbim despre dragoste. Asta trebuie să fie latura mea umană, care iese la suprafață în măsura în care sunt om, iar această formă nu e un fel de deghizare naturală. Când tata a

întâlnit-o pe mama, s-a îndrăgostit nebunește de ea. Ea se antrenă într-un parc din apropiere, când el a trecut pe-acolo. Și-a dat seama imediat că ea avea o formație de ucenică Necruțătoare, ca și el. A urmărit-o până la florăria cea mai apropiată, încercând să n-o piardă din ochi, ceea ce a făcut ca el să-și riște viața de o jumătate de duzină de ori, apoi s-a grăbit în parc. El ascunsese florile la spate și le-a fluturat pe sub nasul mamei mele, luând-o prin surprindere.

— Și ea ce-a făcut?

— A crezut că era atacată. A decapitat florile înainte să-și dea seama despre ce era vorba. El s-a întors cu un mănunchi zdravăn de tije în brațe. Era furios, florile îl costaseră o avere.

Tara își reținu un zâmbet.

— Și ce-a făcut?

— I-a cerut să-i plătească daune.

— Daune?

— În schimbul masacrării florilor, ea trebuia să-l ia în căsătorie.

Asta era plata daunelor? Piticii ăștia vorbeau fără menajamente!

— Și ea ce-a făcut?

— I s-a părut nostim. I-a spus că dacă venea, timp de un an, în fiecare dimineață la parterul unei anumite case, a cărei adresă i-o va da ea, cu o floare diferită, poate se va gândi la propunere.

Tara îi era recunoscătoare lui Sylver că-i povestise o întâmplare atât de frumoasă, uitând astfel de teama care-i pulsa în tâmpile.

— Uau, asta însemna mai mult de patru sute cincizeci de flori! Ce-a răspuns el?

— Că se vor revedea a doua zi.

— A ținut pariul?

— L-ar fi ținut, cu siguranță. La început, totul a mers bine. Când nu putea să vină — că era în misiune în Hymlia, ca ucenic pe lângă mentorul său Necruțător —, ruga pe altcineva să-i ducă floarea. Dar brusc a intervenit ceva și le-a stricat ploile. Bunicul a crezut că-i făcea curte soției sale. Trebuie spus că bunicul o vedea încă pe fiica lui ca pe o fetiță de numai o sută de primăveri și că bunica era de o mare frumusețe.

Tara se stăpâni la timp, înăbușindu-și râsul cu mâna.

— Zău, glumești?

— Deloc. Cum mama voia cu adevărat să-și dovedească dragostea față de tata, nu a coborât să ia primele flori; el trebuia să le lase pe peronul clădirii, fără măcar să poată să-i spună o vorbă. Și cum ea îi dăduse numai adresa, nu și numele, nu putea însoți floarea de niciun cuvânt care ar fi putut lămuri misterul. Și cum, pe deasupra, ea nu voia ca tatăl său, adică bunicul, să se amestece în povestea asta, având în vedere că el era foarte protector, nici ea nu spuse că erau pentru ea.

Tara vedea foarte bine unde duceau toate astea. La o mare catastrofă.

— Bunica era încântată că un necunoscut îi lăsa flori în fiecare zi. Bunicului însă nu i se părea deloc drăguț acest fapt. El se hotărî, deci, să-l facă pe intrus să înțeleagă faptul că nu se face să râvnești la nevasta vecinului. Când tata a lăsat următoarea floare, de sus a căzut peste el cam o tonă de pietre de

maskesort. Cred că era a cincizeci și treia sau a cincizeci și patra floare.

— O-la-la, reuși să spună Tara, ghemuită pe vine, și ce s-a întâmplat pe urmă?

— După ce și-a revenit din surprindere, tata s-a apărât. Apoi, s-a întâmplat să fie, la rândul lui, victima unei neînțelegeri. Cum bunicul urla că el n-o să lase un neam prost să-i ia nevasta, tata a crezut că mama era nevasta bunicului meu. Nebun de turbare că fusese înșelat de o cochetă fără inimă, l-a lovit pe bunicul și-a plecat.

În întuneric, Tara făcu ochii mari. Să-l lovești pe tatăl viitoarei tale neveste nu i se părea o idee foarte bună.

— Bineînțeles, atrasă de țipete, mama a coborât să vadă ce se întâmplase. Ea l-a găsit pe bunicul încercând să se ridice, iar pe bunica urlând că un pitic încercase să-l asasineze. Văzând floarea pe jos, mama a înțeles imediat. S-a gândit că tata a vrut să vorbească despre ea cu bunicul și s-o ceară de nevastă. Atunci, s-a apucat să urle după el.

Pe Tara o dureau fălcile de cât încercase să nu râdă cu zgomot. Era cea mai încurcată poveste pe care o auzise vreodată în viața ei!

— Bunicul, încă zăpăcit, nu înțelegea foarte bine de ce mama îl insulta, țipând din toți rărunchii, pentru că-l prinsese pe piticul care-i curtase nevasta...

— Doamne sfinte, dar e trăsniță rău povestea ta!

— Așteaptă, asta nu-i tot. Tata, care nu era prea departe, a auzit-o pe mama urlând. Încă furios, a făcut cale-ntoarsă și s-a grăbit să-i spună tot ce avea pe suflet. Mai ales că, precum buchetul, anumite flori îl costaseră scump.

Tara zâmbi în întuneric. Piticii nu erau în mod special avari, dar, în sfârșit, banul era ban.

— Poți să-ți imaginezi scena. Patru pitici ciufuliți, niciunul ascultând ce spuneau ceilalți, zbierau în mijlocul străzii.

Tara râdea, incapabilă să se stăpânească, chiar dacă râsul ei era în continuare discret.

— Și cum s-au terminat toate astea?

— La secție. A sosit Poliția și, cum comandatul lor nu a reușit să înțeleagă ce spuneau bunicii și părinții mei, a luat la secție pe toată lumea.

— Sylver! exclamă Tara. Invențezi, nu se poate așa ceva!

— Noi, piticii, răspunse foarte serios Sylver, nu suntem capabili să mințim. Și avem, în aceeași măsură, un mare defect.

— Numai unul? nu se putu abține să nu glumească Tara.

— Suntem foarte ranchiunoși, replică Sylver. Bunicul, odată lămurit misterul mai mult sau mai puțin, a refuzat categoric să-și dea fiica în căsătorie unui asemenea neam prost.

— Îmi spuneam eu că asta nu se putea termina așa de simplu. Ce s-a mai întâmplat?

— Tata a răspuns că nici nu se pune problema să se însoare cu fiica unui bărbos bătrân și cusurgiu. Apoi, mama s-a supărat și a spus că n-avea chef să se mărite cu un pitic care-i lovise tatăl. Atunci, a intervenit bunica. Este o foarte celebră cântăreață la noi. Frumusețea și vocea ei sunt cunoscute și apreciate în toată AltăLumea.

Tara, care-i auzise deja cântând pe pitici, a căror voce evoca o sirenă și vaietele unei turme de pisici și de porci striviți, se înfioră.

— Striga atât de tare, încât bunicul jura că în acea zi i se topise ceara din urechi și că vergelele de la închisoare se lichefiaseră. Asta i-a făcut pe toți să tacă, inclusiv pe comandant, care voia să le dea amendă pentru tulburarea liniștii publice. Pe un ton foarte calm, bunica i-a ordonat tatălui meu să explice versiunea sa asupra faptelor. Când bunicul încerca să vorbească, ea doar deschidea gura și el tăcea. El n-avea chef să fie trăsnit de un țipăt supersonic. Odată ce tata a explicat cum era el de îndrăgostit la nebunie de mama, încât îi aducea o floare în fiecare zi, după ce nu vorbise cu ea decât două minute, bunica îi ceru mamei să explice de ce nu spusese că florile erau pentru ea. Mama a spus că i-a fost frică de reacția tatălui ei, dar nu într-atât încât să reziste dorinței de a-l vedea pe pitic, dacă tata respecta învoiala atât de neobișnuită.

— Lasă-mă să ghicesc. Bunica ta, care pare o fem... o pitică foarte inteligentă, s-a descurcat, făcându-l pe bunicul tău responsabil de tot, nu-i așa?

— Exact. El s-a trezit că toată lumea îl privea cu reproș. Bunica l-a mai acuzat și de lipsă de încredere în ea, ceea ce era inacceptabil. El a admis că poate era prea protector cu fiica sa. Aceasta a profitat de ocazie ca să-i smulgă promisiunea că el considera favorabilă propunerea tatălui meu. Ea a pierdut aproape cinci ani ca s-o obțină, dar, în sfârșit, părinții mei s-au căsătorit. Au lucrat în Omois vreo sută de ani, până să-și dea seama că nu puteau să aibă copii. Atunci, au depus o cerere de adopție.

— Ai fost adoptat oficial, dar eu credeam că...

— Nu, de fapt cel care m-a încredințat lor n-a urmat deloc căile oficiale. A aflat, pur și simplu, despre ei că-și doreau un

copil și le-a făcut rost de el. La fel a spus în scrisoarea lui — spre binele lor, în calitate de părinți, ca și spre al meu, în calitate de bebeluș. Dar ei trebuia să părăsească orașul, să se stabilească la o fermă și să mă ducă departe, să nu am contact cu nicio persoană. Scrisoarea spunea că voi fi în mare pericol dacă existența mea va fi cunoscută. Părinții mei au respectat, prin urmare, această înțelegere, nu din cauza banilor care însoțeau epistola, ci pentru că se temeau pentru viața mea. Asta ți-am spus când ți-am mărturisit ce simt pentru tine. Cunosc iubirea, Tara, o înțeleg, deși e un sentiment complex; am văzut dragostea pe care părinții mei o au unul pentru celălalt și pentru mine. Dar eu nu m-am gândit — din cauza solzilor mei cu care-i tai pe ceilalți — că s-ar putea să mă încerce vreodată acest sentiment. Asta voiam să-ți spun când ți-am mulțumit. Îți mulțumesc că m-ai făcut să simt asta, e foarte prețios pentru mine. Și vreau să mă și ierți. Nu m-am gândit că te voi răni declarându-mi sentimentele în ceea ce te privește. Eu am înțeles bine că dragostea ta pentru Robin era mare, dar n-ai vorbit niciodată despre asta și-atunci...

Tara nu mai avea chef să râdă. Răspunse, cântărindu-și cuvintele:

— N-am vorbit despre asta pentru că e atât de dureros, încât am vrut să mor. Și aș fi reușit, fără-ndoială, dacă nu mi-ar fi salvat Cal viața. Nu trece o zi fără să mă gândesc la Robin. Sylver, tu ești, cu siguranță, cel mai ciudat și cel mai uimitor băiat pe care l-am cunoscut până acum, ești curajos, amabil și frumos din cale-afară, dar este imposibil. Chiar dacă n-ai fi avut solzii, ar fi fost imposibil. Nu numai din cauza dragostei pe care i-o port lui Robin pentru totdeauna, dar și pentru că eu

risc să mor în câteva ore, așa că nu vreau să te fac să trăiești ce am trăit eu cu Robin. Pierderea celui pe care-l iubești e cea mai cumplită durere.

Îl auzi pe Sylver cum inspiră profund.

— N-o să te las să mori, este imposibil. Și o să te aștept. Da, te aștept.

— Nu, spuse Tara ferm. Nu te las să aștepți. Așa a spus și Robin. Că așteaptă să mă îndrăgostesc de el. După aceea, a spus că așteaptă să mă fac mare. Chestiile astea nu funcționează în ceea ce mă privește, Sylver, sunt periculoasă. Mi-am pus prietenii de-atâtea ori în pericol, încât am și pierdut șirul acestor situații. Ba chiar am reușit să-l omor pe cel pe care-l iubeam. Trebuie să existe milioane de fete care te vor considera fermecător. Din ziua în care vei scăpa de solzi și de saliva acidă — și ziua asta va veni, cu siguranță —, ele o să-nceapă să-ți dea târcoale. Și sunt convinsă că o să găsești una de care... de care-ți va fi teamă ca și de mine.

Era un fel puțin ciudat de a spune ce gândea, dar asta îl marcase pe Sylver. Îi fusese frică de ea.

Doar tăcerea îi răspunse.

— Sylver, îl strigă ea cu blândețe, mă auzi?

Dar Sylver nu răspunse.

Ea se ridică și-l căută la lumina celor două luni.

Dar Sylver dispăruse.

Atunci, un țipăt cumplit o făcu să tresară. Se îndreptă spre locul în care se făceau săpăturile.

Ceea ce văzu o făcu să pălească.

Găsiseră mașinăria.

Planul

sau, cum se spune, harta nu e teritoriul

magister își activă globul de cristal. Apăru încântătorul chip al Selenei.

— Da? spuse ea bănuitoare, recunoscându-l pe sangrav.

— O să fii mulțumită, draga mea, o anunță el pe un ton vesel.

— Bine, răspunse Selenă fără entuziasm, și de ce?

— În sfârșit, am chemat-o înapoi pe Xoara. Tara nu mai riscă nimic!

— Ah, formidabil! răspunse Selenă cu un delicios surâs. Mulțumesc mult, dragă prietene!

Și înainte ca Magister, stupefiat, să aibă vreo reacție, ea întrerupse comunicarea.

Se întoarse spre T'eal. Care apăru din umbra în care se ascunsese când ea primise apelul.

— „Dragă prietene”? zise ironic președintele oamenilor-lup. Dacă Maiestatea Sa Imperială, Doamna Elseth, nu m-ar fi contactat să-mi spună că sunteți aliată, aș fi avut niște îndoieli!

Bătrâna Împărăteasă plutea în spatele Selenei, iar ea părea uimită.

— Pe strămoșii mei, micuțo, să nu întreci măsura, se va îndoi de orice la un moment dat!

Selena avu un surâs viclean.

— Nu, e mult prea arogant, asta-l va duce la pierzanie. Bine, Domnule Lup, ce credeți despre planul meu?

— E plin de lacune, bombăni T'eal, scărpinându-se în cap, chiar cu incontestabilul atu al acestui vampyr. Dar recunosc că sunteți o femeie curajoasă, aproape un alfa, în ciuda aparenței dumneavoastre gingașe.

Tonul lui era admirativ. O găsea cu adevărat pe gustul lui pe această femeie frumoasă și neînfricăată, care se bătea pentru idealul ei.

Da, strașnic de frumoasă.

Asta cădea bine. N-avea pe nimeni în acel moment. Și-i aruncă un zâmbet seducător.

— Oh, mulțumesc, răspunse Selena, care n-avea nicio idee despre ce vorbea T'eal, dar presupunea că era un compliment.

— În cât timp veți fi gata? întrebă mai serios T'eal.

— Trebuie să acționăm repede. Puterea lui Magister crește pe zi ce trece.

— Deci? insistă lupul.

— La mijlocul nopții următoare, se angajă Selena, încrunțată de concentrare. În treizeci de ore. Noi o să declanșăm acțiunea. Să fiți gata!

— Sunteți cu adevărat naivi, se auzi o voce din spatele lor, făcându-i pe amândoi să tresară. Fără mine nu veți fi decât mâncare pentru câini... dacă mă pot exprima așa, Domnule Lup.

Sambor trase un răget, stupefiat că nu-l simțise pe intrus.

Ei se întoarseră, gata de luptă. O umbră se desprinsese din perete, contururile i se precizară și un thug încântător, cu părul ca purpura și ochii negri, le surâse binevoitor.

Tot arătându-le numeroasele scoop-uri moarte din mâinile sale.

Președintele mormăi și se ridică. Mâna răcoroasă a Selenei îl opri.

— Așteptați, e un prieten. Séné. Ce faceți aici?

— Mă joc de-a v-ați ascunselea cu fântomele, răspunse cea care se deghizase astfel. Se pare că... aptitudinea mea de a mă ascunde privirilor îmi permite, în aceeași măsură, să mă ascund și acestor fântome.

— Și mirosului meu, de asemenea, bombăni președintele. M-ați surprins, Doamnă.

Se simțea că asta îl deranja mult.

Séné îi adresează un zâmbet cu gropițe-n obraji.

— Am profitat de acest avantaj pentru a deveni legătura dintre Rezistența care operează în interiorul Palatului și cea de-afară. Am supravegheat și ce făceați. Când fântomele au fost atacate de un vampyr, am crezut că era Tara. M-am ascuns și am fost foarte surprinsă să descopăr că vinovatul nu era altul decât Cal. Trebuie să-i mulțumiți din partea mea, Doamnă, primul pe care l-a eliberat a fost Xandiar. Detestam să-l văd pe iubitul meu redus la stadiul de căi... (ea se opri, după ce aruncă o privire spre T'eal) de sclav al lui Magister.

— Xandiar e căpetenia gărzilor, explică Selena. De aceea l-am ales pe el. (Ea arată cu capul spre scoop-urile arse.) Și ce-i cu astea?

— Este al doilea sistem de supraveghere din apartamentele dumneavoastră, răspunse Séné aranjând micile camere înnegrite în buzunar și ștergându-se pe mâini. A trebuit să le debranzez în mai multe etape, în cursul ultimelor săptămâni.

Selena păli.

— Al doilea sistem?

— Hm, hm...

— Dar... credeam că e totul distrus de fiecare dată.

— Este un sort destul de răutăcios. Ardeți primele scoop-uri, dar germini de scoop sunt plasați în spate. Distrugându-le pe primele, faci să crească următoarele. Nedetectabile, în tăcere, eficiente.

— Vreți să spuneți că... fără dumneavoastră, tot ce am făcut împreună cu Cal ar fi fost descoperit? Fără să mai vorbesc despre complotul cu Doamna Elseth și președintele T'eal?

— Exact, răspunse prompt, Séné.

Selena sări, surprinzându-i pe T'eal și Séné, și-i luă mâinile.

Mă rog, două dintre cele patru mâini.

— Mulțumesc mult de tot.

— Nu mi-am făcut decât datoria, Doamnă. Imperiul nostru este în pericol și am jurat să-l apăr când m-am angajat în serviciile secrete din Omois.

— Séné, sunteți neprețuită. Domnule Președinte T'ael?

— Doamnă?

— Ați putea să stingeți lumina, vă rog?

Președintele păru puțin mirat, dar se supuse. În micul salon se făcu întuneric beznă.

Selena suspină de ușurare.

Séné nu mai strălucea.

— E bine, strigă ea, puteți s-o aprindeți iar.

Președintele se supuse. Iar privirea lui era plină de semne de întrebare când se făcu lumină din nou.

— Vă rog să mă scuzați, dar ăsta ar fi putut să fie un vicleșug al blestematului de Magister, îi spuse Selena lui Séné, puțin jenată. V-am ținut de mâini pentru a fi sigură că nu veți ieși din încăpere, ca să vă camuflați. Fantomele strălucesc în întuneric, la fel și corpul-gazdă. Acum știu că sunteți într-adevăr cu noi. Mulțumesc încă o dată.

Președintele se înclină, aprobator.

— Doamnă Séné, probabil că vă datorăm viața. Mulțumesc. Lupii vor răspunde dacă-i veți chema. Aveți stima haitei.

Séné se înclină la rândul ei.

— Vă rog. Acum să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos în planul de care-ați pomenit.

Selena îi zâmbi, tot gândindu-se că avea mai mult noroc decât meritau.

Apoi ea puse degetul pe rană.

— De ce pe mine?

— Poftim?

— De ce să mă supravegheze pe mine? Să supravegheze ce fac fantomele, înțeleg; dar de ce pe mine?

Séné nu-și coborî privirea.

— De fapt, reuși ea să răspundă, am, cum s-ar zice, o mi-siune.

— „Cum s-ar zice”?

— Da, cu mult înainte de invazie, Maiestatea Sa Imperială Lisbeth mi-a cerut s-o supraveghez pe Tara. Fiind deghizată din cauza muncii mele, n-am supravegheat-o douăzeci și șase

de ore din douăzeci și șase, dar să zicem că vegheam asupra ei. La fel cum am făcut când am urmat-o pe Moștenitoare pe Continentul interzis.

— O spionați, traduse Selena. Și ați crezut și dumneavoastră că s-a întors.

— Da, răspunse Séné, apoi am înțeles că nu era cazul.

— Nu, spuse o altă voce, care-i făcu să tresară din nou, ea este pe insula Patrok!

Danviou tocmai străbătuse pereții apartamentului Selenei și se apropie de ea.

— Pe strămoșii mei, bombăni Elseth, noroc că nu mai am inimă, aș fi murit de două crize cardiace în mai puțin de zece minute. La naiba, tinerilor, n-ați învățat să bateți la ușă?

Séné și Danviou o priviră neîncrezători.

— De acord, de acord, considerați că n-am spus nimic.

Selena se apropie de Danviou, speriată.

— Fiica noastră la Patrok? Dar credeam că e în drum spre Hymlia! Pe strămoșii mei, cu edrakinii? Cum îi merge?

— Bine, zâmbi fantoma, în sfârșit, atât cât e posibil, înconjurată de dușmani, într-o pădure cât se poate de carnivoră. Știi că voia să activeze ea însăși mașinăria antifantome?

Selena ridică din umeri.

— Nu, dar nu prea văd ce...

— O să moară, o întrerupse Danviou. Selena, fiica noastră o să moară dacă activează această mașinărie, radiațiile o s-o omoare! Oh, nu imediat, dar efectul e ireversibil.

— Ești sigur de asta?

— Selena, eu sunt fostul Imperator din Omois și descendent al lui Demiderus. Atâta timp cât sora mea n-avea descendenți,

eram în egală măsură Moștenitorul Coroanei Imperiale. Am avut, așadar, acces la *Cartea Întunecatelor Secrete*. În toți acești ani, aproape că am învățat-o pe dinafară. A fost suficient să chem capitolul respectiv în memorie și să-mi amintesc ce făcea mașinăria.

Selena se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu genunchii tremurând, și-și trecu o mână obosită pe față.

— Vrea să moară, asta e, murmură ea, din cauza lui Robin?

— De fapt, răspunse Danviou, vrea mai ales să-și repare greșeala.

— Un sacrificiu, mârâi T'eal de care uitaseră. Micuța e curajoasă.

— M-am întors ca să-ți cer sfatul, explică Danviou, ignorând admirația lupului. Spune-mi cum pot s-o conving, tu o cunoști mai bine decât mine. Care sunt cuvintele care ar întoarce-o de la o așa grozăvie?

Din nou, Selena își frecă fața. Înțelesese de multă vreme că Tara era la fel de încăpățânată ca Isabella. Nimic n-o va face să-și schimbe părerea, dacă luase această hotărâre.

Înălță o privire mâhnită spre Danviou.

— Trebuie să te întorci în CealaltăLume.

— Ce? Dar...

Selena se ridică brusc.

— Nu înțelegi? Nimic n-o s-o oprească. Ea o să activeze mașinăria. Și dacă o activează când ești tu acolo, vei fi distrus. Danviou, n-ai idee ce forță are copilul nostru. O să supraviețuiască, știu că o să supraviețuiască. Dar, ascultă-mă bine. Dacă tu ești nimicit, înseamnă că ea l-a omorât nu numai pe iubitul ei, ci și pe tatăl ei. Nu poți s-o încarci și cu această povară.

— Dar n-ai nicio certitudine! protestă fantoma. Dacă-și schimbă hotărârea, e salvată! Eu... eu vă iubesc atât de mult!

El se bâlbâia, amesteca frazele, îngrozit. Pentru a încheia cu ceea ce conta cel mai mult pentru el. Dragostea pentru soția și fiica sa.

Selena deveni palidă.

— Știu. Fă-o măcar pentru ea, dacă n-o faci pentru tine.

— Radiațiile astea, spuse Séné, atenuând intensitatea schimbului de cuvinte dintre cei doi soți, sunt mortale? Poate reușim să găsim ceva care s-o salveze pe Tara, nu?

— Nu, replică Danviou, aproape cu sălbăticie, *Cartea* spune că...

— Au trecut sute de ani, i-o tăie Selena. Între timp, știința și medicina au făcut progrese mari. Danviou, te rog! Crede-mă, este inutil să te întorci la Patrok, trebuie să ai încredere în noi, trebuie să ai încredere în ea.

Își cufundă ochii de culoarea alunei în ochii albaștri ai lui Danviou și tot ce ea resimțise se șterse dintre ei. Danviou era să moară de durere. Ea îl iubea încă, vedea asta. Era distrusă. Voia să-l salveze. Voia să-și salveze fiica. Ea refuza să fie doar un pion pe care-l muți. Era blândă, era puternică. Era soția lui și el o iubea atât de mult, încât era în stare să moară pentru ea.

Încă o dată.

Dar ea nu voia. Atunci, el i se va supune. Tocmai pentru că o iubea.

Elseth își dresе vocea. Nu pentru că avea nevoie, ci pentru a le aduce aminte de prezența ei.

— Tara poate declanșa mașinăria în orice clipă, nu-i așa?

— Da, răspunse Danviou, detașându-se cu greu de privirea rănită a Selenei.

— Și eu sunt fantomă, insistă Elseth.

— Da, suspină Danviou, ca și mine.

— Aș detesta să mă las distrusă de o mașinărie obișnuită, afirmă Elseth. Dar vreau să-mi asum riscul.

Reușise să capteze atenția fantomei.

— Poftim?

— N-am fost niciodată pe insula edrakinilor, dar știu că zeii lor nu sunt prea simpatici, după cum spuneau câțiva supraviețuitori. Știu că aveți foarte mare încredere în capacitățile ficei voastre, dar am o întrebare. Dacă micuța nu reușește, va trebui să-l neutralizăm noi înșine pe Magister, sunteți de acord?

Selena se ridică și-și șterse ochii din care, împotriva voinței sale, curseseră câteva lacrimi.

— Tara e puternică, dar aveți dreptate, Maiestatea Voastră Imperială, poate da greș.

— Deci, nimic nu ne spune că ea va activa mașinăria, cum nimic nu ne spune că ea n-o va activa. Asta are o mică latură „vrrirul lui Koestur”¹, cred. Pe scurt. Forța acestui imperiu face ca noi să fim întotdeauna pregătiți pentru orice. Trebuie să ne ținem de planul nostru. Să ne jucăm cărțile. Să-l neutralizăm pe Magister. S-o punem iar pe Lisbeth în fruntea imperiului. Din clipa în care Magister va fi inofensiv, eu voi pleca (arătă cu un

¹ Echivalentul altmundan al pisicii lui Schrödinger. Ceea ce dovedește că atunci când un savant are o idee bizară, implicând o pisică, cianură, un computer Geiger și un non-mort cuantic, va exista mereu un altul care să facă același lucru în altă parte. Dar la scară mult mai mare, având în vedere statura vrririlor. (N.a.)

deget spre Danviou), și dumneavoastră la fel, tânără fantomă. Dacă ea activează mașinăria, acest lucru vă va ușura sarcina, fără să ne distrugă, deoarece noi nu vom mai fi acolo. Dar dacă ea nu reușește, atunci veți face ca Lisbeth să fie mușcată de vampyr și totul se va termina. Apoi va fi de ajuns să fie trimisă o escuadă solidă la Patrok pentru a o recupera pe ea și mașinăria, dacă e posibil. Va trebui să studiați și să le puneți în gardă pe viitoarele generații. (Se aplecă și rosti sacadat cuvintele:) Noi suntem periculoase. Nu ne chemați!

Danviou își întoarse privirea rugătoare spre Selenă, dar aceasta se menținu pe poziție. Îi răspunse cu o privire fermă. El oftă.

— Bine. N-o să mai plec la Patrok. Odată ce acest nebun este neutralizat, ne-ntâlnim în CealaltăLume. Mă bazez pe tine, Selenă, dragostea mea, pentru că Tara n-o să-mi facă o vizită decât după mulți, mulți ani.

Selenă zâmbi palid.

— Îți promit.

Cu inima grea, discutară despre modificările planului. Séné era cooptată în plan și multe lucruri care erau greu de realizat, dat fiind numărul mic de conjurați, deveniră brusc foarte ușor de rezolvat.

În sfârșit, toate amănuntele au fost verificate minuțios și analizate. Nu le mai rămânea decât să acționeze.

— Vă puteți baza pe noi, Doamnă, încheie T'eal. O să fim pregătiți. Este o onoare să luptăm alături de dumneavoastră. Fie ca operațiunea Răzbunarea să-și împlinească scopul sângeros.

— Și ca zeli să aibă milă de noi, murmură bătrâna Împărăteasă, trasând cercul divin pe fantomaticul ei piept, și să ne acorde victoria.

— Sau moartea, încheie T'eal pe un ton definitiv.

Împărăteasa făcu o grimasă.

— Oh, știți, moartea e cam exagerat!

Miile de zei

sau cum să câștigi premiul întâi cu coroană
în materie de dușmani nemuritori

Selenba se afla în mijlocul craterului, pe cale să improvizeze dansul victoriei fără țigara de foi¹.

Găsiseră mașinăria. Fără elan, după precedenta discuție cu Magister, Selenba, care avea mândria ei, se hotărî să nu-i spună. Ea le făcu semn thugilor s-o ridice din craterul săpat de păianjeni.

Tarei îi bătea tare inima, de emoție. În sfârșit, o să vadă faimoasa mașinărie care putea să distrugă fantomele. Se simțea precum O'Neill în *Stargate*, gata să-l vadă pe Go'ahuld dezgropând o mașinărie a strămoșilor.

Acum, totul era s-o fure, să înțeleagă cum s-o folosească și s-o activeze. De ce nu-l avea ea alături pe Daniel Jackson... și pe Samantha Carter ca să se arate generoasă.

¹ Tara a fost foarte impresionată de filmul *Independence Day*. (N.a.)

Spre marea surpriză a întregii lumi, mașinăria era mică. Doar un metru înălțime și un metru lățime. Un cub mai mare, se pare nu foarte greu. Putea să-l ducă un singur om.

O așezară, cu precauții, pe spatele unui păianjen, special înhămat, unul dintre cei doi care nu săpaseră până la a-și uza picioarele.

Ceilalți păianjeni, neputincioși pentru că nu mai aveau picioare, fuseseră abandonați în junglă, jalnice epave. Selenba rostise un cuvânt și le luase toată falsa viață, nelăsându-le decât carcasele goale... mă rog, moarte.

Femeia-vampyr era pe punctul de a da semnalul de plecare spre coastă când, brusc, se opri. Înlemnind.

În fața ei, cu uleiul de tolis strălucind sub sorii AlteiLumi, se afla Sylver.

Și sabia îi lucea alături.

Tara înghiți în sec. Era ca și cum ai fi presimțit o ciocnire între două trenuri uriașe, ca și cum ai fi știut că vor fi multe victime, dar nu aveai cum să intervii.

— Urină de broască râioasă, mormăi Selenba, ce mai e și asta?

Femeia-vampyr părea plină de furie. Promisiunea unui act de violență se citea în ochii ei roșii. Cineva tot o să plătească pentru insulta adusă de Magister. Amețită de dorința de răzbu-nare, ea înaintă spre Sylver.

Ca un perfect cavaler rătăcitor, acesta făcu o plecăciune.

— Omagiile mele, Doamnă, mă numesc...

Nu mai avusese niciodată ocazia să-și dezvăluie identitatea. Când înclină capul s-o salute — aflându-se în fața unui

adversar onorabil, împotriva căruia se va bate onorabil —, își luă privirea de la ea.

Numai că Selenba era lipsită de onoare. Cu o săritură furioasă, ea se avântă asupra lui. Înainte ca Sylver să poată face ceva, ea se repezi cu pumnii în capul lui.

El nu rezistă loviturii.

Se prăbuși ca un pietroi.

Și Selenba urlă de durere. Își zdrobise o încheietură de capul incredibil de tare al lui Sylver și își tăiasе mâinile până la os. Iar Sylver, amețit, scutura din cap ca să-și revină.

Îngrozit, Fabrice se precipită spre Selenba ca să-i aplice un Reparus... dar împietri pe loc. Nu putea practica aici magia. Ar fi fost devorat de plante.

— Ce faci? mârâi Selenba care suferea martiriul, îngrijește-mă!

— Eu... nu pot, se bâlbâi tânărul pământean, plantele ne vor ataca! Magister...

— Nu-mi pasă de Magister, bale de limax ce ești, urlă Selenba, îngrijește-mă!

Dar Fabrice se dădu înapoi.

— Nu, răspunse el cu fermitate, nu mai avem timp, drumul e deja deschis. În mai puțin de o zi vom fi pe coastă și voi putea să te îngrijesc. N-o să pun în pericol misiunea din cauza ta.

Era foarte degajat, dar se putea simți din vocea lui satisfacția de a o vedea pe înspăimântătoarea femeie-vampyr suferind la rândul ei.

Selenba nu putea accepta să fie la mila lui Fabrice. În ciuda mâinilor ei ciopârțite, unghiile i se alungiră formând gheare, și ea sări, luându-l prin surprindere.

Drept pe Moineau, în gâtul căreia își înfipsese ghearele, făcând să curgă un fir de sânge, care se amestecă apoi cu cel de pe mâinile ei.

— Îngrijește-mă sau îi tai beregata iubitei tale!

Fabrice păli. Nu avea decât cincisprezece ani. Înțelesese bine violența și cruzimea acestei planete, dar nu știa să blufeze, nu încă.

Tremurând, el se aplecă și activă magia.

Copacii se înfiorară.

Lansă un Reparus. Rănile dispărură. Arborii explodară și milioane de liane se precipitară spre ei. Fabrice urla.

Și Selenba.

Thugii au fost luați cu toții. La fel și cei doi păianjeni, cu prețioasa povară. Selenba încercă din răspuțeri să se lupte, dar împotriva copacilor nu putea face nimic.

Spre deosebire de ce făcuseră lianele de mai înainte, acestea își pasau păianjenul neputincios din arbore în arbore. Mașinăria. Temeinic ancorată pe spatele lui, nu părea, vai, c-ar vrea să cadă. Arahnida scrâșnea de furie, mandibulele ei tăiau tot ce-i apărea-n cale, dar în locul unei liane secționată, alte două îi luau locul. Nu putea să se elibereze.

Ca o nebună, Selenba alerga în urma păianjenului. Și chiar dacă trupul său puternic forța trecerea prin junglă, se întreba de ce copacii capturasera păianjenul și pe thugi, dar îi cruțase pe ea, pe Fabrice și pe Moineau. Nu era logic. De aici și până la a-și imagina că ei se năpusteau spre nu se știe ce capcană, nu mai era decât un pas.

Tot făcând salturi, ea activă magia.

La rândul său, Fabrice o eliberase pe Moineau. Ei se transformaseră amândoi. Uniți prin același scop, alergau în spatele Selenbei. Bestia se năpusti la fel de repede ca și omul-lup, foarte concentrată, chiar dacă Fabrice râdea, cu toată bucuria cursei nebunești.

Edrakinul încercă să-i urmărească, icnind de efort în spatele lor, dar pisicile nu erau făcute pentru curse de fond și se distanțară mult.

El a fost foarte surprins să fie depășit de Tara. Da, după ce-l lăsase pe Sylver *groggy*¹ sub paza Angelicăi, se repezi și ea în spatele mașinăriei, cu toate forțele de fată-vampyr băutoare de sânge omenesc.

Pe urmele acestui mic cub alerga totuși multă lume.

Edrakinul, furios, se opri brusc. Îi era de-ajuns. Fusesse politicos. Acceptase capriciile periculoase ale toyoulilor, se supuse ordinelor și-i respectase pe zei. Acum, străinii erau din ce în ce mai numeroși în pădurea sfântă, iar asta nu trebuia să se mai întâmple.

Se lăsă pe vine și începu să se roage din toate puterile, frecându-și urechile, mai-mai să și le smulgă, și implorând zeii să vină, să nu-l părăsească.

Iar de data asta, zeii îi răspunseră.

Spre groaza lui cumplită, se trezi brusc transportat într-o poieniță, în mijlocul căreia copacii tocmai puseseră mașinăria. După ce făcuseră pur și simplu bucăți păianjenul care-o cărase. Rămășițele lui încă zvâcneau la poalele copacilor.

¹ Amețit (în original în lb. engleză). (N.red.)

Selenba se învârtea ca un taur furios în mijlocul arenei și se opri brusc, luată prin surprindere.

Pentru că în fața ei stăteau mii de preoți cu colți uriași.

Și lângă ei, cei o mie de zei ai edrakinilor o judecau de la înălțimea lor redutabilă.

Era pentru prima oară în viață când Fabrice era mulțumit că nu-și ajunsese prada din urmă.

O depășise pe Moineau cu puțin și era cât pe ce să cadă în arenă, dar, mai puțin focalizat pe mașinărie, ridică privirea din întâmplare... și... cât pe ce să vomite.

Unii zei aveau părți ale corpului mai mari decât copacii. Aripă membranoasă, tentacule ucigașe cu spini, boturi vorace de rechini sau fețe atât de monstruoase, încât văzându-le riscai să-ți piezi mințile.

Erau grași, erau mari și, dacă demonii Limburilor i-ar fi văzut, s-ar fi hotărât, în final, să invadeze alte planete. Cu siguranță.

Hrănită cu fervoarea preoților, puterea lor făcea să trosnească aerul, înghesuind norii și fulgerul orbitor.

Scheunând de groază, lupul se opri dintr-odată, ghemuindu-se, făcând-o să se răstoarne pe Moineau care-l urma îndeaproape și care nu se așteptase deloc la asta.

Bestia răcnă de furie când lupul îi puse laba la bot și-i apăsă maxilarul pentru a-i arăta ce-i aștepta. Mușchii pansați ai Bestiei se relaxară, în vreme ce ochii ei sălbatici se făcură mari.

— Pe strămoșii mei, șopti ea, ce-i asta?

— Cei o mie de zei faimoși ai edrakinilor. N-o să-ți placă deloc ce-ți spun, dar, în cele din urmă, nimeni n-o să recupereze mașinăria. Ah, și cred, de asemenea, că Selenba va regreta această misiune pentru tot restul vieții sale. Care, de altfel, va fi foarte scurtă.

Bestia își miji ochii.

— Fabrice?

— Da!

— Prieten sau dușman?

— Deocamdată sunt de partea ta, șopti Fabrice. Dar să n-ai încredere, iubito, nu știu ce voi face dacă... dacă...

Moineau îl întrerupse. Nu voia să știe.

— Vino, hai să ne uităm mai de-aproape.

Se târără până la o moviliță care străjuia arena artificială în jurul căreia zeii luaseră loc, dar rămaseră ascunși, prudent, la adăpostul copacilor.

Selenba, tremurând, stătea în mijlocul poienii, lângă mașinărie.

— Sunt aici din ordinele stăpânului meu, spuse ea pe un ton calm, magia fumegând din vârful degetelor sale.

Se auzi ca o voce puternică, un cor șuierător, ca și cum mii de voci vorbeau într-una singură:

— NOI N-AVEM STĂPÂN, declară vocea ca o furtună care vuieste.

— Vorbeam despre stăpânul *meu*, nu despre-al vo...

— TACI, RĂBDAREA NOASTRĂ NU E NESFÂRȘITĂ!

— Nu vreau să vă deranjez, încercă, scurt, Selenba, o să vă las și o să plec cu această mașinărie și...

— NU, replică vocea. NU ÎNCĂ.

Și înainte ca Selenba să facă vreun gest, un jet de magie verde o înconjură și o paraliză. Magia ei se stinse. Doar furia care-i strălucea în ochi arăta că încă era conștientă.

Un zgomot în spatele lui Fabrice și al lui Moineau îi făcu să fie cu băgare de seamă. Dar nu era decât Tara, care se strecură lângă ei, în liniște, cu Galant pe umăr. N-avea nevoie să-i vadă pe zei pentru a fi avertizată — să-i audă îi fusese arhisuficient.

— Fabrice, îl salută ea pe un ton neutru.

Fabrice, care nu se aștepta s-o vadă pe Tara în acest loc și în această clipă, tresări, apoi înghiți nervos.

— Tara? răspunse el, evitându-i privirea.

Moineau surâse, ușurată.

— Tara, pe strămoșii mei, nici nu-ți imaginezi cât sunt de bucuroasă că te văd. Ce mai faci? Ești tot vampyr? L-am văzut pe Cal, el mi-a spus că te duceai la Hymlia. Cum ai ajuns aici?

— Da, am preferat această înfățișare ca să înving pădurea și era să-ți pun exact aceeași întrebare, răspunse sobru Tara. Ești bine? Era să fac o criză de inimă când edrakinii care ne urmăreau au plecat pe urmele tale și când te-ai bătut cu Fabrice!

Fabrice se foia, jenat.

— Ah, eh... da, Moineau era furioasă pentru că am biciuit-o și...

— CE-ai făcut?

Cum Selenba sușotea în momentul sosirii lui Moineau în tabăra lor, Tara nu auzise.

— Eh... e o poveste lungă, o întrerupse Moineau, la fel de jenată. Să zicem că eram pe urmele lui Fabrice pentru a

recupera mașinăria și că mi-am cam pierdut cumpătul. Ah, salutări de la MontagneCristaux. El e bine.

Aluzie subtilă la faptul că tritonul scăpase de poliție. Uf!

Tara hotărî că nu era momentul potrivit să aștepte mai multe explicații, dar că, dacă supraviețuia, avea intenția s-o stoarcă de informații pe Moineau.

Și cu amănunte, vă rog.

— Ce s-a întâmplă exact? se mulțumi ea să întrebe.

— Nu știu foarte bine. Sunt o mulțime de zei acolo, jos, Selenba a paralizat, iar ei i-au luat mașinăria. Par să aștepte ceva.

Oh, da! Așteptau. Dar nu ceva, ci pe cineva. Ea inspiră adânc. Trebuia mai întâi să se asigure de un lucru.

— Tu de partea cui ești? îl întreabă Tara pe cel mai vechi prieten al ei.

Fabrice suspină. Simțea că întrebarea asta îl va urmări.

— Sincer, acum eu nu mai știu foarte bine, răspunse cu onestitate băiatul. Nu sunt sigur c-o să supraviețuiesc acestei aventuri și... vaaaaai!

Își coborî ochii spre micul pumnal de argint care se pregătea să-i înțepe coastele.

— Vreau să-ți întorc un enorm serviciu, îi spuse politicoș Moineau, vreau să eviți să ai de ales. O să rămâi liniștit aici, fără să te miști, altfel îți străpung inima cu pumnalul ăsta. Și cum este de argint, nu cred că scapi.

— Gloria, șopti furios Fabrice, n-o să-ndrăznești!

— Fără să ezit o secundă, răspunse tânăra, săgetându-l cu privirea fermă de Bestie. Mi-ai explicat de-atâtea ori că n-aveai de ales. Că magia demonică te mistuia și că trebuia să i te supui.

Ei bine, este exact ce-ți ofer eu. Posibilitatea de a nu mai face alegeri. Dacă noi dăm greș și Magister e învingător, poți să-i spui asta. Că n-ai avut de ales.

Lupul se încordă ca pentru a sări, ochi în ochi cu Moineau, dar aceasta nu-l slăbi deloc. Ea intensifică apăsarea pumnalului.

Dintr-odată, lupul se calmă.

— Hm, făcu el, cred că ai face-o fără să eziți. Tu ești mai om-lup decât vrei să admiți, Moineau. Mă predau, ești mai puternică. Nu pot să fac nimic împotriva unui pumnal de argint.

Moineau se transformă din nou într-o fermecătoare ființă umană și scotoci cu cealaltă mână în roba de sorțitoare.

— Oh! făcu ea, cu un delicios zâmbet, dar n-am decât acest pumnal. Și le mai am și pe-astea.

De mâna ei atârna o pereche de cătușe prinse cu un lanț, care străluceau ca argintul.

Înainte ca Fabrice, indignat, să aibă timp să protesteze, Moineau, amenințându-l în continuare cu pumnalul, îi puse cătușele.

— Sunt din fier de Hymelia amestecat cu argint, preciză Moineau, în vreme ce el se zbătea. Degeaba încerci să scapi de ele, le-am probat pe un om-lup, când eram în Lancovit, și au rezistat.

Fabrice bombăni că precis așa erau iubitele și încetă să se mai zbată. Apoi se transformă din nou, contând pe genele lungi și pe ochii lui negri ca s-o farmece.

Dar fata rezistă, iar fierul cătușelor se strânse pentru a continua să țină prinse încheieturile lui Fabrice devenite brusc mai mici.

Slurk! Rahat! Fierul de Hymelia fiind insensibil la magie, în mod normal, el se gândi că va scăpa ușor. Ei bine, nu. Toată forța de om-lup nu putea rupe acest lanț.

— Bine, și ce facem acum? întrebă el pe un ton sarcastic. Pentru că există totuși o problemă... în sfârșit, mai precis o mie. Și nu văd bine cum să lupt împotriva lor cu mâinile legate la spate. Nici cu mâinile libere, de altfel. Asta înseamnă „raportul constant dintre circumferința unui cerc și diametrul său, pronumele accentuat de la persoana a doua singular, penultima literă a alfabetului, sfârșitul nisipului” — demn de mi-lă!

— Acum trebuie să mă gândesc, răspunse Tara, ușurată să vadă că, măcar pentru o clipă, Fabrice redevenise vechiul ei prieten pământean.

Jos, zeii se instalaseră confortabil de jur împrejurul poienii, ca într-o enormă arenă.

Brusc, un corp care se zbătea plană și se așează în fața femeii-vampyr. Selenă mormăi surprinsă.

Tara și prietenii ei încremeniseră.

Spectacolul începu.

— ACESTA, spuseră zeii, ESTE SERVITORUL NOSTRU FIDEL. EL DOREȘTE SĂ FIE REPREZENTANTUL NOSTRU ÎNTR-O LUPTĂ A DREPTILOR. ÎNTRE TINE, O STRĂINĂ ÎNSETATĂ DE SÂNGE, ȘI EL.

Edrakinul n-ar fi contrazis zeii pentru nimic în lume, dar acum nu dădea cu adevărat impresia că avea poftă să se bată.

De fapt, el sperase ca zeii să-i facă praf pe străini, pentru ca el să poată să se întoarcă acasă.

Dar, docil, se aplecă frecându-și urechile.

— Sunt în serviciul zeilor edrakinilor, spuse el cu o voce slabă, și se subînțelegea: „mi-aș da brațul drept ca să fiu acum în altă parte”.

Zeii o eliberară pe Selenba, iar ea făcu o grimasă, întinzându-și mușchii anchilozați.

— Pe toți zeii... pe zeii mei vampyri, rectifică ea, vreți să mă lupt cu pisoii voștri! E o glumă?

— NOI NU ÎNȚELEGEM „GLUMĂ”, răspunse vocea, care trebuie să fi sărit peste capitolul „umor și râs” din marea carte a vieții. BATEȚI-VĂ!

Un jet de magie verde îl lovi pe edrakin care, dintr-odată, începu să se îngrașe și să crească. În câteva secunde, o depăși cu două capete pe femeia-vampyr, iar umerii lui musculoși erau cel puțin de o dată și jumătate mai mari decât umerii totuși puternici ai acesteia.

Tara făcu ochii mari. N-ar fi jurat, dar după ce raza îl lovise pe edrakin, avu impresia că zeii se... schimbaseră. Dar în ce, ea n-ar fi fost capabilă să spună.

Selenba nu se tulbură. Privi transformarea fără să tremure. Chiar când ghearele edrakinului se îngroșară, formând adevărate pumnale.

— Ah da, văd, spuse ea pe un ton egal.

Își înălță capul spre zei.

— Și care e miza luptei?

— VIAȚA TA, răspunse vocea.

— Viața mea? OK, și mașinăria? Pentru că dacă nu pot să plec cu ea, toate astea nu prezintă niciun interes.

Zei părăuă uimiți de calmul femeii-vampyr. Și de tupeul ei.

— MAȘINĂRIA NU E INCLUSĂ ÎN PREȚUL TĂU.

— Atunci nu mă lupt, răspunse femeia-vampyr.

— DACĂ NU TE LUPTI, MORI.

Femeia-vampyr ridică din umeri.

— Stăpânul meu o să mă omoare dacă nu-i duc mașinăria, cu orice risc. Deci, amenințările voastre mă lasă rece.

Un zgomot surd se făcu auzit, de parcă un milion de viespi zumzăiau toate odată. Era foarte neplăcut.

— SPIRITUL TĂU RECE ȘI SÂNGEROS NE SPUNE CĂ NU MINȚI. CREZI, ÎNTR-ADEVĂR, CĂ STĂPÂNUL TĂU TE VA OMORÎ. SIMPLA TA MOARTE NU E AMUZANTĂ. LUPTĂ-TE ȘI POȚI SĂ PLECI CU MAȘINĂRIA.

Tara își ținu aerul. Selenba mințise. Iar zeii nu-și dăduseră seama. Magister n-o va omorî niciodată pe femeia-vampyr — mâna lui dreaptă, brațul pe care se odihnea.

La fel ca în templu, ei nu erau în stare să citească în mintea celorlalți. Și aici, n-aveau flori prin care să le oblige pe victime să spună adevărul.

— Mulțumesc, se înclină femeia-vampyr, satisfăcută.

— DACĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI, adăugă vocea cu o fățarnicie răutăcioasă.

Dar pe Selenba n-o mai interesau zeii. Se întoarse spre monstruosul edrakin care aștepta liniștit și își puse gheare la fel de lungi ca ale lui, deși mult mai ascuțite.

Chiar dacă rămase nemișcat, așteptând-o să termine, ea procedă ca și cu Sylver. Acționează instantaneu. O săritură, și ghearele ei sfâșiară pieptul edrakinului, care se dădu înapoi sub violența asaltului. Femeia-vampyr îl depășise deja și aterizase sărindu-i deasupra capului.

Lucru curios, ghearele ei care, în mod normal, puteau tăia oțelul, nu aveau decât un slab efect asupra mușchilor tari ai edrakinului. El era rănit, desigur, dar nici pe jumătate ciopârțit, cum ar fi trebuit să fie în această situație.

Și lichidul care-i curgea din răni nu era roșu... Era verde.

Scânci sub efectul durerii, reale. Apoi se puse în mișcare. Selenba se dădu înapoi, după care începu să alerge în jurul lui. Curând, el sângea abundant dintr-o mulțime de răni, lăsând în urma lui un lichid verde. Era dureros, iar el striga la fiecare asalt, dar, ca un fel de tanc al oameni... al edrakinilor, el continuă s-o urmărească pe femeia-vampyr de jur împrejurul poienii.

Zeii erau tăcuți, atenți.

Fulgerător, Selenba vru să treacă de linia copacilor care înconjurau poiana. Dar îi era imposibil. Ea se izbi de un zid invizibil, care o propulsă înapoi, pe jumătate moartă din cauza loviturii. Răcnind, edrakinul sări pe ea, iar ei îi era cumplit de greu să scape din mâinile lui.

— NU POȚI IEȘI, preciză vocea, la fel de multiplă, la fel de sepulcrală, EL NU POATE IEȘI. BATEȚI-VĂ!

Selenba avea o criză de aer și de inspirație. Edrakinul, deloc prost, își proteja gâtul, iar dacă femeia-vampyr reușise să-și înfigă dinții în antebratul muscular, de mai multe ori, scuiase scârbită, sânge sau ce-o fi fost chestia aia verde.

Lui nu-i rămaseră multe opțiuni. Deja îi făcuse numeroase răni și sângele-i curgea la fel de abundent ca lichidul verde al edrakinului. Doar că numai ea era afectată.

Atunci, își activă puterea.

Pe jilțurile lor imense, zeii înțepeniră, atenți dintr-odată.

Selenba scuipe un blestem și își lansa magia.

Care fu oprită de un soi de zid invizibil, ca acela care înconjura poiana. Edrakinul, ai cărui ochi deveniseră verzi, urlă, mai mult animal decât ființă conștientă. Se înalță, printr-un salt uluitor. Cu grația unei balerine, Selenba se îndepărtă, dar el o răni din nou. La coapsă.

Tara nu privea lupta, ci pe zei. Se schimbară din nou. Subit, ea puse degetul pe rană.

Ei se micșorară. Nu mult, dar suficient cât să fie vizibili. Pentru niște ochi atenți. Ea rămase pe gânduri, furioasă.

Selenba se lansa într-o serie de sărituri fulgerătoare, în ciuda fesei sale sfâșiate, și sfârtecă fundul edrakinului, drept compensație. Asta nu-l opri pe adversar, dimpotrivă.

În momentul în care femeia-vampyr trecu din nou pe lângă el și-i smulse blana de pe coaste, el nu se sinchisi, expunându-și de bunăvoie rana, întinzând iute mâna, instantaneu.

Asta i-a mers. Selenba n-avu timp să reacționeze. El o înșfăcă de braț. Selenba se luptă, dar toată puterea ei de femeie-vampyr n-o ajută să scape. Brațul ei se rupse cu un trosnet sinistru.

Femeia-vampyr urlă de durere. Edrakinul o lăasă, dar înainte ca ea să poată scăpa, o lovi peste față cu o asemenea violență, încât gâtul Selenbei era cât pe ce să se rupă.

Se prăbuși ca o jucărie stricată. Și rămase nemișcată.

Edrakinul câștigase.

Își înălță capul spre zeii lui, plin de o bucurie animalică, și își urlă victoria. Zeii urlară împreună cu el și toată pădurea răsună de țipetele lor.

— Nu-mi vine să cred, murmură Fabrice, consternat. A învins-o pe Selenba! Doamne, e de rău, fetelor. Ar face mai bine să plece. Chestia asta e invincibilă, dacă nici Selenba n-a fost în stare să-i vină de hac.

Tara clătină din cap. Nu fusese atentă la luptă, al cărei rezultat n-o surprinsese. Zeii nu erau proști. Campionul lor fusese pregătit, desigur, cu scopul de a o înfrânge pe Selenba. Doar în cărți eroii învingeau pe toată lumea. În viața reală, asta nu era valabil.

Subit, ca un singur om... în sfârșit, ca o singură chestie nemuritoare și cu tentacule, zeii se întoarseră spre micul dâmb care-i proteja și spuseră cu vocea lor unică:

— E RÂNDUL TĂU, TARA DUNCAN. VINO SĂ-L ÎNFRÂNGI PE CAMPIONUL NOSTRU, PENTRU MAȘINĂRIE. EL TE AȘTEAPTĂ.

Moineau și Fabrice se ghemuiră, îngroziți.

— Doamne ferește, murmură Fabrice, ei știu că suntem aici?

— Da, așa se pare, răspunse Tara. Și acum, totul e limpede. Știu ce am de făcut.

Cu câteva minute mai devreme, ea se simțise invadată de o mare liniște. La urma urmei, se afla acolo dintr-un motiv foarte bun: pentru a salva milioane de oameni pe care tot ea îi condamnase. Umerii i se destinseră, avu impresia că scăpase de o mare greutate.

Acum, înțelese de ce se simțise atât de crispată, atât de nefecărită. Nu era numai din cauza morții lui Robin. O fată de cincisprezece ani nu trebuia să-și piardă viața pentru că băiatul pe care-l iubea murise. Nu era bine și nu era drept.

Când se lansase în această aventură ca să-l reîntâlnească pe Robin, greșise întru totul.

Asta era. Adevărata ei misiune. Să-i salveze pe nevinovați.

Zâmbi, și zâmbetul ei era atât de minunat, încât îți venea să plângi.

Acum, că ea acceptase asta, putea accepta și ciudata afecțiune pe care începea s-o simtă pentru Sylver. Căci ea îl iubea mult pe băiatul ăsta atât de neîndemânatic, atât de împiedicat în ciudata lui nenorocire. Ea respinsese acest sentiment tulburător, întrucât credea că trebuie să-i rămână credincioasă lui Robin.

Iar aici greșise. Ea încă îl iubea pe Robin. Probabil că-l va iubi toată viața.

Dar avea dreptul să se îndrăgostească de Sylver. Oh, da, avea acest drept. Nu va ofensa niciun zeu, nu va răni nicio morală, nu va încălca nicio lege.

Avea dreptul să moară. Avea dreptul să iubească. Avea dreptul să trăiască. Descoperirea asta era aproape dureroasă.

— Ai dreptate, trebuie să plecați, le spuse ea repede lui Moineau și lui Fabrice. Iar Galant merge cu voi.

Se întoarseră amândoi spre ea, iar Galant scoase un nechezat de protest.

— Ce?

— Lupta se dă între ei și mine și nu servește la nimic ca voi să fiți victimele acestei confruntări. Nu puteți face absolut

nimic ca să mă ajutați. Voi încerca să declanșez mai degrabă mașinăria, decât lupta. Trebuie să plecați. Altfel, vă vor folosi împotriva mea. Și atunci, eu voi fi neputincioasă. Duceți-vă să-i găsiți pe Sylver și pe Angelica. Ei au un covor. Fugiți cât puteți de repede. După aceea, dacă eu n-am să reușesc să activez mașinăria, va trebui să luptați mai abitir împotriva fantomelor.

Fabrice își îndreaptă ochii negri spre ea.

— Ascultă, spuse el pe un ton cumpătat, nu sunt cel mai curajos dintre băieți, cum bine zice Moineau, dar nu-mi părăsesc niciodată un prieten la necaz și, crede-mă, bătrânico, acest necaz este cu adevărat cumplit.

Tara trecu peste „bătrânico”, deoarece era mai mult afectuos decât jignitor.

— Da, știi, dar ai încredere în mine. E cea mai bună soluție. Să supraviețuiești pentru a te lupta mai târziu. Nu ajută la nimic să mori. Tu știi ce este un erou mort?

— Eh... nu?

— Un cadavru.

— Oh!

— Și nici AltăLumea, nici eu n-avem nevoie de eroi morți. Avem nevoie de luptători vii. Și-apoi, zeii mă așteaptă, discutăm deja de două zile.

Moineau ridică din sprâncene.

— Tu... discuți cu cheștiile astea?

Tara surâse, făcând gropițe în obraji.

— Da, au niște sortimente de coșmaruri foarte inventive. E un fel de invitație. Și eu sunt singura care pot să le răspund.

Moineau și Fabrice deveniră palizi, frapați de tonul calm al Tarei.

Aceasta îi uimi, o dată în plus, transformându-se din nou, abandonându-și corpul puternic de vampyr.

— Ce faci? se îngrozi Moineau.

— Selenba era mult mai puternică decât mine, sub înfățișarea de femeie-vampyr băutoare de sânge. Nu mă voi lupta ca ea, aș fi înfrântă. Aveți încredere în mine!

Se ridică, părul său lung și blond fluturându-i în vântul cald, despărțit de ciudata ei șuviță albă.

Ochii prietenilor ei se umplură de lacrimi.

— Tara, murmură Moineau, nu, nu se poate!

— Tara, nu poți, protestă Fabrice.

— Vă rog, salvați-vă! Vă iubesc.

Ea i-l întinse lui Moineau pe Galant, care se zbătea furios, iar Moineau îl apucă automat.

Și înainte ca ei să aibă timp s-o împiedice, ea se ridică.

Și coborî spre poiană.

Lupta

sau cum să-ți înfrunți inamicul,

în pofida unui genunchi înghețat și a stomacului deranjat

Inelul de pe degetul Tarei rămăsese perplex. După ce ajunsese pe-această insulă imensă, lucrurile nu mergeau deloc cum ar fi trebuit. O catastrofă, cum ar fi spus Tara, dacă ar fi putut să stea de vorbă cu el.

Totuși, când Tara se hotărâse să-și înfrunte destinul, inelul n-o împiedicase. Dimpotrivă, chiar o stimulase. El trebuia să înțeleagă ce erau aceste ființe care se numeau zei. Sufletelor care-i formau conștiința, demonilor din Limburi, nu le plăcea deloc ideea că ar putea să existe ființe cu mult mai puternice decât ei, pe care nu aveau nicio șansă să le înfrunte și, cu atât mai puțin, să le înfrângă. Dacă Tara... nu, când Tara... va fi învinsă, inelul va găsi o înfățișare suficient de atractivă pentru ca una dintre aceste chestii să și-l pună pe deget... mă rog, pe ceea ce trecea drept deget, indiferent ce-ar fi fost acesta.

Și-atunci, el ar ști. Și ar putea acționa sau l-ar avertiza pe creatorul său, Regele Demonilor.

Sau nu. La urma urmei, el nu-i datora nimic celui care-l trimisese în acest loc oribil.

Era surprins de purtătoarea lui. Spiritul acesteia era ca o mare liniștită. Toate îndoielile, angoasele, temerile care o chinaseră în ultimele zile se calmaseră.

Ea străbătu poiana cu un pas senin, se apropie de mașinărie și-și trecu mâna pe deasupra ei, cu un aer perplex. Era plină de linii, de curbe, de desene bizare, dar nici urmă de vreun buton. Totuși, ar fi trebuit să fie simplu. De ce inventatorii aveau nevoie mereu să pună totul la punct în cele mai mici detalii? Un buton mare, roșu, de preferință... cerea prea mult? Dar nu, de data asta, un designer abrutizat trebuie să fi spus: „Nu e drăguț așa, hai mai bine să-i punem un buton invizibil ca să nu se poată activa decât cu un șperaclu minuscul, de preferință prin deșurubare.”

Tara suspină. Apoi li se adresă zeilor.

— Spuneți-mi, ceru ea politicoș, aveți instrucțiunile de utilizare? Nu vreau s-o iau, doar s-o activez.

Zeii se agitară.

— NU VREI MAȘINĂRIA ASTA?

— Cine, eu? Nu, deloc.

Auzind una ca asta, zeii erau de-a dreptul surprinși. Bine, bine, testul numărul unu, asta confirma că ea gândea. Ei nu-i puteau citi gândurile. Ei nu se infiltraseră în visele ei decât când era înconștientă.

— AH, NU?

Tara le adresă un surâs foarte drăguț.

— Păi nu, puteți s-o păstrați, eu nu vreau decât s-o fac să funcționeze, asta-i tot.

Zeii bombăniră, iritați, și din nou un milion de viespi zum-zăiră. Tara se strâmbă. Era dureros.

— DACĂ VREI MAȘINĂRIA, TREBUIE SĂ TE LUPȚI.

— Dar n-o vreau!

Vocea rectifică, agasată.

— DACĂ VREI SĂ ACTIVEZI MAȘINĂRIA ASTA, VA TREBUI SĂ TE BAȚI.

— Țineți cu tot dinadinsul?

— DA.

— OK! OK! Dar e o mică problemă.

— CE PROBLEMĂ? TE LUPȚI, MORI, S-A TERMINAT POVESTEA.

— Așa e, corect. Spuneți-mi, eu nu sunt o războinică precum Selenba (ea arată spre corpul nemișcat care zăcea lângă mașinărie). Eu sunt doar o fată de cincisprezece ani. Atunci, OGMPDG-ul, cu care m-ați pus față-n față, o să mă facă terci. Asta nu e luptă, e masacru!

— OGMPDG?

— Organismul Genetic Modificat Plin De Gheare, traduse, amabilă, Tara.

Urmă un moment de reflecție, apoi vocea consimți:

— CORECT. NU E DISTRATIV. TREBUIE SĂ VĂ ADUCEM LA EGALITATE.

— Dacă nu vă deranjează, aș prefera să mă lupt activându-mi magia. Nu mi se supune foarte bine, dar mușcătura de colți, ghearele și altele, gen „să te ciopârțesc de tot”, nu prea mi se potrivesc.

Zei șovăiră. Își dădeau seama bine că tânăra era puternică, dar să dea un asemenea surplus de magie campionului lor îi va costa. Totuși, prea le plăceau luptele ca să refuze.

Tara nu știa, dar zeii se plictiseau îngrozitor pe insulă. Și de fiecare dată când încercau să-l trimită pe unul de-ai lor pe continentul cel mai apropiat, acesta dispărea, ca și cum n-ar fi existat niciodată. De aici și până la a-și imagina că un dușman invizibil îi așteaptă afară nu mai era decât un pas. Atunci ei se plictiseau, terorizau populația locală și așteptau cu nerăbdare ca biete entități să eșueze în ghearele lor. Tara și Selenba erau victimele cele mai interesante, după o lungă perioadă de timp.

Jetul magiei verzi izbucni și-l atinse pe edrakin. Acesta se micșoră ca un balon dezumflat. Își recăpătă silueta normală. Apoi, jetul se modifică, se intensifică și începu să strălucească. Zeii îi insuflară magia lor. Preoții din spatele lor se legănară și zeii pierdură din nou câțiva metri. Acum, ei nu mai depășeau vârful celor mai înalți copaci și unii, cei mai plăpânzi, aproape că aveau statură omenească.

Ah! Funcționase și testul numărul doi. Zeii își pierduseră mult din puterea lor.

Evident, în schimb, edrakinul strălucea ca un bec. Atât de tare, încât mici fulgere ieșeau din urechile și din ochii lui, ceea ce-i dădea un aer cu adevărat straniu.

— Trebuie să trag concluzia că sunteți de acord cu propunerea mea? întrebă ea, politico.

— TU LUPȚI. CU MAGIA TA. EL LUPTĂ. CU MAGIA NOASTRĂ.

Bine. Măcar avea meritul că era totul limpede.

Tara își activează magia. Edrakinul, cu un zâmbet răutăcios dezvelindu-și colții galbeni, în ciuda rănilor încă deschise, și-o activează pe-a lui.

— Presupun, întrebă, liniștită, Tara, că dacă-ți propun să te îngrijesc în schimbul renunțării tale la această luptă, mă trimiți la plimbare?

Feroce, edrakinul se pare că nu cunoștea cuvântul sau expresia, căci, cu un răget agresiv, își lansă jetul de magie.

Tara sări în lături.

De multă vreme, ea constatasese că, pentru a fi eficientă, magia trebuia să atingă adversarul. Și că jetul nu era întotdeauna foarte eficace. Trebuia, așadar, ca în cadrul unei lupte să-și... „să-și pună la punct în cele mai mici detalii” magia.

O lansă. Nu era ca o săgeată de magie, ca o rază de lumină, ci ca un jet de apă. Edrakinul îl evită sărind. Jetul se izbi de copacul din spatele lui. Acesta împietri, paralizat, dar jetul nu reuși mai mult de-atât.

Jetul împrășcă apoi cu stropi de noroi.

Magia stropea peste tot, ca o apă de un albastru întunecat. De jur împrejur, ierburile împietră și câteva picături căzură pe umărul edrakinului, care mormăi. Mușchii i se contractară. Nu destul ca să-l deranjeze, dar nici plăcut nu putea fi.

El lansă o serie de atacuri pentru ca Tara să nu le poată evita pe toate în același timp, folosindu-și succesiv mâinile, în pofida umărului său înțepenit. Tara nu avea de ales. Trebuia să se protejeze cu un scut. Dar impacturile erau puternice și dureroase. Edrakinul își intensifică tirul, alimentat de zei, care se micșoră și mai mult. Asta și voia Tara, dar nu prevăzuse că zeii vor fi

la fel de puternici și, fulgerător, unul dintre jeturi îi străpunse scutul.

Și o atinse pe Tara.

Fata urlă de durere. Era ca și cum i-ar fi fost înfipt în coastă un pumnal înroșit în foc. Schimbătoarea absorbi șocul pe jumătate, dar fusese atât de brutal, încât era să vomite.

Zeii aplaudară. Sau așa presupunea Tara, în timp ce se dădea înapoi, zăpăcită.

Avea nevoie de ajutor.

— *Piatră Vie*, spuse ea în gând, *am nevoie de tine!*

— *Ah, făcu Piatra, supărată, nu-i frumos din partea ta, Tara.*

O lași pe Piatră singură și... oh?

Ivindu-se din buzunarul Tarei ca un mic soare strălucitor și furios, Piatra tocmai își dăduse seama de două lucruri: că prietena ei era rănită și că o mulțime de chestii oribile o înconjurau. Hotărî că nu era momentul să se certe cu Tara.

— *Putere vrei tu?*

— *Ar fi bine, da.*

— *Putere îți dau, frumoasă încăierare pentru frumoasa Tara! Mari dușmani, nu?*

— *Da, tu ai spus-o. Foarte mari. Mulțumesc, Piatră.*

Sub ochii surprinși ai edrakinului, Tara îndepărtă brațele. Ochii îi deveniră albaștri. Piatra Vie îi făcu o coroană scânteietoare de cristal și tânăra decolă.

Zeii zumzăiră ca viespile furioase.

Dar nu se lăsară impresionați. Jetul de magie verde îl lovi pe edrakin, care-și luă zborul, la rândul său. Magia sa țâșni ca o rachetă spre Tara. Care, datorită Pietrei, o absorbi în loc să-i reziste. Furios, edrakinul continuă. Atacul era și mai violent și,

susținut de cei o mie de zei și o mie de edrakini, ea știa că va fi mai puternic decât cel omenesc. Era, mai exact, o chestiune de timp.

Tara strălucea ca un soare albastru; edrakinul, ca un soare verde. Jeturile furioase de magie se întretaiau și, de jur împrejur, o mulțime de lucruri se trezeau transformate. Ca urmare, pădurea avea să rămână cu sechele curioase, mai ales plantele atinse de magia curgătoare a Tarei.

Căci Tara nu voia în mod special să-l omoare pe edrakin. Trebuia să-l epuizeze. Numai că problema era că se epuiza și ea.

O durea cumplit într-o parte, de parcă un animal sălbatic îi rodea coastele. Piatra nu avu timp s-o vindece, prea ocupată cu lupta împotriva „marilor dușmani”. Și, spre marea ei îngrijorare, Piatra se vlăguise deja, în pofida nemăsuratei ei puteri.

Tara nu avea voie să dea greș. Pentru că n-avea dreptul să moară înainte de a porni mașinăria.

Atunci, ca un brav soldățel, își aruncă toate forțele în luptă. Susținută în același timp de Piatră și de întunecata putere a inelului.

Puterea sa explodă ca tunetele furioase. Zeii o absorbiră din toate forțele, pentru a rezista asaltului ei. Ei se mai micșorară, astfel încât nu mai atingeau decât doi sau trei metri înălțime, istoviți de bătălie.

Apoi, răspunseră atacului. Tara crezu că inima nu-i va rezista la presiune. Scutul ei se fisurase deja, ca lovit, încet-încet, de un formidabil ciocan.

Subit, când simți că avea să cedeze, se produse un fapt ciudat.

Unul dintre zei dispăru.

Ceilalți nici nu dădură atenție faptului, prea ocupați de încăierarea cu Tara ca să-și facă griji pentru unul dintre ei. Apoi, dispăru un altul; și un altul.

După al douăzecilea, zeii simțiră că puterile le scăzuseră și căutară să înțeleagă ce se întâmplase.

Edrakinul, părăsit pe moment, fusese nevoit ca, la rândul lui, să evoce un scut, căci Tara, eliberată de presiune, îl atacă din toate puterile.

Tara era gata să moară, când un fapt de necrezut o distrase.

Selenba, Sylver, Angelica, Moineau și Fabrice se băteau cu edrakinii! Nu plecaseră, n-o părăsiseră, în ciuda ordinelor sale. Moineau îl eliberase pe Fabrice, iar lupul le apăra spatele.

Așadar, femeia-vampyr nu murise. Când se trezise, odată ce-i trecuse surprinderea de a o descoperi pe Tara deasupra capului ei, studiase lupta. Și înțelese că, pentru a-i învinge pe zei, trebuia să-i omoare pe preoți. Tara nu știa cum îi convinsese Selenba pe dușmanii ei (în sfârșit, în afară de Fabrice, deși...) să se alieze cu ea, dar era eficace, iar Tara n-avea intenția să se plângă. Văzând forța loviturilor sale, ei o îngrijiseră, brațele nu-i mai erau rupte. Ultima arahnidă supraviețuitoare, care sfârșise prin a-i regăsi, cu absurdul ei balon roșu deasupra, o urma pe femeia-vampyr ca o umbră gigantică, vâscoasă și urât mirositoare.

Ei se strecurară în spatele preoților, prea ocupați să-și evoce zeii, pentru a-și mai apăra spatele. Și îi eliminară unul câte unul.

Sylver era ca o flacăra vie, sclipind sub sori, sabia lui necruțătoare tăind tot ce i se împotriva. Fabrice, transformat în

om-lup, și Moineau, în Bestie, se băteau unul lângă altul, căci preoții edrakini erau buni războinici și trebuia să-i elimine repede. Selenba lupta singură și ce le făcea ea preoților nu se prea putea... descrie. În ceea ce o privește pe Angelica, ea nimeni nu o edrakinii pe care Sylver îi rănea, încercând, fără să reușească mereu, să nu-i omoare pe cei care-l înfruntau. Ceea ce făcea arahnida era mult mai rău decât ce făcea Selenba, și Tara își întoarse privirea.

Nebuni de furie, edrakinii creaseră scuturi ca să se protejeze. Sabia lui Sylver își luă din nou avânt, colții Selenbei, ghearele lui Fabrice și ale lui Moineau erau neputincioase, mandibulele scrâșniră, inutile.

Plantele îi atacă și, fulgerător, toți trei erau ocupați să-și apere viața.

Edrakinii nu-i priviră, în același timp prea concentrați să-și „hrănească” zeii. Aceștia își intensificară asaltul contra Tarei.

Dacă ea nu mai rezista, prietenii ei aveau să fie masacrați.

Mai rău, planeta va fi masacrată, deoarece nemalezistând, ea urma să-și cedeze propria-i putere fantomelor.

Problema era că ea nu mai putea. Părul îi era năclăit de sudoare, fața roșie și nu mai reușea să respire. Își deschise de tot spiritul, apelând la ajutorul Pietrei Vii și la tot ce-ar fi putut s-o ajute, ducându-și automat mâna la inimă, pe mugurul Copacului Viu.

Și chemarea ei a fost ascultată.

— ÎN SFÂRȘIT! exultă o voce puternică în capul său. PE TROLII UCIGAȘI, FIINȚĂ UMANĂ, AI UN SPIRIT INCREDIBIL DE ÎNCHIS! DE DOUĂ ZILE ÎNCERC SĂ-ȚI

VORBESC, DAR TU NU MĂ ASCULȚI! MĂ OCUP EU DE EI. COBOARĂ SCUTUL, CA SĂ TE POT AJUTA. ACUM!

Tara n-avea de gând să se supună unei chestii invizibile, din creierul ei, care-i ordona să-și lase garda jos.

— Ce... dar cine sunteți dumneavoastră?

— EU SUNT PĂDUREA. CU CARE TE-AI BĂTUT ȘI PE CARE-AI ÎNVINS-O CÂND AI CĂLĂTORIT ÎN KRANKAR, ȚARA TROLILOR. AI ÎNCREDERE ÎN MINE, FIINȚĂ UMANĂ, ACESTA ESTE UN CONFLICT CARE TE DEPĂȘEȘTE.

— Dar... cum... ce faceți în creierul meu?

— PORȚI CU TINE MUGURUL COPACULUI VIU, CARE ESTE UNUL DINTRE COPIII MEI. AICI SE PETRECE O DRAMĂ CUMPLITĂ. EDRAKINII AU CORUPT SPIRITUL ACESTEI PĂDURI, CARE ESTE FIICA MEA, CUM COPACUL VIU ESTE FIUL MEU. EA A CERUT AJUTOR, DAR EU N-AM PUTUT SĂ FAC NIMIC PÂNĂ AZI. AJUTĂ-NE ȘI TE VOM AJUTA!

Zumzetul! Nu era pe cale s-o ia razna! Era pădurea care încerca să-i vorbească.

De acord, de acord.

Total împotriva voinței ei, coborî garda și tăie scutul.

Luat o clipă prin surprindere, edrakinul surâse sălbatic.

— Te predai, toyoulule? spuse el pe un ton feroce. Dar e prea târziu, zeii mei n-au milă.

Și își lansă magia, ca un furios bulgăre de foc, gata s-o reducă pe Tara la stadiul de cenușă.

Focul se opri exact la doi milimetri de fața Tarei.

Ea înghiți în sec.

— VEZI, spuse pădurea, EI NU VOR PUTEA SĂ-ȚI FACĂ RĂU, DAR ACEIA SUNT FOARTE PUTERNICI. ACUM DESCHIDE-ȚI SPIRITUL CA SĂ POT SĂ MĂ MATERIALIZEZ PE INSULĂ, ÎNTRERUPÂND ANTI-TRANSMITUS-URILE.

Tara, mirată că încă mai era în viață, se supuse. Închise ochii și se concentră la anti-Transmitus-urile care înconjurau insula. Dar nu era atât de simplu.

Ea își acționează puterea, în vreme ce, luând brusc act de prezența pădurii, un mic fragment din spiritul ei, zeii edrakinilor urlau de turbare.

— PUTEREA TA ȘI CU A MEA, TÂNĂRĂ FIINȚĂ UMANĂ, ÎMPREUNĂ!

Ele forțară câmpul magnetic care înconjura insula și nu fusese pregătit să reziste unei asemenea suprasarcini.

Făcu un *cling!* abia perceptibil și cedă.

De data asta, nu furia răzbătea din vocea zeilor. Ci frica.

Exultând, spiritul pădurii năvăli în breșă. Atacul plantelor asupra prietenilor Tarei se opri instantaneu.

Iar zeii urlară când spiritul îi scufunda. Edrakinii urlau și ei.

— CE I-AȚI FĂCUT FIICEI MELE, mugi pădurea, nebună de furie, BLESTEMATE PISICI CHELBOASE? CE I-AȚI FĂCUT FIICEI MELE?

Inspirându-se din puterea Tarei pentru a obține substanță și forță, pădurea se materializă fulgerător într-o uriașă siluetă verde care semăna al naibii de mult cu un trol.

Și în enorma sa mână avea un imens ciomag. Cu care se năpusti asupra zeilor edrakinilor. Iar șocul îi atinse pe edrakinii din spatele zeilor.

Se clătinară cu toții. Ca imaginile proaste care se șterg, zeii se destrămară unul câte unul.

Deodată, într-un efort supraomenesc, edrakinii abandonară imaginile falșilor lor zei și formară o nouă imagine. Începeau să se contureze puterile lor concentrate laolaltă. În fața pădurii nebune de turbare, apăru dublura ei exactă. Un trol verde, gigantic, cu ciomagul lui. Înainte ca pădurea să facă vreo mișcare, adversarul ei sări deasupra.

Violența luptei a fost atât de mare, încât mai mulți edrakini au fost omorâți fulgerător.

Pădurea aliată cu Tara câștigă forță și, curând, nu se mai inspiră din puterea tinerei. Epuizată, aceasta profită de situație ca să se elibereze de angajament, să aterizeze și să-și întâlnească prietenii.

Fulgerele cădeau cam peste tot, găurind pământul și formând cratere fumegânde. Tara, Sylver, Angelica, Fabrice, Moineau și însăși Selenba alergau în toate direcțiile ca să se adăpostească de haosul demential. Galant, mut de bucurie, zbură ca o rachetă până la Tara și se frecă de obrazul ei. Îi fuse-se atât de frică!

Subit, cele două entități lasară jos ciomegele și săriră una pe cealaltă.

Șocul era înspăimântător. Răsturnă totul în calea lui și Tara era să fie luată de furtună. Sylver o recuperează pe ultima sută de metri, pe când ea era cât pe ce să-și ia zborul.

— Bună, mi-a fost teamă, spuse ea. Mulțumesc, Sylver, ai intervenit la momentul oportun. Tu ești bine? Dar ce te-a apucat s-o înfrunți pe Selenba așa? Ești într-o ureche?

— Nu chiar la fel ca tine în fața Lucrului, replică Sylver, zâmbind strâmb. Iar tu ai fost, în mod evident, mai eficace decât mine. Această femeie-vampyr n-are niciun pic de onoare!

Tonul lui era vag indignat.

— Stai, ești rănită la o coastă, remarcă el, o să-ți aplic un Reparus.

Văzând nebunia din jur, Tara nu-i ceru să evite folosirea magiei, ca s-o poată îngriji.

Ea răsuflă de ușurare când durerea i se domoli.

— Ahhh, ce bine-mi face! Mulțumesc, Sylver.

— Cu plăcere, mult iubita mea.

Ah! Se pare că tocmai se alesese cu un apelativ nou. Nu era sigură că era pe gustul ei; se potrivea mai degrabă cu secolul al optsprezecelea.

N-avu timp să-l atenționeze, că imediat cinci edrakini, înnebuniți de furie din pricina celor întâmplare, săriră asupra lor.

Tara încercă să se transforme în vampyr ca să reziste ghearelor preoților, dar se albi la față. Nu reușea! Își folosisese magia în așa măsură, încât nu mai putea să se transforme în nimic. Sylver înțelese și se plasă în fața ei. Sabia îi apărură în mână, grea încă de sângele pe care-l băuse. Zbârnâia de mulțumire. Unul dintre edrakini sări. Poc, brațul îi dispărură. Trosc, mânerul sabiei îl lovi în cap și se prăbuși. Ceilalți patru săriră la rândul lor, intensificându-și atacurile. Sabia sclipi. Sylver se deplasa ca fulgerul. Lovea atât de repede, încât sabia devenise ușoară. Făcea cinste numelui de Necruțător.

În doar câteva secunde, edrakinii erau la pământ.

Tara era uluită. Era în același timp foarte impresionată și extrem de dezgustată de toți oamenii aceia sângărând. Sylver

îi ucise, apoi, nevoind ca ei să se golească de sânge, le pansă rapid rănilor și se ridică vigilent. Fusese atins de sângele edrakinelor, iar Tarei i se strânse inima, atât era de magnific. Își puse sabia în teacă. Se întoarse spre Tara și privirea lui se luminează. Ea înaintă spre el, se împiedică de un braț tăiat și se prăvăli.

Tara își stăpâni o senzație de greață, iar el n-o ajută să se ridice, conștient de solzii lui tăioși.

— Mulțumesc, îi spuse din adâncul inimii. Magia o să-mi revină, dar nu imediat, am exagerat puțin.

— Nu i-aș fi lăsat să se apropie, mult iubita mea, răspunse tandru Sylver. Ar fi trebuit o mie ca ei, ca să-i consider o amenințare.

Ah, da? Bine. Tara n-avea intenția să încerce această experiență. Solul se zdruncină în spatele lor, iar ei își îndreptară atenția asupra giganticei încăierări.

Tara observă atent scena.

— Trebuie să reușesc să activez blestemata asta de mașinărie, bombăni ea. Dar având în vedere faptul că ei sunt pe cale să o cucerească decisiv, am aproape tot atâtea șanse să ajung acolo câte are o banană coaptă în fața unui elefant hămesit.

Tara nu știa exact cum tradusese Traductus-ul ceea ce spusese ea, dar Sylver o privi cu un aer straniu.

Copacii zburau și trebui să se aplece de mai multe ori ca să rămână în viață.

Cele două namile verzi se deplasau, devastând pădurea.

Drept spre Tara și Sylver.

Dar eliberând trecerea pentru Angelica, aflată în partea cealaltă.

Tara îi făcu semn să ia mașinăria și să încerce s-o activeze. În *Cartea Întunecatelor Secrete* scria: „Apăsați pe buton și așteptați”. Doar că nici Selenba, nici Tara nu văzuseră vreun buton.

Angelica îi răspunse lovindu-și tâmpla cu degetul arătător. Limbajul universal pentru a spune că Tara o luase razna și că tânăra brunetă nu va activa mașinăria, având în vedere că n-avea chef să moară. „Ești nebun(ă)!” — puteai spune asta strâmbându-te pur și simplu și lovind cu arătătorul în tâmplă.

Deodată, Tara înlemni. O grimasă! Imaginea îi sări în față. Asta era! Asta văzuse în reportajul despre Magister.

Tatăl și mama Angelicăi. Trecuse fugitiv, și imaginea i se ștersese din memorie, din pricina șocului că-l zărise pe Magister cu mama ei. Și revăzu ceea ce o făcuse să protesteze.

Părinții Angelicăi nu se îngrășaseră. Erau îmbrăcați elegant și își păstrasera aerul arogant. Și mama Angelicăi se strâmba la fel ca fiica ei.

Angelica mințise.

Angelica văzu pe fața Tarei că se întâmplase ceva. Nu știa bine ce, dar Tara o privi deodată de parcă voia s-o omoare. *Slurk!* Rahat! Ea se gândi să aștepte înainte de a acționa, dar nu mai avea timp.

Sări, întrecând-o pe Selenba care încercă, deși incomodată de cei doi troli, să pună și ea mâna pe mașinărie. Tânăra sorțitoare se dovedi mai rapidă. Înainte ca Selenba să facă vreo mișcare, Angelica străbătu ultimii centimetri în fugă, atinse mașinăria și incantă un *Transmitus*.

Mașina și tânăra dispărură. Dar chiar înainte, Tara întâlni ochii Angelicăi.

Și ceea ce văzu îi frânse inima. Angelica avea un zâmbet de triumf absolut. Ea îndreptă arătătorul spre Tara, ca și cum ar trage în ea.

Tara nu avu nicio îndoială.

Angelica o trădase.

Văzând toate astea, Selenba făcu la rândul ei o incantație, să dispară și ea. Namilele păreau să se amuze distrugându-se reciproc, iar femeia-vampyr n-avea intenția să le servească drept covoraș. Păianjenul, bântuit de spirite, își lingeă balonul, care se ridică în aer, pe când scrâșnea de frustrare.

Frustrare care nu dură mult, căci una dintre namile își puse piciorul peste el. Se auzi un îngrozitor *trosc!* și spiritul păianjenului ajunsese, în sfârșit, să se odihnească în pace.

Toată escuada, în afară de Fabrice, fusese distrusă.

Fabrice și Moineau reușiră să se debaraseze de edrakinii care-i atacaseră și țipară:

— Ce să facem?

— Trebuie ajutat spiritul pădurii de origine! urlă Tara la rândul ei.

Tara deschise gura. Și o închise la loc. Moineau avea dreptate: cei doi troli verzi erau perfect identici. Atunci, făcu abstracție de cum arătau, pentru a se concentra doar la felul lor de a se lupta. Urlase spiritul? El spusese: „Ce i-ați făcut fiicei mele?”

Privi cercetător. Da, dacă unul dintre cei doi troli se bătea cu sălbăticie, susținut de edrakini, celălalt încerca, de bine de rău, să limiteze pagubele. Super! Știa ce avea de făcut.

Tara își testă magia. Mergea, Reparus-ul lui Sylver îi făcuse bine. Și cele câteva minute de odihnă îi permiseseră să se reîncarce cu energie; mă rog... oarecum. Magia se umflă și îi curse

prin vene. Tara decolă în mijlocul fulgerelor și haosului. Și magia sa lovi. Îl lovi pe trolul verde, fiica, formând o barieră între ea și spiritele corupte ale edrakinilor. Subit, cu o brutalitate care făcu aerul să trosnească de parcă ar fi fost solid, legătura dispăru.

Și edrakinii se prăbușiră, leșinați. Sau morți. Tara nu știa foarte bine.

— NU-ȚI SLĂBI INFLUENȚA! ordonă spiritul-mamă, care înțepenise când fiica sa fusese întemnițată de magia Tarei. TREBUIE S-O PURIFICĂM DE TOT CE I-AU FĂCUT.

Tara se supuse și vizualiză procedura, apoi își lansă magia, ca un imens Reparus, ca și cum edrakinii fuseseră o otravă.

Spiritul-fică rămase o clipă fără reacție. Apoi, cu violență, se aruncă în brațele mamei sale și urlă de durere, de bucurie și de suferință. Asta evoca sirena aceea enormă și foarte zgomotoasă. Tara și prietenii ei se strâmbară și-și astupară urechile.

— POȚI SĂ DESCHIZI CÂMPUL, spuse spiritul-mamă. FIICA MEA E BINE ACUM.

Tara se supuse. Spiritul-fică se înfioră când relua contactul cu mediul înconjurător.

— ÎȚI DATORĂM MULT, FIINȚĂ UMANĂ, spuse pădurea. FIICA MEA ȘI CU MINE AM FOST DESPĂRȚITE MII DE ANI DIN CAUZA ACESTOR MONȘTRI CARE AU SUBJUGAT-O PENTRU INSTINCTELE LOR ABIECTE!

— Nu înțeleg, răspunse Tara, nu erau zei?

— NU. EI SE INSPIRAU DIN MAGIA FIICEI MELE PENTRU A-ȘI CREA FALȘII LOR ZEI. FIECARE EDRAKIN PREOT ÎȘI CREA ZEUL SĂU. CU SORTII LOR, REUȘISERĂ

S-O ÎNNEBUNEASCĂ PE FATA MEA. EA LI SE SUPUNEA. DAR ACUM, S-A TERMINAT. AM REUȘIT S-O ELIBERĂM.

— Oh, atunci când zeul, acolo, în templu, spunea că-mi vrea sufletul?...

— EL SPUNEA ORICE. SUFLETUL TĂU NU PUTEA, ÎN NICIUN CAZ, SĂ FIE LUAT DE FIICA MEA. DAR EL ERA CONVINS, CĂCI VORBEA PRIN GURA EDRAKINULUI SĂU.

Tara remarcă de îndată ce nu mergea în raționamentul spiritalului.

— Dar edrakinul din templu a fost omorât de zeul său, protestă ea. Cum?

— SPIRITUL FIICEI MELE NU AVEA NEVOIE SĂ FIE CHEMAT PENTRU A APĂREA. CREDINȚA EDRAKINULUI PLUS A TA, CĂCI AI CREZUT CE ȚI S-A POVESTIT ÎN LEGĂTURĂ CU ZEII EDRAKINILOR, ERAU SUFICIENTE. EDRAKINUL A TREBUIT SĂ ÎNCERCE SĂ TE OMOARE, TU AI RĂMAS INCONȘTIENTĂ ȘI SPIRITUL FIICEI MELE ȚI S-A SUPUS. EL L-A TRĂSNIT PE EDRAKIN.

— La naiba, vreți să spuneți că aș fi putut comunica încă de la început cu ea, și că ea mi s-ar fi supus?

— DA. DAR SPIRITUL TĂU ERA FOARTE ÎNCHIS. TU NU-L ASCULTAI.

Super, ar fi putut să evite această temerară aventură. OK, mesaj receptat perfect. Păs-trați spi-ri-tul des-chis!

Ah! Toată povestea asta depinsese de un spirit enorm care înnebunise. Și de un mugur. Tara se înfioră. Mersese prea departe.

Pădurea făcu să apară imagini în fața ei. Edrakinii, popor izgonit de pe planeta ei de către demoni, se aliaseră cu dragonii. Edrakinii se luptau cu demonii. Pentru a le mulțumi, dragonii propuseră unui mic număr să rămână să emigreze în AltăLume cu alte popoare. Edrakinii izolaseră insula pentru ca nimeni să nu poată să se întoarcă și întemnițaseră spiritul încă prea tânăr al pădurii, care tocmai conștientizase asta. Primul edrakin se ruga în fața statuetei unuia dintre zeii săi, adusă cu el de pe planeta lui natală.

Spiritul pădurii se diviză în exact o mie de bucăți, fiecare bucată devenind sclavul unui edrakin.

Cruzimea lor îi adusese, literalmente, pe semenii lor la sclavie. Tara înțelegea acum.

— Ce se va întâmpla? Preoții sunt monștri, dar ceilalți nu au niciun amestec în toată această poveste!

— NOI VOM FACE TOT CE TREBUIE PENTRU CA EDRAKINII SĂ N-O MAI POATĂ FOLOSI PE FIICA MEA DIN NOU. PĂDUREA NU LI SE VA MAI SUPUNE.

Tara deschise gura să protesteze, dar vocea o întrerupse:

— CE VREI TU ACUM?

Tara era cât pe ce să răspundă — fără să se gândească — că ar vrea s-o găsească pe mama ei, dar închise gura. Cu aceste enorme entități super-puternice era bine să eviți erorile de interpretare.

— Cred că trebuie să-i regăsim pe membrii Rezistenței și să încercăm să-l înfrângem pe Magister fără mașinărie, pentru că Angelica a furat-o, răspunse ea. Cel mai bine ar fi să-l găsim pe Cal.

— Și dacă e în închisoare, întrebă Fabrice, nu prea convins, ce facem?

— Hm, ai dreptate, ar fi groaznic să fie la închisoare, răspunse Tara. Și asta ne aduce în fața unei întrebări fundamentale, pe care trebuie să ți-o pun din nou, Fabrice. Ești cu noi sau împotriva noastră? Dacă vrei, îi pot cere pădurii să te oprească aici.

Fabrice își scufundă ochii negri în cei albaștri ai Tarei.

— Deocamdată, sunt de partea voastră, dar, Tara, în fața lui Magister... eu... nu știu. Forța lui (se înfioră)... forța lui e atât de puternică, atât de distructivă, încât nu știu dacă aş putea rezista influenței sale. Pe măsură ce s-a scurs timpul petrecut aici, influența lui a slăbit totuși. Am putut să mă lupt alături de Moineau, spiritul meu s-a limpezit. Dar nu știu dacă o să dureze. Dacă-mi pierd forțele din nou, Tara o să mă omoare. Pentru că în ziua în care magia demonică o să mă invadeze cu totul, o să fiu cel mai cumplit dușman al vostru.

— Fabrice, știi că pentru a fi infectat cu magia demonică, sub o anumită formă, trebuie să accepți. Crezi că dacă o respingi în întregime, poate scapi de ea?

— Nu, răspunse sobru Fabrice. Au încercat mai mulți sorțitori. Magister ne-a arătat imaginile. Era... sângeros.

— Hm, dar tu ești lup!

Tara îl lăsa să digere această ultimă propoziție. Ea înălța capul spre trolul gigantic.

— Pădure, poți să ne trimiți lângă tritonul zis Montagne-Cristaux? Acum, că anti-Transmitus-urile sunt distruse?

— DA.

— Mulțumesc.

— EU ÎȚI MULȚUMESC, PENTRU CĂ MI-AI ELIBERAT FIICA. AI RECUNOȘȚINȚA MEA VEȘNICĂ. ȘI ASTA ANULEAZĂ DATORIA PE CARE O AVEAI FAȚĂ DE MINE FIINDCĂ AI DEZVĂLUIT LUMII SECRETUL INTELIGENȚEI TROLILOR.

A, da? Avusese o datorie? Ea nici măcar nu știa.

Sub ochii edrakinilor supraviețuitori și pe jumătate nebuni de groază, cei doi troli gigantici îi expediară pe Tăra și prietenii ei.

Care aveau să se reîntâlnească în Omois.

În fața porții de serviciu a Palatului Imperial din Tingapour.

În mijlocul unei haite de oameni-lup costumați în spălători de lespezi. Însoțiți de o hoardă de pitici. În salopetă.

Și de un triton foarte surprins.

Magicbanda

sau cum să ratezi o operațiune bine pregătită totuși

— **A**șteptați! urlă Fabrice. Prieteni, prieteni!
Oamenii-lup care erau pe cale să se transforme,
crezând că era un atac, încremeniră. Și Tara evită
cu ușurință jetul magiei tritonului.

— Fiți calmi, e de partea noastră!

Fafnir, care conducea batalionul de pitici, o ridică de la
pământ reprimându-și strigătele de fericire. Pitica roșcovană
era cât pe ce să-i rupă toate coastele, atât era de bucuroasă.

— Tara! exclamă ea. Fie ca dragul tău ciocan să sune limpe-
de! Numai tu lipseai din încăierare!

— Fafnir! Fie ca nicovala ta să răsunе! Ai pățit ceva? Ești
bine? Fantomele?

— N-au putut posedă piticii. Se pare că e o chestie de carac-
ter. Al nostru e prea urât!

Râseră amândouă.

Pitica războinică o liniști pe Tara și o primi cu brațele
deschise pe Moineau, îl observă pe Fabrice și se mulțumi să-l

salute rece, dând din cap. Piticilor nu le prea plăceau trădătorii. Fabrice îi răspunse cu un mic zâmbet trist.

Sylver, cu ochii ieșiți din orbite, privea ceea ce reprezenta o legendă pentru el: celebra pitică roșcovană războinică, Fafnir.

— Fafnir, ți-l prezint pe Sylver. Ne-a fost de un ajutor prețios.

Tara se aplecă și adăugă în șoaptă:

— Este și un Necruțător.

Ochii lui Fafnir se lărgiră. Era să-i pună o întrebare, când tritonul își veni în fire.

— Alteța Voastră Imperială! exclamă MontagneCristaux, reușind, în sfârșit, să vorbească, după frica pe care i-o provocase Tara când se materializase în spatele lui. Dar ce faceți aici?

— Aș putea să vă pun aceeași întrebare, v-ați schimbat meseria? replică Tara referindu-se la comportamentul cel puțin ciudat al tritonului. Sau ați dat faliment?

Dar tritonul avea altceva de făcut decât să se întindă la vorbă, dând explicații amănunțite.

— Bineînțeles că nu! Suntem pe cale să invadăm Palatul ca să-l eliminăm pe Magister și pe aliații săi, fântomele. Veniți cu noi?

— Mai sigur decât îți închipui, răspunse Tara pe un ton ferm, în vreme ce Fabrice pălise. Ce putem face?

— Ascundeți-vă părul, căci ați puteai fi recunoscută repede, și pegasul. Și puneți-vă o cască de om de serviciu și o salopetă, ca noi. Am fost angajați oficial de către mama dumneavoastră să spălăm lespezile în vederea căsătoriei dumneaei. Sorții anti-murdărie le protejează în mod normal, dar unii sunt slăbiți, și dânsa a precizat că le vrea „sclipitoare”.

— Mama?

— Da, dânsa este în fruntea Rezistenței Palatului.

— Mama?

Tara se simțea la fel ca un dragon atacat de o vacă. Era neîncrezătoare.

— Dânsa a pus la punct un plan strălucit. Pentru a-l bloca pe Magister. Este impresionantă.

— Mama? Dar... dar, se bâlbâi Tara.

— Nu singură, bineînțeles, o întrerupse MontagneCristaux, dânsa s-a aliat cu T'eal, președintele oamenilor-lup, și cu Împărăteasa Elseth. Prietenul dumneavoastră Cal e și el acolo. Din fericire, Séné Senssass, deghizată, mi-a trimis destule acreditări, pentru toată lumea.

Bine, se pare că mama sa angajase în luptă jumătate din Palat.

— Majoritatea gărzilor sunt de partea noastră, n-ar trebui să avem probleme, încheie sumbru MontagneCristaux.

Tonul vocii sale sugera contrariul, el se aștepta la o mulțime de probleme, dar Tara, Sylver, Fabrice și Moineau își luară acreditările fără ezitare, după ce își modificaseră hainele. Tara îl băgă pe Galant în buzunar, cu masca lui de oxigen cu tot, în pofida protestelor pegasului.

Speraseră la o pauză după aventura lor din pădure. Se pare că începuseră însă cu stângul.

Mica trupă de spălători de lespezi pătrunse în Palat. Gărzile îi lăsară să treacă după ce, sub privirea atentă a scoop-urilor, verificaseră cu grijă permisele de trecere. Deși era noaptea foarte târziu, echipele lucrau fără să țină seama de program. Două spălătorese trandafirii și vorbărețe îi duseră la etajul

apartamentelor imperiale. Acolo, Doamna Kali, imperturbabilă, le arată ce trebuia să facă. Guvernatoarea Palatului, thugul cu șase brațe, nu fusese posedată și era prea prețioasă ca să fie trimisă înapoi. Îi făcu Tarei foarte discret cu ochiul, apoi se-ndepărtă.

— Atenție totuși, preciză MontagneCristaux, cu capul plecat, desfăcându-și arsenalul de spălător de lespezi. Gărzile nu fac parte din complot. Să nu aveți încredere în fante. Ele supraveghează totul.

Din fericire, nu se întâlniră decât cu două, care păreau să aibă alte griji decât să fie interesate de niște spălători de lespezi.

Erau pitici și oameni-lup.

Cal făcuse treabă bună devorând sau îngrozindu-i pe aliații lui Magister.

Tara avea racleta plină de lichid și o puse pe sticla înghețată. Vede parcul, unde-și petrecuse atâtea ore de studiu și de relaxare, și gărzile care-și făceau rondul, ignorând cu grijă îndrăgostiții care se ascundeau foarte prost.

Zâmbi. Fusese chiar în mijlocul acțiunii, încât uitase că viața merge înainte, orice s-ar întâmpla.

Ea se străduia să lucreze, gesturile repetate părându-i-se un repaus ciudat. Îi era greu să creadă că spăla lespezi. Nu pentru faptul că spăla ceva, ci pentru că i se părea ceva atât de... normal! O activitate care nu implica nici sânge, nici răni, nici urlete. Mulțumită centurilor Levitus Inc, care le permiteau să zboare câteva clipe, n-aveau nevoie să-și folosească magia. Având în vedere că, în afară de Fabrice, lupii nu aveau așa ceva.

Asta le permitea celor patru prieteni să se odihnească puțin înainte de confruntare. Sylver lucra aproape de Fafnir și se vedea bine că amândoi erau cufundați într-o conversație pasionantă. Probabil că despre studiul comparat al folosirii sabiei și securii în lupta ce se apropia. Ei păreau la fel de fascinați de una, cât și de cealaltă.

Încet-încet, ei se apropiară de apartamentele Împărătesei.

Deodată, se produse un zgomot îngrozitor, ca o explozie, venind dinspre armurărie. Fabrice era să cadă. În toate direcțiile alergau oameni și gărzi.

— Țsta este semnalul, șopti tritonul. Fantomele aliate cu Elseth au declanșat o bombă în armurărie, cred că a sărit totul în aer. Bănuiesc că Séné e gata să-l elibereze pe Xandiar, căpetenia gărzilor, pe care Cal l-a mușcat, și l-a eliberat de fantomă. El va prelua controlul gărzii și ne va apăra spatele.

Tara dădu din cap, cu gura uscată, inima bătându-i tare. Ea era pregătită. În spatele ei, lupii se transformară, Fafnir și trupa sa de pitici își scoaseră securile, Sylver, sabia, magia era activată.

Cele două gărzi din fața ușii Împărătesei și cei doi sangravi aflați la pândă în fața ușii lui Magister se agitară nervoși.

Nu pentru multă vreme, căci o umbră, ivită de nu se știe unde, se materializă în fața lor și îi nimici. Cal tocmai făcuse curat. Drumul era liber.

— Tara! exclamă Cal, încruntându-se la vederea lui Fabrice, dar cu un zâmbet larg pe față, ce faci tu aici? Ai găsit mașinăria? Pot fi omorâte fantomele?

— Vai, nu, ticăloasa de Angelica a furat-o, răspunse posomorâtă Tara. Cal, sunt foarte bucuroasă că ești și tu aici! Cum te simți?

Băiatul nu arăta prea bine. Fața lui boțită sugera că era cumplit de obosit.

— Ghiftuit, suspină tânărul transformat în vampyr, îmi petrec timpul bând sângele oamenilor pentru a-i elibera de fantele și pentru a le devora pe acestea din urmă. Ai idee cât de mult tânjesc după niște cartofi prăjiți? Sper ca Magister să fie ultimul.

— Nu, răspunse sobru Tara, Magister e al meu!

Băiatul clătină din cap și se așează lângă Fafnir, Moineau, Sylver și Fabrice.

Îl bātu pe spate pe acesta din urmă și începură să șușotească amândoi. Spre deosebire de Fafnir, el voia să afle toate amănuntele înainte de a-l judeca pe vechiul lui prieten.

Tara aștepta ca MontagneCristaux să facă un lucru spectaculos — cum ar fi să arunce în aer ușa încăperii —, dar el nu făcu altceva decât o plecăciune; lăsa apoi locul unuia dintre lupi, care ținea lipit un pumnal de rinichii gardianului buimac, doar pentru a se asigura de o cooperare deplină în lipsa uneia voluntare.

Ochiul privi fix, gura se deschise spre ei.

— Da?

— Gardă Xoal, spuse garda thug, supunându-se ordinului murmurat de lup. Am venit să-i dau raportul Maestrului Magister despre incidentul din armurărie.

— Sunt dezolată, spuse ușa, dar am ordin să nu las pe nimeni să treacă.

Ochiul și gura se închiseră din nou.

— *Slurk!* Rahat! bombăni Cal, mama ta e prea eficace.

Ochii Tarei luceau de groază.

— Ce? Vrei să spui că mama e cu Magister?

— Dar unde vrei să fie?

— Undeva, în siguranță. Nu știu!

— Ea a fost însărcinată să-l distragă în timp ce noi preluăm controlul asupra Palatului. Nu trebuie să riscăm ca el să afle ceva despre invazie.

— Sunteți complet săriți de pe fix, şuieră Tara, furioasă, ați pus-o într-o mare primejdie!

— Eh, de fapt, ea a decis totul. Noi ne mulțumim să executăm ordinele sale. Mama ta e o femeie impresionantă, Tara, aproape la fel ca bunica ta Isabelle, poți fi mândră de familia ta.

— Ajunge, i-o tăie Tara, n-o s-o las pe mama la cheremul acestui monstru.

Ea se așeză în fața ușii, își activează magia, apoi, zumzăind ca un mic dinam albastru, făcu ușa să explodeze.

De-abia își reveni din șoc, că și văzură o tânără blondă, înfășurată într-un cearșaf închis la culoare, străbătând breșa cu mare viteză și îndepărtându-se într-un sprint demn de Jocurile Olimpice.

Era Împărăteasa Lisbeth.

Sau, mai exact, Magister.

Magister

sau există pești cu adevărat periculoși
pentru care trebuie un năvod foarte, foarte des și solid,
dacă vrei să-i prinzi fără să-ți devoreze mâna

Cu o oră înainte ca Împărătesele să declanșeze haosul, în partea opusă temnițelor, cu scopul de a atrage gărzile, Selena se înapoie în apartamentul lui Magister.

El era surprins s-o vadă.

— Selena, scumpa mea, ce faci tu aici, în toiul nopții? Întrebă el când ușa îl anunță că logodnica lui vrea să intre.

Își luă imediat înfățișarea masculină, știind prea bine că pe Selena o deranja să i se adreseze atunci când avea aspectul Împărătesei.

— Trebuie să vorbim, spuse amabil Selena, cu ochii ei de miere cu alune, aproape mângâietori.

Ca de fiecare dată când o vedea, inima lui Magister îi tresărea în piept. De data asta, nu citi nici suspiciune, nici ură pe încântătorul ei chip care-i fermecase viața.

— Bineînțeles, spuse el pe un ton vesel, te ascult.

Ecranul începu să sune, Sambor țipă și Selenă suspină.

— O să mă întorc, spuse ea pe un ton agasat, când vei putea să-mi acorzi puțin timp, legat de căsătoria noastră. Peste o mie de ani, desigur!

Magister, care era gata să preia comunicarea, se opri brusc.

— Ai... ai venit să vorbim despre nuntă?

— Da.

Ea scoase o listă lungă de mai mulți metri din buzunar, care se derulă până la podea.

— Pe cine vrei să inviți, nu mi-ai dat nicio instrucțiune cu privire la acest subiect. Ce zi vom alege? Cât vrei să dureze? Va trebui să comandăm bijuterii speciale pentru nuntă, eu n-am nimic care să meargă cu rochia roșie pe care mi-au țesut-o păianjenii. Când va fi reparat corpul tău? Pentru că mă mărit cu tine, de acord, dar cu Lisbeth (ea se înfioră), imposibil.

Magister inspiră adânc. Exact asta și voia. Ca Selenă să nu fie mereu în gardă și să discute liber cu el, ca și cu un prieten. Era cât pe ce să sară-n sus de bucurie, dar se stăpâni la timp, înainte să-și piardă toată demnitatea.

El întrerupse comunicarea, fără ca interlocutorul lui să fi apucat să scoată vreun cuvânt. Apoi, cu un singur gest, puse consola în afara circuitului.

— Iată, spuse el pe un ton bine dispus, în acest fel nu vom fi deranjați.

Selenă îi aruncă un surâs înflăcărat. Apoi se apropie de el și se trânti pe sofa. Ea bătea darabana pe perna de lângă ea, în vreme ce Sambor se culcase în bulă, la picioarele ei.

— Vino, spuse ea, să ne uităm împreună la asta.

Suspinând de fericire, Magister se așeză și-și înclină masca spre listă. Ea nu-și dădu seama, dar ochii magului se făcură mari când văzu ce trecuse ea ca festivități.

Pe sângele strămoșilor săi, va ruina acest imperiu!

Mă rog, nu-i păsa, nu era al lui. Și totuși. El încercă o abordare diplomatică:

— Eh... scumpa mea, zece mii de invitați? Poate sunt prea mulți totuși, nu? Va fi complicat de organizat totul.

Selena se strâmbă.

— Crezi? spuse ea cu o voce mică. Dar tu ești cel care voiai să-ți arăți puterea în AltăLume. Ce-i mai potrivit decât o petrecere grandioasă? Și apoi, eu vreau o nuntă frumoasă. O Nuntă Magnifică.

Urechile lui Magister captară foarte bine majusculele. Oftă discret.

— Cum vrei tu, dar o caleașcă bătută în rubine și diamante galbene e prea mult.

— Hm, ai dreptate, va fi prea țițător. Vrei să punem, poate, safire galbene? Astea strălucesc mai puțin.

În următoarea oră, mesajele de groază se acumulară pe consolă, dar Magister, prea ocupat, nu le ascultă.

La fel de surprins fusese și când ușa se deschisese, lăsându-l să treacă pe T'eal și pe soldații care se grăbeau spre el.

Cineva le dăduse codul secret al ușii.

Selena strigă:

— Rețineți-l, repede!

Lupii fuseseră rapizi. Magister a fost lovit, apoi imobilizat, înainte să poată schița cel mai mic gest. Măinile i-au fost legate

la spate, ca să nu-și poată lansa magia. Lupii îl ridicară, satisfăcuți. Sangravul își legăna capul, *groggy*.

— Ușă, ordonă Selena, să nu lași pe nimeni să intre!

Apoi, ea se întoarse spre Magister și adăugă:

— Scoateți-i tot ce are asupra lui, inclusiv bijuteriile. Există un inel cu care poate chema demonii.

Lupii îl dezbrăcară pe Magister de roba lui de sorțitor, descoperindu-i pieptul musculos, însemnat cu un cerc roșu.

Prea zăpăcit pentru a-și păstra înfățișarea, magul lăsă corpul lui Lisbeth să-și reintre în drepturi. Lupilor nu le păsa, dar Selena, jenată de goliciunea bustului perfect al lui Lisbeth, o acoperi cu un cearșaf pe care-l înnodă la spate.

Se uită la ceas.

— Ați venit mai devreme, îi spuse ea pe un ton sec lui T'eal. De ce nu l-ați așteptat pe MontagneCristaux, cum am stabilit?

Președintele lupilor se răsuci jenat, sub privirea ei de oțel.

— Pentru că eram foarte îngrijorat pentru dumneavoastră, Doamnă. Iertați-mă!

— Bănuiam eu că povestea asta e o diversiune, rânji Magister, întrerupându-i, dar trebuie până la urmă să mărturisesc, scumpa mea, că aici te-ai depășit pe tine însăși. Ideea asta de a vorbi despre nuntă — *uau!* — a fost strălucită, chiar strălucită! Eram prea ocupat ca să observ că Palatul era invadat. Cred că vor cădea câteva capete.

— N-o să cadă niciun cap, răspunse calm Selena, căci tu ai încetat să faci rău, în sfârșit.

De data asta, simți o schimbare în vocea lui Magister. Era neliniștit.

Și mințea. El nu bănuise nimic, în ciuda celor afirmate.

— Danviou? (Selena ridică vocea.) Elseth? Puteți veni. Nu mai e niciun pericol.

Cele două fantome apărură. Dacă Elseth jubila, Danviou, fantoma soțului ei, era posomorât.

El pluti în fața celui care-l omorâse.

— Ai noroc că n-am corpul meu și că acesta nu-i al tău, mârâi Danviou.

Magister nu se dădu înapoi, dar respirația i se opri pentru o clipă.

— Danviou, spuse el, a trecut mult timp de când n-am mai avut plăcerea să te văd.

— M-ai omorât, ticălosule.

— N-a fost cu voia mea.

— Dar ai încercat să... CE?

Magister oftă:

— Eram foarte naiv, pe vremea aceea. Tu nu-mi erai dușman. N-aveam nici poftă, nici nevoie să te omor. Ar fi trebuit ca totul să se petreacă în liniște. Dar ai dat năvală chiar când era să pun mâna pe Tara. Și nu m-ai lăsat să-ți explic. Ai sărit pe mine ca un nebun!

— ERA CÂT PE CE SĂ-MI IEI COPILUL! EVIDENT CĂ AM SĂRIT PE TINE!

— Nu e nevoie să urlî, răspunse Magister, la fel de placid, nu sunt surd! Pe scurt, am reacționat, magia a plecat prea repede și, căzând, te-ai ales cu o fractură la cap. Eram pregătit să te îngrijesc, când a sosit și Selena. Am neutralizat-o; voiam să mă-ngrijesc de tine, când Isabella și tigrul ei m-au atacat. Acești Duncan sunt, într-adevăr, săriți de pe fix! Am ucis tigrul, dar Isabella era puternică. Aproape nebună din cauza morții

familiarului ei, a fost pe punctul de a mă doborî la pămînt. M-am ascuns în spatele Selenei, care era împietrită, am aruncat un Transmutus și el ne-a luat pe amîndoi. Nici asta n-a fost cu voia mea. Din nefericire, Isabella n-a avut forța să lanseze un Reparus suficient pentru rana ta. Ți-a dat Cuvîntul ei de Sânge c-o va proteja pe Tara și că aceasta nu va fi un Înalt Mag și nu va veni pe AltăLume. Și ai murit. Un accident nenorocit.

Danviou rămăsese mut de stupefacție.

— Ai încercat să-mi iei fiica, m-ai omorât, mi-ai luat nevesta, și tot ce ai să-mi spui acum este: scuză-mă, a fost un accident nenorocit?

— Nu.

— Cum?

— N-am spus „scuză-mă”. Doar că a fost un accident nenorocit.

— Ai, într-adevăr, noroc că sunt deja mort, zbieră Danviou, altfel, crede-mă, te-aș fi sugrumat cu plăcere!

— Ei bine, interveni Elseth cu diplomație, acum nu mai avem nimic de făcut aici. Trebuie să ne întoarcem imediat în CealaltăLume. Danviou, fetelor, pregătiți-vă!

Ridică brațele și deasupra capului ei apăru un vârtej negru. Celelalte fantome care o ajutau de două luni năvăliră în breșă, flecărind. Erau mulțumite că se întorc acasă pentru că, la urma urmei, nu apreciaseră deloc climatul din AltăLume.

Danviou se îndepărtă de Magister, după o ultimă privire disprețuitoare. Se uită fix în ochii dulci, de culoarea alunei.

Dacă ar fi fost om, i s-ar fi tăiat respirația. Și chiar ca fantomă, puterea de atracție a Selenei era atît de mare, încât își pierdea capul.

— Te voi aștepta, declară el, te voi aștepta o veșnicie, dacă e nevoie. Din adâncul sufletului meu, te iubesc, Selena.

Selena nu-și putu reține lacrimile. Dar nu-i răspunse.

Elsbeth interveni scurt.

— Nu ți-e rușine, fantomă meschină?

Danviou tresări.

— Poftim?

— Soția ta e tânără, mai are multă vreme de trăit. N-ai dreptul s-o constrângi așa. Trebuie să poată să iubească pe oricare altul; s-o obligi să trăiască în amintirea ta nu e drept, nu e vrednic de stimă.

Danviou era prea surprins pentru a reacționa.

Selena oftă. Bătrâna Împărăteasă era brutală, dar nu greșea.

— Elsbeth are dreptate, afirmă ea, nu trebuie să mă aștepți. O să-mi refac viața. Nu sunt făcută să trăiesc singură. Iar tu trebuie să-ți găsești o companie în CealaltăLume. Așa e viața, așa e moartea. Nu trebuie să rămânem singuri.

Danviou lăsă capul în jos. Era atât de greu!

Trebuia să facă față. Ea, vie; el, mort. Dragostea lor nu putea exista, și ei o știau la fel de bine și unul, și celălalt. Disperarea făcea să le tremure trupurile și să li se înroșească ochii.

T'al se surprinse adulmecând și, după miros, știu că doi sau trei lupi în spatele lui plâneau împreună cu acel cuplu distrus. Puternicul om-lup își jură să-i arate tinerei femei că dragostea poate înflori din nou. Da, el va fi cel care o s-o sprijine în suferință.

Danviou se apropie de Selena.

Își trecu tandru mâinile fantomatice peste chipul ei. Apoi se aplecă și depuse un sărut, tot fantomatic, pe buzele-i trandafirii.

Selena fremătă. Și, preț de o clipă, avu impresia că simțise acea atingere fugitivă.

Danviou se dădu înapoi și, fără un cuvânt, cu toată dragostea din lume în ochii săi albaștri, pluti încet spre vortex. El merse de-a-ndăratelea, refuzând să-și ia ochii de la cea pe care avea s-o iubească mereu. În ultimul moment, se opri.

— Te iubesc. Fii fericită!

Apoi se lăsă să cadă pe spate în vârtej și dispăru.

Selena se prăbuși, ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. Puma se apropie de ea. T'eal sări și el s-o sprijine. Ochii strălucitori ai Împărătesei scânteiau de turbarea lui Magister.

Căzu o liniște apăsătoare, tulburată de unul dintre lupi care-și suflă nasul cu zgomot.

— Uf, bombăni bătrâna Împărăteasă, care n-avea pic de romantism, credeam că n-o să mai plece niciodată. Fetițo, expediați-ni-l pe-acest faimos Magister, să terminăm odată, povestea asta m-a epuizat!

Eliberându-se de T'eal, Selena se înclină în fața bătrânei Împărătese, iar aceasta, la rândul ei, dispăru.

Magister nu se mișcase, dar Selena ar fi putut jura că era mulțumit. Ea ar fi avut chef să-l facă să se simtă rău. După cum îi era și ei rău. Ridică glasul. Iar în vocea ei era o inflexiune sălbatică, care-i făcu pe lupi să înțepenească.

— Și acum, tu și cu mine vom putea, în sfârșit, să ne reglăm conturile.

Lisbeth/Magister deschise gura când ușa explodează, aruncându-i pe lupi la pământ. Lisbeth sări, în pofida faptului că avea mâinile legate, și zbură ca o bombă printre dărâmături. Afară, lupii și piticii, Tara, Cal, Fafnir, Moineau și un straniu băiat strălucitor îi priveau, stupefiați.

Tara reacționează prima. Ea se rezezi după Lisbeth, urlând:

— E Magister, prindeți-l!

T'eal, lupii și Sylver o depășiră foarte repede. Piticii nu fugeau la fel de iute și rămaseră la distanță, spre furia lui Fafnir. În Palat se declanșă o cursă de urmărire, care deveni și mai alertă când Tara văzu pe jos ceva strălucitor. Magister scăpase de cătușe.

Văzând-o pe Împărăteasă năpustindu-se spre ei, urmărită de spălătorii de lespezi, curtenii înspăimântați se îndepărtară. Tara zări spatele dușmanului lor, printre lupii care aproape îl atingeau, alergând cu răsuflarea tăiată, cu cearșaful fluturând în urma lui. El dispăru când culoarul coti și, când năvăliră și ei după colț, se volatilizase deja.

Tara se ghemui, de-abia răsuflând. Nu putea să respire. Lisbeth se antrenase pentru sprint sau ce?

Lupii și Sylver reveniră alături de ei, vrednici de milă.

— Ne-a scăpat, Doamnă, îi spuse T'eal Selenei care sosea gâfâind, urmată de pitici. N-a folosit magia; fără-ndoială, vreun pasaj secret — sunt câteva, se pare, în Palat.

Se priviră cu toții, împietriți.

Selena își lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraji. Era prea șocată ca să mai reacționeze. Tara se grăbi s-o cuprindă în brațe. Galant și Sambor se salutară cu gravitate.

— Mamă, totul va fi bine, o să-l prindem, nu te neliniști.

— Cine a aruncat ușa în aer?

— Eu, sunt dezolată. Ușa n-a vrut să ne lase să intrăm și am crezut că ești în pericol.

Selena o strânse în brațe, arătându-i că nu fusese voia ei să se întâmple așa. Apoi, se eliberă. Fermecătoarea tânără părea în pragul unei crize de nervi. T'eal încercă s-o calmeze.

— Nu este atât de grav, spuse el liniștit, prinzând încheieturile Selenei care era gata să-și facă rău în agitația ei, el nu mai este stăpânul Palatului.

— Este totuși în corpul Împărătesei, replică Selena, iar ea e în legitimitate! Atâta timp cât o controlează, controlează și imperiul. Noi trecem drept invadatori în ochii națiunii! Trebuie să-l găsim, repede!

— Doamnă, spuse T'eal, n-avem nicio idee despre locul unde s-a dus. După cât știm, s-ar putea să se fi întors în Limburi! Lăsați-mă să verific cu soldații mei. Am împrăștiat mai multe echipe de thugi prin tot Palatul. Ei vor putea să-l caute.

Selena clătină din cap, crispată, dar neputincioasă. Se întoarseră cu toții în apartament. Tara, în calitate de Moștenitoare a Împărătesei, cunoștea codurile. Ea dădu parolele din computer și președintele lupilor intră în contact cu trupele. Nu i-a trebuit multă vreme ca să dea de urma lui Magister.

De fapt, el a fost cel care i-a contactat.

Ecranul de cristal din apartamentul imperial se aprinse. Ei se dădură înapoi, pregătiți pentru orice.

Apăru imaginea lui Magister. Fusese rapid. Se transformase din nou; îi privea fix pe cei din cameră. Păru să se clatine un moment, ca și cum ar fi avut amețeală, apoi își reveni. Tara se

ascunse. N-avea rost să-i arate lui Magister că era și ea acolo. Nu putea fi recunoscută sub casca de spălătoare de lespezi.

— Deci așa, scumpa mea, o luptă între noi doi? spuse el, fixând-o pe Selena.

Femeia deschise gura, apoi o închise la loc, cu un aer posomorât.

— Sunt de acord, continuă Magister, văzând că ea nu reacționează. Ți-ai adus luptători, îi aduc și eu pe-ai mei. Învingătorul ia totul. Dacă eu câștig, te măriți cu mine și nu mai complotezi împotriva mea. Dacă tu câștigi, eu plec. Ce zici de asta?

— N-ai nicio șansă cu noi, mormăi T'eal, ai face mai bine să te predai. Palatul e în mâinile noastre!

— Culcat, cățel! replică rece Magister. Asta nu te privește pe tine. E între Selena și mine.

El văzuse prea bine tandra solitudine a omului-lup pentru Selena. Și n-avea intenția să lase locul unui rival serios.

T'eal se sufocă de furie că se văzuse tratat ca un cățel, dar Selena puse o mână pe el, calmându-l.

— Presupun că este o capcană. Accept propunerea ta.

Masca lui Magister reflectă surprinderea.

— Accepți?

— Da. Ne întâlnim în sala de audiențe. Acum.

— Te aștept.

Și vocea lui răsună ca un dangăt de clopot pentru morți.

— Mamă! Ai un plan? întrebă Tara. MontagneCristaux? Președinte T'eal?

— Ne repezim în mulțime și mușcăm pe toată lumea, bombăni președintele lupilor, nerăbdător să se lupte. Am făcut

planuri și n-au funcționat. Să aplicăm vechile metode, care s-au dovedit a fi bune.

— Îl prindem cu ajutorul războinicilor noștri, adăugă iute tritonul.

— Da, ne năpustim asupra lui, confirmă Selena care nu voia să mai trăiască în frică.

— Eiii, astea nu sunt planuri! interveni Tara, bine instruită la școala de război a Imperatorului. Trebuie să exploatăm punctele slabe ale dușmanului. Mulțumită, în același timp, magiei sale demonice și statutului său de fantomă, nu este atât de ușor să-l învingi și să-l capturezi. Cal?

Vampyrul se întoarse spre ea.

— Da?

— Vino cu mine, o să-ți spun ce e de făcut pe drumul spre sală. Hai să mergem!

Tara le explică planul ei și se hotărâră să-l aplice. Se uită la ceas și înjură.

De când îl lăsaseră să scape pe Magister, trecuseră cel puțin douăzeci de minute. Avusese destul timp să pună la cale cele mai cumplite monstruoșități.

Când ajunseră în marea sală de audiențe, aceasta era goală. În afară de Magister care se afla drept în mijloc și-i aștepta răbdător. Lângă tron, Various, spașunul, părea cuprins de nebunie. Cârâia ca un apucat în colivia lui, agitându-se în toate direcțiile și făcând să-i zboare penele, încercând să le spună ceva.

T'eal adulmeca. Ceilalți lupi făceau la fel. Simțiseră încă o prezență în sală.

Se înfiorară.

O prezență care putea, zburându-le blana. Ridică ochii și bombăniră.

Lupii credeau că sunt destul de puternici pentru a-i înfrânge pe soldații lui Magister. Ei erau aproape o sută și nu puteau fi omorâți. Cu piticii, la fel de dificil de eliminat, reprezentau o forță redutabilă.

Doar că Magister n-avea niște soldați morți de foame.

El avea demoni.

Selena constată că Xoara nu era acolo. Danviou o descrisese ca având o blană cu dungi violet, or cele trei femei-demon care pluteau deasupra lor aveau dungi galben-lămâie, bleumarin spre negru și roz.

Tara se ghemui în spatele ei. Era ascunsă privirilor, în același timp, de T'eal și de mama sa. Hotărâseră să profite la maxim de efectul-surpriză.

Oamenii-lup mormăiră. Și se transformară. Femeile-demon scoaseră mici piuituri vesele.

— Ce drăguț, oameni care nu sunt oameni!

— Preaaa coool, de data asta n-o să se zdrobească de cum îi atingi!

— Nu mai vorbiți ca în serialele proaste de televiziune de pe Pământ. Și, pe deasupra, ei nu mai spun „prea cool”, ei spun „prea marfă”.

— Prea marfă?

— Exact!

— Și ce-nseamnă?

— Înseamnă „prea cool”.

— Atunci de ce nu spun „prea cool”?

— De unde să știu eu? Sunt oameni! Ai văzut vreun om să se poarte logic?

— Și cei mici ce sunt?

— Ești chiar incultă, nu se poate! Sunt pitici, mini-oameni, s-au dus lupte cu ei în Războiul Faliilor.

Fafnir făcu o grimasă. Cum așa, mini-oameni?

— Și cel albastru cu verde?

— Un triton. Foarte rezistenți, dificil de mâncat... din care faci cu greu o gustare frugală... sunt plini de oase.

Magister le privi pe cele trei femei-demon cum se ceartă, și masca lui deveni roșie. Făcu un semn mic și, de jur împrejurul lor, Înălții Magi posedați de fantome apărură, ca iviți de nicăieri. Era o capcană. N-aveau decât să-ntoarcă lucrurile în favoarea lor.

Magister respiră adânc, întristat, și își întoarse masca spre Selena.

— Te predai? întrebă el pe un ton insinuant. Să-ți omori lupișorii ar fi o pierdere de timp și de vieți.

Atunci, el avu un șoc.

Tara se ridică, apărând din spatele mamei sale, și se proțăpi în fața lui.

Tânăra se dezbrăcase de uniforma de spălătoreasă de lespezi și strălucea într-o armură de luptă, împodobită cu stema din Omois. Pe umărul său trona Galant. Pegasul necheză sălbatic.

Masca Maestrului sangravilor păli. El se dădu înapoi.

— Tara? Dar...

— Ai vrut încăierare? bombăni Tara. Ei bine, o s-o ai.

Și chiar înainte să-și termine fraza, lansă un Destructus spre Magister. Acesta se feri, iar jetul magiei arse fundul părșos al uneia dintre femeile-demon.

— Vaaai! țipă ea. Pe mațele bunicii mele, o să mi-o plătești, ființă umană!

Ca o mare pasăre roșie și păroasă, ea se năpusti asupra fetei. Unul dintre lupi sări și o lovi, deviindu-i traiectoria. Se luară la bătaie, iar femeia-demon uită de Tara.

Concentrată, continua să-l hărțuiască pe Magister, care se mulțumea să scape de jeturile de magie fie fentându-le, fie folosindu-și solidul scut.

El nu se deplasa cu toată viteza și cu toată forța sa obișnuite. Ceva părea să-l deranjeze.

Selena i se alătură Tarei, aruncându-și toate forțele, furia și teama în bătălie. Magister se clătină sub loviturile violente ale celor două combatante. Magia sa demonică îi permitea să evite cele mai violente atacuri ale Tarei, dar el n-avea să reziste multă vreme. Galant și Sambor îl atacau împreună și trebuia să fie atent să nu-l sfășie. Dar jeturile lui de magie și scutul său solid îi ținea la respect pe cei doi familiari.

Văzând că ei riscă să fie nimiciți degeaba, Tara și Selena îi trimise să atace alți agresori.

În sală, bătălia făcuse ravagii. O parte dintre lupi atacaseră femeile-demon, ajutați de Fafnir și de pitici, de Moineau, Sylver și de triton, în vreme ce ceilalți înfruntau jeturile de magie ale Înălților Magi. Un jet sparse colivia spașunului, îi arse câteva pene, iar pasărea își luă zborul cârâind triumfătoare.

Magister nu-și dădu seama, dar atacurile Tarei și ale Selenei n-aveau drept scop să-l învingă. Ele voiau doar să-i distragă

atenția. N-o puteau omorî pe Lisbeth. Dar puteau face altceva mai bun. Căci Cal așteptase răbdător ca scandalul să înceapă înainte să intre în liniște în sală, ca o mare fiară la vânătoare.

Magister îi întoarse spatele, atent la următorul atac al Selenei și al Tarei.

Perfect. Cal își contractă mușchii de vampyr și sări.

În momentul în care el era să atingă pielea lui Magister sau, mai degrabă, corpul Împărătesei, o umbră se ivi iute și-l smulse ca pe-o pradă. El răcni de furie.

Cu atât mai mult după ce a recunoscut-o pe Selenba, femeia-vampyr. Ea se întorsese direct la Palat, odată terminată misiunea sa în Patrok.

— Credeai că voi veni fără protecție, micule Hoț? rânji Magister parând cu precizie atacurile Tarei. Cât de puțin mă cunoști!

Selenba se năpusti asupra lui Cal, în vreme ce Tara îl hărțuia din nou pe Magister. Cei doi vampyri se rostogoliră ca două pisici mari. Gheare contra gheare, colți contra colți. Dar Selenba era mai bătrână decât Cal, iar dacă talentul de Hoț al acestuia compensa experiența celeilalte, îi lipsi foarte puțină putere pentru a o putea înfrunta și învinge pe femeia-vampyr. Aceasta evită lovitura de picior, trecu în defensivă și-i atinse falca. Pe jumătate aiurit din cauza șocului, Cal se întoarse și căzu. Femeia-vampyr era să-l omoare când Sylver sări și-i blocă lovitura mortală cu sabia. De data asta, tânărul avu ferma intenție să obțină revanșa. Sabie contra gheare. Ei se angajară în luptă, în vreme ce Cal, cu ochii tulburi, încerca disperat să se ridice în picioare. Fabrice, care refuzase să se amestece în luptă și rămăsese într-un colț, cu fruntea-n mâini, se ridică.

Îi trimise un Reparus lui Cal, care se mobiliză și el, nesimțindu-se prea bine. Tânăra femeie-vampyr i se alătură lui Sylver pentru a o combate pe Selenba, dar foarte repede, Sylver își dădu seama că-l deranja mai degrabă altceva.

— Te las, strigă el, mă duc s-o ajut pe Tara!

Curajoasă, Tara continuă să-și lanseze magia asupra lui Magister. Ea concentrează fluxul ca să fie cât mai arzător posibil, un jet de energie pură. Gata să distrugă. Și cu atât mai rău pentru Lisbeth. Ea va fi rănită. Tara spera că nu va fi atât de grav.

Magister făcu o incantație în momentul în care jetul îl atinse, scutul lui se modifică și absorbi magia. Apoi, făcu ceva neașteptat. Magia Tarei o hrăni pe-a lui!

Măinile sangravului străluciră de un foc negru. Înainte ca Tara să facă vreo mișcare, el își relansă magia drept spre corpul fetei împietrite. Sylver, înlăturat de Selenba, văzu jetul și sări.

Magia demonică îl lovi din plin.

El reacționează din instinct, fără să viseze că solzii lui vor respinge focul lui Magister. Voia să-i salveze viața Tarei.

Dar solzii nu trimiseră înapoi energia lui Magister. Focul îl distrugea, arzându-l până la os. Urlând, se azvârli la pământ, doborât de cea mai oribilă durere pe care o simțise vreodată. Dădu drumul sabiei.

— Sylver! strigă Tara.

Ea improvizează un scut care-i apăra pe-amândoi.

Magister era surprins. Nu căuta s-o omoare pe tânără, doar s-o epuizeze pentru ca ea să cedeze. Dar se amestecase băiatul ăsta stupid. Cu atât mai rău pentru el. Lovi scutul.

Gâfâind, Selena își lansă magia spre el pentru a-i lăsa în pace fiica și pentru a se concentra asupra ei. Cu o mână, el activă un

scut care rezista la energia Selenei, și cu cealaltă, continua s-o hărțuiască pe Tara ca s-o obosească.

T'eal, conștient de pericol, sări pe Magister, care trebui să-i respingă atacul și să înceteze s-o mai hărțuiască pe Tara. El lovi lupul și-l propulsă la câțiva metri înapoi, izbindu-l de doi combatanți, apoi pe Selena, care se clătină pe jumătate moartă, incapabilă să-și lanseze iar magia.

Furios, Magister strigă adresându-i-se lui Fabrice:

— Sunt stăpânul tău! Trebuie să mi te supui! Nimicește-l pe nemernicul de T'eal sau te omor cu mâinile mele și-ți fac blana covor!

Fabrice rămase împietrit, o privi pe Moineau care lupta cu o femeie-demon și nu se descurca prea bine, apoi pe șeful său de haită. Cântări pro și contra. Simți magia demonică pulsându-i în vene și dragostea pe care i-o purta lui Moineau.

— Lupule, îi strigă T'eal, pe care cei doi Înalți Magi îl împănau cu descărcări magice, la mine!

Chemarea haitei îi învolbura sângele.

— Fabrice! strigă Moineau la rândul ei, disperată. Ajută-ne! Chemarea dragostei îi atinse inima.

A fost suficient. Dragostea și haita erau acum forțe la fel de puternice precum aceea a lui Magister. Fabrice se întoarse spre sangrav și-i zise cu dispreț:

— Nu mai vreau magia ta murdară! mormăi el. Moineau are dreptate. În cele din urmă, o să mă omori precum l-ai ars pe cel de colo. Am făcut deja o greșală. N-am s-o mai fac și pe-a doua.

El se transformă în lup, hainele îi dispărură, iar pe el nu rămase decât un sarong.

Făcu atunci ceea ce nimeni nu mai făcuse înaintea lui.

Respinse magia demonică. În totalitate. Acesta fu un incredibil act de curaj și de forță.

Magia ieși din corpul său cu o violență nemaipomenită și începu să-l asedieze pe Magister, care nu se așteptase la așa ceva. Fabrice urla de durere iar și iar, în vreme ce magia încerca să-l distrugă. Cu trupul arcuit pe spate, ca trăsnet de un cumplit fulger, pielea și blana sa explodară sub presiune.

Tara gemu. El era pe moarte! Ea n-ar fi trebuit niciodată să-i spună că putea respinge magia.

Dar organismul lui de lup era extrem de adaptabil. Celulele se regenerară, el căzu pe spate, pe jumătate inconștient, cu un cerc fumegându-i pe piept — semnul eliberării sale. Magister se strâmbă, în vreme ce magia revenea definitiv. Șocul întoarcerii fusese neplăcut. Dar, involuntar, băiatul tocmai îi făcuse un serviciu. Această magie o să-i permită să se regenereze. Căci magia Tarei era puternică, dar nocivă pentru el. El n-o putea folosi așa de ușor.

Asta îi salvă viața lui Fabrice. Aceste câteva secunde în timpul cărora Magister trebuia să absoarbă magia și s-o dirijeze i-au fost suficiente ca să se ridice, în pofida durerii, și să se îndrepte, clătinându-se, în ajutorul lui T'eal.

Pe jos, apărându-l pe Sylver, Tara era epuizată. Cu atâtea lupte într-un timp atât de scurt, corpul ei nu mai rezista. Magister simți asta, se întoarse dinspre Fabrice, scos din luptă, deocamdată, și se înverșună pe scutul ei.

Și datorită magiei înapoiate de Fabrice, acesta cedă.

Tara și Sylver erau la mâna lui.

Magister avu un râs îngrozitor.

— Ar trebui să-i mulțumesc prietenului tău pământean, Tara, fără el aş fi fost distrus de multă vreme, dar acum mă simt în plină formă! Tu ai rezistat bine, Tara, acum văd ce scump plătesc cei care mă sfidează!

Îşi potrivea tirul când, brusc, o umbră furioasă căzu peste el şi-i lovi creştetul capului cu ciocul, despicingându-i-l. Various se răzbuna pentru tot ce-i făcuse Magister. Marele curcan era o adevărată avalanşă de pene, cioc şi piteni. Şi masca lui Magister, nefiind decât o iluzie, lăsase să treacă loviturile. Tara îşi lansă magia şi Magister fu atins! El mormăi sub şoc, piciorul i se îndoi. Se învârti ca un adevărat războinic, lansă un jet spre spaşun, care-l primi din plin.

Se auzi doar un *clonc!* surprins şi pasărea era expediată în înălţimile imensului plafon, într-o izbucnire de pene aurii. Tara încercă să se inspire din adâncul fiinţei ei pentru a găsi câteva fărâmiţe de magie, dar nu mai avea aproape nimic. Putea să se apere, dar lansarea îi cerea forţe de care ea nu mai dispunea.

Furios, Magister îşi activă din nou magia.

Şi înainte ca ea să aibă timp să devieze lovitura pe care şi-o pregătise, el îşi aruncă focul distrugător spre Sylver.

Sub şoc, acesta urlă atât de puternic, încât pereţii se cutremurară. Sub pielea lui, chitina Lucrului vru să iasă la iveală, dar Magister lovi din nou, mirat că băiatul mai era încă în viaţă. Tara reuşi să trimită un jet de magie asupra sangravului, atât de slab, încât acesta i-l trimise înapoi fără probleme. Selena făcu la fel. Obosit să trebuiască să lupte contra acesteia, Magister înaintă doi paşi şi o lovi cu pumnul.

Tara, care nu se așteptase, țipă când mama ei căzu, cu fața plină de sânge.

Magister se întoarse spre Tara. Aceasta își coborâse scutul și lansa un Reparus spre Sylver, dar nu părea să aibă vreun efect. Nebună de furie, tânăra se ridică iar, gata să-l doboare pe cel mai rău dușman al ei.

El incantă un Menottus, iar mâinile Tarei fură prinse în cătușe din oțel de Hymlia. Dar ea studiase cu cei mai buni maeștri. Și, mai mult decât atât, era foarte inventivă. Mâinile nu erau capabile să lanseze singure magia. Ea sări în aer, se întoarse într-un incredibil salt înapoi, iar din picioarele ei țâșniră salve de magie care-l trăsneră pe Magister.

Stupefiat, acesta își privi pieptul fumegând, înainte să se clatine. Tara nu folosisese focul magic în mod obișnuit, dintr-o singură lansare. Inspirată de jocurile video pe care le adora, ea remarcase că unii își foloseau picioarele pentru a trage, datorită revolverelor cu laser plasate în vârful ghetelor. Ea își transformase magia pentru a reproduce ceea ce văzuse. Prima bulă de magie izbi scutul lui Magister, care nu se așteptase la asta, următoarele patru l-au zguduit și ultima l-a rănit. Tara voia să-l rănească, dar nu să-l omoare, ea nu uita că sub mască se afla adevăratul corp al mătușii sale, Împărăteasa.

Tânăra căzu iar pe jos, cu mâinile încă imobilizate, cu pantofii fumegând după explozie (ea nu testase niciodată asta încălțată). Deodată, chiar dacă Tara, sperând ca fierul de Hymlia să nu-i reziste, lansă cu înfrigurare o incantație ca să scape de cătușe, se petrecu ceva de necrezut, de neimaginat.

Corpul lui Sylver, aflat în fața ei, începu să se mărească, să se îngroașe. Fața i se deformă, un bot groaznic apăru sub pielea carbonizată.

Magister o luă pe Selenă, leșinată, și se dădu înapoi. Tara scăpă de cătușe și se retrase și ea, căci corpul lui Sylver lua dimensiuni nebunești.

Spini îi țâșniră din spate și el urlă. Măinile i se sfâșiară și ghearele luară locul unghiilor. Pielea sa arsă se desprinse, solzii crescură, formând o mantie opalescentă pe tot corpul. Pupilele i se deformată.

Oasele îi pârâiră. Coastele i se dilatară dintr-odată, formând un arc foarte mare și puternic. Picioarele i se alungiră și el urlă în continuare.

Pe spate îi crescură aripi, străpungându-i pielea ca niște lănci, care se desfășurară, imense, încă umede de sânge și fluid.

Și, instantaneu, Tara înțelese.

Era un dragon! Sylver se transformase într-un dragon!

Magnificul animal se ridică.

Durerea arsurii și cea a transformării erau cât pe ce să-l scoată din minți. Își coborî privirea verde spre bipedele stupefiate care-l priveau, cu ochii ieșiți din orbite. El avea o labă cu gheare și o examina cu uimire.

Tot corpul lui era atât de scânteietor, încât aproape că era dureros să-l privești. Pielea lui bătea în culorile curcubeului. Era superb, la fel de frumos sub formă de reptilă, ca și sub formă umană. O mică parte dintre solzii lui erau ca de jad, formând pe pieptul său un ciudat motiv în formă de stea.

Tara văzuse deja solzi cu asemenea irizări, dar unde?

— Sunt dragon, spuse Sylver. Știu că sunt dragon!

Tara își înghiți cu greu saliva. Magister gâfâia.

— Bine jucat, Tara, să-l aduci aici pe cel mai mare dușman al meu e formidabil! Presupun că ai reușit să contactezi planeta Dranvouglistencher, până la urmă? Credeam că mi-a reușit acțiunea de blocare a comunicării. Sau l-ai găsit pe acest avorton în AltăLume?

Tânărul dragon se încruntă.

— Pe cine faci tu avorton, om meschin? bombăni el.

Magister rânji.

— Fie că ești băiat, fie că ești dragon, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. O să mori!

Și-și lansă magia. Îl lovi pe dragon, iar el urlă. Nu se aștepta ca magia demonică să fie capabilă să-i facă atât de rău. Vru să-i răspundă la fel, dar, neîndemânatic, se împiedică în coadă, pe care nu știa încă s-o controleze, și se strivi de una dintre coloanele care sprijineau tavanul. Cu un trosnet sinistru, aceasta se rupse. O parte din tavan se prăvăli pe capul dragonului îngrozit și-l nimici pur și simplu.

El se prăbuși.

Lupii, piticii, Fabrice, Moineau, tritonul, femeia-vampyr și femeile-demon se opriră o clipă din luptă, asurziți de zgomot. Apoi, în pofida oboselii mari, reluară bătălia, sorții de izbândă întorcându-se în avantajul femeilor-demon și al Înălților Magi posedați.

Magister nu-și putu reține un rânjet de amuzament.

— Aliații tăi sunt cu adevărat patetici. Să-i terminăm!

— Nu, strigă Tara, n-o să te las s-o faci!

Ea chemă Piatra Vie și inelul. Îi răspunseră la chemare. Jetul lui Magister izbucni, dar Tara protejase deja dragonul. Câmpul ei albastru îl acoperise în întregime.

Deodată, când era s-o lovească fulgerător, Magister își suspendă gestul. Masca i se albi și el se clătină.

— Nu, gemu el, nu se poate!

El așează corpul Selenei și înaintă spre dragon. Înainte ca Tara, uluită, să aibă timp să reacționeze, el îndepărtă ruinele care acopereau dragonul și privi prin câmpul de protecție.

— Steaua! Nu. Amava!

Se întoarse spre Tara cu un aer sălbatic.

— Ce-ai făcut, blestemato? El nu... Imposibil! Cum l-ai găsit?

Magister își pierdu mințile. Toate forțele păreau că-l abandonaseră. T'eal profită de asta. El sări și luă corpul inconștient al Selenei, ducându-l departe de Magister.

Tara își adună ultimele forțe. Ea trebuia să lovească. Acum!

Magia sa țâșni într-un foc mare, albastru spre negru, gata să cuprindă tot în rostogolirea zgomotoasă de energie. Și se stinse dintr-odată.

Căci o gigantică undă de șoc o lovi, și la fel și pe ceilalți combatanți. Opri brusc bătălia. Se prăbușiră cu toții, pierzându-și pentru moment echilibrul, inclusiv femeile-demon.

Avură impresia că li se lua capul, că li se scotea creierul prin urechi și că erau întorși cu susu-n jos. În tot Palatul, răsunau țipete de groază și durere.

Apoi, totul încetă la fel de neașteptat precum începuse.

Când Tara deschise iar ochii, Magister, femeile-demon și femeia-vampyr dispăruseră. Înalții Magi posedați zăceau pe jos, inconștienți.

Iar Sylver își reluase forma umană.

Ea se grăbi spre el. Fără să se gândească, îl luă în brațe. Dar niciun solz nu-i mușcă din carne.

Epuizată, începu să plângă? El era mut și n-avea nicio reacție.

Ochii aurii ai băiatului se deschiseră. El privi chipul brăzdat de lacrimi al Tarei, care-l sprijinea, disperată.

Avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă.

Ea îl ținea în brațe!

El îi ținea o mână tremurândă.

Solzii dispăruseră.

Șocul era gata-gata să-l trimită din nou în întuneric. Se luptă ca să rămână conștient.

— Tara..., spuse el, pe un ton șovăitor. Tara?

Ochii Tarei se măriră când își dădu seama că el se trezise. Sylver simți cum Tara, ușurată, se relaxă.

— Sylver, Dumnezeule, am crezut cu adevărat că... tu... Cum te simți?

— Ce... ce... e?

— Te-ai transformat în dragon, spuse Tara cu vocea încă tremurând de îngrijorare. Magister a încercat să te omoare. Apoi el s-a oprit văzând culoarea ochilor tăi și semnul de pe piept. A spus: „Amava, nu, nu se poate!” Atunci am înțeles.

Sylver nu pricepea absolut nimic.

— Ce-ai înțeles?

Tara inspiră adânc. N-avea să-i fie ușor.

— Ești fiul lui Magister!

Sylver

sau, uneori, e mai bine să ai un tată
mai puțin cunoscut...

Tara simți cum corpul lui Sylver se încordează. Ea explică tot ceea ce simțise instinctiv.

— Al lui Magister și al Amavachirouchivei, sora Regelui Dragonilor. Ea știa că fratele ei n-o s-accepte ca sora lui să aibă un copil cu o ființă omenească. Presupun că ea a trebuit să-și încredințeze oul unei persoane de încredere, care l-a clocit în locul ei. Când ea a fost omorâtă de către fratele ei, persoana respectivă n-a trebuit să decidă ce va face cu tine, de vreme ce tu încă nu te născusei. Habar n-avea ce formă vei avea. Când, în sfârșit, te-ai născut, aveai înfățișare de bebeluș. Dragonii te-ar fi omorât, cu siguranță. Ea a hotărât deci să te încredințeze părinților tăi pitici, dându-le bani în fiecare lună. Chiar dacă ar fi știut cineva de existența ta, nu i-ar fi venit nici-odată ideea să se ducă să te caute la niște pitici.

— Dar... tatăl meu? E Magister? Nu... nu se poate!

— Ba da, te asigur. Am văzut înregistrarea video. El era prizonierul dragonilor pentru că o iubea pe Amava, dar și pentru că le furase Cămașa demonică. A fost torturat, dar știm că înainte fusese cu Amava. Ea a vrut probabil să-i facă lui plăcere și să aibă un copil cu el, un fel de omagiu adus iubirii lor. Iar eu l-am întâlnit pe Regele Dragonilor (de fapt, el încercase s-o omoare, dar ea n-a precizat asta) și, văzându-ți solzii, mi-am spus că mai văzusem solzi asemănători, doar că nu solzii aveau irizări, ci penele! Asta trebuie să fie un fel de semn distinctiv al familiei. Ca steaua de pe pieptul tău. Când Magister a văzut acest motiv, te-a recunoscut. Sylver, Amavachirouchiva înseamnă „Steaua de Seară”, în limba dragonilor. Le-am învățat limba când am fost pe planeta lor, și fiecare nume al lor înseamnă câte ceva. Numele tău de dragon trebuia să fie Sylverchirouchivu, ceea ce înseamnă „Steaua de Argint”. Și mai știi și că adesea motivele solzilor lor sunt ereditare. Tu-l ai pe-al mamei tale!

— Dar... ta... Magister... De ce... m-a...

Rămăsese fără cuvinte. Tara înțelese că nu putea să pronunțe cuvântul „abandonat”.

— Nu știa. (Tara îl văzuse bine; surprinderea și groaza lui Magister nu erau simulate.) Amavachirouchiva nu i-a spus, probabil pentru că nu știa dacă tu vei supraviețui sau nu. A aduce pe lume produsul a două rase atât de diferite a necesitat un pachet serios de operațiuni magice. Sylver, oricum ar fi Magister, te asigur că nu și-ar fi abandonat copilul. El a iubit-o la fel de mult pe Amava cum o iubește și pe mama. Te-ar fi iubit și pe tine.

Și, probabil, pervertit dincolo de imaginabil. Dar Tara nu mai spuse și asta.

— Întâlnirea... noastră?

Sylver era o ființă inocentă. De asemenea, suspiciunea bruscă din vocea lui o tulbură pe Tara.

— Pură întâmplare, spuse ea cu fermitate. N-a fost un complot super-complicat care să te facă să-l înfrunți pe tatăl tău, liniștește-te. Și noroc că ai fost de partea noastră, Sylver, fără tine am fi fost pierduți. Fără îndoială, mi-ai salvat viața, aruncându-te în fața focului lui Magister. Mulțumesc. Ești un adevărat cavaler rătăcitor.

Preț de un minut, Sylver rămase tăcut, digerând informația.

— Tatăl meu. Am un tată. (Durerea i se reflecta în voce.) Și e un monstru.

Lacrimile îi curgeau din ochii aurii. Era un moment groaznic pentru el. Tara îl lăsa în pace. Inspiră profund și-și cufundă ochii în cei ai Tarei. Asta îi deturna spiritul de la ceea ce tocmai învățase. Chiar dacă știa că va trebui să se întoarcă acolo.

Duse șovăitor o mână spre chipul Tarei.

— Pot... pot să te ating?

Tara dădu din cap.

— După transformare, solzii tăi au dispărut. Și pot să pariez că nu vei mai revedea niciodată Lucrul. Toate astea n-au fost decât consecința luptei dintre partea ta umană și cea de dragon. La fel și stângăcia ta. Reflexele tale omenești luptau împotriva celor de dragon și... ți-ai rupt gâtul.

Sylver surâse timid.

— Asta n-o să-mi lipsească deloc. Nici Lucrul, de altfel. Ce s-a-ntâmplat cu ceilalți?

În tot Palatul, răsunau strigăte; un Înalt Mag intră clătinându-se în sala de audiențe.

— Au plecat, urlă el, pe jumătate nebun de bucurie, au plecat! Au fost distruși!

Apoi, se prăvăli într-un fotoliu, își luă capul în mâini și se puse pe plâns.

Tara zâmbi. Era exact ce gândise și ea. Fusesse nevoie de ceva timp pentru ca bucățelele de puzzle să fie puse la locul lor, dar, în final, ea își făcuse o idee corectă cu privire la ce se întâmplase.

— Fantomele au fost distruse, afirmă ea. Nu sunt sigură, dar cred că tatăl Angelicăi nu a fost atât de pregătit să se alieze cu Magister, cum presupunea acesta din urmă. Când Angelica a dispărut cu mașinăria, am crezut că lucrează pentru Magister. M-am înșelat.

— Da?

— Da. Încă de la început, Angelica a acționat în favoarea tatălui ei. Părinții ei n-au fost niciodată posedați, i-am văzut la telecristal, dar s-a-ntâmplat totul prea repede pentru ca eu să am timp să reacționez. Când a fost creată Rezistența, tatăl ei a trebuit să-i ordone să se integreze cu scopul de a lupta împotriva lui Magister. După aceea, când MontagneCristaux m-a contactat, Angelica a fost trimisă să mă urmeze. Astfel, s-a demascat. E rea, dar e inteligentă. A făcut tot ce trebuia ca să nu mă părească. Știa că o să caut un mijloc de a ucide fantomele. Două lucruri i-au dat planurile peste cap. Pe de-o parte, s-a trezit în posesia Mâinii-de-Lumină. Asta a fost un adevărat șoc, fără-ndoială. Pe de altă parte, nu-și imagina că mașinăria se află la edra-kini. Atunci a fost pe punctul de a abandona. Nu voia să-și riște viața. Spera că mă duc singură. Când am obligat-o să vină, era nebună de furie. Dar n-a avut de ales. Tatăl ei n-ar fi iertat-o.

Cred că-i este mai frică de el decât îi este de mine... sau de edrakini.

— De ce?

— Angelica a lăsat să se înțeleagă faptul că tatălui ei i-ar plăcea să conducă lumea. Eu cred că e la fel de periculos și implacabil ca Magister. De-asta mă gândesc că nu i-a plăcut să aibă un concurent așa de serios ca acesta din urmă, mai ales aflat la comanda Omois-ului.

— Așadar, Angelica s-a-ntors acasă cu mașinăria.

— Da. Tatăl său a avut timp să priceapă cum funcționează. Apoi, a activat-o. În sfârșit, nu el însuși, fără-ndoială, dar probabil că a găsit un biet amărât pe care l-a sacrificat.

Sylver înțelese pe loc ce implica asta pentru fantoma tatălui său.

— El a activat mașinăria? Și ta... Magister? A mu...

— Nu știu, Sylver. Când mi-am recăpătat cunoștința — căci leșinasem din pricina mașinăriei —, acesta dispăruse, la fel demonii lui și femeia-vampyr.

Ea spera din tot sufletul ca fantoma să fi fost distrusă, dar nu voia să-i spună așa ceva lui Sylver.

Sylver își închise ochii auri.

— Mă simt atât de obosit, suspină el.

— Din cauza transformării; nu ești obișnuit. În plus, ai fost grav rănit. Ai pierdut atâta sânge!

Îngrijorarea din vocea Tarei îl făcu pe Sylver să deschidă ochii din nou.

— Voiam să te salvez. Am avut așa un noroc să te întâlnesc, Tara, mi-ai luminat viața!

Tânăra scrâșni din dinți. „Tara, mi-ai distrus viața!” — ar fi fost o afirmație mult mai corectă.

În jurul lor, lupii vii se ridicau, ajutându-se unii pe alții. Piticii își ștergeau armele și-i ajutau pe răniți. Cal îi aplică un Reparus Selenei, ea deschise ochii, apoi se uită la fiecare pe rând. Moineau îl îngrija pe Fabrice, dar arsura de pe pieptul lui se încăpățâna să nu-i treacă, dar măcar durerea i se mai domolise. Până la sfârșitul zilelor, o să poarte stigmatul greșelii sale. Odată pus pe picioare, el o îngriji pe Moineau, care sângera peste tot. MontagneCristaux trata piticii răniți, în ciuda urletelor indignate, având în vedere groaza lor față de magie. Niciunul nu se simțea în apele lui. Femeile-demon și Înălții Magi fuseseră necruțători.

Tara își îndreptă atenția spre Sylver, care-i scruta chipul cu interes.

— Pot să te-ntreb ceva? spuse băiatul deodată.

— Zi!

Inspiră adânc, de parcă trebuia să-și caute curajul în străfundul ființei lui.

— Oare... ai putea să mă atingi? Dacă te rog?

Tara își țină respirația.

Sylver, în ai cărui magnifici ochi aurii se citea implorarea, îi întinse obrazul. Ea era să-l atingă, dar înțelese că nu era destul. Îi era atât de frică! Tremura din tot corpul.

Își cufundă ochii albaștri în ochii lui aurii și toată lumea din jurul lor dispăru.

Ea se aplecă, evitându-i obrazul, și-și lipi buzele de buzele lui.

El era atât de surprins, încât rămase perfect nemișcat, neîncrezător. Nu era un sărut din dragoste, pentru că Tara nu era îndrăgostită de el. Nu încă, cel puțin. Era un sărut de o tandrețe nesfârșită. Care pe el îl făcu să plângă. Sylver nu ezită. Tarei nu-i fusese frică. Nici măcar nu-i trecuse prin cap gândul că, deși solzii îi dispăruseră, poate că saliva lui încă mai era acidă.

Nu. Ea îl atinsese. Și atingându-l, îi atinsese și inima. Pentru totdeauna.

— Tara?

O voce neîncrezătoare o făcu să-și revină.

Cineva se precipita spre ea. Ea se clătină. Nu era posibil! Incapabilă să se ridice, cu o greață cumplită, își înălță privirea. Spre un chip de neuitat. Și se cufundă în ochii de cristal.

Robin.

Semielful era tras la față. Frumoasele lui plete dispăruseră, lăsând loc unei perii cu firioare negre și albe, care nu-i venea rău deloc.

Dar bucuria nebună a Tarei de a-l vedea pe Robin viu era umbrită de aerul lui de ucigaș și trădător. În spatele lui, Mara, care crescuse în timpul celor două luni și jumătate, îi surâse, după care se grăbi spre Cal.

Încet, Tara se eliberă de Sylver și se ridică, picioarele tremurându-i.

— Robin? Dumnezeu, Robin? Credeam... credeam că ai... Credeam că ai murit! Nu se poate! Ți-am văzut fantoma!

Elfa violetă, aflată în spatele lui Robin, înaintă.

V'ala.

— Dacă tu i-ai văzut fantoma, înseamnă că ești mai tulburată decât ne-am imaginat noi, Moștenitoare, rânji elfa.

— Dar Robin a murit, insistă Tara, cu încăpățănare, l-am văzut!

— Nu a murit de tot, preciză V'ala. *Eu* l-am salvat. *Eu*. Mă rog, Llilandril și cu mine l-am salvat. Tocmai voiam să-l previn în legătură cu MontagneCristaux, când tu ai eliberat fantomele. Pe mine nu m-au atacat. L-am văzut pe Xandiar ieșind ca un nebun din apartamentul tău, cu tine în brațe. Ușa rămăsese deschisă, voiam să mă arunc pe urmele voastre, când am văzut că Robin era pe moarte.

— Am încercat, se bâlbâi Tara, am încercat, dar...

— Duhul arcului, Llilandril, e un fel de fantomă, o întrepruse V'ala, care n-avea intenția să piardă atenția întregii lumi, al cărei arc va fi corpul. Când a simțit că-l pierde pe purtătorul ei, Llilandril s-a hotărât să se lupte cu fantoma care-l poseda și a reușit s-o distrugă. Dar Robin era rănit prea grav ca să supraviețuiască — membrele sale erau deja descompuse și e un miracol că inima și creierul lui au rezistat. Am lansat un *Reparus* și un *Revivus*, Llilandril m-a ajutat. Bietul elf! Noi două am reușit să menținem o stază în ceea ce-l privește. Am ieșit din Palat și am plecat spre țara noastră. Cu ajutorul bunicii sale și al tăma-duitorilor, am reușit să-l salvăm. Pe ultima sută de metri. A fost inconștient două luni și jumătate. Timp în care i-au crescut mâinile și picioarele, pe care fuseserăm nevoiți să i le amputăm.

Pe umărul lui Robin, Dourv, miniaturizată, clătina din capetele de hidră. Trăise cele mai rele două luni din viața sa. Asta o calmase considerabil.

— Tocmai m-am trezit acum câteva ore, confirmă Robin cu o voce nesigură. V'ala mi-a spus că Rezistența a coordonat acțiunea de recucerire a Palatului din mâinile lui Magister, așa că am venit aici imediat.

— N-ar fi trebuit, spuse V'ala, nemulțumită. Ești departe de a fi vindecat.

— Și când m-am întors, spuse Robin, cu o voce extrem de îndurerată, am dat de tine sărutându-te cu altcineva!

Tara deschise gura pentru a spune că asta n-avea nicio importanță, că Sylver nu însemna nimic pentru inima ei. Apoi o închise la loc. Dacă făcea asta, l-ar fi rănit pe tânărul dragon mai grav decât dacă i-ar fi înfipt un cuțit în inimă.

— Eu... te-am crezut mort, sfârși ea prin a repeta, părându-i-se că trăiește un coșmar fără sfârșit.

— Nu înțeleg. V'ala nu te-a anunțat că trăiesc? Mi-a spus că te-a văzut la Travia!

Tara se ridică.

— Nu, Robin, trebuie să mă crezi, V'ala nu mi-a spus nicio dată că te-a salvat!

Acum înțelegea Tara ciudata atitudine a V'alei la reuniune. Ea știa că Robin era viu! Își strânse pumnii, simțind cum furia ia locul durerii.

— Ups! făcu elfa violetă, cu un larg surâs sălbatic, asta mă scoate din minți.

Tara era să sară pe ea (și, probabil, să încaseze o chelfăneală zdravănă, având în vedere că V'ala era mai puternică, dar nu contează) când Sylver se ridică, destul de greu.

— Tara, zise el, ce se-ntâmplă?

Tara se întoarse și-l ajută să se ridice. El își trecu un braț în jurul taliei ei și Tara, roșie la față, nu îndrăzni să i-l dea la o parte.

Evitând privirea rănită a lui Robin, ea îl ajută pe Sylver să se așeze pe un scaun.

Apoi se desprinsese, ignorând mâna întinsă de Sylver, care căzu din nou, încet. Tânărul dragon se încruntă.

Genial, orice-ar face, ar răni sentimentele unuia dintre ei. Un chef formidabil de a-și lua picioarele la spinare făcu să i se cutremure corpul. Se întoarse, tulburată. Selenă înainta spre ea cu brațele întinse.

Era ca o navă care vede farul din port, în mijlocul unei furtuni cumplite, un naufragiat care, agățat de verga sa își zărește salvatorii. Tara se grăbi în brațele materne și se pierdu.

Ea izbucni în hohote de plâns. Se elibera de o povară. Redevenea fetița care plângea în brațele mamei sale.

Selena o mângâia pe păr, murmurându-i cuvinte de alint.

— Liniștește-te, o să treacă, draga mea, scumpa mea, bebelușul meu, dragostea mea, frumusețea mea, iubirea mea, liniștește-te...

Încă slăbit, Robin trebui să se așeze și el. Se uita fix la rivalul său. Simți un cuțit în inimă. Băiatul era la fel de frumos ca un elf. Băiatul nu se lăuda, dar știa că era frumos. Acum, sentimentul ușor de superioritate asupra celorlalți oameni se risipi pe loc.

— Cine ești tu mai exact? Întrebă el cu aroganță. Și ce reprezintă tu pentru Tara mea?

— Sunt fiul lui Magister și al Amavei, răspunse cu demnitate Sylver. Și nu e Tara „ta”.

Robin rămase cu gura căscată. Apoi, sări în picioare.

— Ce? urlă el. Fiul cui?

— Al lui Magister. Și al femeii-dragon Amava, sora Regelui Dragonilor, repetă politicos Sylver, întrebându-se dacă nu cumva semielful avea probleme cu auzul.

Și pentru cazul în care nu înțelesese, repetă:

— Și nu e Tara „ta”.

— Arestați-l, ordonă Robin, arătând spre Sylver, este fiul dușmanului nostru!

Thugii care-l urmăseră ezitau. Lupii care luptaseră alături de Sylver și-l văzuseră torturat de Magister mormăiră și se adunară în fața tânărului dragon.

Thugii își scoaseră săbiile din teacă.

În această situație, lucrurile ar fi luat o turnură dezastruoasă dacă n-ar fi intervenit Selena.

— Oh! Ajunge, exclamă ea, retrageți-vă ghearele și săbiile. Nimeni nu va aresta pe nimeni. Sylver este un aliat prețios. Robin, încetează să mai fii ridicol! N-ai fost acolo, habar n-ai de nimic. Așa că liniștește-te și așază-te, înainte să mă supăr!

Robin îi aruncă lui Sylver o privire întunecată și se supuse. Thugii își puseră încet la loc săbiile, în vreme ce lupii se transformară din nou în oameni.

Tara își suflă nasul cu zgomot într-o batistă împrumutată de mama ei; nici ea nu se simțea mai bine. Avea de dat o mulțime

de explicații. Pe toți demonii din Limburi, cum de venise la ea fantoma lui Robin, când el nu era mort?

Brusc, realitatea o lovi, făcând-o să i se taie picioarele.

Dacă Angelica n-ar fi urmărit-o, dacă ea nu l-ar fi întâlnit pe Sylver, ar fi activat mașinăria... și ar fi murit degeaba! Ca să-l caute fără rost pe Robin în CealaltăLume, când el era de fapt în AltăLume!

Se înfioră. Avusese un noroc formidabil, nici nu-i venea să creadă! În sfârșit, ce bine-ar fi fost dacă norocul ar mai fi ținut câteva minute, doar cât să nu sosească iubitul ei în timp ce ea săruta un alt băiat.

Înaintă curajoasă printre cei doi, când Xandiar, cu gâtul tot bandajat, dar cu un aer de ușurare maximă, năvăli în sală.

— Am găsit trupul lui Magister și sicriul lui de cristal! țipă el.

— Unde? Repede, spune-ne, unde?

— În a doua sală de audiențe. Veniți repede!

Uf! Salvați de gongul final. În mod absurd, recunoscătoare thugului, Tara se grăbi să se ducă într-acolo, în ciuda faptul că n-o mai țineau picioarele. Sylver și Robin de-abia se țineau după ea, la fel de prost dispuși, dar întrecându-se care să meargă mai repede. Când era cât pe ce să-și spargă amândoi capul, vrând să treacă în același timp pe o ușă, Tara scrâșni nemulțumită din dinți. Viața ei devenea din ce în ce mai complicată. Și o durea inima.

Nu le-a trebuit prea mult timp ca să ajungă.

A doua sală de audiențe nu era la fel de importantă ca prima. Cu mai puține sculpturi, mai „umană”. Era totuși o mică

bijuterie în privința ornamentelor, a sculpturilor multicolore, tablourilor și frescelor animate care se derulau pe pereți.

Și în mijloc, plutind liniștit, un sicriu de cristal.

În care era corpul unui bărbat. Cu mască aurie.

Magister.

Se apropiară cu neîncredere. Dar el nu mai mișca.

— Fantoma lui a fost distrusă, e sigur, spuse Selenă, neînfrământând să vorbească prea tare. Cred că trebuie distrus și trupul. Acum.

— Dacă sicriul este protejat, riscăm ca magia să ricoșeze, preciză T'eal, foarte profesional.

— Nu, spuse Sylver, rugător, nu puteți face asta. Nu... e imposibil! E... e tatăl meu... Voi trebuie să-mi... Tocmai...

T'eal nu-i lăsă nicio șansă. N-avea chef să se bată cu un dragon. Lupii săi îl încadrasă.

— Sunt dezolat, tinere dragon, spuse el cu blândețe, dar tu nu știi cât de malefic e acest om. Trebuie să scăpăm planeta de el. Fabrice!

— Da, Domnule Președinte!

— Fă ce trebuie, te rog. La urma urmei, într-un fel, toate astea s-au întâmplat și din cauza ta.

Fabrice deveni palid; se apropie de sicriu ca de o bombă cu efect întârziat. Scoase pumnalul de la centură. Știa că avea să ispășească multă vreme pedeapsa, pentru că trădase imperiul și se aliase cu Magister. O să fie mulți ani exploatat fără milă. Dar, în sfârșit, era mai bine așa decât mort sau, pur și simplu, sclavul unui monstru fără suflet.

Folosindu-se de forța sa de lup pentru a răsturna capacul greu, acesta căzu cu zgomot surd, care se auzi în toată sala.

În fața lui, corpul detestat al lui Magister se odihnea, cu masca bine fixată pe fața lui.

Ridică pumnalul.

Sylver, cu lacrimile curgându-i pe obraji, își înclină capul, incapabil să-l privească pe tatăl său mort.

— Așteptați, urlă Tara, așteptați!

— Ce?

— Uitați-vă la pieptul lui! Respiră!

— Ei și?

— Gândiți-vă, dacă i-am distrus spiritul, iar trupul lui n-a fost încă vindecat, cum se face că respiră?

— Nu știu, bombăni Fabrice, care voia să termine. Poate că i-a fost aruncat un sort?

Tara privi scoop-urile care-i urmăriseră. Deocamdată, ele nu erau conectate cu jurnaliștii din cauza blocării Palatului, dar înregistrau, oh da!, înregistrau totul. Tara cugetă. Dacă ea ar fi fost fantoma lui Magister și ar fi aflat că o mașinărie capabilă s-o distrugă era în mâinile dușmanilor, ce-ar fi făcut?

Tara s-ar fi ascuns în corpul ei. Și încă repede. Chiar dacă acesta era slăbit. Observase chestia asta în timpul luptei. Magia sa demonică nu fusese așa de puternică. Ar fi trebuit să-l omoare pe Sylver. N-o făcuse. Magister acționase din milă sau din slăbiciune? Tara înclină pentru a doua variantă. Plus că el oscilase. De mai multe ori.

Doar magia înapoiată de Fabrice îl ajutase să susțină lupta. Asta nu era normal. Mai mult, de ce această magie integrase corpul Împărătesei; nu era mai logic ca ea să se întoarcă în adevăratul corp al lui Magister? Nu-i mirosea a bine. Apropo de miros... îi veni o idee.

— Respiră! îi spuse ea lui Fabrice. Miroase-l. Tu ai miros de lup, mult mai fin decât cel de om. Transformă-te și miroase-l.

Fabrice se încruntă, dar se supuse.

După ce-și luă înfățișarea de lup, se aplecă și mirosi, inspirând adânc. Ochii lui galbeni se măriră.

— Pe sângele strămoșilor mei, băigui el, ăsta nu-i Magister. Formidabil, ăsta miroase a... a parfumul Împărătesei! Știi tu, chestia aia cu lavandă și floare de ylingouli ylingouli!

Tara făcu o incantație. Jetul său de magie îl surprinse pe Fabrice, care tresări, dar nu atinse decât corpul lui Magister. Sorțul se sparse cu un *clinc!* de-abia auzit.

Și Împărăteasa apăru în văzul tuturor. Tara și ceilalți se grăbiră spre ea.

Sylver se eliberă de lupi și căzu în genunchi, ușurat. Nu era tatăl lui!

Împărăteasa deschise ochii pâcloși.

— Ce... ce s-a... Oooh, capul meu!

Fabrice, amabil, o scoase din sicriu. Scoop-urile filmau evenimentul cu plăcere. A fost nevoie de câteva minute pentru ca tânăra femeie să fie în stare să se țină pe picioare, fără să se teamă că se prăbușește.

O țintui din nou cu privirea-i scânteietoare pe Tara, care se agita, jenată.

— Ei bine, Moștenitoarea mea, ce ai să-mi spui?

— Euuh... bun-venit?

— Nu asta.

— Poftim?

— Nici asta.

— Sunt dezolată.

— Nu-mi pasă.

Tara cam uită ce voia să spună.

— Am fost prizoniera acestui josnic individ două luni, reluă Împărăteasa. Spune-mi numai că tu l-ai omorât pe-acest gunoi de Magister și poate te iert.

— Eh... de fapt, nu.

— Nu?

— A scăpat.

— Dar l-am prins pe fiul lui, spuse unul dintre thugi, vrând să se arate eficient.

Împărăteasa tresări.

— Fiul lui?

— E o poveste lungă, explică Tara, fulgerându-l pe thug cu privirea. Și nu l-am capturat pe fiul său. Fiul său s-a aliat cu noi să luptăm împotriva tatălui lui — e o diferență de nuanță.

Cum spusese deja, era o poveste lungă. Cu o mulțime de intervenții.

Împărăteasa le făcu semn s-o urmeze — se ghemuise în brațele lui Fabrice, spre marea dezamăgire a lui Moineau, și-i ceru acestuia s-o însoțească în apartamentul ei.

Restul făcu obiectul unei audiențe private, în timpul căreia ea făcu un duș bun, fără să înceteze să asculte, corpul ei șiroind de apă ascuns de magie, ca pentru a se debarasa de aura lui Magister.

Tara povesti partea ei, cu fuga Angelicăi cu mașinăria; Cal, partea lui; Séné, ce se întâmplase la Palat cu Elseth, Danviou, Fafnir și T'eal; Selena, ce făcuse Magister. V'ala vorbi despre Robin și elfi. Xandiar, despre gardă. Și Sylver... ei bine, Sylver vorbi despre Sylver.

Ei cântăreau cât mai corect în ce măsură trecuseră pe lângă catastrofă, când Lisbeth primi un apel telefonic.

De la Maestrul Brandaud.

Marele om — cu aerul lui arogant și cu părul grizonant — o contactă pe Lisbeth chiar în momentul în care ea asculta al treilea raport al Tarei.

— Îmi datorați o favoare, Maiestatea Voastră Imperială, anunță el, după salutarile uzuale de curtoazie.

Ochii lui Lisbeth scânteiară. Nu-i plăceau datoriile.

— O favoare? repetă ea cu o voce blajină care ascundea o subtilă amenințare — de genul: „Ai grijă să nu faci vreo gafă cerându-mi cine știe ce, băiete...”

— Să zicem că e mai degrabă un schimb de metode bune, rectifică vioi Maestrul Brandaud. La urma urmei, a trebuit să-mi sacrific unul dintre cei mai buni servitori pentru salvarea planetei noastre.

Imaginea din spatele lui se dădu înapoi și se mări, înfățișând o încăpere închisă unde se afla mașinăria antifantome și un băiat cu un aer destul de neliniștit. Deasupra, izbucnind din piatră ca o floare improbabilă, răsărise o tulpină. Maestrul Brandaud fusese mai inspirat decât Tara, el reușise să deschidă mașinăria. Omul apăsă pe tulpină și aceasta se înfipse în piatră. Și se produse o mare de lumină strălucitoare.

Iar bărbatul începu să urle. Mașinăria nu fusese folosită de mult timp și acumulasese multă energie. Undele se eliberau cu brutalitate, tăindu-l în bucăți pe bietul om. Apoi avu loc o enormă deflagrație, unda se întinse, traversă zidurile și se avântă spre restul lumii. Lăsând un cadavru sfârtecat și plin de sânge în urma ei.

Maestrul Brandaud observă fețele șocate; reveni în fața ecranului său de cristal.

— Se pare că efectele radiațiilor sunt puțin mai... prompte decât se prevăzuse.

Tarei îi venea să verse. Și Robin era atât de palid, la fel și Sylver, Fabrice și Moineau. Nimeni nu știa cât de aproape trecuse ea pe lângă moarte. Angelica o salvase fără să-și dea seama. În fine, poate că nici acum nu-și dăduse seama. Iar dacă ar fi realizat una ca asta, probabil că ar fi regretat.

— Eu... văd, admise Lisbeth din vârful buzelor. Ce doriți, Maestre Brandaud?

— Un lucru foarte neînsemnat, Maiestatea Voastră Imperială. Nici titluri, nici castele, nici pământuri. Mi-ar plăcea doar ca fiica mea, Angelica, să devină prima sorțitoare la curtea dumneavoastră. La Tingapour. Lancovitul este un loc minunat, dar Omois-ul este altceva.

„NU!” era cât pe ce să urle Tara, dar își mușcă limba ca să nu intervină.

Împărăteasa nu lăsa surprinderea să transpară pe chipul său.

— Asta e tot?

— Ab-so-lut, confirmă Înaltul Mag, doar acest mic favor.

Împărăteasa îl privi fix, cu un aer visător și, preț de câteva clipe, bărbatul păru mult mai puțin sigur pe el.

— De acord, hotărî Lisbeth. Vă mulțumesc pentru colaborare, Maestre. O așteptăm pe fiica dumneavoastră.

Și întrerupse iute comunicarea, fără să-i mai lase timp să răspundă.

Apoi o privi pe Tara și se bătu ușor cu palma pe buze. Aceasta stătea între Sylver și Robin, ca un iepure între doi lupi. Știind că i se va întâmpla ceva foarte rău.

În spatele fetei, Tarabanda și Selenă o susțineau cu fermitate.

Lisbeth îl anunță pe Xandiar. Marele thug stătea nemișcat, în poziție militară.

— Căpetenia Gărzii? întrebă Lisbeth.

— Maiestatea Voastră Imperială?

— Vreau s-o arestați pe Moștenitoarea mea, vă rog, și s-o închideți imediat.

Moștenitoarea

sau cum să salvezi lumea
și să-ți muști mâinile de ciudă

Xandiar era consternat. Aflat în spatele Tarei, se forța să se convingă de faptul că nu făcea nimic altceva decât s-o urmeze, și nu s-o aresteze. Ordinul Împărătesei șocase pe toată lumea din sală, dar Xandiar era soldat. El se supusese imediat. Mâna lui căzuse, grea și fără drept de apel, pe umărul slăbit al Tarei (micuța slăbise îngrozitor) și o scosese pe fată din sală.

Ceilalți nu îndrăzniseră să-i urmeze, atât de glacială fusese vocea Împărătesei. Dar o salvă de proteste izbucni chiar în momentul în care ei închiseră ușa.

Xandiar făcu o plecăciune.

— Sunt atât de dezolat, Alteța Voastră Imperială, trebuie să vă însoțesc în apartamentele private de lângă închisoare. Acolo sunt ținuți prizonierii de vază, când sunt trimiși la carceră.

Gardianul se gândea că Tara va fi furioasă, dar ea spuse doar:

— Și în aceste apartamente există vreun pat?

— O, da, Alteța Voastră Imperială.

— Și dumneavoastră o să stați în fața ușii ca să nu intre nimeni?

— Este chiar principiul carcerii, Alteța Voastră Imperială. Nimeni nu trebuie să vă vadă sau să vă vorbească.

Ea își întoarse capul spre el și, uluit, își dădu seama că fata avea un magnific surâs.

— Peeeerfect, spuse ea, deocamdată, nu vreau să-i văd mai ales pe Robin și pe Sylver, dar nici pe altcineva. Vreau doar să dorm, nu mai pot!

Xandiar era gata să se oprească, atât era de surprins. El n-o înțelegea bine pe micuța lui protejată. Dacă el ar fi fost întemnițat, ar fi fost furios!

Totuși, se supuse ordinelor.

Tara era fericită. Se spală, dormi, mănă, dormi, se spală, dormi din nou și, după două zile de astfel de regim, începu să se simtă puțin mai bine. Și Galant era epuizat și profită de acest repaus pentru a se reface.

În sfârșit, deși Tara începea încet-încet să se plictisească, ușa luxoasei ei închisori se deschise și apăru Xandiar. Marele gardian părea tulburat și evita privirea prizonierei sale.

Nu-l însoțea nimeni.

Tara se simți invadată de o ușoară îngrijorare.

— Spune-mi, Xandiar, întrebă ea cu un firicel de voce, care e, în mod normal, în Omois, pedeapsa pentru că am trecut prin foc și sabie AltăLumea?

Xandiar nu-i răspunse, ci-i făcu semn să iasă.

Neliniștea Tarei se accentuă.

— Haide, spune-mi. Nu e... o chestie teribilă, gen... *hârșt*?
Și mimă tăierea gâtului.

Gardianul îi aruncă o privire consternată.

— N-am dreptul să vă vorbesc, Alteța Voastră Imperială.
Vreți să mă urmați, vă rog?

Tara era gata să-i atragă atenția că-i vorbise, dar se abținu. Xandiar părea atât de nefericit, încât nu voia să-i amplifice starea fiind sarcastică.

El o conduse pe coridoare întortocheate, secrete, ca să evite contactul cu alte persoane. Ajunseră în fața mării săli a Tronului.

Tara rămase cu gura căscată. În fața lor, se aflau mii de curteni și diplomați de toate rasele, reprezentând AltăLumea. Împărăteasa stătea pe tron, într-o magnifică rochie purpuriu cu auriu, pe care se etala păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur, stema Omois-ului. Părul ei lung și-l lăsase blond, accentuând asemănarea cu Tara.

În jurul ei, Înălții Magi pluteau, atenți, îmbrăcați la fel, în robe de mare gală, purpuriu cu auriu, presărate cu pietre prețioase și ornamentații. În dreapta sa stătea Imperatorul, în sfârșit întors din campania sa împotriva piraților Cețurilor și care, prudent, rămăsese departe de fantome și de sora lui vitregă posedată, ajutând Rezistența să se organizeze în insule. La stânga ei, un vechi prieten al Tarei, Chemnashaovirodaintrachivu. Sosit direct din Dranvouglishpenchir, marele dragon își păstrase forma impozantă, albastru cu argintiu, și scruta sala cu ochii lui de șarpe auriu.

Ceea ce o perturba pe Tara era că și el părea tulburat.

Regele Bear și Regina Titania din Lancovit erau și ei acolo, încă puțin rotunzi după nebuneasca ghiftuire fantomatică, îmbrăcați tot în albastru și argintiu, culorile Lancovitului. N-a fost nevoie decât să-i vadă împreună pentru ca Tara să-și dea seama de un lucru: culorile dragonului și ale lancovienilor erau identice.

Președintele vampyrilor era și el prezent, cu Kyla și A'rno. De cum o văzură pe Tara, privirea lor se luminează și îi adresează gesturi ample la care ea nu îndrăzni să răspundă. Și președintele oamenilor-lup, T'eal, o contempla, foarte protector față de Selenă. Părea că pumei sale, Sambor, nu-i plăceau mulțimile. O pisică și un câine... mmm. Tara își strânse buzele și mai mult când privirea sa se încrucișă cu cea furioasă a Reginei Elfilor, îmbrăcată toată în argintiu, frumoasă și rece, de să-ți pierzi mințile.

Trompetele sunară, făcând-o să tresară (a trebuit să creeze altele, trompetele oficiale dispărând misterios). Urmărită de mii de priviri, înconjurată de scoop-uri care retransmiteau în toată galaxia. Tara înaintă și ocupă locul indicat de Xandiar.

La picioarele Împărătesei, și nu lângă ea.

Dacă Jar era încă pe Pământ cu Isabella, Mara, sora brunetă mai mică a Tarei, era acolo, în picioare, sub umbra protectoare a lui Grr'ul, femeia-trol, garda ei de corp, în compania lui Cal, Moineau, Sylver, Fafnir, Fabrice și MontagneCristaux. Erau îmbrăcați în alb, culoarea eroilor din Omois, iar pe minunatele robe de sorțitori aveau înscrise simbolurile personale. O vulpe pentru Cal, o panteră pentru Moineau, un dragon pentru Sylver, o secure pentru Fafnir, un mamut pentru Fabrice, o balbună pentru MontagneCristaux. Various Duncan, fără

penele lui, arunca priviri sumbre și bănuitoare tuturor. I-au trebuit ore să se oprească din cloncănit și din căutat râme. Un cap de lup mârâia pe roba lui albă.

Doar roba Marei era imaculată. Poate că încă nu-și alesese simbolul. Cunoscând-o, acesta ar fi fost un pumnal, o spadă sau o fiolă cu otravă...

Robin nu făcea parte din grup, el stătea, încă obosit și bolnav, în partea opusă lor, fără să-și ia privirea arzătoare de la Tara.

Crainicul îi strigă cu o voce puternică, enumerându-le titlurile și calitățile (despre Cal nu menționează că era un viitor Hoț Patentat). Tara uitase că Împărăteasa le dăduse pământuri și titluri omoisiene când salvaseră AltăLumea de Pustiitorul de Suflet... și de propriul său unchi.

Cal era primul.

Cum nimeni nu-l lăsase s-o vadă pe Tara, el avea înfățișare de vampyr. Și vulpea lui, de asemenea. Tara uitase că transformarea le afecta și familiarii. Noroc că nimănui nu-i trecea prin cap să-l observe pe Blondin printre animalele din parc, altfel ucigașul de fantome ar fi fost demascat mult mai devreme.

Mare, superb, felin, înaintă și se opri subit când se înalță o enormă aclamație susținută de aplauzele curtenilor. El salută cu un zâmbet larg și, cu grație, puse un genunchi în pământ, în fața Împărătesei.

— Pentru faptele tale deosebite, pentru că ți-ai eliberat suveranii, pentru că ai ajutat la înfrângerea lui Magister, neutralizând fantomele invadatoare, noi, Lisbeth'Tylanhnem, Împărăteasa din Omois, îți conferim Pana de Aur de Păun, cea

mai înaltă distincție a imperiului nostru, precum și veniturile aferente.

Cal nu-și putu reține un zâmbet și mai larg. El nu făcuse asta pentru vreo recompensă, dar aprecia totuși.

Trase cu ochiul la Tăra. Sângele era cool, dar acum, chiar că avea poftă de o înghețată. Cu ciocolată. Și cu frișcă.

— Moștenitoarea mea? întrebă cu o voce stridentă Lisbeth.

Tăra tresări. Apoi, tonul fiind formal, răspunse la fel.

— Maiestatea Voastră Imperială?

— Am înțeles că tu ești responsabilă pentru înfățișarea lui de vampyr. Redă-i aspectul normal acestui tânăr erou, te rog.

— Da, Maiestatea Voastră Imperială.

Tăra se ridică vioaie și-i luă mâinile lui Cal.

— Ce se-ntâmplă, la naiba? murmură ea. Am impresia că veți înmormânta pe cineva! A câștigat, nu?

Cal se strâmbă.

— Eu nu știu nimic. Doar niște zvonuri despre o pedeapsă exemplară. Dar nu te-ngrijora. Dacă lucrurile iau o turnură proastă, am un plan ca să te evacuez.

S-o evacueze? Cum s-o evacueze?

Tăra era să-i răspundă, când Împărăteasa i se adresă:

— Moștenitoarea mea!

— Da, da, o fac imediat, Maiestatea Voastră Imperială.

Transformarea a fost ușoară. Tăra își recăpătase forțele și n-avea nevoie să transforme pe nimeni în broască râioasă, ca în Krasalvia.

Cal nu urlă decât foarte puțin. Curtenii se făcură livizi la față, iar unii au trebuit să iasă.

În sfârșit, micul Hoț se afla chiar în fața ei, teafăr, slavă Domnului!

El îi zâmbi strâmb și se duse să-și reia locul, clătinându-se. Mara îi oferî umărul său, compătimitoare, și o fulgeră pe Tara cu privirea.

Veni rîndul lui Fabrice.

Aclamațiile erau mai slabe.

Își puse un genunchi în pămînt, în fața Împărătesei, foarte prost dispus.

Dar Împărăteasa se mulțumi să-i înmâneze decorația de bronz, cu două trepte mai mică. Și-i confirmă că pentru fapta sa eroică împotriva lui Magister, toate învinovățirile fuseseră șterse. După asta, îi ordonă ferm să se întoarcă în Lancovit.

Fabrice se ridică, puțin zăpăcit.

Veni rîndul lui Moineau. Ea primi Pana de Aur. O merita cu prisosință. Cu mîna pe pantera ei, ca și cum nu se putea stăpîni să n-o atingă, era radioasă.

Toți își aminteau de lupta ei împotriva lui Magister, cînd ea era Bestie, iar el ordonase să fie biciuită. Aplauzele au fost explozive și izbucniră și mai tare cînd MontagneCristaux primi aceeași decorație.

Apoi veni Fafnir, care privi Pana de Argint de parcă acela care o șlefuisese era o persoană extrem de proastă și de ignorantă, apoi Various Duncan care părea la fel de suspicios. El își jurase să plece cât mai repede din acest loc și avea intenția s-o facă înainte să-l transforme careva din nou în pasăre.

O femeie grasă, însoțită de bărbatul ei, care nu avea decît un picior, primi Tuleiul de Bronz. Tara înțelese vag că ea o ajutase pe Împărăteasa-fantomă, Elseth. Un balon roșu, foarte

asemănător celui pe care păianjenul îl avea în pădure, a fost adus și lipit bine de șoldul bărbatului. Apăru un picior și bărbatul începu o veselă gigă, după care o îmbrățișă năvalnic pe nevasta lui, încântată. Ah, era probabil același tip. Misterul balonului roșu se dezlegase.

Și alții primiră recompense. Mulți luptaseră. Dar unii plăti-seră cu viața. Pentru ei, primiră recompensele rudele apropiate — iar Tara simți că se clătină sub greutatea privirii lor.

În sfârșit, îi veni rândul lui Sylver.

Tânărul semidragon părea liniștit. Înaintă, ca și ceilalți, dar când să primească recompensa de la Împărăteasă, el ridică mâna.

— Am vorbit cu tata, spuse el cu blândețe, scoțând un glob de cristal din buzunar. Pot să vă arăt, Maiestatea Voastră Imperială?

Ochii lui Lisbeth aruncară fulgere. Nu-i plăceau surprizele. Dar consimți, deși neliniștită. Sylver activă globul de cristal, mărinind imaginea pentru ca toți s-o vadă. Curtenii se dădură înapoi când, în fața lui Sylver, apăru masca lui Magister.

— Fiul Amavei?

— Tată?

— De ce ai luptat împotriva mea? Cum îndrăznești? Ești fiul meu!

Nicio scuză, nicio remușcare în legătură cu faptul că era cât pe ce să-l omoare. Tipic pentru Magister.

— Sunt dezolat, tată, răspunse umil Sylver. Nu știam.

— Nu știai, cum așa?

— Am fost crescut de p... (imaginea tremură, era să spună „pitici”, dar, prudent, se răzgândi)... de niște oameni foarte

cumsecade. Nici ei nu știau cine sunt, deci e inutil să-i cauți ca să-i pedepsești, n-au niciun amestec.

— Ce vrei?

— Să te cunosc. Să te înțeleg.

Magister ezită. Un fiu! Încă nu-și revenise. Se aplecă pe ecran.

— Foarte bine. Du-te la cea mai apropiată Poartă de transfer și predă-te elfilor, Selendei, în Pădurea Albă, bolta iepurelui. Acolo, o să primești alte instrucțiuni. Ai nevoie de bani ca să-ți plătești trecerea?

— Am tot ce-mi trebuie, tată.

— Bine.

El întrerupse comunicarea.

Tara sări în picioare.

— NU!

Curtenii murmurau.

Sylver se înclină în fața ei.

— Sunt dezolat, spuse el pe un ton nespus de blând și demn, dar e important. Trebuie să încerc să-l întorc din calea pe care-a pornit-o.

— Greșești, strigă Tara, te va corupe, e malefic!

Sylver lăsă capul în jos, iar somptuosul lui păr caramel îi acoperi privirea.

— E acțiunea mea de autocunoaștere, e drumul meu.

Apoi înălță capul și-și fixă privirea de aur în ochii albaștri ai Tarei.

— Dar mă voi întoarce. Îți promit.

Și înainte ca ea să-l poată reține, se roti pe călcâie și, cu viteza sa ieșită din comun, se lansă ca o săgeată spre ieșire.

Împărăteasa le împiedică pe gărzi să-l aresteze, făcându-le un semn discret. Séné, lângă Xandiar, primi un alt semn. Apoi se aruncă pe urmele tânărului semidragon și dispăru, activându-și invizibilitatea.

Ea nu-i pierdu urma. Cu niciun preț.

Împărăteasa suspină.

— Să sperăm că tânărul ăsta nebun ne va scăpa de Magister, ar fi un lucru bun în tot acest haos. Unde am rămas?

— Tara'tylanhnem Duncan e următoarea pe listă, Maiestatea Voastră Imperială, îi comunică îndatoritor crainicul. Ca și sora ei, tânăra Mara Duncan.

Împărăteasa se posomorî.

Puțin surprinsă că era chemată în același timp cu Mara, Tara coborî de pe pedestal și se postă în fața magnificului tron de aur, sculptat.

Împărăteasa se ridică. Bătu cu sceptrul în podea, anunțând astfel o declarație importantă. Inspiră profund, apoi rosti cu o voce puternică și clară:

— Eu, Lisbeth'tylanhnem, Împărăteasa din Omois, o destitui pe Tara'tylanhnem Duncan din rolul de Moștenitoare a Omois-ului, din pricina evenimentelor provocate de numita Tara'tylanhnem Duncan. O numesc oficial pe sora sa, Mara Duncan, Moștenitoare Oficială a Imperiului Omois. Să fie totul înregistrat și consemnat întocmai. Totuși, ca urmare a numeroaselor intervenții ale guvernelor din AltăLume, pedeapsa cu moartea pentru Înaltă Trădare a fost comutată în exil permanent pe Pământ, grație acțiunii sale eroice de a-și îndrepta greșeala. Am spus!

Și se așeză din nou.

Cele două tinere fete se priviră la fel de înspăimântate.

— Pedeapsa cu moartea? murmură Tara.

— Moștenitoare Oficială? zise gătit Mara.

Deja Înalții Magi începuseră o incantație și roba sa albă se acoperi cu purpuriu și se decoră cu păunul cu o sută de ochi de aur.

Tânăra își coborî privirea spre robă.

— Jar o să mă omoare, gemu Mara.

— Sunt exilată? Pe Pământ? repetă Tara nevenindu-i să creadă.

La privirea tristă a mătușii sale, ea înțelese că acesteia nu-i plăcea deloc sentința. Dar că, fiind constrânsă de lege, nu avusesese de ales.

Xandiar era în spatele ei, însoțit de două gărzi.

Ei străbătură mulțimea agitată, murmurând neliniștită. Toată ierarhia imperiului fusese bulversată. Oamenilor nu le plăceau schimbările.

O conduseră în camera ei. Și-i întinseră o scrisoare. Apoi ieșiră, lăsând gărzi la ușă.

Tara privi epistola și făcu ochii mari când văzu sigiliul.

Păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur.

Scrisoarea se deschise sub ochii ei și cuvintele țâșniră strălucitoare.

„Dragă Tara,

De-a lungul anilor, mi-ai devenit atât de dragă, de parcă ai fi propria mea fiică. Ești curajoasă, independentă, încăpățânată, iar astea sunt calități importante. Exilul tău pe Pământ este singurul mijloc de a-ți păstra viața și de a salva reputația imperiului nostru, asaltat de necazuri. Acestea sunt motivele, precum și faptul că tu ne-ai salvat deja de câteva ori. Îți încredințez,

așadar, misiunea — provizorie, sper — de a-i urmări și de a-i captura pe semsanaci, sorțitori renegați, vampyri băutori de sânge omenesc, oameni-lup care ne sfidează legile și care s-au instalat pe Pământ. Vei face parte din echipa Alpha, sub ordinele bunicii tale Isabella.

Tara, nu cred că asta e o misiune neînsemnată. Magia NU TREBUIE să fie cunoscută de către pământeni. Când agitația se va liniști, sper să te aduc înapoi aici. Știu că Mara n-are simț politic și nu se interesează de imperiu. Am învățat, odată cu fuga fratelui meu, că oamenii nu trebuie forțați să facă lucrurile pe care le detestă, pentru că așa riscăm să-i pierdem.

Te îmbrățișez.

Mătușa ta, Lisbeth”

Cuvintele se șterseră, iar scrisoarea dispăru. Nimeni n-avea să știe vreodată ce-i scrisese mătușa ei. Tara era surprinsă de faptul că-și simțea ochii plini de lacrimi. Era prima dată că mătușa ei îi spunea că o iubește. Venind din partea implacabilei și glacialei Lisbeth, era neașteptat și extraordinar.

Cal, Moineau, Fabrice și Robin dădură năvală, câteva minute mai târziu, foarte emoționați. Gărzile îi lăsaseră să treacă. Ordinul era doar s-o împiedice pe Tara să iasă.

— Ține! îi spuse Cal, întinzându-i klik-ul pe care i-l confiscase când avusese depresia, ia-l înapoi, astfel vom avea mereu un mijloc prin care să comunicăm cu tine.

Tara surâse timid și-și puse din nou klik-ul în ureche. Moineau o strânse în brațe, incapabilă să accepte că o pierdea pe cea mai bună prietenă a ei.

— Hai, hai, făcu Tara, reținându-și lacrimile, nu ne luăm adio, ne luăm la revedere, o să veniți pe Pământ să mă vedeți, va fi ca o vacanță pentru voi!

Moineau și Cal se strâmbară. Nu păstrasera o foarte frumoasă amintire a celor câteva călătorii pe Pământ.

— Eu o să vin, desigur, spuse Fabrice. Am vorbit cu tata. Își reia poziția de Dardian. Trebuie să-i fac o vizită cât de curând, ca să-i... explic ce am făcut.

Văzându-i fața, îți dădeai seama că ar fi preferat să nu facă asta.

Pe neașteptate, Robin se întoarse spre ceilalți.

— Ascultați, trebuie să rămân puțin singur cu Tara. Ați putea...?

Și le arătă cu fermitate ușa. Moineau zâmbi, Cal scoase un răget, Fabrice clătină din cap și Fafnir se mulțumi s-o strângă din nou în brațe pe Tara și să-i șoptească:

— Dacă te pisează prea mult, bate-l pe cap, asta funcționează bine la pitici.

Tara era cât pe ce să izbucnească în hohote de râs.

— Ne întâlnim la Poarta de transfer spre Pământ, preciză Cal. Pe curând!

Ei părăsiră încăperea cu regret.

Tara se uită la Robin, iar inima începu să-i bată mai tare.

Semielful era epuizat, foarte slab, iar ea detesta această tunsoare. Dar în două luni, părul nu avusese timp să-i crească.

— N-am putut să-ți spun până acum, dar sunt dezolată, zise ea în șoptă.

Robin înțelese imediat că ea nu vorbea de moartea lui, ci de sărut.

— Eu... și pentru mine e greu, Tara. Nu știu ce simți pentru acest Sylver. Ce s-a întâmplat în aceste două luni și jumătate cât ai fost cu el?

Ah! Robin se gândea la ce era mai rău. Tara se încordă, simțind furia clocotind în ea.

Își încrucișă brațele.

Hotărî că n-avea chef să dea explicații.

— Te credeam mort, spuse ea ferm. N-am făcut nimic rău, Robin. Am făcut greșeli. Și V'ala nu mi-a ușurat situația, ascunzându-mi că trăiești.

— Ah, n-o acuza pe V'ala, strigă Robin, ea mi-a salvat viața!

În tumultul sentimentelor, Tara se strădui să se calmeze, ascultând atent ceea ce nu spunea Robin.

Apoi, înțelese.

Era supărat pe ea. Că nu rămăsese acolo să-l salveze. Că le chemase pe fantele, că-l sărutase pe Sylver. Erau mai multe motive.

— Ai dreptate, spuse ea pe un ton atât de rece, încât semielul se calmă imediat. Ar fi trebuit să rămân, să nu leșin, să continui să mă lupt.

Robin tresări.

— Ai leșinat?

— Da, nu știu de ce. Xandiar m-a găsit și m-a dus la adăpost. Apoi, Cal m-a salvat, căci eu voiam să mor. Ca să te reîntâlnesc. El m-a împiedicat.

Robin făcu un pas înainte, bulversat.

— N-am... n-am știut!

— Și cum ai fi putut să știi? În cazul ăsta, da, îmi cer iertare pentru că am deschis breșa fantomelor, îți cer iertare pentru că n-am știut să te apăr și-ți cer iertare pentru că, fără să vreau, te-am abandonat. Dar n-o să-mi cer iertare pentru că l-am sărutat pe Sylver. Și cu atât mai puțin cu cât eu îl consider un foarte drag prieten. Credeam că ai *murit*! Iar el tocmai mi-a salvat viața. Solzii lui m-au împiedicat să mă apropii de el, era un băiat singuratic, distrus. Voiam să-i demonstrez că am încredere absolută în el. Iar pentru asta n-o să-mi cer iertare!

Robin o privi fix.

— Solzii? Ce solzi?

— Nu știa nici el, dar este fiul unei femei-dragon. Solzii lui taie tot ce ating.

— Oh? Atunci n-ați... tu n-ai...

— La naiba, Robin, eram pe jumătate nebună de durere fiindcă ai murit, voiam să activez mașinăria și apoi să mor, ca să mă întâlnesc cu tine; noi am plecat să căutăm mașinăria, urmăriți de sute de oameni într-o pădure monstruoasă, gata să ne batem cu niște zei falși, iar tu crezi că aveam timp să mă distrez? Ești nebun!

Pe chipul lui Robin apărură un surâs. El sări și o luă pe Tara în brațe, făcând-o să plutească în aer.

— Ei, strigă Tara încă supărată, lasă-mă-n pace!

Robin se supuse pe loc. Nu pentru că-i ceruse ea, ci pentru că nu mai avea putere.

O strânse la pieptul lui.

— Sunt dezolat, spuse la rândul lui. Am înnebunit din cauza ta. Când am aflat că fusesem inconștient două luni, că a trebuit să mi se taie mâinile și picioarele și că tu dipăruseși, că la

Palat era în plină desfășurare un complot, organizat cu oameni-lup, și că mama ta preluase conducerea, am crezut că-mi pierd mințile. Am venit aici repede și... pe scurt... cunoști urmarea. Oh, Tara, mi-a fost atât de dor de tine!

Tara îl îmbrățișă din tot sufletul.

— Și mie mi-a fost cumplit de dor de tine.

Xandiar deschise ușa și, văzându-i pe cei doi înlănțuiți, își drese glasul.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plecăm acum. Robin M'angil, trebuie s-o lăsați pe Moș.... pe Alteța Sa Imperială să-și facă bagajele.

Tara și Robin oftară la unison. Iar Robin, cu părere de rău, ieși din încăpere.

Tara își puse în Schimbătoare tot ce-i trebuia, după care se așeză pe pat.

Ea va face precum Aragorn¹. Va pleca în exil.

De data asta, nu ea era cea care fugea. Și, spre marea ei surprindere, chiar dacă spusese și repetase că detesta magia și că AltăLumea era pe cât de sălbatică, pe-atât de bizară și barbară, constată că plecarea asta o contraria.

Și reflectând la sentință, cântări în ce măsură mătușa ei fuse-se inteligentă. Pentru guvernele din AltăLume, să trimiți pe cineva să trăiască pe Pământ era o pedeapsă îngrozitoare, un fel de moarte lentă. Alegerea făcută de Isabella, de altfel, șocase mult în epocă.

Ei nu-și dădeau seama că Tara, crescută pe Pământ, se simțea acolo perfect în largul ei.

¹ Cel din *Stăpânul Inelelor*, desigur. Cel mai celebru erou *fantasy*! (N.a.)

Avea să fie din nou o fată normală. În sfârșit, aproape normală — căci nu va fi niciodată medic sau avocat, comerciant sau pompier, casier sau brutar.

Ea va fi un observator.

Pe degetul ei, inelul lui Kraetovir se agita. El percepușe tot ce se întâmpla în jurul lui și avea, de asemenea, acces la gândurile tinerei. Era destul de vag pentru el, dar înțelesese bine că Tara va pleca departe de AltăLume.

Ca să meargă pe o planetă unde magia sa avea să fie mult mai slabă. Unde inelul se va epuiza încet-încet pentru a sfârși prin... a muri?

Dar asta nu putea accepta.

Cu o violență nemaipomenită, anihilă măsurile de apărare ale Tarei, exact când tânăra voia să se ridice.

Inelul preluă puterea.

Sfârșit

Anterior în *Tara Duncan*

La cererea numeroșilor fani, cărora le place să-și amintească evenimentele petrecute în cărțile anterioare (dar ce? dacă scriu o carte pe an înseamnă mult timp? nu chiar, nu?), iată un rezumat al episoadelor precedente. Iar pentru cei care nu au citit încă primele șase cărți: „Pe Charmus-Rigolus, fie ca aceste cărți să le citiți și-n AltăLume să vă treziți!”

Magicienii sorțitori

Tara Duncan este sorțitoare, adică cea-care-știe-să-lege-sorții. Descoperă acest neînsemnat amănunt (pe care bunica ei i l-a ascuns cu grijă) atunci când Magister, bărbatul cu mască, încearcă s-o răpească.

Află că mama ei, Selena, pe care o credea moartă ca urmare a unui accident biologic survenit în Amazonia, e încă în viață; așa că pleacă (împreună cu cel mai bun prieten al ei de pe Pământ, Fabrice) în AltăLume, planeta magică, s-o găsească pe mama ei și s-o elibereze.

În AltăLume, ea se leagă sufletește de un familiar, un pegas de doi metri la jaret, înzestrat cu aripi de patru metri, și își face un dușman, pe maestrul Dragosh, un înspăimântător vampyr cu canini într-adevăr ascuțiți.

Din fericire, îi întâlnește și pe Caliban Dal Salan, un tânăr Hoț care se antrenează pentru meseria de spion, pe Gloria Daavil, zisă „Moineau”, pe Robin, un misterios sorțitor care se îndrăgostește foarte repede de Tara, pe Maestrul Chem, un bătrân dragon distrat și, în sfârșit, pe pitica Fafnir, sorțitoare fără voia ei, dușmancă înverșunată a magiei de care, de altfel, tot încearcă să scape.

Cu ajutorul lor, Tara reușește să-și elibereze mama, să-l înfrunte pe Magister și să distrugă Tronul lui Silur, obiectul demonic confiscat de legendarul Demiderus de la demonii din Limburi și pe care doar urmașii lui direcți — Tara și Împărăteasa Omois-ului — îl pot folosi.

Înainte de a se face nevăzut, Magister îi dezvăluie că tatăl ei era nimeni altul decât răposatul Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, Imperatorul din Omois, dispărut de paisprezece ani. Prin urmare, ea este Moștenitoarea Imperiului Omois, cel mai important imperiu din AltăLume.

Cartea interzisă

Cal e învinuit de crimă, dar de fapt nu el a comis-o. Fără nicio tragere de inimă, Tara vine totuși în AltăLume ca să afle cine-i acuză prietenul și cu ce scop. Prima ei sarcină este să dea din nou de Cal, eliberat de gnomii albaștri pentru a-i ajuta să lupte împotriva unui monstruos sorțitor care-i ține-n sclavie.

Tara și prietenii ei nu au altă soluție decât să-l înfrunte pe sorțitor, deoarece gnomii albaștri l-au infectat pe Cal cu un t'sil, un vierme mortal din deșert. Pentru a-l salva, ei nu dispun decât de câteva zile. Odată sorțitorul învins și Cal dezvinovățit, Tara și prietenii săi trebuie să înfrunte o teribilă amenințare.

Încercând să se descotorosească de „blestemata de magie” (piticii urăsc magia), Fafnir îl eliberează, fără să intenționeze, pe Pustiitorul de Suflet, care cucerește întreaga planetă în câteva zile, infectându-i atât pe sorțitori, cât și pe celelalte popoare.

Tara se transformă în dragon și, aliindu-se cu Magister, reușește să-l învingă pe Pustiitorul de Suflet. Apoi, îl doboară pe Magister care dispare în Limburi. Ea crede (de fapt, speră din tot sufletul!) că acesta a murit. Între timp, Împărăteasa Omois-ului, care nu poate avea copii, descoperă că Tara e moștenitoarea ei și-i cere să vină în AltăLume pentru a se stabili definitiv acolo.

Dacă Tara refuză, Împărăteasa va distruge Pământul.

Sceptrul blestemat

Tara acceptă să trăiască în AltăLume și își intră în rolul de Moștenitoare a Omois-ului. Dar mama ei e victima unui atentat, în decursul căruia un zombi e asasinat (ceea ce nu-i deloc ușor, nu-i așa? încercați și voi să ucideți un tip care e mort de ani de zile!).

Tara e însărcinată cu ancheta, în timp ce Magister încearcă s-o răpească din nou. Furioasă la culme, Împărăteasa se hotărăște să-l hăituiască pe Magister chiar în bârlogul său, și încredințează conducerea imperiului Prim-ministrului ei și Tarei. Din

păcate, ea cade în mâinile lui Magister, iar Tara se pomenește, fără voia ei, Împărăteasă interimară (ceea ce, la paisprezece ani ai ei, i se pare o situație foarte, dar foarte neobișnuită).

Apoi magia dispare și ei își dau seama că Magister a avut acces, prin intermediul Împărătesei, la unul dintre cele trei-sprezece obiecte demonice, printre care și Scepтрul blestemat, care-i împiedică pe sorțitori să-și folosească puterea magică.

Printr-un noroc, magia adolescenților e cruțată. Mulțumită salterensilor, ei descoperă Colierul de Sopor, obiect care permite distrugerea Scepтрului. Apoi, o eliberează pe Împărăteasă și distrug Scepтрul. Magister atacă Imperiul Omois cu milioanele sale de demoni, Moineau descoperă la timp de ce a fost asasinat acel zombi, iar Magister e învins.

Armata lui e distrusă. Robin se duce s-o caute pe Tara pentru a sărbători victoria, dar, spre groaza lui, camera fetei e goală.

Moștenitoarea a dispărut.

Dragonul renegat

Tara a plecat în căutarea unui document care-i va permite fantomei tatălui ei să se întoarcă. Prietenii săi pornesc în căutarea ei, în timp ce un misterios dragon asasinează un savant într-unul dintre laboratoarele de la Palatul Imperial din Omois. Apoi trimite un sorț asupra Tarei. Ea va trebui să se ducă la Stonehenge unde, de cinci mii de ani, el a plasat o teribilă capcană care va distruge Pământul și pe toți locuitorii ei. Va reuși oare Tara să reziste propriei magii, a cărei putere prea mare riscă să o mistuie?

Cu ajutorul credincioșilor ei prieteni care-și spun Tarabanda, Tara izbutește să dejoace planurile misteriosului dragon. Iar când Robin o va săruta, în sfârșit, și când Împărăteasa îl va alunga pentru a-l împiedica să se mai apropie de Moștenitoarea sa, Tara ia o hotărâre care o va costa scump pe una dintre cele mai bune prietene ale sale...

Continentalul interzis

Betty, prietena de pe Pământ a Tarei, a fost răpită de Magister. Iar Tara tot nu și-a recăpătat puterea magică. Or, Continentalul interzis, unde a fost adusă Betty, e păzit de dragoni, care refuză ca Tara să-și pună acolo chiar și numai vârful degetului mare de la picior.

Pentru a-și salva prietena, ea nu are de ales. Va trebui să-și regăsească marea putere magică, să-i sfideze pe dragoni și să dezvăluie îngrozitoarea taină pe care o ascund uriașele reptile zburătoare.

Cu ajutorul mereu prețios al lui Robin, frumosul semielf de care e tot mai îndrăgostită, și al celorlalți membri ai Magicbandei, Tara trebuie să facă față celui mai periculos dușman pe care l-a întâlnit vreodată... Regina Roșie, și planurilor ei demente de cucerire a AlteiLumi.

În capcana lui Magister

Magister este îndrăgostit lulea de mama Tarei. Atât de îndrăgostit, încât încearcă s-o răpească. Plină de mânie, Tara

hotărăște să devină ea vânătorul. Decât s-aștepte să fie atacată de cel mai mare dușman al ei, mai bine să fie ea cea care-l atacă! Înainte de toate, pleacă în căutarea obiectelor cu puteri demonice, faimoasele „prototipuri” care serviseră cândva drept model pentru originalele păzite de gărzi. Având grijă de Selenba, înfricoșătoarea femeie-vampyr, Tara învață cum să se transforme ea însăși în vampyr; după care fură inelul lui Kraetovir. Însă dragonii pregătesc o surpriză, iar Tara și prietenii ei trebuie să plece în Dranvouglistenkir, ca să-l înfrunte pe cel ce stă ascuns în umbră, Magister, și să dejoace planurile demonice ale acestuia.

Fantomele din AltăLume

Pe-acesta tocmai l-ați citit. Așadar, nu mai e nevoie să vă fac rezumatul. Se termină cu suspans... Și-atunci o să procedăm ca-n unele filme americane, în care, după genericul de la final, mai urmează câteva imagini, doar pentru a vedea dacă spectatorii au rămas la locul lor până-n ultima secundă. Iată, deci, cum o să-nceapă (mă rog, dacă nu mă răzgândesc) volumul al VIII-lea, *Împărăteasa malefică*.

Capitolul 1: Împărăteasa malefică sau arta și felul în care-ți poți face dușman o lume întreagă

Silueta alunecă în umbră, blestemând cele două luni strălucitoare. Totuși, meteorologii anunțaseră cer acoperit și ploaie. Dacă nici în magii meteorologi nu mai puteai avea

încredere, atunci încotro se-ndrepta AltăLumea? Ușa de la hanul krakdentului Glouton se deschise — o-mpinsese labradorul negru, cu botul. Câinele rânji. Erau cu toții acolo. Membrii Magicbandei.

Toți, în afară de cel mai important dintre ei.

Tara Duncan...

Lexic detaliat al AlteiLumi (și al altor lumi)

Uimitoarea AltăLume

AltăLumea este o planetă pe care magia este mereu prezentă. Având o suprafață de o dată și jumătate de ori mai mare decât a Pământului, AltăLumea face o mișcare de rotație în jurul soarelui său în paisprezece luni; aici, ziua are douăzeci și șase de ore, iar anul numără patru sute cincizeci și patru de zile. Două luni satelite, Madix și Tadix, gravitează în jurul AlteiLumi și provoacă importante marea în timpul echinocțiilor.

Munții din AltăLume sunt cu mult mai înalți decât cei de pe Pământ, iar metalele care se exploatează sunt uneori periculos de extras, din pricina exploziilor magice. Mările sunt mai puțin importante decât pe Pământ (există o proporție de 45 la sută uscat pentru 55 la sută apă), iar două dintre ele au apă dulce.

Magia care domnește în AltăLume condiționează atât fauna și flora, cât și climatul. Din cauza acestui fapt, anotimpurile sunt foarte greu de prevăzut (AltăLumea se poate pomeni vara sub un metru de zăpadă!). Într-un an așa-zis „normal”, există

nu mai puțin de șapte anotimpuri. Acestea sunt: primul anotimp, kaillos (vreme foarte rece, cu temperaturi de la -30 până la -50 de grade Celsius, în funcție de regiunile AlteiLumi); al doilea anotimp, botant (începutul perioadei temperate, echivalentă cu primăvara terestră); al treilea anotimp, trebo; al patrulea anotimp, faitcho; al cincilea anotimp, plucho; al șaselea anotimp, moincho; și ultimul, saltan (anotimpul ploilor).

În AltăLume trăiesc numeroase popoare, dintre care principalele sunt: oamenii, piticii, uriașii, trolii-căpcăun, vampyrii, gnomii, spiridușii, elfii, licornii, himerele, tatrisii, salterensii și dragonii.

Tările din AltăLume

Omois. Capitală: Tingapour. Stemă: păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Locuitori: oamenii și diverse alte viețuitoare.

Omois-ul e cârmuit de Împărăteasa Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru și de fratele ei vitreg Imperatorul Sandor T'al Barmi Ab March Ab Brevis. Imperiul are în jur de două sute de milioane de locuitori. El face comerț cu celelalte țări și întreține cea mai mare armată de elfi, cu excepția celei din Selenda.

Lancovit. Capitală: Travia. Stemă: licornul alb cu cornul aurit, dominat de cornul de lună de argint. Locuitori: oamenii.

Lancovitul e cârmuit de Regele Bear și soția sa Titania. Are în jur de optzeci de milioane de locuitori. Este una dintre

puținele țări care i-a acceptat pe vampyri, având legături cu aceștia din cele mai vechi timpuri.

Gandis. Capitală: Geopole. Stemă: un zid de pietre „masc-sorti”, având deasupra sorii din AltăLume.

Gandis e cârmuită de puternica familie Groar. În această țară se află Insula Trandafirilor Negri și Mlaștinile Dezolării.

Hymlia. Capitală: Minat. Stemă: nicovala și ciocanul de luptă pe fondul unei galerii de mină. Locuitori: piticii.

Hymlia e cârmuită de Clanul Forgeafeux. Robuști, adesea pe cât de înalți, pe-atât de lați, piticii sunt minerii și fierarii din AltăLume și sunt totodată excelenți metalurgiști și giuvaiergii. Sunt cunoscuți și pentru caracterul lor foarte dificil, pentru ura față de magie și admirația pentru cântecele lungi și complicate. Posedă un har prețios pe care, curios, nu-l consideră ca fiind de natură magică, și anume acela de a trece prin piatră sau de a o lichefia cu ajutorul palmelor, pentru a degaja locul în minele lor.

Krankar. Capitală: Kria. Stemă: un copac deasupra căruia se află o măciucă. Locuitori: trolii, căpcăunii, orcii, goblinii.

Trolii sunt uriași, păroși, verzi, cu niște enormi dinți lați; sunt vegetarieni. Au o reputație proastă, căci, pentru a se hrăni, decimează arborii (ceea ce-i îngrozește pe elfi), și au tendința să-și piardă ușor răbdarea, zdrobind totul în calea lor. Aceia dintre troli care înghit carne, întâmplător sau voluntar, se transformă în căpcăuni, cu dinți lungi și cu o poftă de mâncare nemaiîntâlnită. Ei sunt atunci alungați din Krankar și trebuie să trăiască printre alte popoare, care-i acceptă... atâta timp cât

cetățenii lor nu le servesc drept masă. Unii dintre ei refuză să plece și formează bande, din care mai fac parte și orci și goblini, lucru care face din Krankar o țară foarte nesigură.

Krasalvia. Capitală: Urla. **Stemă:** un astrolab deasupra căruia se află o stea și simbolul infinitului (un opt culcat). **Locuitori:** vampyrii.

Vampyrii sunt ființe înțelepte. Răbdători și cultivați, ei își petrec cea mai mare parte din lunga lor existență în meditație și se consacră activităților matematice și astronomice. Ei caută permanent sensul vieții. Se hrănesc numai cu sânge, de aceea cresc animale: brrraaa, muuuu, cai, capre — importate de pe Pământ —, oi etc. Totuși, anumite feluri de sânge le sunt interzise: cel de licorn sau de om îi face să-și piardă mințile, le diminuează speranța de viață la jumătate și declanșează o alergie mortală la lumina solară; mușcătura lor devine atunci otrăvită și le permite să și-i aservească pe oamenii pe care-i intoxică. Mai mult, se pare că dacă victimele lor sunt contaminate, acestea devin la rândul lor vampyri, dar niște vampyri corupți și răi. Acestea fiind spuse, cazurile de oameni sau de elfi deveniți vampyri sunt atât de rare, încât se crede că e doar o legendă. Vampyrii victime ale acestei maledicții sunt nemilos alungați de către semenii lor (celebrele și temutele Brigăzi Negre), precum și de toate popoarele din AltăLume. Dacă sunt capturați, sunt ținuti în închisori speciale, unde mor de inaniție.

Mentalir. Vastele câmpii din Est, pe continentul Vou. Nu are stemă. Locuitori: licornii și centaurii.

Vastele câmpii din Est reprezintă țara licornilor și a centaurilor. Licornii sunt niște cai mici cu un singur corn, spiralat

(care se poate deșuruba), au copite despicate și o robă albă. Dacă unii dintre ei nu sunt prea inteligenți, alții sunt adevărați înțelepți, al căror intelect poate rivaliza cu cel al dragonilor. Această particularitate îi face greu de clasificat: sunt popor sau faună?

Centaurii sunt ființe pe jumătate bărbat (sau femeie), pe jumătate cal; există două feluri de centauri: cei a căror parte superioară e omenească și partea inferioară cabalină, și cei a cărei parte superioară a corpului e cabalină și partea inferioară omenească. Nu se știe în urma cărei manipulări magice rezultă centaurii, dar sunt un popor complex care nu vrea să se amestece cu celelalte popoare, decât cel mult pentru a obține produsele de primă necesitate, precum sarea sau unguentele. Sălbatici (și de neîmblânzit), ei nu ezită să împănaze cu săgeți pe orice străin dornic să treacă peste pământurile lor.

Se spune în câmpii că șamanii triburilor de centauri prind pllopi, broaște alb cu bleu foarte veninoase, și le ling spinarea ca să aibă viziuni ale viitorului. Centaurii au fost aproape exterminați de către elfi în timpul Marelui Război al Sturzilor, fapt care te poate face să te gândești că metoda asta nu e foarte eficientă.

Selenda. Capitală: Seborn. Stemă: două luni pline, de argint, cu două arcuri deasupra, unul în fața celui alt, cu săgeți de aur. Locuitori: elfii.

Ca și sorțitorii, elfii sunt înzestrați cu magie. Au înfățișare omenească, dar urechile ascuțite și ochii foarte deschiși la culoare, cu pupilă verticală, precum cea a pisicilor. Locuiesc în pădurile și câmpiile din AltăLume și sunt vânători redutabili.

Le plac foarte mult luptele și toate jocurile care implică un adversar — iată de ce sunt adesea folosiți în Poliție sau în Forțele de Supraveghere, fiindu-le exploatată judicios energia. Dar când elfii au început să cultive porumbul și orzul fermecat, popoarele din AltăLume s-au neliniștit: asta însemna că vor pleca la război. Într-adevăr, nemaivând răgazul să vâneze în timp de război, elfii se apucă atunci să cultive plante și să crească animale; revin la modul lor de viață ancestral odată războiul terminat.

Alte particularități ale elfilor: masculii sunt cei care poartă bebelușii, în niște mici buzunare de pe burtă — asemenea marsupialelor —, până când micuții lor învață să meargă. În fine, o femeie-elf nu are dreptul la mai mult de cinci soți!

Smallcountry. Capitală: Small. Stemă: un glob stilizat înconjurând o floare, o pasăre și un păianjen. Locuitori: gnomii, spiridușii p'abo, zânele și goblinii.

Mici, robuști, înzestrați cu un ciucurel portocaliu, gnomii se hrănesc cu pietre și sunt, ca și piticii, mineri. Ciucurelul lor e un detector de gaz foarte eficient: cât timp e ridicat, totul e-n ordine, dar de îndată ce se pleoștește, gnomii știu că există gaz în mină și o iau la fugă. Tot ei sunt, dintr-un motiv inexplicabil, singurii care pot discuta cu ghicitorii-de-adevăr.

P'abo, micii spiriduși bruni din Smallcountry, foarte amatori de farse, sunt creatorii faimoaselor dulciuri kidikoi. Capabili să proiecteze iluzii sau să se facă provizoriu nevăzuți, le place la nebunie aurul, pe care-l țin într-o pungă ascunsă. Cel care reușește să găsească punga poate cere împlinirea a două dorințe pe care păgubașul are obligația să i le îplinească dacă

vrea să-și recupereze prețiosul aur. Cu toate astea, întotdeauna e periculos să-i ceri unui spiriduș să-ți îndeplinească o dorință, căci are însușirea semnificativă de „a dezinterpreta”... și rezultatele pot fi neașteptate.

Zânele se ocupă de flori și lansează sorți minusculi, dar eficienți, goblinii încearcă să le mănânce pe zâne și, în general, tot ceea ce mișcă.

Salterens. Capitală: Sala. Stemă: un vierme mare în poziție verticală, ținând între dinți un cristal de sare albastră. Locuitori: salterensii.

Salterensii sunt sclavagiștii din AltăLume. Ascunși în deșertul lor de nepătruns, amestec biped de leu și de ghepard, aceștia sunt pungași și hoți la drumul mare care exploatează minele de sare magică (condiment și ingredient magic totodată). Sunt cârmuiți de Marele Cacha și de Marele Său Vizir, Ilpabon, fiind împărțiți în mai multe triburi puternice.

Tatran. Capitală: Cityville. Stemă: un echer, un compas și un glob de cristal pe fondul unui pergament. Locuitori: tatri-sii, cahmboumii, tatzboumii.

Tatrisii au particularitatea de a avea două capete. Sunt foarte buni organizatori (dețin adesea funcții de administratori sau lucrează în cele mai înalte sfere ale guvernelor, atât de plăcere, cât și grație particularității lor fizice). Nu au deloc imaginație, considerând că numai munca e importantă.

Ei sunt una dintre țințele preferate ale spiridușilor farsori p'abo, care nu reușesc să-și închipuie un popor mai lipsit de umor, și se străduiesc cu disperare, de secole, să-i facă pe tatri-sii să râdă. De altfel, spiridușii p'abo au inițiat chiar acordarea

unui premiu pentru acela dintre ei care va reuși primul această performanță.

Cahmboumii, un fel de bulgări mari, galbeni, cu ochi roșii și tentacule, se manifestă și ei în domeniul administrației — cel mai adesea sunt bibliotecari. Tatzboumii sunt în general muzicieni și, datorită tentaculelor lor, interpretează melodii extraordinare.

Celelalte planete

Dranvouglistencher. Planeta dragonilor. Enorme reptile inteligente, dragonii sunt înzestrați pentru magie și sunt în stare să ia orice formă, cel mai adesea umană. Pentru a le ține piept demonilor în disputa pentru dominația universurilor, ei au cucerit toate lumile cunoscute, până în momentul în care s-au izbit de sorșitorii pământeni. După bătălie, au hotărât că era mai interesant să și-i facă aliați decât dușmani, cu atât mai mult cu cât aveau în continuare de luptat împotriva demonilor. Abandonând atunci proiectul lor de a stăpâni Pământul, dragonii au refuzat totuși ca acesta să fie condus de sorșitori, dar i-au invitat în AltăLume, pentru a-i forma și a-i educa. După mai mulți ani de neîncredere, în cele din urmă, sorșitorii au acceptat și s-au instalat în AltăLume. Dragonii trăiesc pe multe planete, pe Pământ, în AltăLume, pe Madix și Tadix, bineînțeles pe planeta lor, Dranvouglistencher, și se încapățânează să-și bage botul în toate treburile umane, căci îi distrează mult. Cei mai teribili dușmani ai lor sunt locuitorii Limburilor, demonii. Ei nu au stemă.

Limburile. Universul demonic, domeniul demonilor, Limburile sunt împărțite în diferite lumi, numite cercuri, și, în funcție de cerc, demonii sunt mai mult sau mai puțin puternici, mai mult sau mai puțin civilizați. Demonii din cercurile 1, 2 și 3 sunt sălbatici și foarte periculoși; cei din cercurile 4, 5 și 6 sunt adesea invocați de către sorțitori în cadrul schimburilor de servicii (sorțitorii putând obține de la demoni lucruri de care au nevoie și viceversa). Cercul 7 e cel în care domnește Regele Demonilor. Demonii care trăiesc în Limburi se hrănesc cu energia demonică furnizată de sorii malefici. Dacă ies din Limburi și se duc în alte lumi, trebuie să se hrănească din carnea și sufletul ființelor inteligente pentru a supraviețui. Ei au stăpânit Universul până-n ziua în care au apărut dragonii și i-au învins, într-o memorabilă bătălie. De-atunci, demonii sunt prizonieri în Limburi și nu se pot duce pe alte planete decât la invocarea intenționată a unui sorțitor sau a oricărei alte ființe înzestrate cu putere magică. Demonii suportă foarte greu această restrângere a activităților lor și caută un mijloc să se elibereze.

Singurul motiv pentru care demonii voiau să invadeze Pământul este acela că sunt acvalici. Le plac la nebunie oceanele noastre. Credo-ul lor este: „Să masacrăm pe toată lumea bând apă sărată”.

Santivor. Planeta glacială a ghicitorilor-de-adevăr cuprinde vegetale inteligente și telepate.

fauna, flora și proverbele din AltăLume

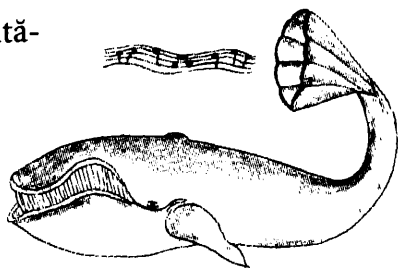

Astofelă

Astofela este o floare mică, roz, care are proprietatea de a neutraliza mirosul, timp de mai multe zile. Animalele evită cu grijă câmpurile de astofele, ceea ce le convine de minune plantelor, care au dezvoltat acest ingenios procedeu pentru a scăpa de rumegătoarele de tot felul. Oamenii care trebuie să se ocupe de traduci, a căror carne e delicioasă, dar al căror miros greu de suportat e legendar, folosesc balsamul de astofelă pentru a-și neutraliza simțul mirosului.

Balbună

De culoare roșie, balena din Altă-Lume cântă melodii de neuitat și produce un lapte foarte apreciat de toată lumea. „Cântă ca o balbună” este un compliment extraordinar.

Ballorhidee

Floare magnifică, ballorhideea își datorează numele baloanelor galbene și verzi pe care le face înainte de a înflori. Plantă parazită, crește deosebit de repede. Poate face ca un copac să se usuce pe parcursul unui anotimp, după care, deplasându-și rădăcinile, atacă un alt copac. Arborii din Altă-Lume se apără de ballorhidee secretând substanțe corozive.

Bang-bang

Plantă roșie al cărei extras cristalin conferă o euforie totală, care conduce la extaz, apoi la moarte, în cazul oamenilor. În schimb, trolii o folosesc împotriva durerilor de dinți.

Beee

Oaie cu o frumoasă lână albă, beea e adaptată la anotimpurile foarte variabile ale planetei magice și își poate pierde blana sau o poate face să crească la loc în doar câteva ore. Crescătorii de animale se folosesc de altfel de această particularitate a beei în momentul tunderii ei, făcând-o să creadă (în AltăLume, se spune „credul ca o beee”) că s-a făcut deodată foarte cald, iar aceasta se debarasează imediat de lâna sa.

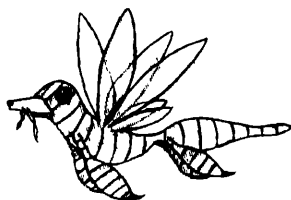

Bendruc Hidosul

Divinitate a limburilor demonice, Bendruc este într-atât de hidos, încât până și ceilalți zei-demoni au un anume respect pentru aspectul lui terifiant. Viscerele nu i se află în interiorul corpului, ci în afara lui, ceea ce, atunci când mănâncă, le permite adoratorilor săi să urmărească în direct, cu mare interes, procesul de digestie.

Bizzz

Albină mare, colorată în galben și roșu, nu are ac — spre deosebire de albinele terestre. Singurul său mijloc de apărare, în afară de asemănarea cu sacații, este secretarea unei substanțe toxice care otrăvește orice prădător care-o mănâncă.

Mierea produsă de bizzz, obținută din florile magice din AltăLume, are un gust nemaipomenit. Se spune adesea în AltăLume: „E dulce ca mierea de bizzz.”

Blaz

Echivalent al puf-puf-ului care se ocupă de curățenie, dar zburătoare, blazul este spaima păianjenilor din AltăLume, pe care-i vânează fără milă.

Blll

Pește înaripat care-și petrece timpul ba în apă, ba pe uscat, atunci când trebuie să se reproducă. Deosebit de grațios, magnific chiar, prin culorile sale sclipitoare, este utilizat adesea ca element de decor, în piscine luxoase.

Blurps

Uimitoare dovadă a inventivității magiei din AltăLume, blurpsul este o plantă insectivoră. Ascuns sub pământ, asemănându-se cu un sac mare de piele maro, cu o parte în apă și cu alta sub pământ, el se deschide pentru a înghiți o eventuală vietate imprudentă. Puiul de blurps arată ca o termită și se ocupă cu aprovizionarea plantei-mamă cu apă și victime. Ajuns mare, el se îndepărtează de cuib și-și plantează rădăcinile, înfișându-se în pământ, iar procesul se repetă. În AltăLume se spune adesea: „S-a rătăcit într-un cuib de blurpși”, când se vorbește despre cineva care n-are nicio șansă de scăpare.

Bobelă

Splendidă pasăre din AltăLume, bobela se aseamănă cu un papagal sclipitor și se dă în vânt după magie, din care se hrănește, ceea ce conferă o culoare aparte penajului său.

Briliantă

Verișoară de departe a zânelor, este laminarul AlteiLumi. Poate adopta două forme: fie o zână drăguță, miniaturală și luminoasă, cu aripi, fie un șarpe înaripat, și el luminos, în funcție de continente. Își face cuibul pe lampadare și pretutindeni unde altmundanii o atrag. Foarte luminoasă, o singură briliantă poate lumina o cameră întreagă.

Brill

Aliment foarte căutat în AltăLume, brillul se ascunde în văgăunile munților magici din Hymlia; piticii, care recoltează mlădițele de brill, le vând foarte scump negustorilor din AltăLume. Ceea ce chiar îi face pe pitici să râdă (ei oricum nu le consumă), căci în Hymlia brillul este considerat o buruiană.

Brrbere

Se numește așa deoarece la prima înghițitură te trec frigurile și faci *brr*, după care te întrebi dacă o să ai curajul să iei și-a doua înghițitură.

Brrraaa

Bou enorm, cu blana foarte deasă, de la care uriașii folosesc lâna ca să-și facă veșminte. Brrraaa e foarte agresiv și atacă tot

ce mișcă, motiv pentru care, adesea, pot fi întâlnite exemplare epuizate, pentru că au alergat după propria umbră. Se spune frecvent „încăpățânat ca un brrraaa”.

Brummă

Varietate de nap mare, cu carnea trandafirie și delicată, foarte

te apreciat în AltăLume.

Brux

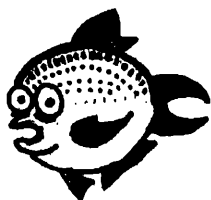
Șopârlă care se hrănește exclusiv cu balega drago-tyranozaurilor. Credeți-mă, nu vreți să știți cu ce poate fi asemănat mirosul măruntaielor sale... unele arme biologice sunt mult mai puțin periculoase.

Budulă filtratoare

Organism mare, semănând cu un sac albastru, care se hrănește cu deșeuri în porturile cu apă sărată din AltăLume, păstrând astfel apa limpede și pură.

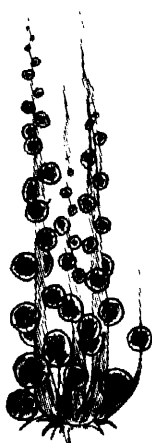
Bulă-sardină

Bulă-sardina e un fel de pește care are particularitatea de a se dilata atunci când este atacat; pielea i se întinde atât de mult, încât e practic imposibil să fie tăiată. Nu se spune în AltăLume „indestructibil ca o bulă-sardină”?

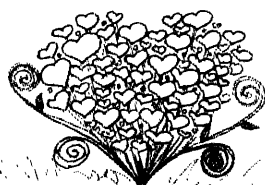
Camelin

Camelinul, care-și trage numele de la proprietatea sa de a-și schimba culoarea în funcție de mediul înconjurător, e o plantă destul de rară. În câmpiile din Mentalir, culoarea lui dominantă e albastrul, în deșertul salterensilor, el este galben sau alb etc. Își păstrează această proprietate și după ce e cules și țesut. Se face din el un material prețios care, în funcție de mediu, își schimbă culoarea.

Camellă brună

Plantă în formă de inimă, ale cărei frunze sunt comestibile. Mulți călători au putut supraviețui fără să se alimenteze cu altceva decât cu frunzele de camellă. Planta poate avea diferite culori, în funcție de anotimpuri și de mediu. I se mai spune și „planta călătorului”. Gustul ei aduce puțin cu cel al unui sandwich cu brânză, a cărui consistență vag spongioasă o și are de altfel.

Cantalupă

Plantă carnivoră, agresivă și lacomă, cantalupa se hrănește cu insecte și mici rozătoare. Petalele sale, în culori variabile, dar întotdeauna țipătoare, sunt prevăzute cu țepi ascuțiți care „harponează” prăzile.

De mărimea unui câine mare, cantalupa e greu de cules și constituie o delicatesă în AltăLume.

Chatrix

Chatrixul este un fel de hienă neagră, mare, foarte agresivă, cu dinți otrăvitori, care nu vânează decât noaptea. Poate fi îmblânzit și dresat, și atunci este folosit drept gardian de către Imperiul Omois.

Clac-arahidă

Clac-arahida își trage numele de la zgomotul foarte caracteristic pe care-l face atunci când e desfăcută. Din ea se extrage un ulei parfumat, foarte folosit în bucătărie de către marii bucătari din AltăLume... și de menajerele avizate.

Croagrișă

Sucul de croagrișe potolește setea și răcorește. Ușor acidulat, este una dintre băuturile favorite ale celor din AltăLume.

Crochian

Șacal verde din deșertul salterensilor, crochianul vânează în haită.

Cruiccc

Mamifer mare omnivor, bleu cu colți roșii, cruicccul, cunoscut pentru caracterul său foarte urât, este crescut pentru carnea lui savuroasă. O turmă de cruiccci sălbatici poate devasta un câmp în

câteva ore: asta e pricina pentru care agricultorii din AltăLume folosesc sorți anti-cruiccc pentru a-și proteja culturile.

Discutarium/Devisatoriu (în funcție de poporul care-l folosește)

Entitate inteligentă care recenzează toate filmele, cărțile și alte producții artistice de pe Pământ, din AltăLume, de pe planeta Dranvouglistencher, dar și din Limburile demonice. Aproape că nu există întrebare la care Vocea, emanație a Discutariumului, să nu poată răspunde.

Drago-tyranozaur

Văr cu dragonii, dar fără să aibă inteligența lor, drago-tyranozaurul are mici aripi, dar nu poate zbura. Prădător de temut, mănâncă tot ce mișcă și chiar... ce nu mișcă. Trăind în pădurile umede și calde din Omois, drago-tyranozaurii fac ca această parte a planetei să fie deosebit de improprie pentru dezvoltarea turismului.

Efrit

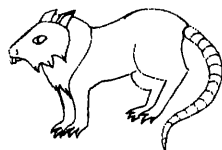
Rasă de demoni care s-a aliat cu oamenii împotriva celorlalte rase de demoni în timpul Marelui Război al Faliilor. Drept mulțumire, au primit din partea lui Demiderus permisiunea de a veni în universul nostru la simpla chemare a unui sorțitor. Au hotărât să-și folosească puterile pentru a-i ajuta pe oamenii din AltăLume. Cei mai slabi dintre ei sunt utilizați ca servitori, mesageri, polițiști etc.

Elementar

Există de mai multe tipuri: elementari-de-foc, apă, pământ și aer. Sunt în general prietenoși — în afară de elementarii-de-foc, care au un caracter destul de urât — și-i ajută cu plăcere pe locuitorii Alteilumi la muncile lor menajere cotidiene.

Gambolă

Gambola e un animal folosit curent în sorțitorie. Mic rozător cu dinți albaștri, scormonește foarte adânc în solurile din AltăLume, așa încât carnea și sângele său sunt impregnate de magia planetei. Odată scurs, și deci „întărit”, apoi transformat în pulbere, „uscătura de gambolă” permite operațiile magice cele mai dificile. Unii sorțitori folosesc uscătura de gambolă pentru consumul lor personal, căci praful le procură viziuni halucinatorii. Această practică e strict interzisă în AltăLume și consumatorii dependenți de uscătură sunt aspru pedepsiți.

Gandar

Plantă înrudită cu reventul, cu un ușor gust de miere.

Gazz

Mic patrured cu părul neted și roșu (sau verde, la troli), împodobit cu coarne.

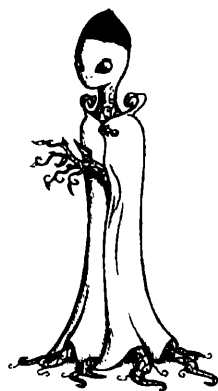
Gelisor

Divinitate minoră a Limburilor demonice a cărei respirație duhnește atât de insuportabil, încât adoratorii nu pot pătrunde

în sanctuarul lui decât cu botul/mutra/chipul acoperit(ă) de o pânză aromatizată. Nici măcar muștele nu pot supraviețui în templul lui Gelisor. Iar cu ocazia reuniunilor cu ceilalți zei, este rugat să-și spele colții înainte de a veni în mijlocul lor, pentru ca atmosfera să fie cât de cât suportabilă. Este, de asemenea, interzis să fumezi în apropierea lui Gelisor.

Ghicitor-de-adevăr

Vegetală inteligentă, originară din Santivor, glaciala planetă situată în apropierea AlteiLumi. Ghicitorii sunt telepați, fiind capabili să deceleze cea mai mică minciună. Muți, ei comunică prin intermediul gnomilor albaștri, singurii care sunt capabili să le perceapă gândurile.

Gliir

Gliirul mlaștinilor fetide este o pasăre incapabilă să zboare, care, pentru a scăpa de prădători, a adoptat aceeași metodă ca și traducii, să pută cât mai mult, înghițind yerk, o plantă cu un miros capabil să răpună și cea mai tenace muscă-de-sânge.

Glurps

Saurian verde sau gri, cu capul ascuțit; trăiește în lacuri și mlaștini. Foarte lacom, e în stare să-și petreacă mai multe ore sub apă fără să respire, pentru a înhăța un biet animal venit să-și astâmpere setea.

Își construiește cuibul pe malul apei și-și ascunde prada în găuri pe care le sapă pe fundul lacurilor.

Gluton sugrumător

Glutonul sugrumător e un animal blănos, are o formă alungită și-și utilizează corpul ca pe o frânghie pentru a-și sugruma victima (de unde și denumirea sa).

Hidră

Cu trei, cinci sau șapte capete, hidra din AltăLume trăiește adesea în fluvii și lacuri.

Himeră

Adesea consilieră a suveranilor din AltăLume, himera e o alcătuire cu cap de leu, trup de capră și coadă de dragon.

Înghețatul Arcticii

Minuscul animal cu blană foarte albă, capabil să supraviețuiască la temperaturi de -80 de grade, datorită sângelui antigel. Blana sa este foarte căutată — înghețatul Arcticii moare după două primăveri, în prima zi a lunii plucho, mai exact. Vânătorii se duc atunci în Arctica, când temperatura urcă la un confortabil - 20 de grade, și caută înghețați. Singura

problemă este că animalul se ascunde într-o vizuină ca să moară și că, blana sa fiind perfect albă, e foarte greu de depistat. Iar să bagi mâna în toate vizuinile nu e o idee bună, din cauza unei specii de foci, krokra, care se ascunde sub banchize și-i mănâncă pe cei care se aventurează în apropierea vizuinilor lor.

Jurstal (pl.: jurstale)

Jurnal din AltăLume pe care sorțitorii și nonso îl recepționează pe globurile, ecranele, portabilele lor de cristal (mă rog, dacă sunt abonați...).

Kalornă

Încântătoare floare de pădure, kalorna are petale roz cu alb, ușor dulcele, ceea ce face din ea un aliment foarte apreciat de erbivorele și omnivorele din AltăLume. Pentru a evita extincția, kalorna și-a dezvoltat trei petale capabile să perceapă apropierea unui prădător. Aceste petale, de forma unor ochi mari, îi permit să se ascundă foarte repede în pământ. Din păcate, kalorna este și deosebit de curioasă și adesea își ițește vârful petalelor mult prea devreme pentru a mai putea scăpa de cei care vor s-o culeagă. Nu se spune oare „curios ca o kalornă”?

Kax

Folosită ca tizănă, această iarbă este cunoscută pentru virtuțile ei relaxante. Atât de relaxante de altfel, încât ești sfătuit să nu o consumi decât în pat. În AltăLume, i se spune și molmol, ca o referire la acțiunea ei asupra mușchilor. Și există o expresie

care spune: „Ești un adevărat kax” sau „Oh, molmolul”, pentru a califica pe cineva foarte moale.

Keltril

Metal luminos și argintiu folosit de elfi pentru platoșele și apărătorile lor. Ușor și rezistent totodată, keltrilul este aproape indestructibil.

Kidikoi

Acadea creată de p'abo, spiridușii farsori. Odată ce i-ai mâncat învelișul, în miezul său apare o prezicere. Aceasta se realizează întotdeauna, chiar dacă de cele mai multe ori cel căruia îi e destinată nu o înțelege. Înalți Magi de toate națiile s-au aplecat asupra misterioaselor kidikoi pentru a încerca să înțeleagă cum funcționează, dar n-au reușit decât să se aleagă cu carii și cu niște kilograme în plus. Secretul spiridușilor p'abo rămâne bine păzit.

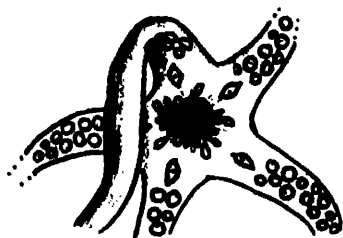
Krakdent

Animal originar din Krankar, țara troliilor, krakdentul seamănă cu o jucărie de pluș trandafirie (nu se știe care e partea ei din față și care e cea din spate), dar e deosebit de periculos, deoarece gura sa extensibilă își poate mări de cinci ori volumul și-i poate permite să înghită aproape orice. Mulți turiști în AltăLume și-au pierdut viața în timp ce spuneau: „Oh, uite, dragă, cât e de drag...” Numeroase crime deghezate în accidente au fost comise pe seama existenței krakdenților și au fost descoperite mulțumită ghicitorilor-de-adevăr.

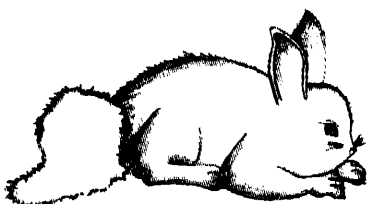
Kraken

Imensă caracatiță cu tentacule negre, krakenul trăiește în mările din AltăLume, dar poate supraviețui și în apă dulce. Krakenul reprezintă un pericol bine cunoscut de către navigatori.

Krekrekre

Mică rozătoare cu blana galben-lămâie, asemănătoare cu iepurele, krekrekreul scapă cu ușurință de prădătorii săi, datorită mediului înconjurător foarte colorat din AltăLume. Deși carnea sa e destul de fadă, potolește foamea călătorului sau a vânătorului răbdător. În AltăLume, krekrekreul este crescut și în captivitate.

Krel auriu

Arbore senzitiv din AltăLume, reflectă prin impresionante desfășurări de culoare simțămintele animalelor sau ale oamenilor care-l ating ușor sau care doar trec prin preajma sa.

Krikri

Un fel de lăcustă violet cu galben, pe care centaurii o consumă fără măsură; strigătul ei strident — *cri-cri!* — îl poate scoate din minți pe cel care încearcă să doarmă.

Kroa

Broască bicoloră, kroaul constituie principalul meniu al glurpșilor, care-l descoperă cu ușurință datorită cântecului său deosebit de supărător.

Krok-rechin

Krok-rechinul este un prădător al mărilor din AltăLume.

Enorm animal cu dinți ascuțiți, el nu ezită să-l atace pe celebrul kraken și, împreună cu acesta din urmă, face ca mările din AltăLume să fie foarte nesigure.

Krruc

Seamănă vag cu o încrucișare dintre un homar și un crab, dar are zece clești. Ceea ce-l face un fel de mâncare foarte căutat în AltăLume.

Krusă

Un fel de trandafir mare, sălbatic, de toate culorile, deosebit de parfumat.

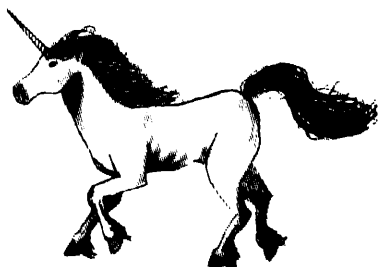

Lemn de velur

Lemn foarte apreciat în altă lume pentru soliditatea și minunata sa culoare aurie, foarte utilizat în marchetărie și la fixarea solurilor. Textura sa aparte face ca la prima vedere să arate înghețat, dar la atingere e ca o mochetă moale în care te afunzi.

Licorn

Mic cal cu picioare bifurcate și cu corn unic. Licornul este un gânditor înțelept grație Ierbii Cunoașterii din Mentalir.

Manuril

Mlădițele de manuril, albe și mustoase, reprezintă o garnitură foarte apreciată de locuitorii din AltăLume.

Mâncător-de-lut

Locuitor al Mlaștinilor Dezolării din Gandis, mâncătorul-de-lut este o sferă mare de păr; se hrănește cu elementele nutritive aflate în lut, cu insecte și nuferi. Triburile primitive ale mâncătorilor-de-lut au puține legături cu ceilalți locuitori din AltăLume.

Miam

Varietate de cireșe roșii de mărimea unei piersici.

Mmrum

Fruct foarte greu de cules, căci mmrumierii sunt niște plante animate enorme, care acoperă uneori suprafața unei mici păduri. Imediat ce un prădător se apropie de ei, mmrumierii se afundă în sol făcând un zgomot caracteristic, de unde și numele lor. Ceea ce poate fi foarte surprinzător atunci

când, plimbându-te prin AltăLume, vezi cum dispare o pădure întreagă de mmrumieri, lăsând în locul ei o întindere goală.

Muscă-de-sânge

Muscă ale cărei înțepături sunt foarte dure-roase. Numeroase animale și-au dezvoltat cozi lungi tocmai pentru a omorî muștele-de-sânge.

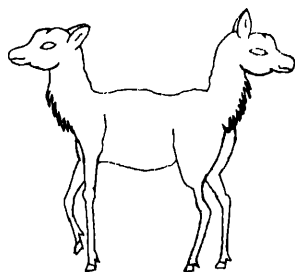

Muștic

Mai mare decât musca-de-sânge, mușticul se așază discret pe traduci și pe brrraa și se afundă în carnea acestora formând mici noduli pe care trebuie să-i crestezi ca să-i scoți, pentru că secretă toxine care pot omorî animalul.

Muuuu

Elan fără coarne, cu două capete. Când un cap mănâncă, celălalt stă de pază pentru a-i supraveghea pe prădători. Pentru a se deplasa, muuuuii fac niște salturi gigantice pe-o parte, ca și crabii.

Nonso

Nonso (construcție de la „non-sorțitor”) este un om care nu deține puterea de sorțitor.

Pasăre-de-foc

Curioasă formă de viață din AltăLume, ale cărei pene ard încontinuu și se reînnoiesc. Păsările-de-foc își fac cuiburile pe

ignitori, singurii arbori ignifu-
gați din AltăLume care le pot
suporta. Cu totul hidrofobe, cea
mai mică picătură de apă le poate
ucide.

Pasăre-rocă

Pasărea-rocă este o zburătoare uria-
șă. Spunem „zburătoare uriașă” și voi vă
imaginați un fel de acvilă mare sau, mai rău, un condor. Nici
vorbă de-așa ceva. Pasărea-rocă
are mărimea unei rachete Ariane,
de altfel, animalul magic este ca-
pabil să trăiască în spațiu și este
folosit de sorțitori pentru a lansa
sateliții pe orbită. Din fericire, pasă-
rea se hrănește cu lumina de la cei doi
sori din AltăLume și nu e nevoie s-o
elimine. Altfel, vă imaginați mărimea
găinașului?

Păianjen

Originar din Smallcountry, ca și spalenditalul,
păianjenul este folosit și ca monturi de către gnomi,
iar mătasea lui e reputată pentru soliditatea sa.
Înzestrat cu opt picioare și opt ochi, are particula-
ritatea de a poseda o coadă ca a scorpionilor, pre-
văzută cu un ac cu otravă. Păianjenul este deosebit de inteligent; îi
place tare mult să le propună șarade viitoarelor sale prăzi.

Pegas

Cal înaripat, cu o inteligență apropiată de aceea a câinelui. Nu are copite, ci gheare, pentru a se putea cățăra ușor, și își face adesea culcușul în vârful uriașilor-de-oțel.

Piqqq

Așa cum indică numele, piqqul este o insectă din AltăLume care, ca și tăunul, se hrănește cu sângele victimelor sale. Deosebirea este că el injectează un venin puternic pentru a fluidiza sângele prăzii sale, și așa se face că mulți traduci, muuui sau beee au fost pur și simplu goliți de sânge după ce au fost atacați de piqqqi. Din fericire, ei își fac veacul mai ales în preajma mlaștinilor, unde-și depun ouăle.

Pllop

Broască alb cu bleu, foarte veninoasă, care-și linge spinarea pentru a avea viziuni ale viitorului.

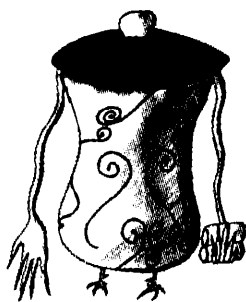
Prrutt

Plantă carnivoră din AltăLume, de un galben cadaveric, răspândind o puternică miasmă de stârv pentru a-i atrage pe cei ce se hrănesc cu hoituri și pe prădători. Pe care-i înghit de îndată ce se află îndeajuns de aproape de tentaculele lor. În AltăLume, insulta „pute ca un prrutt” rivalizează cu „pute ca un traduc”.

Puf-puf

Cutie mică, prevăzută cu labe, cu un capac mare; înghite toate deșeurile ce cad pe jos. În AltăLume ești sfătuit să ai grijă să nu scapi ceva din greșeală, dacă nu vrei să fii nevoit să cauți obiectul respectiv în gura unui puf-puf. Cercetătorii care au inventat puf-puf-ul (este un organism pe jumătate magic, pe jumătate tehnologic) l-au programat în așa fel, încât deșeurile pe care nu le pot utiliza nutrițional să fie transferate automat de mini-Portile de transfer într-o gaură neagră din galaxia Andromeda.

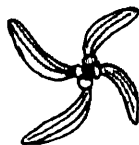

Puic

Șoricel roșu capabil să se teleporteze fizic dintr-un loc în altul, înzestrat cu două cozi. Dușmanul lui natural este mrrrul, un soi de pisică mare, portocalie, cu urechi verzi, care are aceeași capacitate de a se teleporta.

Roș-banană

Echivalent al bananei noastre, cu excepția culorii și mărimii sale, aici mai importante.

Saccat

Insectă mare zburătoare, de obicei roșie cu galben, veninoasă și foarte agresivă, producătoare a unei mieri deosebit

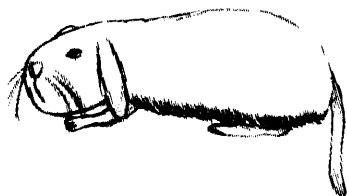
de apreciate în AltăLume. Numai piticii pot consuma larvele de saccat, după care ei se dau în vânt, toți ceilalți riscând să se pomenească prostește cu un roi în burtă, carapacea larvelor neputând fi dizolvată de suc digestiv al oamenilor sau al elfilor.

Scoop

Cameră mică prevăzută cu aripi, este un produs al tehnologiei din AltăLume. Semi-inteligent, scoop-ul nu trăiește decât pentru a filma și a-i transmite cristalistului său imaginile pe care le-a surprins.

Scrogneupluf

Mic animal deosebit de stupid care-și datorează supraviețuirea doar faptului că se reproduce foarte repede. Aduce cu o încrucișare între un fel de castor sud-american și un iepure căruia i s-au administrat anxiolitice. „Scrogneupluf!” e o înjurătură frecventă în AltăLume pentru a denumi pe cineva sau ceva cu adevărat stupid.

Slurp

Sucul de slurp, plantă originară din câmpiile din Mentalir, are în mod ciudat gustul unei fripturi de bou delicat condimentate. Planta a reprodus această savoare de carne pentru a scăpa de turmele de licorni, erbivore înverșunate. Totuși, locuitorii din AltăLume, descoperind caracteristica gustativă a slurpului, și-au făcut obiceiul să-și asezoneze mâncărurile cu suc de slurp. Ceea ce nu e tocmai un noroc pentru slurpi...

Snuffy hoinar

Semănând cu o vulpe bipedă, îmbrăcat cel mai adesea în zdrențe, cu un sac mare atârându-i pe-o parte, snuffy-ul hoinar fură de prin cotețe și spașuniere, ceea ce face să nu fie prea iubit de fermierii din AltăLume. Are particularitatea, rar întâlnită, de a se dedubla, ceea ce-i permite să scape din închisorile în care este adeseori aruncat.

Sopor

Plantă înzestrată cu flori mari, înmiresmate, care atrag în capcană insectele și animalele cu polenul lor soporific. Odată insecta sau animalul adormit, o stropesc cu polen pentru ca acesta să joace rolul de agent fecundant. Insecta sau animalul se trezește după un timp și, trecând în alte câmpuri, fecundează astfel alte flori. Motiv pentru care pot fi văzute adesea, în vecinătatea lanurilor de sopor, animale carnivore care au învățat să-și țină respirația când înșfacă prada și o scot din lan. În AltăLume se zice adesea: „Acest tip e la fel de adormitor ca un lan de sopor.”

Sortitor

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care posedă arta magiei.

Spalendital

Un fel de scorpion, spalenditalul este originar din Small-country. Domesticit, servește drept monturi gnomilor care se

folosesc și de pielea lui foarte rezistentă. Gnomii, cărora le plac foarte mult păsările (în sensul gustativ al termenului), și-au depopulat literalmente ținutul, deschizând astfel o nișă ecologică pentru

insecte și alte gănganii. Într-adevăr, fără grija dușmanilor naturali, acestea s-au putut înmulți în voie, fiecare generație fiind mai numeroasă decât precedenta. Rezultatul pentru gnomi e că țara lor este năpădită de scorpioni uriași, de păianjeni uriași, de miriapode uriașe.

Spașun

Spașunul este un curcan uriaș, auriu, care cârâie mereu în semn de fudulie și care este foarte ușor de vânat. Se zice adesea în AltăLume „prost ca un spașun” sau „îngâmfat ca un spașun”. Spașunierul este cotețul spașunilor.

Stridulă

Echivalent al lăcustei noastre. Stridula poate fi foarte distrugătoare când migrează în număr mare, devastând atunci toate culturile din calea sa. Stridula produce niște bale foarte fertile, folosite curent în magie.

Șaman sau Chaman

Șamanul e vraciul, medicul din AltăLume. Căci dacă toți sorțitorii pot aplica un Reparus, există numeroase boli care nu

pot fi tratate cu ajutorul acestui sorț atât de practic. Șamanii sunt de asemenea meșteri în administrarea ierburilor și a poțiunilor.

Șarpele miliar

Șarpe din Mlaștinile Dezolării; se deplasează exclusiv prin mâl, cu ajutorul unor solzi minusculi, aplatizați, aflați pe părțile laterale ale corpului. În apă, miliarul se duce la fund.

Tak

Varietate de șoricea verzi sau cenușii, pe care-i poți întâlni în porturi. Marinarii se tem de taki, căci aceștia pot roade o navă în câteva zile. Ceea ce dovedește că nu au un instinct de conservare prea mare, căci, odată nava roasă, takii se îneacă.

Taludi

Animal mic, cu trei ochi, în formă de cască, alb, capabil să înregistreze orice. Se hrănește cu pelicule sau cu electricitate și vede dincolo de iluzii, ceea ce face din el un martor prețios; nu poate fi corupt. E suficient să-l pui pe cap ca să vezi tot ce-a văzut și el.

Taormi

Redutabil șoricel cu cap de furnică, a cărui înțepătură e cumplit de dureroasă. Taormiii sunt capabili să decimeze o pădure întreagă atunci când unul dintre furnicare/cuiburi decide să migreze.

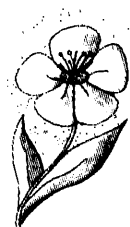
Produc, de asemenea, o miere foarte dulce, apreciată de animalele din AltăLume, dar greu de obținut fără să-ți dai viața în schimbul ei.

Tatrol

Pentru ușurința traducerii altmundane-terestre, autorul a convertit direct tatrolii în kilometri și batrolii în metri. Un trol având o înălțime de trei metri, înseamnă că un batrol echivalează cu un metru și jumătate, iar un tatrol cu un kilometru și jumătate.

Tatșum

Florică galbenă al cărei polen, echivalent al piperului în AltăLume, e deosebit de iritant. Mirosirea unei flori de tatșum desfundă orice nas.

Tăun

Muscă a cărei înțepătură este foarte dureroasă. Nu puține animale și-au dezvoltat cozi lungi pentru a-i putea omorî cu ele pe tăuni.

Teodir

Un soi de șampanie a dragonilor. Oamenii consideră că are un ușor gust de antigel.

T'hoculină

Floare formată din pietre prețioase care-și schimbă culorile în mod regulat. Floarea-de-piatră este considerată una dintre

cele mai frumoase bijuterii vii din AltăLume și este extrem de dificil s-o obții, pentru că nu este cultivată decât pe insula Patrok, un loc extrem de periculos.

Tolis

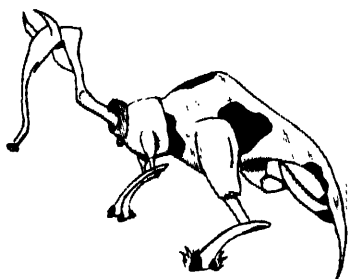
Echivalentul migdalei noastre în AltăLume.

Toye

Iarbă amintind de un amestec exploziv de usturoi foarte puternic și ceapă prea coaptă. Toye este un condiment foarte apreciat de locuitorii din AltăLume.

Traduc

Animal mare, crescut de către centauri, pentru carnea și lâna lui. Are particularitatea de a mirosi foarte urât, ceea ce-l protejează de prădători, cu excepția creekilor, niște lupi mici și lacomi care sunt capabili să-și astupe nările pentru a nu le simți mirosul. „Du^uhnești ca un traduc bolnav” e o insultă foarte răspândită în AltăLume.

Treee

Pasăre mică, de culoarea rubinului în pădurile din AltăLume și verde în cele ale trolilor. Numele său se datorează strigătului foarte aparte (*treeeeee!*) pe care-l scoate.

Tricroc

Armă fermecată ce-și găsește ținta fără greș, compusă din trei vârfuri mortale, muiate adesea în otravă sau într-un anesteziec, în funcție de planul agresorului — dacă vrea să-i ia victimei sale viața sau doar s-o adoarmă.

Trr roșu

Lemn care nu putrezește, folosit adesea la construirea caselor și mai ales a hanurilor, pentru că e greu de sfărâmat și nu se teme de bere.

T'sil

Vierme din deșertul Salterens, t'silul se scufundă în nisip și așteaptă să treacă un animal. Se agață atunci de el și-i străpunge pielea sau carapacea. Ouăle pătrund în sistemul sanguin și se răspândesc în corpul gazdei. O sută de ore mai târziu, ouăle eclozează și t'silul mănâncă trupul victimei sale pentru a ieși la lumină. În AltăLume, moartea provocată de t'sil e una dintre cele mai cumplite. Aceasta e pricina pentru care nu există mulți turiști ispitiți de trekking în deșertul Salterens. Dacă există un antidot împotriva t'sililor obișnuiți, nu există unul împotriva celor aurii, al căror atac duce negreșit la moarte.

Tzinpaf

Delicioasă băutură gazoasă pe bază de cola, mere și portocale sau cireșe, tzinpaful e răcoritor și energizant.

Uriaș-de-oțel

Arbore gigantic din AltăLume, uriașul-de-oțel poate atinge două sute de metri în înălțime, iar circumferința trunchiului său poate ajunge până la cincizeci de metri! Pegașii își fac adesea culcuș în câte-un uriaș-de-oțel, ca să-și pună progenitura la adăpost de prădători.

Usucă-trup

Entitate imaterială, sub-elementar al vântului, usucă-trupul este folosit în băi, dar și la navigația din AltăLume, caz în care se numește „suflă-vânt”.

Vierme-pisălog

Viermele-pisălog se reproduce infiltrându-și larvele sub pielea animalelor, în timp ce acestea dorm. Deși nu e mortală, mușcătura lui e dureroasă și trebuie dezinfectată imediat, înainte ca larvele să se propage în organism.

Vlir

Mică prună aurie din AltăLume, destul de asemănătoare cu corcodușele, dar mai dulce.

Vludur

Pasăre din AltăLume, care se hrănește cu stârvuri; e gri cu galben și zboară cu mare greutate. Vludurul e capabil să digere aproape orice. Intestinele acestuia pot supraviețui morții sale, continuând să digere diverse lucruri, luni întregi.

Vrrir

Felină cu alb și auriu, cu șase labe, preferată de Împărăteasă. Aceasta a aruncat un sort asupra vrririlor, pentru ca fâpturile să nu-și dea seama că sunt prizoniere în palatul ei. Acolo unde există mobile și divane, vrririi văd arbori și pietre confortabile. Pentru ei, curtenii sunt invizibili și, când sunt mângâiați, ei cred că e vântul care le zburlește blana.

Vuivra

Șopârlă cu aripi, care zboară mai ales noaptea, putând măsura până la treizeci de metri în lungime; se hrănește cu pește.

Vuivra are o piatră prețioasă încrustată în frunte, care neutralizează efectele anumitor otrăvuri, iar diferitele părți ale corpului ei sunt folosite adesea pentru poțiuni. Se zvonește că prima vuivra ar fi apărut dintr-un ou de cocoș, o imposibilitate biologică, dar care la acea vreme ar fi stârnit mare vâlvă în cotețul de găini și ar fi declanșat o serie de întrebări foarte neplăcute pentru sărmana orătanie.

Vv'ol

Specie de maimuță multicoloră din AltăLume.

Wyvernă

Servitoare a dragonilor, wyverna e un fel de șopârlă uriașă, cu solzi aurii, capabilă să stea în poziție bipedă datorită șoldurilor ei mobile. Mai puțin inteligente decât dragonii, wyvernele alcătuiesc o bună parte a forțelor lor armate și n-au deloc simțul umorului, mai ales cu o armă cu neutroni în labe. Ele ar fi luat naștere ca urmare a experiențelor biologice făcute de dragoni asupra propriilor celule — fiind deci verișoare de departe cu ei.

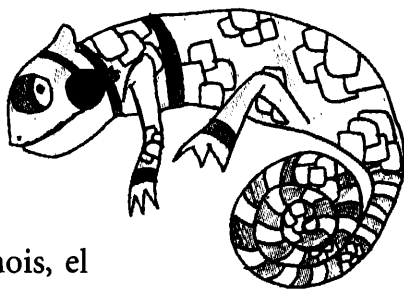
-

Yerk

Plantă care a găsit metoda de a se face necomestibilă pentru erbivore printr-un miros absolut respingător. Numai gliirii, care n-au dezvoltat simțul mirosului, pot să-i mănânce semințele.

Zinvizibil

Cameleon inteligent capabil să se confunde perfect cu decorul, așa încât să devină invizibil. Protector al familiei imperiale din Omois, el servește de înregistrator viu și spionează pentru Împărăteasă.

Lista câștigătoarelor și câștigătorilor concursului de desen 2009

Alexane Bocco	camellă brună
Mathilde Cochapin	vrir
Roxane Poissonnier	krok-rechin
Antoine Cousin	blurps și camelin
Floriane Limbourg	gambolă
Camille Veyart	treee
Camille Clermont	spașun
Maëline Artigala	piqqq
Cloé Caumia	vuivă și muscă-de-sânge
Laura Tomaszewski	t'sil
Laurine Picotin	roș-banană
Clara Doma	scrogneupluf
Lou-Anne Mathieu	zinvizibil
Alexandra Girard	tatșum și puf-puf
Noël Barruzzi	cantalupă
Amandine Le Bellec	tak și gluton sugrumător
Melania Van Hove	himeră
Caroline Wiscart	pasăre-rocă
Morgane Burgues	ghicitor-de-adevăr
Alix Mellier	păianjen

Mulțumiri

Îi mulțumesc soțului meu Philippe, care mă suportă deja de 28 de ani (au trecut foarte repede!) și care mai reușește încă, după atâta timp, să mă surprindă, să mă emoționeze și să mă facă să mor de răs. Celor două fiice ale mele, Diane și Marine, dintre care una s-a hotărât să plece să cucerească America, iar cealaltă, China... simt că trebuie să mulțumesc și Skype-ului!

Ție, Mamă, care știi să râzi chiar și când ți-e rău, lui Cilou, neobosita mea soră (haidragameajubilează!), și frumoasei ei familii, lui Didier și micului Paul. Familiei Audouin (care m-a adoptat), pentru că urmărește cu devotament și uneori cu uimire aventurile lui Sophie pe tărâmul editărilor. Asta stimulează, nu? Cu o mențiune specială pentru tata Audouin pe care-l iubesc din tot sufletul — sunt bucuroasă că noul vostru salon/baie vă place! Lui Thomas și Anne-Marie Seligman care, fără nicio îndoială, sunt cei mai buni prieteni ai noștri.

Lui Bernard Fixot, Caroline Lépée, Édith Leblond, Valérie Taillefer și întregii echipe de la XO Éditions — vă mulțumesc și pentru acest an minunat petrecut în compania voastră.

Mulțumesc lui Jean-Claude Dubost, Natachei Derevitsky, lui Glenn Tavenne, formidabilei echipe de la Univers Poche care a realizat o lucrare minunată cu *Tara Pocket Jeunesse*.

Lui Benoît Di Sabatino, căruia visez, în mod serios, să-i ridic un altar pentru tot ajutorul dat *Tarei*. Și Cynthiei, care i-a „vrăjit” pe editorii din New York ca să editeze *Tara* în Statele Unite! *Thank you so much*, Cynthia Money!

Îi mulțumesc, de asemenea, lui Nicolas Atlan — contez pe tine, Nico, să-i farmeci pe producătorii americani, acum că tu ne-ai părăsit pentru L.A. Nu vreau să-i uit pe Dorothée „vacastavacostaotonă”, și Maya, Éricrealizatorul, Taniaceacupărulroz, care este cea mai talentată desenatoare!

Lui Brice Ohayon de la Webpopulation, care e în stare să inventeze și să producă un joc în cincisprezece zile — eu n-am mai văzut altul mai bun până acum.

Lui Stéphane Legrand, regele irevocabil peste *webmasters*, care totuși mă părăsește anul acesta, offff!

Lui Alain Barsikian și lui Sylvain Jarreau, cei mai incredibili avocați din Paris — sunt foarte mulțumită că ați fost de partea mea, băieți!

Celei mai bune prietene ale mele, Martine Mairal, care s-a hotărât să-și sperie cititorii cu noul său thriller, *Sângele sihas-trului*, și care m-a făcut să mă tăvălesc pe jos de răs cu scrisoarea ei despre volumul 6, în care a protestat din plin din cauza sfârșitului... Te iubesc, draga mea. Pupici și lui Jacques.

Lui Thomas Mariani, zis Tomlou, care tocmai a făcut un magnific bebeluș (mă rog, soția lui, nu el!), felicitări! Și fie ca proiectul nostru *Dansul licornului* să reușească!

La fel ție, Christophe Balency, drag compozitor de cântece precum *Clara Chocolat*, bine c-ai reușit și multe felicitări lui Christine!

O mulțime de viitori cititori Taradependenți... coool!

Lui Fabrice Florent și familiei sale. Viață lungă pentru Madmoiz'elle.com. Când ai de gând să-mi dai vești despre tine, uitucule?

Lui A'rno și lui Jean, mulțumesc, elful meu stilist, pentru că mi-ai salvat părul cu atât talent.

Joannei Ruer și lui David Faure, pentru prietenia și talentul lor și pentru crizele noastre de răs nebun.

Tuturor fanaticilor fantastici Taradependenți și bloggerilor înverșunați: Artemis, care combate monotonia cu săpunelile de pe blog, în compania lui Garance, Magistinette, Lisbeth cu dulciurile lor kikidoi, Alex60 care vrea să deschidă o cafenea Tara Duncan, Babe, Alice, Miss catastrofă, JackO'Neill, Lancovito57 și lui Suppo, Azram, Ashline și Scapă-cine-poate, Minyu, Fomejew, Volesprit, lui Plumee — mulțumesc vouă tuturor pentru scenariile voastre delirante, vă ador!

Lui Hony și Lliane, mereu împreună, lui Tiloti, care, cu răbdare, îi predă ore de cântat lui Marine, îți mulțumesc și ție. Milorei, viitoare scriitoare, care apare cel mai des pe blog, foarte simpatic! Felicitări că ai câștigat concursul literar, ai mult talent! Îți mulțumesc ție, Arwen, că ai readus buna dispoziție pe blog, și lui AngelJP, mereu prezent, curaj Boston „Tomorrow will be another day”, lui Soizic, salata noastră cu curry, lui Siah, întotdeauna fidelă, în pofida studiilor sale pretențioase, lui taratyl, ciariallei și super-mamei, mulțumesc pentru crizele voastre nebune de răs,

fericire totală! Lui Dauphino, fan al lui Moonscoop, lui Elfée, cazanul nostru care e tot mai scump la vedere, lui Emmasanes, pace în sufletul lui Yuki a lui, lui CedriccareîseamănăluiCal, mulțumesc pentru jurnalul tău din AltăLume, care câștigă în calitate pe an ce trece, bravo! Lui Cali, noul nostru Caliban. Lui Hélios, bravo pentru numărul 1 pe blog! Fidelului Erolas (cu părul blond) din Lyon, lui Eowyn și lui ChemJunior, Keryan, Avei și Wyrdei noastre naționale, lui Tassoucuochiverzi, lui Kyoko Soma, lui Sarator care a abandonat manga pentru Tara Duncan, mulțumesc ție, audreycumecândmulțumești și tuturor celor noi, lui Oorig, Alice, Samain, Nirei, care vizează top 5 pe blog, lui Polochonnette cea bretonă, lui Butterfly (ador pseudonimul tău), lui tite pomme, Maegis, Eponei din Quebec ca și Khyrei, Syryei (prea rară), lui Julien (întoarce-te la noi!). Lui Camille, Manon, Margot, Margaux, Océane, Doris, Alexandre, Clémentine, Salomé, Charlotte, Maëlle, Sydney; lui Lou-Andréa, Élorei, lui Éric, Saïd, Axinei care a venit la Japan Expo, Loévei-mat, lui Kallilou, Perrine și familiei sale, lui Sillevi, Delphine, mereu fidelă, Joseph care vrea și el rolul lui Cal, Sabine, Amélie, Flavien, Juliette, Clémentine, Alexandrei, lui Sarah, Lalei, lui lélé, Cloriane, Léa, Meeee, sarah02, Caliei, lui Mylady Motus, Lorelei și Malak, Fiorei, lui Sébastien și teaser-ului său din infern din volumul 7; aș fi vrut să vă menționez pe toți, dar nu e posibil, altfel această carte ar semăna cu un anuar! Dar chiar dacă nu v-am amintit aici, fiți siguri, toți și toate, că vă iubesc la fel de mult pe cât iubiți voi AltăLumea!!!

ONE DAY WE WILL CONQUER THE WORLD¹!

¹ Într-o bună zi, vom cuceri lumea! (în original în lb. engleză) (N.tr.)

Cuprins

I. Așteptarea	11
II. Atacul	13
III. Fuga.	19
IV. Castelul Viu	28
V. Cal.	38
VI. Rezistența	70
VII. Trădarea.	97
VIII. Sylver	125
IX. Selenă	174
X. Lucrul	199
XI. Mâna-de-Lumină.	230
XII. Păianjenii vâscoși	294
XIII. Cal vampyrul	342
XIV. Zeii edraikinilor	365
XV. Fabrice	382
XVI. Angelica	398
XVII. Nunta	427
XVIII. Fantoma	438
XIX. Vampyrul	457

XX. Mașinăria	464
XXI. Planul	479
XXII. Miile de zei	490
XXIII. Lupta	509
XXIV. Magicbanda	530
XXV. Magister	537
XXVI. Sylver	563
XXVII. Moștenitoarea	582

Anterior în <i>Tara Duncan</i>	599
Lexic detaliat al AlteiLumi (și al altor lumi)	607
Lista câștigătoarelor și câștigătorilor concursului de desen 2009	647
Mulțumiri	649

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:

Editura CORINT JUNIOR

Difuzare și Clubul Cărții

Calea Plevnei nr. 145, Sector 6, București

Tel. 021.319.88.22, 021.319.88.33; Tel. mobil. 0748.808.083

Fax. 021.319.88.66, 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.grupulcorint.ro

Format: 16/70x100; Coli tipo: 41

Tiparul executat la

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31
Sector 5, București, ROMÂNIA

fedprint
t i p o g r a f i e

Tel.: 411.00.55; 411.47.78 office@fedprint.ro

Foto Didier Pruvot © Flammarion

Prințesa Sophie Audouin-Mamikonian

Din seria *Tara Duncan* au mai apărut:

Magicienii sorțitori

Cartea interzisă

Sceptrul blestemat

Dragonul renegat

Continentalul interzis

În capcana lui Magister

CORINT JUNIOR

www.grupulcorint.ro

Ilustrația copertei: Tania Palumbo

© MoonScoop-2009

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

Lumea Tarei este în mare primejdie!

Din greșeală, Tara și Cal deschid un portal către CealaltăLume și sute de fantome invadează planeta altmundanilor, grăbite să se reîncarneze. În doar câteva ore, Împărăteasa, miniștrii, toți ceilalți reprezentanți ai puterii sunt posedați de fantome, care ajung astfel să ia în stăpânire AltăLumea.

Singura care reușește să se salveze este Tara. Iubitul său, Robin, moare sub ochii ei, ucis de o fantomă.

Profund îndurerată, tânăra este ascunsă de căpetenia Gărzilor în Castelul Viu din Lancovit, unde sosește și prietenul ei Cal, care încearcă s-o îmbărbăteze: Tara nu are dreptul să se lase pradă tristeții, doar este Moștenitoarea Imperiului Omois...

Fără ea, fără puterea magiei sale, Rezistența nu are nicio șansă de izbândă. Pentru că, în secret, rebeli curajoși – elfi, pitici, vampyri, oameni – pun la cale lupta împotriva invadatoarelor.

Oare va reuși Tara să salveze AltăLumea și să găsească în ea puterea de a reveni la viață?

*Aventură, dragoste, magie, umor – cu sorșitoarea Tara Duncan,
scriitoarea Sophie Audouin-Mamikonian
a cucerit sute de mii de cititori din întreaga lume.*

www.taraduncan.com

CORINT JUNIOR
www.grupulcorint.ro

